

1. fejezet: Ultimátum

Bella,

~~Nem tudom, miért íratsz Charlie-val üzeneteket Billy-nek, mintha másodikosok lennénk, - ha beszélni akarnék veled, akkor válaszolnék a...~~

A te döntésed volt, oké? Nem követheted mindkét utat, mikor...

A „halálos ellenségek” melyik része túl bonyolult neked, hogy...

Tudom, hogy hülyén viselkedek, de nincs más mód, hogy...

Nem lehetünk barátok, ha az összes idődet egy rakás...

Azzal csak rosszabb, ha túl sokat gondolok rád, szóval kérlek, ne írv többet...

Igen, nekem is hiányzol. Nagyon. Semmi sem változott. Sajnálom...

Jacob

Végigfuttattam az ujjaim a papíron, éreztem a mélyedéseket, ahogy a tollat olyan erősen nyomták a papírra, hogy majdnem átszakította azt. El tudtam képzelni, miközben ezt írta - ahogy a durva kézírásával körmölte a mérges hangvételi levelet, egymás után áthúzgálva a sorokat, mikor nem találta a megfelelő szavakat, talán a tollat is eltörte azzal a hatalmas kezével, ez megmagyarázná a tintapacákat is. Elképzelttem, ahogy az erőlködés közben összehúzta a szemöldökét és ráncolta a homlokát. Ha ott lettem volna, talán nevettem volna rajta. Agyvérzést ne kapj, Jacob – mondtam volna neki. Csak bökd már ki, mit akarsz!

A nevetés volt az utolsó dolog, amit most szerettem volna, újraolvasva a szavakat, amiket szinte már kívülről tudtam. A válasza a könyörgő levelemre – amit Charlie-n keresztül juttattam el Billy-hez, mint a másodikosok, tényleg ahogy rámutatott - nem lepett meg. A lényegét már akkor tudtam, mielőtt kinyitottam volna a levelet. A legmeglepőbb az volt, ahogy minden egyes áthúzott sor sebeket okozott bennem - mintha a levél minden egyes pontján pengeélek lettek volna. Sőt, sokkal több ennél,

minden dühös kezdésben hatalmas szenvedés bújt meg, Jacob fájdalma mélyebben érintett, mint a sajátom.

Míg ezen gondolkoztam, megéreztem a füstölő főzőlap félreismerhetetlen szagát, ami a konyha irányából jött. Egy másik házban, a tény, hogy rajtam kívül valaki más főzött volna, nem lett volna ok a pánikra. Begyömöszöltem az összegyűrt papírt a hátsó zsebembe és futottam, egy szempillantás alatt a földszinten voltam. A spagettiszószos üveg, amit Charlie tett a mikróba még csak egyet fordult, amikor feltéptem az ajtaját és kivettem.

- Mit csináltam rosszul? - kérdezte Charlie.

- A tetejét levehetted volna először, apu. A fémet nem igazán szereti a mikró.

Gyorsan levettem a tetejét, miközben beszéltem, a szósz felét kiöntöttem egy tálba és azt tettem vissza a mikróba, az üveget meg a hűtőbe, beállítottam az időt és megnyomtam a start gombot.

Charlie összeszorított szájjal figyelte az intézkedésemet.

- A tésztát jól csináltam?

Belenéztem a tűzhelyen álló lábasba – ez volt a szag forrása, ami riasztott.

- Egy kis keverés segítene. - válaszoltam megenyhülten. Találtam egy kanalat és próbáltam felszedni a pépes nagy kupacot, ami le volt tapadva az edény aljára.

Charlie sóhajtott.

- Szóval, mi ez az egész? - kérdeztem.

Keresztbe fonta a karját a mellkasa előtt és az ablakon át a szakadó esőt bámulta.

- Nem tudom, miről beszélsz. - morogta.

Zavarba ejtett. Charlie amint főz? És mi volt ez a barátságtalan viselkedés? Edward nem volt itt, általában ezt a fajta magatartást a barátom számára tartogatta, mindent megtett azért, hogy a minden szóval és mozdulattal megfelelően demonstrálja, hogy „nem szívesen látott” vendég nálunk. Charlie erőlködése teljesen felesleges volt – Edward pontosan tudta a show nélkül is, hogy mire gondolt épp apu.

A szón - barátom – töprengtem ismerős izgalommal, miközben kavargattam a tésztát.

Ez egyáltalán nem volt a megfelelő szó. Egy sokkal kifejezőbb dolog kellett volna, amivel ki tudtam volna fejezni az örökké szóló elkötelezettségemet... De a szavak, mint például végzet és sors, csöpögősen hangzottak hétköznapi használatban.

Edward fejében teljesen más szó járt, és ez volt az izgalmam forrása. A nyelvem hegyén ízlelgettem a szót, csak hogy elgondolkodjak rajta.

Menyasszony...

Uhh. Megborzongtam a gondolattól.

- Lemaradtam valamiről? Mióta csinálsz te vacsorát? - kérdeztem Charlie-t. A tésztagubanc egyre kisebb lett, ahogy piszkálgattam.

- Vagyis, akarom mondani, próbálsz vacsorát csinálni?

Charlie vállat vont.

- Nincs olyan szabály, ami azt mondaná, hogy nem főzhetek a saját házamban.

- Te tudnál róla. - válaszoltam vigyorogva, miközben a bőrkabátjára tűzött jelvényre néztem.

- Hahh. Jól mondod. - Kibújt a dzsekijéből, mintha a pillantásom emlékeztette volna, hogy még mindig rajta van, és felakasztotta az erre a célra szolgáló fogasra. A pisztolytáskája már fel volt akasztva – egy pár hete már nem volt rá szüksége bent a hivatalban. Nem volt több zavaró eltűnési eset, ami felfordulást okozott volna a washingtoni kisvárosban, Forks-ban, a hatalmas, titokzatos farkasok sem bukkantak fel többet a mindig esős erdőben...

Csendben bökdöstem a tésztát, azon gondolkodtam, hogyan vehetném rá Charlie-t, hogy elmondja, mi miatt bosszankodik a szabadidejében. Az apám nem volt a szavak embere, és az erőfeszítése, hogy egy leülős, beszélgetős vacsorát celebráljon világossá tette számomra, hogy rá nem jellemző módon rengeteg szó kavarghatott a fejében.

Szokásomhoz híven az órára pillantottam – ezt megtettem mindig párszor ilyentájt.
Már csak fél óra.

A délutánok voltak a legnehezebben elviselhetőek a napban. Mióta az előző legjobb barátom (mellesleg vérfarkas), Jacob Black beárult, hogy titokban motoroztam – mindezt azért csinálta, hogy szobafogságra ítéljenek, és így ne tudjak a barátommal (aki mellesleg vámpír) lenni, Edward Cullen-nel – Edward csak este héttől 9:30-ig látogathatott meg engem, mindig szigorúan a házunk keretei között és apu felügyelete alatt, csalhatatlanul mogorva tekintete keresztüzében.

Ez a korábbi, kevésbé szigorú szobafogság kiterjesztése volt, amit a magyarázat nélküli háromnapos eltűnésemért, és a sziklaugrás említéséért érdemeltem ki.

De természetesen Edward-ot láthattam az iskolában, és ez ellen Charlie semmit sem tehetett. Ezen kívül Edward majdnem minden éjszakát a szobámban töltött, amiről persze Charle-nak fogalma sem volt. Edward képessége, aminek segítségével könnyedén és halkán mászott át a második emeleti ablakomon, majdnem annyira hasznos volt, mint amivel képes volt Charlie gondolataiban olvasni.

Habár csak a délutánt kellett Edwardtól távol töltenem, elég volt ahhoz, hogy nyugtalan legyek, és az órák mindig nagyon lassan teltek. De mégis ellenkezés nélkül tűrtem a büntetésem, mert – egyrészt - tudtam, hogy megérdemlem- másrészt pedig - nem bírtam elviselni, hogy megbántom aput azzal, hogy azonnal elköltözzek, mikor egy sokkal tartósabb elválás közeledett számomra és Charlie számára láthatatlanul.

Apu morogván leült az asztalhoz és kihajtotta a nyirkos újságot, majd percek múlva rosszállóan csettintgetett a nyelvével.

- Nem tudom, miért olvasod el a híreket, apu. Csak felidegesíted magad.

Nem figyelt rám, az újsággal a kezében mérgelődött.

- Na ezért akar mindenki kisvárosban élni. Nevetséges!

- Mi baj van a nagyvárosokkal?

- Seattle vezeti a gyilkossági statisztikákat az országban. Két megoldatlan gyilkosság az elmúlt két hétben. El tudnád így képzelni ott az életed?

- Azt hiszem, Phoenix előrébb áll a gyilkosságok számát tekintve, apu. És én ott éltem.

És ott soha nem voltam olyan közel ahhoz, hogy megöljenek, mint miután az ő békés kisvárosába költöztem. Nézzük a tényeket, jó pár listán rajta vagyok már... A kanál remegett a kezemben, hullámokat vetett a víz a tálban.

- Nos, nincs az a pénz amiért oda költöznék. - mondta Charlie.

Feladtam a vacsora megmentésére tett kísérleteimet és elkezdtem tálalni, a steakhez használt késsel kellett vágnom adagokat a tésztából Charlie-nak és magamnak, miközben ő tétován figyelt. Charlie mártást tett az adagjára majd nekilátott az evésnek. Amennyire csak tudtam, befedtem szósszal saját összeragadt tésztaadagomat, és lelkesedés nélkül követtem a példáját. Egy percreg némán ettünk, Charlie még mindig a híreket olvasta, szóval elővettem az elég rossz állapotú Üvöltő szelek példányomat onnan, ahol reggelizés közben hagytam, és próbáltam belemerülni a századfordulós Angliába, amíg apura vártam, hogy elkezdjen beszélni.

Annál a résznél tartottam épp, ahol Heathcliff visszatér, mikor Charlie megköszöri a torkát és ledobta az újságot a földre.

- Igazad volt. - mondta Charlie. - Volt okom, hogy ezt csináljam. - A villájával a ragacsos tészta bökött. - Beszélni akartam veled.

Félretettem a könyvet, a kötés már annyira szétfoslott, hogy hirtelen leesett az asztalra.

- Csak szólnod kellett volna. -

Bólintott, szemöldökét összehúzta.

- Igen. Majd legközelebb nem felejttem el. Csak azt gondoltam, hogy azzal, hogy én

csinálok vacsorát, megpuhíthatlak.

Nevettem.

- Működött. A főzési képességeid hatására olyan puha lettem, mint a vaj. Mit szeretnél, apu?

- Nos, Jacob-ról lenne szó.

Éreztem, hogy megmerevedik az arckifejezésem.

- Mi van vele? - kérdeztem hűvösen.

- Nyugi, Bells. Tudom, hogy még mindig mérges vagy, amiért feldobott, de ez volt a helyes dolog. Csak felelősségteljesen viselkedett.

- Felelősségteljesen. - ismételtam metszőn, szemeimet forgatva. – Jól van. Szóval, mi van Jacobbal?

Az óvatlanul kicsúszott kérdés visszhangzott a fejemben. Mi van Jacobbal? Mit fogok tenni vele? Az előző legjobb barátom, aki most... nos mi is? Az ellenségem? Elszégyelltem magam.

Charlie arca hirtelen óvatos lett.

- Ne légy rám mérges, oké?

- Mérges?

- Nos, Edwardról is szó lenne.

Összevontam a szemöldököm.

Charlie hangja mogorvább lett.

- Beengedem a házba, nem igaz?

- Persze, be. - tettem hozzá. - Rövid időre. Na persze, akár engem is kiengedhetnél a házból rövid időre néha. - folytattam csupán viccelve. Tudtam, hogy lakat alatt leszek ebben a tanévben. - Az utóbbi időben egész jól viselkedek.

- Nos, ez is része a mondandómnak...

Ekkor Charlie arcán váratlan, fülígérő mosoly jelent meg, egy pillanatra húsz évvel fiatalabbnak tűnt.

Egy halvány reménysugarat láttam ebben a mosolyban, de óvatosan folytattam.

- Most összezavartál. Akkor Jacobról, Edwardról, vagy a szobafogságomról van szó?

Újból felvillantotta a vigyort.

- Mindháromról.

- És milyen arányban? - kérdeztem.

- Oké. - sóhajtott, majd megadásra készen felemelte a kezét. - Szóval arra gondoltam, hogy talán feloldom a szobafogságot, bizonyos feltételekkel a jó viselkedésedért. Lenyűgöző, hogy a többi tinédzserhez képest mennyire nem nyafogtál.

Felvontam a szemöldököm.

- Komolyan? Szabad vagyok?

Ez most honnan jött? Teljesen biztos voltam abban, hogy házi őrizetben leszek, amíg el nem költözök, és Edward sem vett észre semmi megingást Charlie gondolataiban.

Charlie feltartotta egy ujját.

- Bizonyos feltételekkel.

A lelkesedésem azonnal szertefoszlott.

- Fantasztikus. - sóhajtottam.

- Bella, ez inkább kérés, mint követelés, oké? Szabad vagy. De remélem jól használod ezt a szabadságot..., megfontoltan.

- Ez mit jelent?

Újból sóhajtott.

- Tudom, hogy elégedett vagy azzal, hogy minden idődet Edwarddal töltheted...

- Alice-szel is szoktam lógni. - szóltam közbe. Edward nővérének nem volt kijelölt látogatási ideje, akkor jött és ment, amikor akart. Charlie teljesen a hatása alatt volt.

- Ez igaz. - mondta - De a Culleneken kívül vannak más barátaid is, Bella. Vagy

legalábbis voltak.

Egy pillanatig csak bámultunk egymásra.

- Mikor beszéltél utoljára Angela Weberrel? - bökte ki végül.

- Pénteken ebédnél. - válaszoltam rögtön.

Edward visszatérése előtt a sulis barátaim két csoportra szakadtak. Tetszett a gondolat, hogy úgy gondoljak rájuk, mint jó vs. gonosz. Vagy mondjuk mi és ők.

A jó fiúk között volt Angela, a barátja, Ben Cheney és Mike Newton, ők nagylelkűen megbocsátották nekem az örült viselkedésemet, mikor Edward elhagyott.

Lauren Mallory volt a gonosz csoport magja az ők oldalon, mint majdnem mindenki az első barátaim közül Forksban, Jessica Stanley is elégedettnek tűnt az anti-Bella programmal.

Edward visszatérésének megvolt az ára, Mike barátsága nem volt már olyan, mint azelőtt, de Angela megingathatatlanul hű maradt, Ben pedig követte őt.

A természetes idegenkedés ellenére - amit a legtöbb ember érzett a Cullenekkel szemben - Angela minden nap szófogadóan Alice mellett ült ebédnél. Nehéz volt nem elbűvölni a Cullenektől- csak adni kellett nekik esélyt arra, hogy elbűvöljenek.

- Az iskolán kívül? - kérdezte Charlie, újból magára vonva a figyelmemet.

- Senkit sem láttam az iskolán kívül, apa. Szobafogság, emlékszel? És Angelának is van barátja. Mindig Bennel van. Ha tényleg szabad vagyok- tettem hozzá még mindig erősen kételkedve, - talán összefuthatunk.

- Oké. De akkor... - kezdte vonakodva - Te és Jake annyit lógtatok együtt, mintha összenőttetek volna, most meg...

Közbevágtam.

- Rátérnél a lényegre, apu? Mik a feltételeid – pontosan?

- Nem hiszem, hogy az összes barátodat ott kéne hagynod a fiúd miatt, Bella. -

mondta keményen - Nem szép dolog, és szerintem az életed kiegyensúlyozottabb lenne, ha pár embert megtartanál benne. Ami múlt szeptemberben történt...

Megborzongtam.

- Nos - folytatta magyarázva - Ha Edward Cullenen kívül másról is szólt volna az életed, talán nem történt volna ez meg.

- Pontosan ugyan ez történt volna. - morogtam.

- Talán, talán nem.

- A lényeg? - emlékeztettem.

- Arra használd az újonnan kapott szabadságodat, hogy meglátogasd a barátaidat is. Tarts egyensúlyt.

Lassan bólintottam.

- Az egyensúly jó dolog. Esetleg ehhez is van megszabott időkeret, amit teljesítenem kell?

Megrázta a fejét.

- Nem akarom túlbonyolítani. Csak ne feledkezz meg a barátaidról...

Már régóta küzdöttem ezzel a dilemmával. A barátaim. Emberek, akiket – a saját biztonságuk érdekében- soha többé nem láthatok az érettségi után.

Akkor most mi lenne a helyes? Töltsék velük annyi időt, amennyit csak lehet, amíg tudok? Vagy már most kezdjem az elválást, hogy fokozatos legyen?

Megremegtem a második lehetőség gondolatától.

- ...különösen Jacobról ne. - tette hozzá Charlie mielőtt jobban átgondolhattam volna a dolgokat.

Ez nagyobb dilemma, mint az előző. Beletelt egy percbe, hogy megtaláljam a helyes szavakat.

- Jacobbal kicsit...bonyolultabb a helyzet.

- A Blackek szinte a családhoz tartoznak, Bella, - mondta ismét apai szigorral. - És Jacob nagyon, nagyon jó barátod volt.

- Tudom.

- Egyáltalán nem is hiányzik? - kérdezte Charlie zavartan.

Hirtelen úgy éreztem, megdagadt a torkom, kétszer is torkot kellett köszörülnöm, mielőtt válaszoltam.

- De, hiányzik. - mondtam lesütött szemmel - Nagyon is.

- Akkor mi ebben a bonyolult?

Ez volt az, amit nem volt szabad elmondanom. A szabályok tiltották, hogy normális emberek – emberi lények, mint én vagy Charlie – tudjanak a titkos, rejtélyekkel és a titokban köztünk élő szörnyetegekkel teli világról.

Én mindent tudtam erről a világról- ennek eredményeként nem kis bajba is kerültem. Nem akartam Charliet is veszélybe sodorni.

- Jacobbal van egy kis konfliktusunk - kezdtem lassan. - A barátság dologról. Nem mindig tűnik elégnek a barátság Jacob számára.

Ezt mondtam okként, ami igaz volt, bár teljesen lényegtelen, olyan részletek nélkül ez kevésbé olyan borzalmas, mint a tény, hogy Jacob vérfarkas falkája teljes szívből gyűlölte Edward vámpírcsaládját – és engem is, mivel azt terveztem, hogy csatlakozok ehhez a családhoz.

Ezt nem igazán lehetett Jacobnak hagyott üzenetekkel megoldani, pláne úgy, ha nem válaszolt a hívásaimra. A tervet pedig – hogy személyesen találkozzak egy vérfarkassal- a vámpírok nem fogadták kitörő lelkesedéssel.

- Edward nem áll készen egy kis versenyre? - Charlie hangja már szarkasztikus volt.

Sötét pillantást löveltem felé.

- Nincs verseny.

- Azzal csak megbántod Jacket, ha így kerülöd őt. Inkább lenne csak a barátod, minthogy ne találkozzatok.

Oh, remek, most már én kerülöm őt?

- Egészen biztos vagyok benne, hogy Jake nem akar a barátom lenni egyáltalán.

A szavak szinte égették a számat.

- Egyáltalán honnan jött ez az ötleted?

Charlie úgy tűnt, hirtelen zavarba jött.

- Csak a minap jött szóba a téma Billy-vel...

- Te és Billy pletykásabbak vagytok, mint a vénasszonyok.

A villámmal mérgesen szurkáltam a dermedt tésztát a tányéromon.

- Billy aggódik Jake miatt - mondta Charlie. - Nehéz idők járnak Jake-re...szomorú mostanában.

Összereztem, de a szememet továbbra is a tányérra szegeztem.

- És te is olyan boldog voltál mindig, mikor az egész napot Jake-vel töltötted. - sóhajtott.

- Most is boldog vagyok. - Szűrtem ki morogva a fogaim közt.

A szavaim és a hangsúlyom közti ellentmondás megtörte a feszültséget. Charlie nevetésben tört ki - nekem is nevetnem kellett.

- Oké, oké. - mentem bele végül. - Egyensúly.

- És Jacob! - emelte ki.

- Megpróbálom.

- Helyes. Találd meg az egyensúlyt Bella. És, oh, igen..., jött pár leveled. - mondta, különösebb bonyolítás nélkül lezárva a témát. - A tűzhely mellett vannak.

Nem mozdultam, a gondolataim Jacob körül jártak, ahogy rá gondoltam, mérges lettem.

Úgy tűnt, csak valami reklámlevél az, anyutól tegnap kaptam egy csomagot, más levelet nem vártam.

Charlie eltolta a székét az asztaltól és felállt. A mosogatóhoz vitte a tálját, de mielőtt megnyitotta volna a csapot megállt, és felém lökött egy vastag borítékot.

A levél átsiklott az asztalon és a könyökömnél állt meg.

- Ööö...köszí. - motyogtam.

Aztán észrevettem a címzést – a levél a Délkelet- alaszakai Egyetemről jött.

- Ez gyors volt. Azt hittem, ennél lekéstem a határidőt.

Charlie kuncogott.

Megfordítottam a borítékot és kérdően rá néztem.

- Ez nyitva van.

- Csak kíváncsi voltam.

- Megrémiszt, sheriff. Ez már szövetségi bűntény.

- Áh, csak olvasd el.

Kivettem a levelet és egy összehajtogatott papírt a kurzusok időbeosztásáról.

- Gratulálok! - mondta, mielőtt bármit is el tudtam volna olvasni. - Az első hely, ahova felvettek.

- Köszí apu.

- Beszelnünk kellene a tandíjról. Félretettem egy kis pénzt...

- Hé, hé, semmi ilyesmiről hallani sem akarok. Nem akarom, hogy a nyugdíjas éveidre tartogatott pénzhez kelljen nyúlni apu. Van már alaptőkém.

Vagyis ami megmaradt belőle - és ezzel nem igazán lehetett sok mindent kezdeni.

Charlie összehúzta a szemöldökét.

- Néhány hely elég drága, Bells. Segíteni akarok. Nem kell mindenáron Alaszkába menned, csak azért, mert az olcsóbb.

Egyáltalán nem volt olcsóbb. De messze volt, és Juneauban évente 365 napból átlagosan 321-en felhős az ég. Az első az én feltételem volt, a második Edwardé.

- Már elintéztem. És amúgy is, nagy az ösztöndíj összege és könnyű hitelhez jutni.

Reméltem nem volt túl nyilvánvaló, hogy blöffölök. Nem igazán néztem még utána ezeknek a dolgoknak.

- Akkor.. - kezdte Charlie, aztán összeszorította a száját és félrefordult.

- Akkor mi?

- Semmi. Csak... - Charlie összevonta a szemöldökét. - Csak kíváncsi vagyok...mik Edward terveit a következő évre?

- Oh.

- Nos?

Három gyors kopogás mentett meg. Charlie a szemét forgatta, én viszont felpattantam.

- Jövök! – kiáltottam, míg Charlie valami olyasmit motyogott, hogy „Tűnj már el.”.

Nem vettem róla tudomást és mentem, hogy beengedjem Edwardot.

Szinte nevetségesen lelkesen kitéptem az ajtót, és ott volt ő, az én személyes csodám.

Az eltelt idő alatt sem lettem immunis az arca tökéletességére, és biztos voltam benne, hogy soha nem fogok hozzászokni.

Végigfutottam szemeimmel sápadt, fehér vonásain, szögletes állkapcsán, lágy hullámot formázó telt ajkain – amik most épp mosolyra görbültek, az orra egyenes vonalán, erőteljes arccsontján, sima, márványos homloka ívén- melyet részben eltakart kusza, az esőtől sötétebb árnyalatú, bronzszínű haja...

A szemeit a végére tartogattam, tudva, hogy ha belenézek, nagy valószínűséggel elveszítem a gondolataim fonalát. A szeme tág volt, meleg, olvadt aranyszínű, vastag fekete szempillák keretezték.

Akárhányszor a szemébe néztem, furcsán éreztem magam – mintha szivacsból lettek volna a csontjaim. Kicsit szédültem is, de ez attól lehetett, hogy nem vettem levegőt. Megint.

Ezért az arcért a világ bármelyik modellje a lelkét is odaadná. És igen, talán pontosan ez lenne az ára: egy lélek.

Nem, nem hittem ebben. Már a gondolattól is bűnösnek éreztem magam, ennek a gondolatától is, és hálás voltam – mint mindig - hogy én voltam az egyetlen, akinek a gondolata rejtély volt Edward előtt.

A kezei után nyúltam és sóhajtottam, mikor hideg ujjai megtalálták az enyémekeket. Az érintésével furcsa megkönnyebbülést éreztem - mintha eddig fájdalmaim lettek volna, de ez hirtelen megszűnt.

- Szia. - mondtam mosolyogva, hogy visszatérjek a normál köszönéshez.

Felemelte összefűzött ujjainkat és a kézfejével lágyan megsimogatta az arcomat.

- Hogy telt a délutánod?

- Lassan.

- Akárcsak nekem.

A csuklómat az arcához húzta, ujjaink még mindig össze voltak fűzve. Lehunyta a szemét, és orrával megérintette a bőrt, majd gyengéden elmosolyodott. Csak élvezte az illatot, miközben ellenállt a bornak – ahogy egyszer említette.

Tudtam, hogy a vérem illata – ami neki sokkal édesebb volt bárki másénál, tényleg akár a bor a sok víz mellett, egy alkoholista számára- égető szomjúságot, fájdalmat okozott neki. De nem úgy tűnt, hogy ettől megfutamodna most, mint ahogy egyszer régen tette. Csupán homályos elképzeléseim voltak arról, mekkora erőfeszítések lehetettek ezen egyszerű gesztusa mögött.

Elszomorított, hogy ilyen erősen kell kontrollálnia magát. Azzal nyugtattam magamat, hogy már nem kell sokáig fájdalmat okoznom neki.

Meghallottam, hogy közeledett Charlie, hangosan lépdelve, hogy kifejezze szokásos nemtetszését a vendég felé.

Edward kinyitotta a szemét és leengedte a kezünket, ami még mindig össze volt kulcsolva.

- Jó estét, Charlie. - Edward mindig tökéletesen udvarias volt, annak ellenére, hogy Charlie nem érdemelte meg.

Charlie csak mordult egyet, és megállt, karjait a mellkasa előtt összefonva.

Mostanában a szülői felügyeletet túlságosan komolyan vette.

- Újabb adag felvételis levelet hoztam. - szólt Edward, és felemelt egy vaskos

borítékot. A kisujján egy tekercs bélyeg volt, mintha gyűrűt viselt volna.

Sóhajtottam egyet. Mennyi egyetem volt még hátra, amire nem kényszerített még, hogy jelentkezsek? És hogyan talált még kibúvót a határidők alól? Már közeledett a tanév vége.

Elmosolyodott, mintha csak a gondolataimban olvasna, biztosan nyilvánvaló volt az arckifejezésem alapján, mire gondolhatok.

- Van még néhány nyitott határidő. Pár hely pedig gyakran tesz kivételeket.

Csak elképzelni tudtam, mi motiválná a kivételeket. Jelentős összegek szerepelhetett benne.

Edward elnevette magát az arckifejezésem láttán.

- Mehetünk?- kérdezte, a konyhaasztal felé terelve engem.

Charlie fújtatott egyet, majd követett minket, holott aligha lehetett volna kifogása a mai napi programunkkal szemben. Szinte napi szinten piszkált az egyetemi felvételi miatt.

Gyorsan leszedtem az asztalt, míg Edward egy félelmetes rakást halmozott fel a jelentkezési lapokból.

Mikor a pultra tettem az Üvöltő szelek-et Edward felhúzta egyik szemöldökét.

Pontosan tudtam, mi jár a fejében, de Charlie közbevágott, mielőtt Edward szólhatott volna.

- Ha már az egyetemi felvételiéről van szó Edward, - mondta Charlie, a hangja egyre barátságtalanabb volt – próbálta elkerülni, hogy közvetlenül kelljen megszólítania, de amikor muszáj volt, akkor emiatt még mérgesebb lett. - Bella és én a jövő évről beszélgettünk. Te eldöntöted már, hogy hova mész iskolába?

Edward elmosolyodott és barátságosan válaszolt.

- Még nem. Kaptam már pár felvételi válaszlevelet, de még mérlegelem a lehetőségeimet.

- Hova vettek fel?

- Syracuse...Harvard...Dartmouth...és ma kaptam meg a Délelkezt-alaszkai Egyetem levelét.

Edward kissé elfordította a fejét és rám kacsintott. Elfojtottam a kuncogásom.

- Harvard?...Dartmouth?" - motyogta Charlie, nem tudta elrejtteni tiszteletét.

- Nos ez igazán...ez már valami. Igen, de az Alaszkai Egyetem..nos, nem gondolhatod komolyan, ha akár az IVY League- ra is járhatsz. Úgy értem, az apád biztosan azt akarná, hogy...

- Carlisle elégedett, akármit is választok. - válaszolta neki Edward higgadtan.

- Hmph.

- Képzeld Edward! – szóltam hirtelen, tovább folytatva a játékot.

- Mi az Bella?

Rámutattam a vastag borítékra a pulton.

- Én is épp ma kaptam meg a felvételimet az Alaszkai Egyetemről!

- Gratulálok! - szólt vigyorogva. - Micsoda véletlen egybeesés.

Charlie szemöldökét ráncolva bámult ránk.

- Remek. - motyogta egy perc után. - Megyek nézem a meccset Bella. Kilenc harminc!

Ez volt a szokásos látogatási időpont vége.

- Ööö...apu?Emlékszel, hogy a szabadságomról beszélgettünk nem is olyan régen...?

Sóhajtott.

- Rendben. Oké. Akkor tíz harminc. Hét közben az iskola miatt még életben van a szabály.

- Bella nincs többé szobafogságra ítélve? - kérdezte Edward. Habár tudtam, hogy nem volt igazán meglepve, nem tudtam mitől lett hirtelen olyan izgatott a hangja.

- Feltételesen. - javította ki Charlie. - Miért fontos ez neked?

Helytelenítő tekintettel Charlie-ra meredtem, de nem vette észre.

- Csak jó tudni. - válaszolta Edward. - Alice már majd meghal, hogy találjon valakit, aki elmegy vele vásárolni, és biztos vagyok benne, hogy Bella szívesen látna már városi fényeket. - mondta rám mosolyogva.

Charlie hirtelen felmordult.

- Nem! - Arca hirtelen lilába váltott.

- Apu! Mi a baj?

Komoly erőbe telt neki, hogy ne szorítsa össze a fogait.

- Nem akarom, hogy most Seattle-be menj.

- Mi?

- Meséltem, mit írt az újság – valami banda gyilkolászik Seattle-ben és szeretném, ha kimaradnál ebből, oké?

A szemeimet forgattam.

- Apu, nagyobb esély van arra, hogy fényes nappal leütnek, minthogy azon az egyetlen napon Seattle-ben...

- Nem, így van Charlie. - mondta Edward közbevágva. - Én sem Seattle-re gondoltam, hanem Portlandra. Én sem engedném Bellát Seattle-be, persze, hogy nem.

Hitetlenül néztem rá, de ő közben elővette Charlie újságját és elmélyülten olvasta az első oldalt.

Biztosan csak aput akarta lecsillapítani. A gondolat, hogy veszélyben lennék akár a legveszélyesebb emberi lények mellett is, míg Alice vagy Edward velem van határozottan nevetségnek tűnt.

Működött. Charlie egy percreg némán meredt Edwardra, majd vállat vont.

- Helyes.

Elindult a nappali felé – kicsit már sietett, biztos nem akart lemaradni a kezdő dobásról.

Megvártam, míg bekapcsolta a tévét, hogy ne halljon meg minket.

- Mi a...? - kezdtem a kérdést.

- Várj egy kicsit. - szólt Edward, fel sem nézve az újságból. A szeméit az első cikkekre szegezte, majd felém lökte az első jelentkezési lapot. - Szerintem ennél is használhatod az eddigi esszéidet. Ugyanazok a kérdések.

Charlie még biztos hallgatózott. Sóhajtottam, majd elkezdtem kitölteni az ismétlődő kérdéseket: név, cím, családi állapot... Pár perc múlva felnéztem, Edward töprengve bámult ki az ablakon. Mikor visszafordultam a papírokhoz, először tűnt fel az iskola neve. Felhorkantottam és félrelöktem a papírt.

- Bella?

- Most komolyan, Edward. Dartmouth?

Edward felemelte a félig kitöltött papírt és finoman elém tette megint.

- Szerintem, tetszene neked New Hampshire. - mondta. - Vannak kiegészítő éjszakai képzések is nekem, és az erdők igazán megfelelőek a mohó kirándulók számára. Gazdag vadállomány. - Felvillantotta a féloldalas mosolyát, amiről tudta, hogy nem tudok neki ellenállni.

Vettem egy mély levegőt.

- Visszafizetheted majd, ha ez boldoggá tesz. - ígérte. - Ha akarod, kamatot is számolok fel.

- Mintha különösebb megvesztegetés nélkül bekerülnék. Vagy ez is a kölcsön része lenne? Az új Cullen-szárny a könyvtárban? Uhh. Miért ez a téma még mindig?

- Kitöltenéd csak a jelentkezési lapot, Bella, kérlek? Csupán a jelentkezéstől nem lesz semmi bajod.

Megfeszült az állkapcsom.

- Tudod mit? Inkább mégsem.

Kinyújtottam a kezem a papírok felé, hogy összegyűrjem és a szeméitbe dobjam őket, de már nem voltak ott. Egy pillanatig az üres asztalra bámultam, majd Edwardra.

Egyáltalán nem úgy tűnt, hogy megmozdult volna, de a jelentkezési lapok már a kabátzsebében voltak.

- Mit csinálsz?

- Jobban írom alá a neved, mint te magad. És a lényegét már kitöltöttem.

- Ugye tudod, hogy ezzel már túl messzire mentél? - suttogtam, hátha még sincs úgy elmerülve a meccsben Charlie. - Sehova máshova nem kell jelentkeznem. Már felvettek Alaszkába. Az első szemeszter tandíját ki is tudom fizetni. Ez a legjobb alibi. Semmi szükség kidobni egy rakás pénzt, akárkié is.

Fájdalom tükröződött az arcán.

- Bella...

- Ne kezd megint, beleegyeztem, hogy Charlie kedvéért végigcsinálom ezt, de mindketten tudjuk, hogy nem leszek olyan állapotban, hogy elkezdjem az iskolát ősszel. Hogy emberek közelében legyek.

Csupán nagy vonalakban tudtam ezekről a kezdeti évekről. Edward soha nem tért ki a részletekre - nem ez volt a kedvenc témája - de tudtam, hogy nem lesz túl kellemes. Az önkontroll kétségtelenül szerzett képesség volt. Bármi más ezen felül az iskolával kapcsolatban nem volt napirenden.

- Úgy tudtam, még nincs eldöntve az időpont. - emlékeztetett Edward lágyan. - Élveznél egy vagy két szemesztert az egyetemen. Rengeteg olyan emberi tapasztalatot szerezhethnél, amit még soha.

- Majd utána megtapasztalom.

- Utána azok nem emberi tapasztalatok lennének. Nincs még egy esélyed arra, hogy ember légy, Bella.

Sóhajtottam.

- Edward, ésszerűnek kell lenned az időponttal kapcsolatban. Túl veszélyes tovább halasztani.

- Még nincsen veszély. - mondta.

Rábámultam. Nincs veszély? Persze. Csak egy szadista vámpír akarja a halálommal megbosszulni a társának halálát, és lehetőleg lassú, kínzó módszerrel akarja ezt véghezvinni. Ugyan már, ki aggódik itt Victoria miatt? Oh, és igen, a Volturik- a fejedelmi vámpírcsalád egy kisebb vámpírharcosokból álló sereggel - akik kijelentették, hogy a szívem hamarosan megszűnik dobogni, így vagy úgy, mivel az emberek nem tudhattak a létezésükről. Helyes. Semmi ok a pánikra.

Hiába figyelt Alice folyamatosan - Edward megbízott hátborzongatóan pontos látomásaiban, hogy figyelmeztetnek minket a veszélyről-, ostobaság volt esélyeket latolgatni.

Mellesleg, már megnyertem ezt a vitát. Az átváltozásom dátuma az érettségim utánra lett kitűzve, már csak pár hét volt addig.

Egy hirtelen, kényelmetlen rándulást éreztem a gyomromban, mikor belegondoltam, milyen kevés idő is van hátra.

Persze, az átváltozás muszáj volt – és ez volt a kulcs ahhoz, hogy amit a világon a legjobban akartam, végre megvalósuljon- de tudatában voltam annak, hogy Charlie ott ült a másik szobában és meccset nézet, mint akármelyik másik este. És anyu, messze a napsütötte Floridában, aki kérlelt, hogy töltsen velem és a férjével a nyarat a tengerparton. És Jacob, a szüleimmel ellentétben pontosan tudta volna, mi történt, ha eltűnök egy távoli iskolába. Ha a szüleim egy jó ideig nem is gyanakodnának, ha a látogatásokat a drága út, vagy az iskolai kölcsön vagy betegség miatt lemondhatnám, Jacob tudná az igazat.

Egy pillanatra, a gondolat, hogy Jacob biztos elutasítása elhomályosított minden más fájdalmat.

- Bella - mormolta Edward, megrándult az arca mikor észrevette, hogy aggódok. - Nem kell sietni. Nem engedem, hogy bárki is bántson téged. Annyi idő van, amennyit csak szeretnél.

- De én sietni akarok. - suttogtam, halványan elmosolyodtam, próbáltam viccet

csinálni az egészből. - Én is szörny akarok lenni végre.

Összeszorította a fogait, úgy préselte ki a szavakat.

- Fogalmad sincs, miről beszélsz. - Majd hirtelen az asztalra hajította az újságot, az ujjával az első oldal szalagcímére mutatott.

NŐ A HALÁLOS ÁLDOZATOK SZÁMA, A RENDŐRSÉG BANDATEVÉKENYSÉGTŐL TART

- Miért kell ezzel foglalkozni?

- A szörnyetegnek lenni nem vicc, Bella.

Újból a címre néztem, aztán megkeményedett arcvonásait fürkésztem.

- Egy...egy vámpír csinálja ezt? - suttogtam.

Humortalanul elmosolyodott. A hangja halk és hideg volt.

- Meglepődnél, ha tudnád, hogy a híreitekben mennyi borzalmas ügy mögött az én fajtám áll. Könnyű felismerni, ha tudod, mit keres. Az információk alapján egy újszülött vámpír jár Seattle-ben. Vérszomjas, vad és irányíthatatlan. Ahogy mindannyian kezdjük.

Az újságra pillantottam, kerülve a tekintetét.

- Egy pár hete követjük figyelemmel az eseményeket. Az összes jel megvan – a valószínűtlen eltűnések, mindig éjszaka, a hanyagul otthagyt holttestek, más bizonyítékok hiánya... igen, valaki új. És úgy tűnik senki sem vállal felelősséget az újoncért... - vett egy mély levegőt. - Nos, ez nem a mi problémánk. Nem is figyeltünk volna fel rá, ha nem ilyen közel történik az ügy. Ahogy mondtam, ez történik mindig. A szörnyek létezésének rettenetes következményei vannak.

Próbáltam nem a nevekre nézni a lapon, de annyira kitűntek a szövegből, mintha vérrel írták volna őket. Öt ember, akinek az élete véget ért, akiknek most gyászol a családja. Más volt elvont fogalomként gyilkosságnak tekinteni az eseteket, miután

az ember elolvasta ezeket a neveket. Maureen Gardiner, Geoffrey Campbell, Grace Razi, Michelle O'Connell, Ronald Albrook. Emberek, akiknek voltak szülei, gyerekei, barátai, háziállatuk, munkájuk, reményeik és terveik, emlékeik és jövőjük...

- Velem nem ugyanez fog történni. - suttogtam, félig-meddig magamnak. - Nem engedem, hogy ez legyen belőlem. Az Antarktiszon élünk majd.

Edward felhorkant, megtörve a feszültséget.

- Pingvinek. Nagyszerű.

Erőtlenül nevettem, levertem az újságot az asztalról, hogy ne kelljen látnom a neveket, halkán pottyant le a linóleumra.

Persze, Edward számításba veszi a vadászati lehetőségeket is. Ő és „vegetariánus” családja – mindannyian elkötelezettek az emberi életek megvédésére - inkább a nagy ragadozókat szerették az étlapjukon látni.

- Alaszka akkor, a terv szerint. Csak valahova, sokkal messzebb, mint Juneau - oda ahol már bőven van grizli is.

- Jobban hangzik. - mondta. - Vannak jegesmedvék is. Nagyon hevesek. És a farkasok is nagyobbra nőnek.

Eltátottam a számot, hirtelen kifújtam a levegőt.

- Mi a baj? - kérdezte. Mielőtt visszanyertem volna az önkontrollt, megdöbbenés tűnt fel az arcán, egész teste megmerevedett.

- Oh. Felejtsd el a farkasokat, ha sértőnek találod a gondolatát.

A hangja hűvös, hivatalos volt, a vállai merevek.

- A legjobb barátom volt, Edward. - motyogtam. Fájt, hogy múlt időben kellett mondanom. - Persze, hogy sértő a gondolat is.

- Kérlek bocsásd meg a meggondolatlanságomat. - mondta, még mindig hivatalosan. - Nem kellett volna megemlítenem.

- Ne aggódj emiatt.

A kezeimet bámultam, ahogy ökölbe szorítottam őket az asztalon.

Egy percre mindketten csendben voltunk, aztán éreztem, hogy hideg ujjai az állam alatt voltak, hogy felemeljem a fejemet. Az arckifejezése sokkal gyengédebb volt most.

- Sajnálom. Tényleg.

- Tudom. És tudom, hogy az nem ugyanaz. Nem kellett volna így viselkednem.

Csak hát... épp Jacobon gondolkoztam, mielőtt megjöttél. - tétováztam.

Homokszínű szemei akárhányszor Jacob nevét szóba hoztam, mintha sötétebbek lettek volna. A hangom kérlelő lett.

- Charlie azt mondja, Jakere nehéz idők járnak... Megbántottam...ez az én hibám.

- Semmi rosszat nem tettél Bella.

Mély levegőt vettem.

- Valamit tennem kell, hogy jobb legyen, ennyivel tartozom neki. És ez Charlie egyik feltétele...

Az arca ismét merev, szoborszerű lett, miközben beszéltem.

- Tudod, hogy szó sem lehet róla, hogy védelem nélkül egy vérfarkas közelébe menj, Bella. És az meg megtörné a megállapodást, ha valamelyikünk átmenne az ő földjükre. Háborút akarsz kezdeni?

- Persze, hogy nem!

- Akkor meg nincs tovább értelme erről vitázni.

Elvette a kezét és elfordult, új témát keresett. Körbenézett, majd a tekintete megállt valamin mögöttem, majd elmosolyodott, habár szeme továbbra is óvatos volt.

- Örülök, hogy Charlie végre kienged – el kéne már jutnod egy könyvesboltba.

Nem hiszem el, hogy megint az Üvöltő szeleket olvasod. Nem tudod még fejből az egészet?

- Nem mindenkinek van fényképezőszerű memóriája. - mondtam röviden.

- Fényképezőszerű memória vagy sem, nem értem, miért szereted. A szereplők

szörnyű emberek, akik tönkreteszik egymás életét. Nem tudom, Heathcliff és Cathy miként végezné, ha Rómeó és Júlia, Elizabeth Bennet és Mr. Darcy jellegű párok sorába kellene állítani őket. Ez nem egy szerelmi történet, ez egy gyűlölet története.

- Van pár komoly példányod a klasszikusokból. - csattantam.

- Talán mert az antikvítás nem nyűgöz le. - mondta mosolyogva, láthatóan elégedetten, hogy sikerült kizökkentenie.

- Most őszintén, miért olvasod el újra és újra? - A szemeiben most már élénk kíváncsiság tűnt fel, próbálta – újra - megfejteni furcsa agyműködésemet.

Átnyúlt az asztal fölött és kezébe vette az arcomat.

- Mi vonz annyira benne?

Őszinte kíváncsisága lefegyverző volt.

- Nem vagyok biztos benne, - kezdtem, próbáltam összefüggő lenni, míg tekintete egyáltalán nem szándékosan összezavarta a gondolataimat. - Valamiért az elkerülhetetlenség miatt. Hogy semmi sem választhatja őket szét- sem a nő önzősége, vagy a férfi gonoszsága, vagy végül a halál...

Arca elmélyültnek tűnt, amíg a szavaimon töprengett. Egy pillanat múlva elmosolyodott.

- Még mindig azt gondolom, jobb történet lenne, ha egyiküknek lenne valami tulajdonsága, ami mindent helyrehozna.

- Ez egyfajta nézőpont. - válaszoltam ellenkezve. - A szerelmük az egyetlen megváltó dolog számukra.

- Remélem neked jobb érzéked van ehhez – szerelembe esni egy ...veszélyes alakkal.

- Kicsit késő már amiatt aggódnom, hogy kivel esek szerelembe, - mutattam rá a lényegre - de figyelmeztetés nélkül is, úgy tűnik, egész jól boldogulok.

Halkan nevetni kezdett.

- Örülök, hogy te így látod.

- Nos, én meg remélem, hogy elég okos vagy ahhoz, hogy elkerülj egy ilyen önző alakot. Catherine minden baj forrása, nem Heatchliff.

- Figyelni fogok. - ígérte.

Sóhajtottam egyet. Nagyon jó volt a figyelemelterelésben.

A kezeimet a kezére tettem és az arcomhoz húztam.

- Látnom kell Jacobot.

Lehunyta a szemét.

- Nem.

- Nem veszélyes, tényleg. - mondtam, ismét kérlelve. - Egész napokat töltöttem velük La Push-on és soha semmi nem történt.

De hibát vétettem, a hangom megbicsaklott a mondat végén, mert rájöttem, hogy ez így nem teljesen igaz. Nem igaz, hogy soha nem történt semmi.

Felvillant egy apró régi emlék – egy hatalmas szürke farkas ugrani készült, pengeéles fogait rám villantotta-, a tenyerem izzadni kezdett, ahogy eszembe jutott, mennyire féltem.

Edward meghallotta, ahogy felgyorsult a szívverésem, bólintott, mintha hangosan bevallottam volna, hogy hazudok.

- A vérfarkasok eléggé labilisak. Néha megsérülnek a közelükben az emberek.

Vagy meghalnak.

Ellenkezni akartam, de egy újabb bevillanó kép belém fojtotta a szót.

Emily Young gyönyörű arca jelent meg a fejemben, akinek arcán három sötét seb éktelenkedett, a jobb szeme sarkától egészen a szájáig, örökké féloldalas grimasszá torzítva mosolyát.

Diadalmas arckifejezéssel várta, hogy megtaláljam a hangomat.

- Nem ismered őket. - suttogtam.

- Jobban ismerem őket, mint gondolnád, Bella. Legutóbb én is ott voltam.

- Legutóbb?

- Olyan hetven évvel ezelőtt kereszteztük egymás útját a farkasokkal... Hoquiam mellett éltünk. Ez még azelőtt volt, hogy Alice és Jasper csatlakozott volna hozzánk. Létszámfölbén voltunk velük szemben, de ez nem tántorította volna el őket attól, hogy megtámadjanak, ha nincs Carlisle. Megpróbálta meggyőzni Ephraim Blacket, hogy tudunk békében egymás mellett létezni, és akkor kötöttük a megállapodást.

Jacob ükapjának nevének említésére felkaptam a fejem.

- Azt hittük Ephraim halálával együtt a vérvonal is kihalt... - mormolta Edward, úgy tűnt, mintha inkább magához beszélt volna - „...hogyan az a genetikai eltérés, ami a mutációt okozta, eltűnt... - félbeszakította magát, majd szinte vádlón rám nézett.

- A balszerencséd napról napra meggyőzőbbnek hangzik. Észrevetted, hogy mágnesként vonzod a bajt, olyannyira, hogy ez elég erős volt ahhoz, hogy egy csapat mutáns kutya visszatért a kihalt széléről? Ha a balszerencsédet palackozni tudnánk, tömegpusztító fegyver lenne a kezünkben...

Elengedtem a fülem mellett a tréfálkozását, figyelmemet a feltételezése ragadta meg – ezt komolyan mondta?

- De nem én támasztottam fel őket. Nem érted?

- Mit nem értek?

- Nem a balszerencsém az ok. A vérfarkasok azért tértek vissza, mert ti, a vámpírok is visszatértetek.

Edward meglepődöttségtől dermedten bámult rám.

- Jacob azt mondta, az indította el a dolgokat, hogy itt van a családod. Azt hittem, hogy ezt már tudtad...

Összevonta a szemöldökét.

- Tehát ezt gondolják?

- Edward, nézd a tényeket. Hetven évvel ezelőtt ide jöttetek és megjelentek a vérfarkasok. Visszatértetek, és a vérfarkasok ismét feltűntek. Szerinted ez csupán

véletlen egybeesés?

Szeme összeszűkült, tekintete révedező lett.

- Carlisle-t érdekelni fogja ez a teória.

- Teória... - mondtam gúnyosan.

Egy percreg némán bámulta a szakadó esőt az ablakon keresztül, belegondoltam, ahogy azon elmélkedik, hogy a családja jelenlétének hatására a helyiek óriáskutyákká változnak.

- Érdekes, de nem igazán fontos részlet. - motyogta egy perccel később. - A helyzet a régi.

Ezt könnyedén lefordíthattam: csak semmi vérfarkas barát.

Tudtam, hogy türelmesnek kell lennem Edwarddal. Nem arról volt szó, hogy indokolatlan lett volna a félelme, csak egyszerűen nem értette meg. Fogalma sem volt róla, milyen sokat köszönhetek Jacob Blacknek – sokkal többet, mint az életem, talán a józan eszemet is. Nem szívesen beszéltem erről a sivár időszakról senkivel, pláne nem Edwarddal.

Csak védeni próbált azzal, hogy elment, próbálta megmenteni a lelkemet.

Nem tartottam felelősnek azokért a dolgokért, amiket csináltam, amíg távol volt, vagy az elszenvedett fájdalomért.

Ő viszont magát okolta.

Tehát nagyon óvatosan kellett előadnom a mondandómat.

Felálltam, és megkerültem az asztalt. Kinyújtotta a kezeit felém, az ölébe ültem és elfészkeltem magam hideg, dermedt ölelésében.

A kezeit figyeltem, amíg beszéltem.

- Kérlek, csak figyelj egy percre. Ez sokkal fontosabb, ez nem egy régi barát pillanatnyi szeszélye. Jacob szenved. - A hangom elcsuklott ennél a szónál. - Nem tudok nem segíteni neki. Csak azért, mert nem mindig ember... Figyelj, ő itt volt nekem, amikor én... nem igazán voltam emberi saját magamhoz. Nem tudhatod,

milyen is volt...

Tétovázni kezdtem. Edward karjai mereven öleltek, kezeit ökölbe szorította, az inak is tisztán látszódtak.

- Ha Jacob nem segített volna...nem tudom, mire jöttél volna haza. Ennél sokkal többel tartozok neki, Edward.

Óvatosan az arcára pillantottam.

A szemeit lehunyta, az álla megfeszült.

- Soha nem fogom megbocsátani magamnak, hogy elhagytalak. - suttogta. - Soha, ha százezer évig élek se.

A kezeim közé fogtam az arcát és vártam, végül sóhajtott és kinyitotta a szemét.

- Csak a helyes dolgot próbáltad tenni. És biztos vagyok benne, hogy bárki mással – aki nem olyan dilis, mint én- működött volna a dolog. És amúgy is, már itt vagy. Csak ez számít.

- Ha nem hagytalak volna el, most nem éreznél késztetést arra, hogy az életedet kockáztasd, hogy megnyugtass egy kutyát.

Összerezentem.

Már hozzászóltam Jacob lekicsinylő megjegyzéseihez - vérszívó, pióca, parazita...Valahogy sokkal keményebben hangzott Edward bársonyos hangján.

- Nem tudom, hogyan tudnám helyesen megfogalmazni. - szólt ridegen Edward. -

Kegyetlenül fog hangzani. De a múltban túlságosan közel voltam ahhoz, hogy elveszítsenek. Tudom, milyen érzés arra gondolni, hogy tényleg el is veszítettelek.

Nem viselnék el több veszélyes dolgot.

- Bíznod kell bennem. Rendben leszek.

Az arcára megint kiült a fájdalom.

- Kérlek, Bella. - suttogta.

Hirtelen lángoló arany szemeibe néztem.

- Mire kérsz?

- Kérlek, tedd meg értem. Próbálj biztonságban maradni. Én megteszem, amit tudok, de nagyra értékelném, ha segítenél egy kicsit.

- Meglátom, mit tehetek. - motyogtam.

- Van fogalmad arról, mennyire fontos vagy nekem? Bármi fogalmad arról, mennyire szeretlek?

Szorosan a kemény mellkasához szorított, az állát a fejemre támasztotta.

Ajkaimat jéghideg nyakához szorítottam.

- Én tudom, mennyire szeretlek téged. - válaszoltam.

- Egy apró fácskát hasonlítasz egy teljes erdőhöz.

A szemeimet forgattam, de nem vette észre.

- Lehetetlen.

Megcsókolta a fejem tetejét, majd sóhajtott.

- Nincsen semmi vérfarkas.

- Nem kezdem előlről a vitát. Látnom kell Jacobot.

- Akkor meg kell, hogy állítsalak.

Teljesen biztos volt benne, hogy ez nem lehet probléma. És biztos voltam benne, hogy igaza van ebben.

- Majd meglátjuk. - blöfföltem azért. - Ő még mindig a barátom.

Megéreztem Jacob üzenetét a zsebemben, mintha hirtelen tíz kilót nyomott volna.

Szinte hallottam a hangját, és úgy tűnt, egyetért Edwarddal – ami a valóságban sosem történt volna meg.

Semmi sem változott. Sajnálom...

Fordította: Csilla és Zsoo

2. fejezet: Kibúvó

Furcsa vidámságot éreztem, miközben spanyol óráról sétáltam a büfé felé, és ez nem csak amiatt volt, mert a világ legtökéletesebb emberének a kezét fogtam, habár ez is közrejátszott benne. Talán azért volt mindez, mert tudtam, hogy vége volt a szobafogságomnak és újra szabad nő voltam.

Vagy talán nem is volt különösebb ok rá. Talán az egész épületet belengő szabadságérzés okozta az egészet. Az iskolának lassan vége volt, és feszültség -különösen a végzős évfolyam körében- szinte tapintható volt a levegőben. A szabadság már elérhető közelségbe került, minden ezzel volt tele.

A büfé falai tele voltak poszterekkel, a szemetesek túlcsoordultak a színes szórólapoktól; voltak, amik emlékeztettek, hogy vegyünk évkönyveket, évfolyamgyűrűket; vagy hirdetések, melyekből megtudtuk az érettségi talárok, kalapok és különféle bojtok rendelésének határidejét; neonszínű szórólapokkal kampányoltak az elsősök az osztálytitkárokért, és rózsakeretes plakátok hirdették az idei bál napját.

A nagy esemény ezen a héten volt esedékes, de megígértettem Edwarddal, hogy szó sem lehet róla, hogy újra elmenjünk. Amúgy is, ezt az emberi élményt már megtapasztaltam.

Nem, mégiscsak a személyes szabadságom miatt voltam ma izgatott. A tanév vége nem okozott akkora örömet, mint a többi diáknak. Tulajdonképpen ideges lettem, ha csak erre gondoltam. De próbáltam nem gondolni rá.

Ami elég nehezen ment egy ilyen hatalmas horderejű eseménynél, mint az érettségi.

„Elküldted már a meghívókat?” kérdezte Angela, mikor Edward és én leültünk az asztalhoz. A szokásossal ellentétben ma laza lófarokba fogta a haját, és kicsit eszelősnek tűnt a tekintete.

Alice és Ben Angela két oldalán ültek. Ben egy képregényben volt elmélyedve, a szemüvege lecsúszott az orráig. Alice zavarba ejtő módon tanulmányozta a szokásos farmer-póló összeállításomat. Valószínűleg megint a ruhatáram átalakításán gondolkodott. Sóhajtottam egyet. A divathoz való közömbös hozzáállásom bosszantotta. Ha megengedném neki, minden nap felöltöztetne – néhányszor még napközben is- ,mint egy életnagyságú, háromdimenziós próbababát.

„Nem.” válaszoltam Angelának. „Teljesen felesleges. Renée tudja, mikor érettségizek. Ki másnak kellene meghívót küldenem?”

„És te hogy állsz, Alice?”

Alice elmosolyodott.

„Már végeztem.”

„De jó neked.” nyögte Angela. „Anyának vagy ezer unokatesója van, és elvárja tőlem, hogy mindenkinek kézzel írt meghívót küldjek. Kéztőgyulladás fogok kapni. Nem halogathatom tovább, de rosszul vagyok, ha rágondolok.”

„Én segítek neked” ajánlottam fel. „Ha nem zavar a borzalmas kézírásom.”

Charlienak tetszeni fog. A szemem sarkából láttam, hogy Edward elmosolyodott. Neki is tetszett az ötlet- teljesítem Charlie feltételeit, anélkül, hogy vérfarkasokat kevernék a dologba.

Angela hálásan rám nézett.

„Ez nagyon rendes tőled. Átmegyek majd hozzád, amikor csak szeretnéd.”

„Inkább én mennék át hozzád, ha ez így jó lenne. Már rosszul vagyok a házunktól. Charlie tegnap feloldotta a szobafogságot.”

Elvigyorodtam, ahogy közöltem velük a jó hírt.

„Nahát, tényleg?” kérdezte Angela. Mindig odafigyelő barna szemében izgatottság tűnt fel. „Pedig azt mondtad, egész életedre fogva tart.”

„Én még jobban meglepődtem, mint te. Azt hittem még a fősulit is elvégzem,

mielőtt kiengedne.”

„Ez nagyszerű Bella! El kell mennünk megünnepelni!”

„Nem is tudod, milyen jól hangzik.”

„Mit csináljunk?” merengett Alice, arca felderült, ahogy számításba vette a lehetőségeket.

Alice ötletei általában kicsit nagyszabásúak voltak nekem, és szinte már láttam a szemében, hogy hajlott afelé, hogy rögtön el is kezdje szervezni a dolgokat.

„Bármire is gondolsz Alice, nem hinném, hogy elég szabad vagyok hozzá.”

„A szabad az szabad, nem?” kérdezte.

„Azért biztos vagyok benne, hogy vannak megkötések- mint például az országhatárok.”

Angela és Ben nevetni kezdtek, de Alice csalódott képet vágott.

„Tehát akkor, mit csinálunk ma este?” kérdezte továbbra is kitartóan.

„Semmit. Figyelj, adjunk neki pár napot, hogy kiderüljön, tényleg nem csak viccelt. Amúgy is, holnap iskola van.”

„Akkor megünnepeljük a hétvégén.” Alice lelkesedését képtelenség volt letörni.

„Rendben.” mondtam, remélve, hogy ezzel kiengesztelhetem.

Tudtam, hogy nem akarok semmi szokatlant csinálni, jobb volt lassabb tempóban haladni Charlieval. Adni kellett neki egy esélyt, hogy belássa, mennyire megbízható és érett vagyok, mielőtt szívességet kérnék tőle.

Angela és Alice a lehetőségekről kezdtek beszélgetni, Ben csatlakozott hozzájuk, félretolva a képregényét.

A figyelmem elkalandozott.

Meglepődve tapasztaltam, hogy a szabadságom már közel sem tűnt olyan örömtelinek, mint egy perccel ezelőtt.

Amíg ők arról beszélgettek, mit csinálhatnánk Port Angelesben vagy Hoquiamban, elégedetlennek kezdtem magam érezni.

Nem tartott sokáig, hogy rájöjjek, miből fakadt a nyugtalanságom.

Mióta elbúcsúztam Jacob Blacktól a ház mögötti erdőben egy, a gondolataimban újra és újra felbukkanó, kínzó kép gyötört. Bizonyos időközönként bevillant ez a kép, mintha valami bosszantó ébresztőóra csörgött volna félóránként, és a gondolataimat Jacob szenvedő arca töltötte ki. Ez volt az utolsó emlékem róla.

Amint a zavaró vízió újból megjelent, pontosan tudtam, miért voltam elégedetlen a szabadságommal. Mert nem lehetett teljes.

Persze, elmehettem, ahová csak akarta- kivéve La Push-t, bármit megtehettem- csak Jacobot nem láthattam. Az asztalhoz dermedtem.

Kell lennie valamilyen középútnak.

„Alice? Alice!”

Angela hangja rántott vissza az ábrándozásból.

A kezével Alice üres, távolba révedő szemei előtt integetett. Felismertem Alice arckifejezését – automatikusan pánik szaladt végig a testemen.

Üres tekintete elárulta, hogy valami teljesen más dolgot látott, nem a minket körülvevő közönséges ebédlőt, hanem valamit, ami számára szintén ugyanúgy igazinak tűnt.

Ekkor Edward elnevette magát, nagyon természetes, megnyugtató módon.

Angela és Ben ránézett, de az én pillantásom továbbra is Alice-ra szegeződött.

Hirtelen összerezzen, mintha valaki megrúgta volna az asztal alatt.

„Máris szundikálsz Alice?” ugratta Edward.

Alice ismét önmaga volt.

„Bocsi, azt hiszem, megint álmodoztam.”

„Jobb álmodozni, mint belegondolni, hogy még két óra van hátra a suliból.” szólt

Ben.

Alice ezután még nagyobb lelkesedéssel vetette bele magát a beszélgetésbe- talán

kicsit túl nagygal is.

Egyszer észrevettem, ahogy összenéztek Edwarddal, csupán egy pillanatig tartott az egész, azután visszanezett Angelára, mielőtt bárki is észrevette volna.

Edward csendben volt, szórakozottan játszott egy tincsemmel. Türelmetlenül vártam, hogy beszélhessek Edwarddal Alice látomásáról, de a délután további részében egy percre sem maradtunk kettesben.

Ez furcsának tűnt, már-már szándékosnak.

Ebéd után Edward lassan Ben mellett lépdelt, egy iskolai feladatról beszélgettek, amiről tudtam, hogy már megcsinálta. Ezután mindig volt valaki mellettünk, mialatt egyik óráról a másikra mentünk, pedig általában volt pár percünk, amit egyedül tölthettünk.

Mikor felhangzott az utolsó csengetés is, Edward beszélgetni kezdett Mike Newtonnal, lépést tartott vele, míg Mike elindult a parkoló felé. Követtem őket, hagytam, hogy Edward magával húzzon.

Zavartan figyeltem őket, miközben Mike válaszolgatott Edward szokatlanul barátságos kérdéseire.

Úgy tűnt, Mikenak problémák adódtak a kocsijával.

„...pedig már kicseréltem az aksit,” mesélte Mike maga elé meredve, majd óvatosan Edwardra pillantott.

Zavarban volt, akárcsak én.

„Talán a vezetékek?” kérdezte Edward.

„Talán. Tényleg nem értek semmit a kocsikhoz.” tette hozzá Mike. „Valakivel át kéne nézetnem, de most nincs pénzem, hogy levigyem a Dowling's-hoz.”

Már nyitottam a számat, hogy ajánljam neki az én szerelőmet, aztán be is csuktam. A szerelőm elég elfoglalt volt mostanában- óriásfarkasként rohangálva nem igazán ért rá ilyesmire...

„Én értek hozzá valamicskét. Átnézhetem, ha szeretnéd,” ajánlotta fel Edward.

„Csak előbb hazaviszem Alice-t és Bellát.”

Mike és én is tátott szájjal bámultunk Edwardra.

„Ööö...köszí,” motyogta magához térve Mike. „De most dolgozni kéne mennem.

Talán máskor.”

„Rendben.”

„Sziaosztok.” Mike bemászott az autójába, hitetlenül csóválta a fejét.

Edward Volvo-ja, benne Alice-szel, csak két kocsival állt arrébb.

„Ez még mi volt?” kérdeztem miközben Edward kinyitotta az utasoldali ajtót.

„Csak segítőkész voltam.” válaszolta Edward.

Aztán Alice, miközben a hátsó ülésen várt, gyorsan fecsegni kezdett.

„Annyira azért nem vagy jó szerelő, Edward. Talán vedd rá Rosalie-t, hogy nézze át ma este majd a kocsit, csak hogy mégis rendben legyen, ha Mike elfogadja a segítségedet. Na nem mintha nem lenne vicces az arcát látni, mikor Rosalie bukkan fel, hogy segítsen. De mivel Rosalie-ról mindenki úgy tudja, hogy az ország másik végében jár egyetemre, nem hiszem, hogy ez lenne a legjobb ötlet. Sőt. Szóval mégiscsak neked kéne megnézned Mike autóját. Csak egy jó olasz sportkocsi apróbb tuningjai lenne magas neked. És ha már szóba került Olaszország és a sportkocsik, és amit ott kötöttem el, még mindig tartozol egy sárga Porsche-vel. Nem hiszem, hogy várni akarok karácsonyig...”

Egy perc múlva már nem figyeltem rá, hagytam, hogy a hangja csak háttérzaj legyen, úgy döntöttem türelmes leszek.

Úgy tűnt, Edward próbálta kerülni a kérdéseimet. Rendben. Hamarosan úgyis egyedül kell lennie velem. Csak idő kérdése.

Ez Edwardnak is megfordult a fejében.

Szokásosan kitette Alice-t a Cullenek kocsifelhajtójánál, habár ekkor már azt vártam, hogy az ajtóig kísérje és besétál vele.

Mikor kiszállt, Alice éles pillantást vetett felé, de Edward teljesen nyugodtnak tűnt.

„Viszlát később.” szolt. Alig észrevehetően bólintott egyet.

Alice megfordult és eltűnt a fák között.

Edward csendben volt, amíg megfordult az autóval és Forks felé indult.

Vártam, hogy magától előhozza a témát. De nem tette, amitől feszült lettem. Mit látott ma Alice ebédnél? Valamit, amit nem akart elmondani, és próbáltam okot találni rá, hogy miért kell titkolóznia előttem.

Talán jobb lett volna, ha felkészülök, mielőtt rákérdezek. Nem akartam kiborulni, amitől azt hihetné Edward, hogy nem tudom kezelni a dolgot, bármi is volt az.

Így hát néma csendben ültünk mindketten, míg oda nem értünk Charlie házához.

„Van egy kis házi feladat mára.” mondta.

„Ühüm.” helyeseltem.

„Szerinted ma is beenged?”

„Charlie nem volt dühös, amikor hazahoztál a suliból.”

De biztos voltam benne, hogy hamar durcás lenne, ha hazatérve itt találná

Edwardot. Talán valami különlegeset kéne csinálnom vacsorára.

Elindultam fel a lépcsőn, Edward követett. Lehevert az ágyamra és bámult kifelé az ablakon, úgy tűnt látta, hogy ideges vagyok.

Elpakoltam a táskámat és bekapcsoltam a számítógépet. Még volt egy e-mail anyutól, amire nem válaszoltam, és rögtön idegeskedni kezdett, ha sokáig halasztgattam.

Doboltam az ujjaimmal, míg vártam, hogy az ősrégi gép életre keljen, az ujjaim az asztalon kopogtak, szaggatottan és idegesen.

Aztán az ujjai az enyémeiken voltak, lefogva őket.

„Kicsit türelmetlenek vagyunk ma?” mormolta.

Szarkasztikus megjegyzést fogalmazva felnéztem rá, de az arca közelebb volt, mint amire számítottam.

Arany szemei csak pár centire voltak, hideg leheletét éreztem nyitott ajkaimon.

Szinte az ízét is éreztem a nyelvemen.

Nem emlékeztem, mit akartam mondani. Nem emlékeztem a nevemre sem.

Nem adott esélyt, hogy összeszedjem magam.

Ha én dönthettem volna, az időm nagy részét azzal töltöttem volna, hogy Edwardot csókolom.

Semmilyen eddig tapasztalt élményem nem volt ahhoz fogható, ahogy hideg, márványszerű, de mindig nagyon óvatos ajkai az enyémmel egyszerre mozogtak.

De nem túl gyakran dönthettem én.

Kicsit meg is lepett, mikor az ujjaival a hajamba túrt, és az arcomat az övéhez húzta.

A kezeimmel átkulcsoltam a nyakát, és azt kívántam, bár csak erősebb lehetnék – elég erős ahhoz, hogy itt tartsam őt.

Egyik keze lesiklott a hátamon, közelebb vonva kőszerű mellkasához. A pulóvere ellenére a bőre elég hideg volt ahhoz, hogy megborzongjak – kellemes borzongás volt, a boldogság miatt, de a kezeivel kezdett távolabb tartani.

Tudtam, hogy úgy három másodpercem volt, mielőtt sóhajt egyet és gyorsan elfordít magától, és mond valamit arról, hogy erre a délutánra eleget kockáztattuk az életemet.

Az utolsó másodperceimet kihasználva közelebb vontam magam hozzá, szinte felvettem a körvonalait.

A nyelvem hegyével megtaláltam alsó ajkának az ívét, hibátlanul sima volt, mintha polírozva lett volna, és az íze -

Elhúzta a fejem az övétől, könnyedén kibontotta magát az ölelésemből – valószínűleg fel sem tűnt neki, hogy minden erőmet beleadtam.

Mély torokhangon kuncogott egyet.

A szemei fénylettek az -annyira szigorúan fegyelmezett -izgatottságtól.

„Ah, Bella.” sóhajtotta.

„Mondanám, hogy sajnálom, de nem.”

„És sajnálnom kellene, hogy nem sajnálsz, de nem teszem. Talán vissza kéne ülnöm az ágyra.”

Kicsit szédülve fújtam ki a levegőt.

„Ha szerinted ez szükséges...”

Féloldalasan elmosolyodott és kiszabadította magát.

Párszor megráztam a fejemet, hogy kitisztuljon majd visszafordultam a számítógép felé. Már bemelegedett és zúgott. Nos, inkább nyögdécselve döcögött, mint zúgott.

„Írd Renée-nek, hogy üdvözlöm.”

„Persze.”

Átolvastam Renée e-mailjét, de pár hajmeresztő dolognál a fejemet csóváltam.

Ugyanúgy szórakoztatott és elborzasztott, mint mikor legelőször olvastam.

Annyira jellemző volt anyura, hogy teljesen elfelejtette, mennyire rettegett a magasságtól, és ez csak akkor jutott eszébe, mikor épp az ejtőernyőhöz, és egy oktatóhoz szíjazták épp.

Kicsit zavart, hogy Phil, aki már lassan két éve a férje volt, megengedte ezt.

Jobban kellett volna figyelnem anyura. Én sokkal jobban ismertem őt.

Engedned kell, hogy a saját útjukat járják, emlékeztettem magam. Hagynod kell, hogy éljék a saját életüket.

Az életem nagy részét azzal töltöttem, hogy Renéere figyeltem, türelmesen lebeszéltem a legőrültebb terveiről, és jóindulatúan beletörődtem abba, amiről nem sikerült.

Mindig elnéző voltam anyuval, szórakoztatott, talán kicsit leereszkedően is kezeltem. Láttam a rengeteg hibáját és magamban nevettem rajtuk. Szórakozott Renée.

Én teljesen más voltam, mint anyu. Elmélyült és elővigyázatos. A megbízható, a felnőtt. Így láttam magamat. Így ismertem magamat.

Még mindig lüktetett a vér a fejemben Edward csókjától.

Már nem változtathattam meg anya egész életét megváltoztató tévedését. Ostobán, szerelemtől elvakultan, alighogy kikerült a középiskolából férjhez ment egy olyan emberhez, akit alig ismert, aztán egy évvel később jöttem én. Mindig azt mondogatta, hogy semmit sem bánt meg, és én voltam a legszebb ajándék, amit kaphatott az élettől.

Állandóan arra tanított – az okos emberek komolyan veszik a házasságot. Az érett emberek előbb egyetemre mennek és karriert építenek, aztán kezdenek bele egy komoly kapcsolatba. Tudta, hogy soha nem lennék olyan felelőtlen, ostoba és kisvárosi, mint ő volt annak idején...

Összeszorítottam a fogam és próbáltam koncentrálni, miközben a levélre válaszoltam.

Aztán elértem a levél búcsúsorához – és eszembe jutott, miért nem írtam előbb.

Jóideje nem mondtál semmit Jacobról, írta. Mi van vele mostanában?

Charlie súgott neki biztos.

Sóhajtottam, majd gyorsan gépelni kezdtem, a választ két kevésbé érdekes bekezdés közé szorítottam.

Jacob rendben van. Azt hiszem. Nem sokat látom, a legtöbb idejét a barátaival tölti lent La Pushban mostanában.

Fanyarul elmosolyodtam, majd hozzáírtam Edward üdvözlését és a 'küldés'-re kattintottam.

Addig, míg ki nem kapcsoltam a gépet és el nem fordultam az asztaltól, nem is

figyeltem, hogy Edward mindvégig csendben mögöttem állt.

Már majdnem elkezdtem volna leszidni, hogy a vállam fölött mindent elolvasott, de rájöttem, hogy nem is rám figyelt.

Egy lapos fekete dobozt vizsgált, aminek közepéből vezetékek lógtak ki, egyáltalán nem úgy festett a dolog, mintha még működőképes lenne, bármi is volt az.

Egy másodperccel később beugrott, hogy ez az volt, amit Emmett, Rosalie és Jasper adott születésnapomra.

Teljesen megfélelkeztem a születési ajándékokról, amik a gardrób padlóján porosodtak.

„Ezzel meg mit műveltél?” kérdezte halálra rémülten.

„Nem akart kijönni a műszerfalból.”

„Ezért úgy érezted, meg kell kínoznod?”

„Tudod hogyan bánok a szerszámokkal. Nem volt szándékos.”

Arcán tettett tragikus arckifejezés ült, majd megcsóválta a fejét.

Vállat vontam.

„Hát, ez van.”

„Mebántódnának, ha ezt így meglátnák.” szólt. „Azt hiszem, mégis jobb volt, hogy házi őrizetben voltál. Szereznem kell egy ugyanilyet, hogy kicseréljem, mielőtt észreveszik.”

„Kösz, de nincs szükségem drága hifire.”

„Nem a te kedvedért fogom kicserélni.”

Sóhajtottam egyet.

„Nem igazán használtad a múlt évi születési ajándékaidat.” szólt zsémbesen.

Egy téglalap alakú papírral legyezgette magát.

Nem válaszoltam, attól tartottam, remegne a hangom.

A katasztrofális 18. születésnapomra- az összes hosszú távú következményeivel együtt – nem igazán akartam emlékezni és az is meglepett, hogy ő hozta szóba. Ez

a téma őt még érzékenyebben érintette, mint engem.

„Tudod, hogy ezek nemsokára lejárnak?” kérdezte felém nyújtva a papírt.

Ez egy másik ajándék volt – repülőjegy-utalványok, amit Carlisle és Esme adtak, hogy meglátogathassam Renée-t Floridában.

Vettem egy mély levegőt és halkán válaszoltam.

„Nem. Teljesen megfeledkeztem róluk.”

Az arckifejezése normális volt, semmi jele nem volt, hogy valami negatív dologra gondolna miközben folytatta.

„Hát, van egy kis időnk még. Szabad lettél...és úgyszincs tervünk a hétvégére, mivel nem akarsz velem jönni a bálba. Miért nem ezzel ünnepeljük meg a szabadságodat?”

Tátva maradt a szám.

„Azzal, hogy Floridába megyek?”

„Valami olyasmit mondtál, hogy maradhatunk országhatáron belül.”

Csak bámultam rá, kétkedően, próbáltam rájönni, honnan jött ez az ötlete.

„Nos?” kérdezte. „Meglátogatjuk Renée-t vagy sem?”

„Charlie nem fogja megengedni.”

„Charlie nem tarthat vissza attól, hogy meglátogasd az édesanyádat. Még mindig az övé az elsődleges felügyeleti jog feletted.”

„Senkinek sincs felügyeleti joga felettem. Felnőtt vagyok.”

Tökéletes mosolyt villantott fel.

„Pontosan.”

Egy pillanatra átgondoltam a dolgot, mielőtt eldöntöttem volna, hogy nem érdemes vitatkoznom.

Charlie mérges lesz – nem amiért meglátogatom Renée-t, hanem mert Edward velem jön. Hónapokig nem fog hozzám szólni és talán megint szobafogság lesz a vége. Sokkal okosabb lenne nem felhozni a témát. Talán majd pár hét múlva,

ballagási szívességként vagy hasonló.

De az ötletet, hogy most láthatnám anyát, nem pedig hetek múlva, nehéz volt visszautasítanom. Nagyon rég láttam Renée-t. Nyugodt körülmények között még régebben.

Legutóbb, mikor vele voltam Phoenixben, egész idő alatt a kórházi ágyban voltam. Mikor ő volt itt legutóbb, katatóniás állapotban voltam. Nem épp a legjobb emlékeket hagytam neki. És talán, ha látja, hogy milyen boldog vagyok Edwarddal, szólna Charlienak, hogy álljon le.

Edward az arcomat fürkészem, míg fontolgattam a dolgot.

Végül felsóhajtottam.

„Ne ezen a hétvégén.”

„Miért ne?”

„Nem akarok Charlieval vitázni. Nem most, hogy végre megbocsátott.”

Összevonta a szemöldökét.

„Szerintem ez a hétvége tökéletes lenne.” motyogta.

Csóváltam a fejemet.

„Máskor.”

„Tudod, nem csak te voltál az egyetlen, akit ebbe a házba kényszerítettek.” szólt rosszallón.

Újból rám tört a gyanakvás. Ez a fajta viselkedés nem volt jellemző rá. Mindig hihetetlenül önzetlen volt, tudtam, hogy ezzel kényeztetett engem.

„Oda mész, ahová csak akarsz.” mondtam.

„Nélküled nincs semmi odakint a világban, ami felkeltené az érdeklődésemet.”

A szemeimet forgattam a túlzásától.

„Komolyan mondtam.” szólt.

„Haladjunk csak lassabban a külvilággal, rendben? Például, kezdhethetnénk egy mozival Port Angelesben...”

Sóhajtott.

„Nem bánom. Majd később beszélünk még erről.”

„Nincs miről beszélünk.”

Vállat vont.

„Oké, akkor, új téma.” szoltam. Már majdnem megfeledkeztem a délutáni aggodásomról – ezt akarta?

„Mit látott ma Alice ebédnél?”

A szemeim az arcára tapadtak, amíg beszéltem, figyeltem a reakcióit.

Az arca nyugodt volt, topázszínű szemei csak egy árnyalatnyit lett ridegebb.

„Jaspert látta valami idegen helyen, valahol délnyugatra, Alice szerint az...előző családjával. De nincs semmi oka arra, hogy visszamenjen.” Felsóhajtott. „Emiatt aggodik.”

„Oh.”

Közel sem az volt, mint amire számítottam.

De persze érthető volt, hogy Alice Jasper jövőjét is figyelte. A lelkitársa volt, a másik fele, habár az ő kapcsolatuk nem volt olyan színpadias, mint Rosalié és Emmetté.

„Miért nem mondtad el korábban?”

„Nem láttam, hogy észrevetted.” szolt. „Talán nem is fontos.”

Teljesen elszabadult a fantáziám. Egy teljesen normális délutánom volt, míg addig csavartam a dolgot, hogy úgy tűnt, Edward rejteget valamit előlem. Kezelésre kellene járnom.

Lementünk a földszintre házit írni, arra az esetre, ha Charlie hamarabb bukkan fel.

Edward percek alatt végzett, én fáradságosan végigküzdöttem magam a matekon, míg eldöntöttem, hogy itt az ideje összedobni Charlie vacsoráját.

Edward segített, de a nyers hozzávalók látványától arcokat vágott – az emberi étel

visszataszító volt számára.

Hagymás- tejfölös húst készítettem Swan nagyi receptje szerint, mert hízelegni akartam Charlienak. Nem ez volt a kedvenc ételem, de Charlie örülni fog.

Úgy tűnt Charlienak már jó kedve volt, mikor hazaért. Még Edwarddal sem volt szemtelen.

Edward szokás szerint kimentette magát a vacsora alól. Az esti híradó hangjai beszűrődtek a nappaliból, de nem hittem, hogy Edward tényleg odafigyelt. Charlie, miután legyűrt három adagot, kijebb tolt a székét és elégedetten megsimogatta jókora hasát.

„Ez nagyszerű volt, Bells.”

„Örülök, hogy ízlett. Milyen volt a munka?” Annyira az evésre koncentrált, hogy nem tudtunk közben beszélgetni.

„Unalmas. Tényleg dögunalom volt. Mark és én tartottunk egy jó kis kártyapartit délután.” tette hozzá széles vigyorral. „Én nyertem, tizenkilenc a héthez. Aztán egy kicsit beszéltem Billyvel telefonon.”

Próbáltam tartani a szokásos arckifejezésemet.

„Hogy van?”

„Jól, jól. Az ízületei rosszalkodnak egy kicsit.”

„Oh, az nem jó.”

„Hát igen. Meghívott hozzájuk a hétvégére. A Clearwater-ök és Uley-k is jönnek. Kis partiszerűség...”

„Huh.” volt az intelligens válaszom. De mit mondhattam volna? Tudtam, hogy nem mehetek semmi vérfarkasbuliba, még szülői felügyelet mellett sem. Nem hiszem, hogy Edwardot zavarná ha csak Charlie lógna lent La Pushban. Vagy azt feltételezte, hogy mivel Charlie Billyvel töltené a legtöbb időt -aki ember, szóval az apám nem lenne veszélyben?

Felálltam és összeszedtem a tányérokat, anélkül hogy Charliera néztem volna.

Betettem őket a mosogatóba, majd megnyitottam a csapot. Edward csendben előbukkant és megfogta a konyharuhát.

Charlie sóhajtott, majd felállt abban a percben, úgy tűnt, majd mikor újra kettesben leszünk, akkor hozza fel ismét a témát. Elindult a tévé felé, mint minden este szokott.

„Charlie” szól Edward társalogva.

Charlie megállt a kis konyhája közepén.

„Igen?”

„Mesélte Bella, hogy a szüleimtől repülőjegyeket kapott az előző szülinapjára, hogy meglátogathassa Renée-t?”

Leejtettem a tálat, amit épp mosogattam. Leesett a konyhapultról és zajosan landolt a földön. Nem tört el, de telefröcskölte a szobát és mindhármunkat szappanos vízzel. De Charlie nem úgy tűnt, hogy észrevette volna.

„Bella?” kérdezte döbbenten.

A szememet a visszaszerzett tányérra szegeztem.

„Igen, ezt kaptam tőlük.”

Charlie hangosan nyelt egyet, majd összehúzta a szemöldökét mikor visszafordult Edwardhoz.

„Nem nem említette.”

„Hmm.” mormolta Edward.

„Van valami okod arra, hogy szóltál?” kérdezte szigorúan.

Edward vállat vont.

„Lassan lejárnak. És szerintem megbántódna Esme, ha Bella nem használja fel az ajándékát. De persze nem szólt semmit.”

Hitetlenkedve bámultam Edwardra.

Charlie egy percig gondolkodott.

„Talán jó ötlet meglátogatni anyádat, Bella. Örülne neki. Meglep, hogy nem szóltál

erről egy szót sem.”

„Elfelejtettem.” mondtam.

Rám meredt.

„Elfelejtetted, hogy valaki repülőjegyet adott neked?”

„Ühüm.” mormoltam tétován és visszafordultam a mosogatóhoz.

„Viszont azt mondtad, hogy lejárnak, Edward.” folytatta Charlie. „Hány jegyet adtak a szüleid?”

„Egyet Bellának...és egyet nekem.”

A tényér, amit most ejtettem el a mosogatóban landolt, szóval nem csapott akkora zajt. Könnyen meghallhattam, ahogy apu élesen kifújta a levegőt. Az ingerültségtől és bosszúságtól éreztem, ahogy az arcomba futott a vér. Miért műveli ezt Edward? Pánikba esve bámultam a buborékokat a mosogatóban.

„Erről szó sem lehet!” Charlie iszonyúan dühös lett, üvöltötte a szavakat.

„Miért?” kérdezte ártatlan meglepettséggel Edward. „Azt mondta, hogy jó ötlet, hogy meglátogassa az édesanyját.”

Charlie nem figyelt rá.

„Te csak nem mész sehova vele, kishölgy!” ordította. Megfordultam, és láttam, hogy az ujjával felém mutat.

Hirtelen düh öntött el, ösztönös reakcióként a hangsúlyára.

„Már nem vagyok gyerek, apu! És már nem vagyok szobafogságban, emlékszel?”

„Ó dehogynem. Mostantól!”

„De miért?!”

„Mert azt mondtam.”

„Emlékeztesselek rá, hogy már felnőtt vagyok. Charlie?”

„Ez az én házam – és az én szabályaimat kell betartanod!”

Jegeszen pillantottam rá.

„Ha így akarod. Még ma este költözzek ki? Vagy adsz pár napot, hogy

összepakoljak?”

Charlie arca vörös lett. Azonnal borzalmasan éreztem magam, hogy kijátszottam a kiköltözés- kártyát.

Vettem egy mély levegőt, és próbáltam ésszerű lenni.

„Reklamálás nélkül letöltöm a büntetésem, ha valami rosszat tennék, apu, de nem fogadom el az előre hozott ítéleteidet.”

A szeme szikrákat vetett, de próbált következetes lenni.

„Tudom, hogy tudod, hogy minden jogom megvan ahhoz, hogy láthassam anyát a hétvégén. Most őszintén, ne mondd, hogy elleneznéd a tervem, ha Alice-szel vagy Angelával mennék.”

„Lányok.” morogta, majd bólintott.

„Az bosszantana, ha Jacobot vinném?”

Csak azért mondtam őt, mert apu jobban kedveli Jacobot, de azt kívántam, mégse mondtam volna, Edward jól hallható csattanással összeszorította fogait.

Apu minden erejét megfeszítette, hogy összeszedje magát mielőtt válaszolt volna.

„Igen.” szólt nem túl meggyőzően. „Igenis bosszantana.”

„Nagy hazudozó vagy, apu.”

„Bella...”

„Nem Vegasba akarok menni, hogy táncosnő legyek vagy ilyesmi. Anyát megyek meglátogatni.” emlékeztettem rá. „Ugyanúgy joga van látni, mint neked.”

Bizonytalanul rám pillantott.

„Arra célszól, hogy anyu nem tud megfelelően gondoskodni rólam?”

Charlie összerezzen a burkolt fenyegetőzésemtől.

„Imádkozhatsz, hogy ezt meg se említsem neki.” szóltam.

„Nehogy szólj neki.” figyelmeztetett. „Nem örülök ennek Bella.”

„Semmi okod sincs, hogy ideges legyél.”

Lehunyta a szemét, és tudtam, hogy a kitörésének vége.

A mosogatóhoz fordultam hogy kihúzzam a dugót.

„Szóval, a házim már kész, a a vacsora kész, a mosogatás kész, és nem vagyok szobafogságban. Tehát most elmegyek. Tíz harmincra visszajövök.”

„Hová mész?” Arca már majdnem normális színű volt, mikor újra elvörösödött.

„Még nem tudom.” tettem hozzá. „Tíz mérföldes körzetben maradok, oké?”

Morgott valamit, ami nem épp beleegyezésnek hangzott, majd kiment a konyhából.

Amint megnyertem a vitát, bűnösnek kezdtem magam érezni.

„Elmegyünk?” kérdezte lelkesen Edward.

Felé fordultam, és fenyegetően rá néztem.

„Igen. Azt hiszem, jobb lesz, ha egyedül beszélek veled.”

Nem úgy tűnt, mintha aggódni kezdett volna, pedig lett volna miért.

Megvártam, míg az autóban ültünk.

„Ez meg mi volt?” kérdeztem.

„Tudom, hogy látni akarod az édesanyádat, Bella- róla beszélsz alvás közben.

Aggódsz érte.”

„Tényleg?”

Bólintott.

„De túlságosan gyáva voltál ahhoz, hogy alkudni kezdj Charlieval, szóval közbenjártam az érdekedben.”

„Közbenjártál? A cápák elé vetettél!”

„Nem hiszem, hogy veszélyben lettél volna.”

„Mondtam, hogy nem akarok vitázni Charlieval.”

„Senki nem mondta, hogy kell.”

Rábámultam.

„Nem tudok uralkodni magamon, mikor elkezd főnökösködni- a természetes tinédzser ösztöneim felülkerekednek rajtam.”

Kuncogni kezdett.

„Nos, ez nem az én hibám.”

Töprengtem, miközben figyeltem őt. Úgy tűnt nem vette észre. Az arca nyugodt volt, miközben a szélvédőre meredt. Valami volt vele, de nem tudtam mi az. Vagy csak megint képzelődtem, mint délután.

„Ennek a hirtelen floridai látogatásnak van valami köze Billy hétfégi partijához?”
Az állkapcsa megfeszült.

„Semmi köze hozzá. Nem számítana, ha itt lennél, vagy a világ másik felén, úgysem mehetnél el rá.”

Teljesen ugyanaz volt a helyzet, mint előbb Charlieval – mintha csak egy nevetlen kölyök lennék, akit fegyelmezni kell. Összeszorítottam a fogaim, hogy ne kezdjek el kiabálni. Nem akartam Edwarddal is veszekedni.

Edward sóhajtott egyet, majd mikor megszólalt a hangja ismét meleg és bársonyos volt.

„Tehát, mit szeretnél ma este csinálni?” kérdezte.

„Elmehetnék hozzátok? Rég láttam már Esmét.”

Elmosolyodott.

„Örülni fog. Főleg ha meghallja, mit csinálunk a hétfégén.”

Legyőzötten mordultam egyet.

Nem maradtunk sokáig, a hogy megígértem. Nem lepett meg, hogy még égett a villany mikor kiszálltunk a ház előtt – tudtam, hogy Charlie rám vár, hogy még ordibáljon kicsit.

„Jobb, ha nem jössz be.” szóltam. „Csak tovább rontana a dolgokon.”

„Egész nyugodtak a gondolatai.” mondta. Az arckifejezése láttán felmerült bennem, hogy lemaradtam valami rejtett poénról. A szája széle remegett, próbált elfojtani egy mosolyt.

„Később találkozunk.” motyogtam komoran.

Elnevette magát és megcsókolta a fejem tetejét.

„Amint Charlie horkolni kezd, visszajövök.”

Hangosan szólt a tévé mikor beléptem. Belegondoltam, hogy óvatosan elosonhatnék mögötte.

„Bejönnél, Bella?” szólt ki Charlie, megghiúsítva a tervemet.

Az öt legszükségesebb lépés után lecövekeltem.

„Mi az apu?”

„Jó estéd volt?” kérdezte. Betegnek tűnt. Próbáltam valami rejtett jelentést keresni a kérdésben, mielőtt válaszoltam.

„Igen.” szóltam tétovázva.

„Mit csináltatok?”

Vállat vontam.

„Alice-szel és Jasperrel lógtunk. Edward megverte Alice-t sakkban, aztán én játszottam egyet Jasperrel. Tönkrevert.”

Elmosolyodtam. Edward és Alice játéka volt a legviccesebb dolog, amit valaha láttam. Majdnem teljesen mozdulatlanul ültek a sakktáblát bámulva, amíg Alice előre látta, mit lép majd Edward, ő meg Alice gondolatait olvasva kitalálta, mit lép erre Alice. A játékot nagyrészt fejben játszották. Csak két gyalogot mozdítottak mindketten, míg Alice át nem pöccintette a király és feladta a játékot. Csak három percig tartott az egész.

Charlie lenémította a tévét- mint általában szokta.

„Figyelj, valamit el kell mondanom.” Nagyon kényelmetlenül érezte magát.

Csendben leültem és vártam. Egy másodperc erejéig a szemembe nézett, aztán a padlót pásztázta. Nem mondott többet.

„Mi az apu?”

Sóhajtott egyet.

„Nos, nem igazán vagyok jó az ilyen dolgokban. Nem tudom, hol is kezdjem...”

Újra vártam.

„Oké, Bella. Itt van ez a dolog.” Felállt a kanapéról és elkezdett fel alá járkálni a szobában, a lábát bámulva. „Te és Edward elég komolynak tűntök, és van pár dolog amivel nagyon óvatosnak kell lenned. Tudom, hogy már felnőttél, de még mindig nagyon fiatal vagy, Bella, és rengeteg nagyon fontos dolog van, amiről tudnod kell, mielőtt...nos, mielőtt fizikailag is érintett leszel -”

„Oh, oh, kérlek, ne!” könyörögtem talpra ugorva. „Kérlek, mondd, hogy nem fel akarsz világosítani, Charlie!”

A padlót bámulta.

„Az apád vagyok. Felelősségem van irántad. Ne felejtse el, én is ugyanolyan zavarban vagyok, mint te.”

„Tényleg nem hiszem, hogy ez szükséges. És amúgy is, anya már úgy tíz évvel megelőzött. Nem kell elmondanod.”

„Tíz éve még nem volt barátod.” motyogta akaratlanul. Erősen küzdött a vágygal, hogy ejtse a témát. Mindketten álltunk, a padlót bámulva, egymástól elfordulva.

„Nem hiszem, hogy a lényeg azóta sokat változott volna.” mormoltam és olyan vörös lettem, mint ő. A pokol hetedik, legmélyebb bugyrában éreztem magam, és ez csak egyre rosszabb lett, mikor belegondoltam, hogy Edward tudta, hogy ez lesz. Semmi kétség, hogy ezért volt olyan önelégült az autóban.

„Csak mondd, hogy megbízhatóak vagytok.” kérte Charlie. Valószínűleg azt kívánta, bárcsak megnyílna alatta a föld és eltűnhetne.

„Ne aggódj emiatt, apu, szó sincs ilyesmiről.”

„Nem azért, hogy nem bízok benned Bella, és tudom, hogy nem akarsz nekem erről mesélni, és tudod, nem is szívesen szeretnék hallani róla. Csak próbálok nyitott lenni, tudom hogy változnak az idők.”

Félszegen nevetni kezdtem.

„Talán az idők igen, de Edward nagyon régimódi. Nem kell aggódnod.”

Charlie sóhajtott.

„Igen, az.” motyogta.

„Uhh.” nyögtem. „Tényleg azt kívánom, bárcsak ne kényszerítenél arra, hogy ezt hangosan kimondjam, apu. Tényleg. De...szűz vagyok...és nincsenek olyan terveim, hogy a közeljövőben megváltozna ez az állapot.”

Mindketten kínosan éreztük magunkat, de Charlie arca lecsillapodott. Úgy tűnt, hisz nekem.

„Elmehetek már aludni? Kérlek.”

„Egy perc.” szólt.

„Aw, kérlek, apu! Könyörgöm.”

„A kellemetlen részének már vége, ígérem.” mondta.

Rápillantottam, és hálás voltam, hogy már nyugodtnak tűnt, az arca visszanyerte a normál színét. A kanapéba süppedt és hálásan sóhajtozott, hogy már túl volt a szex-témán.

„Mi az?”

„Csak kíváncsi vagyok, hogy haladsz az egyensúly dologgal.”

„Oh. Jól, azt hiszem. Angelával megbeszéltünk valamit ma. Majd átmegegyek hozzá ballagási meghívókat írni. Csak mi lányok.”

„Rendben. És mi van Jake-kel?”

Sóhajtottam.

„Ezt még nem igazán találtam ki, apu.”

„Csak próbálkozz, Bella. Tudom, hogy majd a helyes dolgot teszed. Jó ember vagy.”

Remek. Szóval, ha nem találok ki valamit a Jacob dologgal kapcsolatban, akkor rossz ember leszek? Ez övön aluli volt.

„Persze, persze.” bólogattam. Elmosolyodtam az automatikus válaszon- Jacobtól vettem át. Ugyanazt a leereszkedő hangsúlyt is használtam, amit ő szokott az apjával.

Charlie mordult egyet majd visszakapcsolta a hangot. Lerogyott a párnákra, elégedett volt a mai munkájával. Most egy darabig el lesz a meccsel majd.

„Jó éjt Bella!”

„Reggel találkozunk!” Felrohantam a lépcsőn.

Edward már elég rég elment, és addig nem is jött vissza, míg Charlie el nem aludt – valószínűleg vadászni volt vagy hasonló, hogy elüsse valamivel az időt – szóval nem kellett sietnem az öltözéssel. Nem voltam olyan hangulatban, hogy egyedül legyek, de persze nem is akartam lemenni Charlieval együtt lógni, már a gondolattól is összeborzongtam, hogy felhozhat pár olyan kimerítetlen témát a szex dologgal kapcsolatban, amit nem említett.

Szóval Charlienak köszönhetően türelmetlen voltam, és felhúztam magam. A házim már kész volt, nem éreztem magam olyan lazának, hogy zenét hallgassak, vagy olvassak valamit. Belegondoltam, hogy felhívhatnám Renét, hogy szóljak a látogatásomról, de aztán eszembe jutott, hogy Kaliforniában már három órával később van, már biztos alszik.

Felhívhatnám Angelát.

De aztán eszembe jutott, hogy nem Angelával akartam most beszélni.

Az üres, sötét ablakra pillantottam az ajkaimat harapdálva. Nem tudtam, mennyi ideig állhattam ott, a lehetőségeimet mérlegelve – tegyem-e a helyes dolgot Jacobbal, és látogassam meg a legjobb barátomat, hogy jó ember legyek, és Edward dühös legyen rám. Talán tíz percig. Elég ideig ahhoz, hogy az előnyök megalapozottabbak voltak, mint a hátrányok. Edwardot csak a biztonságom érdekelte, és én tudtam, hogy ez egyáltalán nem volt probléma.

A telefon nem segített volna- Jacob nem válaszolt egyik hívásomra sem, mióta Edward visszatért. Látnom kellett őt- hogy újra lássam a megszokott mosolyát. Ki kellett cserélnem azt a borzalmas utolsó emlékemet róla, mikor az arcán szenvedés tükröződött.

Talán egy órám volt. Gyorsan le tudnék menni La Pushba és vissza, mielőtt Edwardnak feltűnne, hogy elmentem. Már elmúlt a takarodó, de érdekelné ez igazán Charlie, ha Edward nincs a dologban? Itt volt az ideje kideríteni. Megragadtam a kabátomat és gyorsan átbújtam az ujjain, miközben lefelé rohantam a lépcsőn.

Charlie hirtelen gyanakodva felnézett a meccsből.

„Nem bánod, ha meglátogatom ma este Jacobot?” kérdeztem kifulladásra. „Nem maradok sokáig.”

Amint megemlítettem Jake nevét, Charlie arcát nyugodt mosoly öntötte el.

Nem tűnt meglepettnek, hogy a prédikációja ilyen gyorsan hatást ért el.

„Persze kölyök. Nem probléma. Maradj, ameddig csak akarsz.”

„Kösz apu.” mondtam és megcéloztam az ajtót.

Mint valami szökevény pillantgattam hátra a vállam fölött miközben az autómhoz rohantam, de olyan sötét volt, hogy ennek nem volt sok értelme. Végigtapogattam a kocs oldalát, hogy megtaláljam a kilincset.

A szemeim épphogy hozzászoktak a sötéthez, mikor a kulcsot a gyújtásba löttem. Erősen balra fordítottam, de ahelyett, hogy fültépően felzúgott volna, csak kattant egyet. Megpróbáltam még egyszer, de ugyan az volt az eredmény.

Aztán a perifériás látással érzékeltem egy kis mozgást mellettem és ugrottam egyet.

„Gahh” nyögtem rémülten, mikor láttam, hogy nem vagyok egyedül a kocsiban.

Edward nagyon csendben ült, kis világos folt a nagy sötétségben, csak a kezei mozogtak, ahogy valami titokzatos tárgyat forgatott.

„Alice hívott.” motyogta.

Alice! A fenébe. Elfelejtettem beleszámítani őt is a tervembe. Biztosan szólt neki, hogy figyeljen rám.

„Ideges lett, mikor a jövőd hirtelen eltűnt úgy öt perccel ezelőtt.”

A meglepetéstől tágra nyílt szemeim tovább tágultak.

„Mivel, tudod, nem látja a farkasokat,” magyarázta továbbra is halkán mormolva.

„Elfelejtetted? Mikor eldöntöd, hogy összehozod a jövődet az övékével, te is eltűnsz...Most már rájöttem, hogy erről nem tudtál. De érted, miért leszek ettől kicsit...nyugtalan? Alice látta, ahogy eltűnsz, és nem tudta elmondani, hogy hazajössz e vagy sem. Elveszett a jövőd, mint az övék...

„Nem tudjuk, miért van ez. Valami velük született természetes védelem?” Úgy beszélt, mintha magához beszélt volna, a kocsim motorját forgatva a kezei között.

„Ez nem teljesen valószínű, mivel a gondolataik olvasásával nincs problémám. A Blackek-ével semmiképp. Carlisle teóriája szerint ez azért lehet, mert az életüket annyira szabályozza az átváltozásuk. Ez inkább önkéntelen reakció, mintsem elhatározás. Teljesen kiszámíthatatlan, és ez megváltoztat mindent körülöttük. Abban a percben, mikor egyik alakból a másikba váltanak, nem léteznek igazából. A jövő nem befolyásolja őket...”

Kövéd dermedten hallgattam a történetét.

„Összerakom majd az autódat sulis előtt, arra az esetre, ha egyedül szeretnél menni reggel.” ajánlotta fel egy perc múlva.

Az ajkaimat összeszorítva kivettem a kulcsot és kimásztam a kocsiból.

„Csukd be az ablakodat, ha nem akarod, hogy maradjak ma estére. Meg fogom érteni.” suttogta miután becsaptam az ajtót.

Betrappoltam a házba, becsapva a bejárati ajtót is.

„Mi a baj?” kérdezte Charlie a kanapéről.

„Nem indult a kocsis.” morogtam.

„Akarod, hogy megnézzem?”

„Nem, majd reggel megpróbálom.”

„El akarod vinni az enyémet?”

Nem vezethettem a rendőrségi autóját. Charlie eltökélten akarta, hogy La Pushba

menjek, majdnem annyira, mint én magam.

„Nem. Fáradt vagyok.” morogtam. „Jó éjt.”

Felmentem az emeletre, megálltam az ablak előtt.

Meglöktem a fém keretet- becsukódott az ablak, az üveg is megremegett.

Egy percre a remegő ablaküveget bámultam, amíg abba nem hagyta a remegését.

Aztán sóhajtottam és olyan tágra nyitottam az ablakot, amennyire csak tudtam.

Fordította: Csilla és Anna

3. INDÍTÉKOK

A nap olyan mélyen a felhők mögé bújt, hogy nem lehetett megmondani, hogy már lenyugodott-e. A hosszú repülőút után –nyugat felé követve a napot, így mozdulatlanak tűnt az égbolton- különösen zavaró volt; úgy tűnt, az idő furcsán ingataggá vált. Meglepetésként ért, ahogy az erdő helyét átvették az első épületek, jelezve, hogy már majdnem hazaértünk.

- Nagyon csendben vagy –jegyezte meg Edward- Rosszul lettél a repüléstől?

- Nem, jól vagyok.

- Szomorú vagy, amiért haza kellett jönnünk?

- Azt hiszem, sokkal inkább megkönnyebbült vagyok, mint szomorú.

Kérdően nézett rám. Tudtam, hogy felesleges és –éppannyira utáltam bevallani-
szükségtelen arra kérnem, hogy az utat figyelje.

- Renée bizonyos értelemben sokkal... *jobb megfigyelő*, mint Charlie. Nagyon idegessé tett.

Edward felnevetett.

- A mamádnak furcsa észjárása van. Majdnem gyermeketeg, ugyanakkor éleslátó is. Másképp látja a dolgokat, mint a többi ember.

Éleslátó. Jó leírás anyámról – de csak akkor volt érvényben, amikor odafigyelt a dolgokra. Az ideje nagy részében Renée annyira megzavarodott a saját életétől, hogy nem igazán vett észre mást maga körül. De ezen a hétvégén elég sok figyelmet fordított rám.

Phil dolgozott –a középiskolai baseball-csapat, aminek az edzője volt, éppen az utolsó meccseit játszotta- és az a tény, hogy egyedül lehetett Edward-dal és velem, csak még jobban élesítette anya látását. És ahogy figyelt minket, széles, kék szemei először zavart, majd nyugtalanságot kezdtek árasztani.

Ezen a reggelen sétálni mentünk a tengerpartra. Meg akarta mutatni új otthona minden szépségét, még mindig abban reménykedve, hogy a napsütés talán elcsábíthat Forks-ból. Négyszemközt akart velem beszélni, és ezt elég könnyen meg tudtuk oldani. Edward ugyanis kitalált egy határidős munkát magának, mint kifogást, hogy egész álló nap a házban maradhasson.

A fejemben újra végigjártam azt a beszélgetést anyámmal...

Renée és én a járdán baktattunk, és próbáltunk a pálmafák ritkán feltűnő árnyékában maradni. Habár korán volt, a hőség fojtogatóan hatott. A levegő olyan párás volt, hogy a légzés egyszerű művelete is rendesen megdolgoztatta a tüdőmet.

- Bella? –kérdezte, miközben a homokot nyaldosó hullámokat nézte.

- Tessék, anya?

Felsőhajtott, de nem nézett a szemembe.

- Aggódok...

- Mi a baj? –kérdeztem türelmetlenül- Tehetek érted valamit?

- Nem rólam van szó –rázta meg a fejét- Azért aggódok, ami közted és... Edward között van.

Mikor kimondta a nevét, Renée végre rám nézett, az arcán bocsánatkérő kifejezéssel.

- Ó –nyögtem, tekintetemet egy kocogó párra szegezve, akik épp akkor haladtak el mellettünk, verejtékben fürödve.

- A kettőtök kapcsolata komolyabb, mint ahogy azt gondoltam –folytatta.

Homlokráncolva gondoltam vissza az elmúlt két napra. Edward és én alig értünk egymáshoz –vagy legalábbis anyám előtt nem. Kíváncsi voltam, hogy vajon Renée-től is várhatok-e kiselőadást a felelősségről. Nem voltam annyira visszarettenve az ilyesmitől, mint Charlie-val. Anyával nem volt kínos erről beszélni. Végül is, hasonló hegyi beszédeket tartottam én is neki az elmúlt tíz évben.

- Van valami... különös a kapcsolatokban –dünnyögte, miközben homloka ráncba szaladt zavart tekintete fölött- Ahogy rád néz –olyan... védelmező a tekintete. Mintha bármikor kész lenne egy golyó elé vetni magát, hogy megvédjen téged, vagy ilyesmi.

Felnevettem, bár még mindig nem tudtam a szemébe nézni.

- Ez olyan rossz dolog?

- Nem –még jobban ráncolta a homlokát, miközben küzdött, hogy megtalálja a megfelelő szavakat- Csak *más*. Nagyon hevesek az érzései irántad... és nagyon óvatosak. Úgy érzem, mintha nem érteném teljes egészében a kapcsolatokat. Mintha volna valami titok, amiről nem tudok...

- Szerintem csak beképzeled, anya... -mondtam gyorsan, küzdve, hogy a hangvételem könnyed legyen. A gyomrom görcsbe rándult az idegességtől. Elfelejtettem, hogy az anyám mennyire jól *látott*. Valami az egyszerű világszemléletéből átverekedte magát a zavaró tényezőkhöz, és a dolgok lényegét ragadta meg. Azelőtt ez sosem okozott gondot. Mostanáig nem volt olyan titkom, amit ne mondhattam volna el neki.

- Nem csak ő –mondta védekezően- Bárcsak látnád, hogy mozogsz körülötte.

- Mire gondolsz?

- Ahogy mozogsz –hozzá igazítod magad, anélkül, hogy észrevennéd. Amikor megmozdul, még ha csak egy kicsit is, a te mozgásod is hozzá alkalmazkodik. Mint a mágnesek... vagy a gravitáció. Olyan vagy, mint egy... műhold, vagy ilyesmi. Sosem láttam ehhez foghatót.

Összeszorította az ajkait, és a földet kezdte bámulni.

- Nem mondd komolyan... –piszkálódtam egy erőltetett mosoly kíséretében- Már megint misztikus sztorikat olvasol, mi? Vagy ezúttal sci-fit?

Renée enyhén elpirult.

- Nem ez a lényeg.

- Találtál valami érdekeset?

- Hát, volt egy –de nem számít. Most rólad beszélünk.

- Szerintem maradnod kéne a romantikus regényeknél, anya. Tudod, mennyire ki tudsz akadni.

A szája mosolyra görbült.

- Bután viselkedem, nem igaz?

Egy fél pillanatig nem tudtam válaszolni. Renée-t túl könnyen meg lehetett ingatni. Ez néha jól jött, mert nem minden ötlete volt számára hasznos. De fájt látnom, hogy milyen gyorsan megadta magát az elterelésemnek, főként mert ebben az esetben teljes mértékben ráhibázott az igazságra.

Felnézett, én pedig -uralkodva a vonásaimon- azt feleltem:

- Nem viselkedsz hülyén –csak úgy, mint egy normális anya.

Nevetett, majd kitárt karokkal a kék vízbe érő fehér homok felé mutatott.

- És mindez nem elegendő ok arra, hogy visszaköltözz a lökött anyádhoz?

Drámai mozdulattal megtöröltem a homlokomat, majd úgy tettem, mintha kicsavarnám a hajamból a vizet.

- Hozzá lehet szokni a páratartalomhoz –bizonygatta.

- Az esőhöz is –vitatkoztam.

Játékosan megbökött a könyökével, majd megfogta a kezem, ahogy visszasétáltunk az autóhoz.

Leszámítva az irántam érzett aggodalmát, eléggé boldognak tűnt. Elégedettnek. Még mindig meredt tekintettel nézett Phil-re, és ez vigasztalóan hatott rám. Az

élete biztosan teljes és kielégítő volt. Biztosan nem hiányoztam már neki annyira, még most sem...

Edward jéghideg ujjai végigsimítottak az arcomon. Pislogva néztem fel, ismét a jelenben találva magam. Lehajolt, és megcsókolta a homlokomat.

- Itthon vagyunk, Csipkerózsika. Ideje felkelni.

Charlie háza előtt álltunk. A tornácon égett a villany, és a cirkáló ott parkolt a felhajtón. Ahogy megvizsgáltam a házat, láttam elmozdulni a függönyt a nappaliban, nyomában egy sárga fénysávot felvillantva, mely bevilágította a pázsitot.

Felsőhajtottam. Persze, Charlie csak arra várt, hogy lecsapjon. Valószínűleg Edward is hasonlóképpen gondolkodott, mert az arca merevvé vált, a tekintete pedig távolinak tűnt, ahogy kiszállt, hogy kinyissa nekem a kocsiajtót.

- Mennyire súlyos? –kérdeztem.

- Charlie-val nem lesz gond –ígérte komoly hangsúllyal- Hiányoztál neki.

A szemeim összébb szűkültek a kételkedéstől. Ha így állt a helyzet, miért vált Edward olyan feszültté, mintha harcra készülne?

A táskám kicsi volt, de Edward ragaszkodott hozzá, hogy bevigye a házba. Charlie kinyitotta nekünk az ajtót.

- Üdv itthon, kölyök! –kiáltotta, mintha tényleg így érezte volna- Milyen volt Jacksonville?

- Párás. És bogaras.

- Szóval Renée nem küldött el a Floridai Egyetemre?

- Próbálkozott. De inkább innám a vizet, mint hogy belélegezzem.

Charlie tekintete akaratlanul is Edward-ra siklott.

- Jól szórakoztatok?

- Igen –felelte Edward nyugodt hangon- Renée nagyon vendégszerető volt.

- Hát ez...ööö, jó. Örülök, hogy jól éreztétek magatokat –Charlie elfordult Edward-tól, és egy váratlanul jött ölelés keretében a karjaiba zárt.

- Lenyűgöző –súgtam a fülébe.

Kirobbant belőle a nevetés.

- Tényleg hiányoztál, Bells. A kaja tök szívás, ha nem vagy itt.

- Máris rajta leszek az ügyön –mondtam, amint elengedett.

- Előbb felhívnád Jacob-ot? Öt percenként zaklat reggel hat óta. Megígértem neki, hogy még azelőtt felhívod, mielőtt egyáltalán kipakolnál.

Nem kellett Edward-ra néznem, hogy érezzem, mennyire megkövültté és hideggé vált mellettem. Szóval ez volt a feszültség oka.

- Jacob beszélni akar velem?

- Túlságosan is, hogy úgy mondjam. Nem mondta meg, miről van szó –csak azt, hogy fontos.

A telefon megcsörrent, éles és követelőző hangon.

- A következő fizetésem tenném rá, hogy ez ő lesz –motyogta Charlie.

- Felveszem –siettem a konyhába.

Edward követett, míg Charlie eltűnt a nappaliban. Egy újabb csörrenés közepén vettem fel, és megpördültem, hogy a falat bámulhassam.

- Tessék?

- Visszajöttél –mondta Jacob.

Ismerős, erőteljes hangja hatására végighullámozott rajtam a vágyakozás. Ezernyi emlékkép cikázott a fejemben, összegabalyodva –egy uszadék fákkal teli sziklás tengerpart, egy műanyag burkolatú garázs, meleg szódásdobozok egy

papírzacskóban, egy aprócska szoba egyetlen, túl kicsiny, kopottas karosszékkal. A nevetés mélyen ülő, fekete szemeiben, a láz-meleg keze az enyémen, fehér fogainak villanása sötét bőre ellen, az arca, ahogy széles mosoly terül szét rajta, mely mindig olyan volt, mintha kulcsként szolgálna egy olyan titkos ajtóhoz, melynek küszöbét csak rokon lelkek léphették át.

Úgy éreztem, mintha honvágyam támadt volna, vágyakozás egy olyan hely és egy olyan személy után, aki legsötétebb éjszakáimon oltalmazott engem.

Leküzdöttem a gombócot a torkomban.

- Igen –feleltem.

- Miért nem hívtál? –követelte.

Mérges hangja azonnal felhergelt.

- Mivel pontosan négy másodperce tartózkodtam a házban, és a hívásod épp félbeszakította Charlie-t, miközben azt ecsetelte, hogy hívtál.

- Ó. Sajnálom.

- Persze. Nos, miért zaklatod Charlie-t?

- Beszélnem kell veled.

- Igen, a dolognak erre a részére magamtól is rájöttem. Tessék, beszélj.

Rövid szünet következett a vonal másik végén.

- Mész holnap suliba?

Homlokráncolva álltam, és képtelen voltam megfejtani, hogy mire akart ezzel kilyukadni.

- Persze, hogy megyek. Miért ne mennék?

- Nem tom. Csak kíváncsi voltam.

Újabb szünet.

- Szóval, miről akartál beszélni, Jake?

Habozott.

- Igazából semmiről, asszem. Csak... hallani akartam a hangod.

- Igen, tudom. *Annyira* örülök, hogy felhívtál, Jake. Én... -de nem tudtam, mit mondhattam volna még. Azt akartam neki mondani, hogy épp indulni akartam La Push-ba. És ezt nem mondhattam.

- Mennem kell –mondta hirtelen.

- Mi?

- Hamarosan beszélünk, oké?

- Na de Jake –

Már letette. Hitetlenkedve hallgattam a tárcsahangot.

- Ez gyors volt –dünnyögtem.

- Minden rendben van? –kérdezte Edward. A hangja mély volt és óvatos.

Lassan megfordultam, hogy szembenézhessek vele. Az arca teljesen sima volt – lehetetlen volt bármit is kiolvasni belőle.

- Nem tudom. Kíváncsi vagyok, mire ment ki a játék –nem leltem értelmet abban, hogy Jacob egész nap csak azért bombázta Charlie-t a telefonjaival, hogy megkérdezhesse tőlem, hogy megyek-e iskolába. És ha csak a hangomat akarta hallani, miért tette le olyan gyorsan a telefont?

- A te tipped biztosan jobb, mint az enyém –mondta Edward, szája sarkában bujkáló mosollyal.

- Ühümm –dünnyögtem. Ez igaz volt. Kívül-belül ismertem Jake-et. Nem kellett volna, hogy ilyen nehéz legyen kitalálni az indítékait.

Mérföldekkel távolabb szárnyaló gondolatokkal –körülbelül tizenöt mérfölddel, a La Push felé vezető úton- elkezdtem átfésülni a hűtőt, összegyűjtve a hozzávalókat

Charlie vacsorájához. Edward a pultnak dőlve állt, és távolról érzékeltem is, hogy tekintetével az arcomat vizsgálta, de túlságosan le voltam kötve, hogy azon aggódjak, amit láthatott rajta.

Úgy tűnt, hogy ez a dolog az iskolával lehetett a kulcs. Ez volt az egyetlen valós kérdés, amit Jake feltett. És valószínűleg kereste valamire a választ, különben nem zaklatta volna folyamatosan Charlie-t.

Egyébként is, miért izgatná, hogy jelen vagyok-e a suliban?

Próbáltam logikusan megközelíteni a dolgot. Szóval, ha *nem* mentem volna iskolába másnap, mi lenne azzal a baj Jacob szemszögéből nézve? Charlie kicsit kiakadt, amiért kihagytam egy napot ilyen közel az év végi vizsgákhoz, de meggyőztem, hogy egyetlen pénteki nap nem fogja lehúzni a tanulmányi átlagomat. Jake-et ez aligha érdekelné.

Az agyam nem volt hajlandó semmilyen briliáns magyarázattal előállni. Talán nem vettem számításba egy fontos információt.

Mi változhatott az elmúlt három napban, ami olyan fontos volt, hogy Jacob megtörte miatta a telefonjaimat elutasító magatartását? Min változtathatna három nap?

Ledermedtem a konyha közepén állva. A zacskónyi fagyos hamburger kicsúszott érzéketlen ujjaim közül. Egy lassú másodpercembe telt, mire felfogtam, hogy nem koppant a földön, mint ahogy azt tennie kellett volna.

Edward elkapta és a pultra dobta. A karjai már összezárultak körülöttem, az ajkai a fülembe súgtak:

- Mi a baj?

Kábultan ráztam meg a fejem.

Három nap mindent megváltoztathatott volna.

Nem épp azon gondolkoztam, hogy mennyire lehetetlen volt a főiskola? Hogy nem lehettem emberek közelében, miután túljutottam a három napos, fájdalmas átalakuláson, ami megszabadított volna a halandóságtól, hogy az örökkévalóságot Edward-dal tölthessem? Az átalakuláson, mely örökké a saját szomjam rabjává tette...

Charlie vajon elmondta Billy-nek, hogy eltűntem három napra? És Billy vajon levonta a következtetést? Vajon Jacob valójában azt kérdezte, hogy még ember vagyok-e? És vajon ezzel biztosította, hogy a vérfarkasok egyezsége sértetlen maradt –hogyan egyik Cullen sem mert megharapni egy embert... megharapni, és nem megölni...?

De vajon komolyan azt gondolta, hogy ha erről lenne szó, hazajönnék Charlie-hoz?

Edward rázogatni kezdett.

- Bella? –kérdezte, most már valóban ideges hangon.

- Azt hiszem... azt hiszem, hogy leellenőrzött –motyogtam- Ellenőrizte, hogy biztosra menjen. Úgy értem, azzal kapcsolatban, hogy még ember vagyok.

Edward megdermedt, és egy mély, szisszenő hang csapta meg a fülem.

- El kell mennünk –suttogtam- Még azelőtt. Hogy ne sértsük meg az egyezséget. Soha többé nem jöhetünk majd vissza.

A karjai szorosabban zárultak körém.

- Tudom.

- Khm... -köszöri Charlie hangosan a torkát mögöttünk.

Megriadtam, majd vörösödő arccal kiszabadítottam magam Edward karjai közül. Edward ismét nekidőlt a pultnak. A szemei tágra nyíltak. Aggodalmat és haragot láttam bennük.

- Ha nem akarsz főzni, rendelhetek pizzát is –jegyezte meg Charlie.

- Nem, semmi gáz, már elkezdtem.

- Oké –mondta Charlie. Hátát az ajtófélfának vetve, karba font kézzel álldogált.

Felsőhajtottam, majd visszatértem a főzéshez, miközben próbáltam nem észrevenni a közönségemet.

- Ha kérnék tőled valamit, megbíznál bennem? –kérdezte Edward, enyhe éllel lágy hangjában.

Már majdnem a sulinál voltunk. Edward egy perccel ezelőtt még nyugodt volt és viccelődött, és most hirtelen a kezei szorosan markolták a kormányt, az ujjpercei pedig teljes erejükkel azon voltak, hogy ne zúzzák darabokra azt.

Csak bámultam az ideges kifejezést az arcán –a tekintete messze járt, mintha távoli hangokra figyelne.

A pulzusom gyorsulni kezdett válaszul a nyugtalanságára, de óvatosan feleltem.

- Attól függ.

Behajtottunk az iskola parkolójába.

- Féltém, hogy ezt fogod mondani.

- Mit akarsz, mit tegyek, Edward?

- Azt szeretném, ha a kocsiban maradnál –beállt a szokásos helyére és leállította a motort, miközben beszélt- Azt akarom, hogy várj itt, míg vissza nem jövök érted.

- De... *miért?*

Ekkor láttam meg. Nehéz lett volna nem észrevenni, ahogy az összes többi tanuló fölé magasodott, mint általában, még úgy is, hogy fekete motorjának dőlve ácsorgott, szabálytalanul a járdán parkolva.

- Ó.

Jacob arca olyan nyugalmat árasztott, amit már jól ismertem. Ezt az arckifejezést használta, mikor eltökélte, hogy ellenőrzés alatt tartja az érzelmeit, hogy irányíthassa önmagát. Ettől teljesen úgy nézett ki, mint Sam, a farkasok legidősebbike, és egyben a Quileute falka vezére. De Jacob-nak sohasem sikerült azt a tökéletes nyugalmat magára erőltetnie, amit Sam mindig sugárzott.

El is felejtettem, mennyire zavart ez az arca. Bár elég jól megismertem Sam-et, mielőtt a Cullen-ek visszajöttek volna –még meg is kedveltem-, sosem tudtam lerázni magamról a neheztelés érzését, mikor Jacob Sam arckifejezését utánozta. Ez egy idegen arca volt számomra. Nem az én Jacob-om volt, mikor ilyen képet vágott.

- Rossz következtetést vontál le tegnap este –dünnyögte Edward- Azért kérdezett az iskoláról, mert tudta, hogy én ott leszek, ahol te vagy. Biztonságos helyet kerestt, hogy beszéljen velem. Olyan helyet, ahol szemtanúk is vannak.

Szóval félreértelmeztem Jacob indítékait tegnap este. Hiányzó információ, ez volt a probléma. Információ arról, hogy vajon mi a fenéért akarna Jacob Edward-dal beszélni?

- Nem maradok a kocsiban –mondtam.

Edward halkán felnyögött.

- Persze, hogy nem. Na, essünk túl ezen.

Jacob arca ridegebbé vált, ahogy felé lépkedtünk, kéz a kézben.

Más arcokat is felfedeztem –az osztálytársaimét. Feltűnt, mennyire tágra nyílt a szemük, ahogy végigmérték a két méter magas Jacob nyúlánk testét, mely annyira izmos volt, amennyire egy normális tizenhat és fél éves fiú aligha lehetett volna. Láttam, ahogy tekintetük végigpásztázott feszes fekete pólóján –rövid ujjú volt, dacára az indokolatlan hidegnek-, rongyos, zsírfoltos farmerjén, és a fényes fekete motoron, aminek nekidőlt. A szemük nem időzött el az arcán –valami az arckifejezésében arra készítette őket, hogy gyorsan elnézzenek róla. És észrevettem azt is, hogy mennyire nagy ívben elkerülte őt mindenki, megszábva egy széles határt, amit senki nem mert átlépni.

A megdöbbenés érzetével társítva jöttem rá, hogy Jacob *veszélyesnek* tűnt a szemükben. Milyen furcsa.

Edward néhány méterre Jacob-tól állt meg, és láttam, mennyire kényelmetlenül érezte magát, amiért ilyen közel tartózkodtam egy vérfarkashoz. Kissé hátranyúlt, félig maga mögé tolva engem.

- Fel is hívhattál volna –mondta Edward acél keménységű hangon.

- Bocs –felelte Jacob gúnyos mosollyal az arcán- Nincs egy pióca száma sem a gyorsívómban.

- Természetesen Bella házában elérhető volt.

Jacob összeszorította az állkapcsát, majd összevonta a szemöldökét. Nem felelt.

- Nem ez a megfelelő hely, Jacob. Megbeszélhetnénk ezt később?

- Persze, persze. Majd benézek a kriptákba sulis után –horkant fel Jacob- Most miért nem jó?

Edward jelentőségteljesen körbenézett, tekintetét a tanúkon nyugtatva, akik éppen csak hallótávolságon kívül voltak. Néhány ember habozott a járdán, a szemük várakozással telien csillogott. Mintha azt remélték volna, hogy verekedés fog kitörni, hogy enyhítse egy újabb hétfő reggel unalmasságát. Láttam Tyler Crowley-t, amint a könyökével oldalba bökte Austin Marks-t, majd mindketten megálltak félúton az órájuk felé.

- Már tudom, miért jöttél –emlékeztette Edward Jacob-ot olyan mély hangon, hogy *nekem* nehezemre esett megérteni- Az üzenet kézbesítve. Vedd úgy, hogy figyelmeztetve vagyunk.

Edward egy röpké pillanatra aggodalmas tekintettel nézett rám.

- Figyelmeztetve? –kérdeztem értetlenül- Ti meg miről beszéltek?

- Nem mondtad meg neki? –kérdezte Jacob hitetlenkedve, tágra nyílt szemekkel-
Mi az, félsz, hogy a mi oldalunkra állna?

- Kérlek, hagyd ezt, Jacob –mondta Edward változatlan hangon.

- Miért? –kérdezte kihívóan Jacob.

Zavartan összevontam a szemöldököm.

- Miről nem tudok? Edward?

Edward csak Jacob-ot nézte, mintha nem is hallott volna.

- Jake?

Jacob kérdően nézett rám.

- Nem mondta el neked, hogy a bazi nagy... *bátyja* átlépte a vonalat szombat este?
–kérdezte, gúnnal vastagon átszótt hangon. A tekintete ezután visszavándorolt
Edward-ra- Paul-nak teljesen igaza volt abban, hogy...

- Senkié nem volt az a terület! –szisszent fel Edward.

Jacob láthatóan füstölgött a dühtől. A kezei remegni kezdtek. Megrázta a fejét,
majd vett két nagyon mély levegőt.

- Emmett és Paul? –suttogtam. Paul volt Jacob leglabilisabb falkabeli bátyja. Ő volt az, aki aznap elvesztette az önuralmát az erdőben –a vicsorgó, szürke farkas emléke hirtelen nagyon élénken jelent meg a fejemben- Mi történt? Harcoltak? –a hangom egyre magasabb lett a pániktól- Miért? Paul megsérült?

- Senki sem harcolt –mondta Edward halkán, hozzám intézve a szavakat- Senki nem sérült meg. Ne izgasd fel magad.

Jacob hitetlenkedve nézett ránk.

- Te tényleg nem mondtál el neki az ég világon semmit, nem igaz? Ezért vitted el innen? Hogy meg ne tudja, hogy...

- Menj el –szakította félbe a mondandója közben Edward, hirtelen ijesztővé váló kifejezéssel az arcán –valóban ijesztővel. Egy pillanatig úgy nézett ki, mint... mint egy *vámpír*. Rosszindulatúan, leplezetlen gyűlölettel nézett Jacob-ra.

Jacob felhúzta a szemöldökét, de nem mozdult.

- Miért nem mondtad el neki?

Egy hosszú percig csak egymást nézték. Egyre több diák gyűlt össze Tyler és Austin mögött. Láttam Mike-ot, és mellette Ben-t –Mike egyik kezét Ben vállára tette, mintha egy helyben akarná tartani őt.

A síri csöndben, egyetlen ösztönös lökessel hirtelen minden egyes részlet a helyére került a fejemben.

Valami, amit Edward nem akart, hogy tudjak.

Valami, amit Jacob nem hallgatott volna el előlem.

Valami, ami mind a Cullen-eket, mind a farkasokat az erdőbe csalta, veszélyes közelségbe hozva őket egymáshoz.

Valami, ami arra készítetné Edward-ot, hogy ragaszkodjon ahhoz, hogy átrepüljem az országot.

Valami, amit Alice a múlt heti víziójában látott –a vízióban, amiről Edward hazudott nekem.

Valami, amire már egyébként is számítottam. Valami, amiről tudtam, hogy újra meg fog történni. Pont annyira tudtam, mint amennyire azt akartam, hogy ne történjen meg. Sosem lesz vége, nem igaz?

Hallottam, ahogyan a levegőt zihálva kapkodom az ajkaimon keresztül, de nem tudtam megállni. Úgy tűnt, mintha az iskola megremegne, mintha földrengés lett volna, de tudtam, hogy csak a saját reszketésem okozta az illúziót.

- Visszajött értem –nyögtem, miközben alig kaptam levegőt.

Victoria sosem akarta feladni, míg én halott nem voltam. Újra és újra megismételte volna ugyanazt a sémát –megtámad, majd elfut, megtámad, majd elfut- addig a pontig, míg nem talál egy sebezhető pontot a védelmemen.

Talán szerencsém lehetett volna. Talán a Volturi jött volna hamarabb –legalább ők hamarabban öltek volna meg.

Edward szorosan maga mellett tartott, úgy fordítva a testét, hogy még mindig Jacob és köztem álljon, majd idegességtől remegő kézzel végigsimított az arcomon.

- Semmi baj –súgta- Semmi baj. Nem hagyom, hogy a közeledbe férkőzzön.
Semmi baj.

Azután Jacob-ra nézett.

- Ez már elegendő válasz a kérdésedre, korcs?

- Nem gondolod, hogy Bella-nak joga van tudni? –kérdezte kihívóan Jacob- Ez az ő élete.

Edward lehalkította a hangját; még Tyler, aki csak pár méterre állt, sem hallhatta.

- Miért kellene megrémítenem, mikor sosem volt veszélyben?

- Még mindig jobb, ha megijeszted, mint ha hazudsz neki.

Próbáltam összeszedni magam, de a szemeim könnyben úsztak. Láttam a szemhéjam mögött –láttam Victoria arcát, ahogy az ajkait felhúzza, s láttatni engedi a fogait, láttam karmazsinvörös szemeit, melyeket a vérbosszú homályosított el;

Edward-ot hibáztatta a társa, James haláláért. Nem állt meg, csak miután már elvette az ő szerelmét is.

Edward az ujjaival letörölte a könnyeket az arcomról.

- Tényleg azt hiszed, hogy jobb őt bántani, mint megvédeni? –mormogta.

- Keményebb, mint ahogy gondolnád –mondta Jacob- És átélt már rosszabbakat is.

Jacob arca hirtelen megváltozott, és egy különös, tünődő kifejezéssel kezdte bámulni Edward-ot. A szemei összehúzódtak, mintha valami bonyolult matek feladatot próbált volna fejben megoldani.

Éreztem, ahogy Edward összegörnyed. Felnéztem rá, és láttam, amint az arca eltorzult a fájdalomtól. Egy röpké pillanatra arra az olaszországi délutánra emlékeztetett a Volturi hátborzongató toronyszobájában, ahol Jane rosszindulatú ajándékával kínozza Edward-ot, saját gondolataival égetve őt...

Az emlékkép kiragadott a hisztérikushoz közelítő állapotomból, és mindent kellő megvilágításba helyezett. Mert inkább öljön meg Victoria ezerszer is, mint hogy még egyszer úgy lássam szenvedni Edward-ot.

- Ez vicces –mondta Jacob, nevetve Edward arckifejezésén.

Edward arca megrándult, de egy kis erőfeszítéssel elsimította a vonásait. A szenvedést a szemeiben viszont nem tudta teljesen elrejteni.

Tágra nyílt szemekkel néztem Edward grimaszáról Jacob gúnyos mosolyára.

- Mit teszel vele? –kérdeztem követelőzőn.

- Semmiség, Bella –mondta Edward halkán- Jacob-nak csak túl jó memóriája van, ez minden.

Jacob elvigyorodott, Edward arca pedig ismét megrándult.

- Hagyd abba! Bármit is csinálsz!

- Persze, ha akarod –vonta meg Jacob a vállát- Különben is, az ő hibája, ha nem tetszik neki, amikre emlékszem.

Ránéztem, ő pedig ördögi mosollyal nézett vissza rám –mint egy gyerek, aki olyat csinált, amiről tudta, hogy nem szabad, de valaki olyan kapta rajta, akiről tudta, hogy nem fogja megbüntetni.

- Az igazgató erre tart, hogy eltántorítson az iskola területén való lebzseléstől –dünnyögte felém Edward- Menj angol órára, Bella, hogy ne keveredj bele.

- Túlságosan védelmező, nem igaz? –kérdezte Jacob, nekem címezve- Egy kis balhé bulisabbá teszi az életet. Hadd találjam ki: neked nincs megengedve, hogy bulizz, mi?

Edward arca haragos kifejezést öltött, és kissé megvillantotta a fogait.

- Fogd be, Jake –mondtam.

Jacob nevetett.

- Ez *nem*nek hangzik. Hé, ha bármikor megint élni akarsz, eljöhetnél meglátogatni. Még mindig megvan a motorod a garázsban.

Ez a hír kizökkentett.

- Úgy volt, hogy azt eladod. Megígérted Charlie-nak, hogy így lesz.

Ha nem könyörögtem volna Jacob kedvéért –végtére is többhetes munkája volt mindkét motorban, és ezért megérdemelt egy kis kárpótlást- Charlie már kihajította volna a motoromat a kukába. Azután valószínűleg fel is gyújtotta volna azt a kukát.

- Ja, persze. Mintha megtenném. A te tulajdonod, nem az enyém. Egyébként is, addig lesz nálam, míg vissza nem kéred.

A mosolynak, melyet régről ismertem, egy parányi jele kezdett megjelenni a szája sarka körül.

- Jake...

Előrehajolt, az arca már komoly volt, a keserű gúny kezdett megfakulni.

- Azt hiszem, tévedtem. Tudod, azzal kapcsolatban, hogy nem lehetünk barátok. Talán megoldhatnánk, legalábbis a határvonal azon részén, ahol én vagyok. Gyere, látogass meg.

Élénken érzékeltem Edward kővé dermedt alakját, ahogy a karjaival még mindig védelmezően átölelt. Gyors pillantást küldtem felé –az arca nyugodt volt és türelmes.

- Én, ööö, nem is tudom, Jake.

Jacob arcáról teljesen eltűnt az ellenségesség. Mintha elfelejtette volna, hogy Edward ott van, vagy legalábbis eltökélte, hogy úgy fog viselkedni, mintha nem lenne ott.

- Minden egyes nap hiányzol, Bella. Nélküled semmi sem ugyanolyan.

- Tudom és sajnálom, Jake. Én csak...

Megrázta a fejét, majd sóhajtott.

- Tudom. Nem számít, igaz? Gondolom majd csak túlélem, vagy valami. Kinek kellene a barátok? –grimaszolt, megpróbálva elrejteni a fájdalmát egy halovány hősködési kísérettel.

Jacob szenvedése mindig kiváltotta belőlem azt az érzést, hogy meg akarjam védeni. Teljesen ésszerűtlen volt –Jacob híján volt minden fizikai védelemnek, amit én nyújtani tudtam volna. De a karom, mely Edward-é alá szegeződött, sóvárgott

azután, hogy megérinthesse. Hogy átkarolhassa nagy, meleg derekát, csendesen elfogadva és vigasztalva őt.

Edward óvó karjai bilincsként tartottak fogva.

- Oké, nyomás az óráitokra! –csendült egy szigorú hang mögülünk- Mozogjon, Mr. Crowley.

- Menj suliba, Jake –suttogtam, azonnali idegességgel hangomban, amint meghallottam az igazgató hangját. Jacob a Quileute suliba járt, de biztosan bajba kerülhetett volna az engedély nélküli átjárásért, vagy valami ezzel egyenértékűért.

Edward elengedett, majd megfogta a kezem, és ismét a háta mögé tolt.

Mr. Greene átverekedte magát a báméskodók gyűrűjén, a szemöldökei olyan mélyre süllyedtek, hogy úgy tűntek, mintha baljóslatú viharfelhők lettek volna keskeny szemei fölött.

- Komolyan mondtam –fenyegetőzött- Bárki, aki még mindig itt ácsorog, mire ismét megfordulok, elzáráson lesz ma!

A közönség még azelőtt felszívódott, hogy befejezhette volna a mondatot.

- Á, Mr. Cullen. Csak nincs valami gond?

- Semmi a világon, Mr. Greene. Éppen az óráinkra mentünk.

- Kiváló. Nem ismerős a barátja –Mr. Greene haragos pillantást küldött Jacob felé-
Új diák lenne?

Mr. Greene tekintete kutatóan fürkészte Jacob-ot, és láttam, ahogy ugyanarra a következtetésre jutott, mint mindenki más: veszélyes. Egy bajkeverő.

- Nem –felelte Jacob, félig önelégült mosollyal széles ajkain.

- Akkor azt tanácsolom, hogy hagyja el az iskola területét, fiatalember, mielőtt hívnám a rendőrséget.

Jacob kis mosolya teljes vigyorrá vált, és tudtam, hogy épp elképzelte, amint Charlie kijön és letartóztatja. Ez a vigyor túlságosan keserű volt, és túlságosan gúnyos ahhoz, hogy elégedett lehessen vele. Nem ez volt az a mosoly, amit vártam.

- Igenis, uram –mondta, majd katonai tisztelgést mímelt, mielőtt felült volna motorra, és be nem rúgta, hogy beinduljon, ott, a járda közepén. A motor felbőgött, a kerekek pedig sivítottak, ahogy élesen pörgette őket. Másodperceken belül Jacob eltűnt a látóterünkől.

Mr. Greene a fogát csikorgatta az előadás közben.

- Mr. Cullen, elvárom, hogy közölje a barátjával, hogy tartózkodjon az újabb engedély nélküli átjárástól.

- Egyáltalán nem a barátom, Mr. Greene, de majd átadom a figyelmeztetését.

Mr. Greene összeszorította az ajkait. Edward tökéletes jegyei és makulátlan papírjai szemmel láthatóan nagy szerepet játszottak az incidens Mr. Greene általi értékelését tekintve.

- Értem. Ha bármi további gond miatt aggódna, örülnék, ha...

- Nem kell aggódnia, Mr. Greene. Nem lesz több gond.

- Remélem is. Nos, akkor. Menjen az óráira. Ön is, Miss Swan.

Edward bólintott, majd gyorsan az angol óra épülete felé tolt.

- Elég jól vagy, hogy részt vegyél az órán? –súgta, miután elhagytuk az igazgatót.

- Igen –súgtam vissza, nem tökéletes bizonyossággal arra nézve, hogy hazudtam-e.

Ha jól éreztem magam, ha nem, ez aligha volt a legfontosabb dolog. Azonnal beszélnem kellett Edward-dal, és az angol óra nem pont a legmegfelelőbb hely volt ahhoz a beszélgetéshez, amit terveztem.

De Mr. Greene-nel a sarkunkban nem sok választási lehetőségünk maradt.

Kicsit késve érkeztünk az órára, majd gyorsan elfoglaltuk a helyünket. Mr. Berty épp egy Frost-verset szavalt. Nem törődött az érkezésünkkel, mert nem akarta, hogy megtörjük a ritmust.

Kitéptem egy üres lapot a füzetemből és írni kezdtem, az idegességemnek köszönhetően a kézírásom még olvashatatlanabb volt, mint általában.

Mi történt? Mondj el mindent. És hagyd a „meg akartalak védeni”-baromságot, kérlek.

Odacsúsztattam a jegyzetet Edward-nak. Felsőhajtott, majd írni kezdett. Kevesebb idejébe került, mint nekem, habár egy egész bekezdésnyit írt a saját gyöngybetűivel, mielőtt visszacsúsztatta volna a papírt.

Alice látta, hogy Victoria visszajött. Nem feltétlenül ezért vittelek el a városból – nem volt rá esély, hogy bármilyen közel is férközhessen hozzád. Emmett és Jasper már majdnem elkapták, de úgy tűnik, Victoria-nak van valami ösztönös képessége, hogy ki tudjon keveredni a szorult helyzetekből. Pontosan a Quileute határvonal mentén menekült, mintha csak térképről olvasná le. Nem sokat segített az sem, hogy Alice képességei nem működtek a Quileute-ék belekeveredésével. Az igazat megvallva, a farkasok is elkaphatták volna, ha nem állunk az útjukba. A nagy szürke úgy vélte, hogy Emmett átlépte a határt, és védekezni kezdett. Persze Rosalie reagált rá, és mindenki feladta az üldözést, hogy megvédje a társait. Carlisle és Jasper lenyugtatták a kedélyeket, mielőtt a dolgok kicsúsztak volna az irányításunk alól. De addigra Victoria már elmenekült. Ennyi történt.

Rosszallóan meredtem a papíron lévő betűkre. Mindenki benne volt –Emmett, Jasper, Alice, Rosalie és Carlisle. Talán még Esme is, habár Edward őt nem említette. És még Paul meg a többiek a Quileute falkából. Könnyen harcba torkollhatott volna, egymásnak ugrasztva a jövődöbeli családomat és a régi barátaimat. Bármelyikük megsérülhetett volna. Úgy gondoltam, hogy a farkasok

nagyobb veszélyben lettek volna, de kicsi Alice-t elképzelve, ahogy egy hatalmas farkas mellett áll, és *harcol...*

Összerázkódtam.

Óvatosan kiradíroztam az egész bekezdést, majd legfelülre azt írtam:

Mi van Charlie-val? Victoria utána mehetett volna.

Edward még azelőtt megrázta a fejét, mielőtt befejeztem volna, nyilvánvalóan elhárítva a veszélynek bármilyen gondolatát Charlie-ról. Kinyújtotta a kezét, de nem törődtem vele, hanem újra írni kezdtem.

Nem tudhatod, hogy nem gondolt erre, hisz itt sem voltál. Rossz ötlet volt Floridába menni.

Elvette a papírt a kezemből.

Nem küldhettelek volna el egyedül. A te szerencséddel még a fekete doboz sem maradt volna meg a gépből.

Nem erre céloztam; nem is gondoltam rá, hogy nélküle menjek. Úgy értettem, hogy együtt kellett volna itt maradnunk. De kicsit zavart a válasza, és némileg még sértett is. Mintha anélkül nem tudtam volna átrepülni egy országot, hogy a repülő lezuhanjon velem. Nagyon vicces.

Mondjuk, hogy a balszerencsém miatt lezuhant volna a gép. Mégis pontosan mit tehettél volna ez ellen?

Miért zuhant volna le a gép?

Megpróbált elrejtteni egy mosolyt.

A pilóták részegre itták magukat, és beájultak.

Könnyű. Magam vezettem volna el a gépet.

Persze. Összeszorítottam az ajkaimat, és újrapróbáltam.

Mindkét meghajtó felrobbant volna és halálos zuhanásba kezdtünk volna a föld felé.

Megvártam volna, míg elég közel érünk, majd megragadtalak volna, kirúgtam volna a repülő oldalát, és ugrottam volna. Aztán visszafutottam volna veled a baleset helyszínére, és ott botorkáltunk volna a környéken, mint a történelem két legszerencsésebb túlélője.

Szótlanul meredtem rá.

- Mi az? –suttogta.

Félve ráztam meg a fejem.

- Semmi –tátogtam.

Kiradíroztam a megzavaró beszélgetést, és írtam még egy sort.

Legközelebb mondd meg.

Tudtam, hogy lesz legközelebb. A séma addig folytatódott, míg valaki nem veszít a végén.

Edward egy percig a szemembe nézett. Kíváncsi voltam, milyen képet vághatok – hideg volt, így az arcom nem pirosodott ki újból. A szempilláim még mindig könnyesek voltak.

Sóhajtott, majd bólintott egyet.

Kösz.

A papír eltűnt a kezemből. Felnéztem, meglepetten pislogva, épp mikor Mr. Berty felénk tartott a padok között.

- Meg szeretne osztani valamit velünk, Mr. Cullen?

Edward ártatlanul nézett fel rá, majd odanyújtotta a papírt a mappája tetejére.

- A jegyzeteim? –kérdezte, zavartnak hangozva.

Mr. Berty átfutotta a jegyzeteket –kétségkívül az előadásának tökéletes leírása- majd homlokráncolva visszament.

Később, matekon –az egyetlen olyan órán, ami nem volt közös Edward-dal- hallottam meg a pletykát.

- Én a nagy indiánra teszek –mondta valaki.

Felpillantottam, és láttam, amint Tyler, Mike, Austin és Ben összedugták a fejüket, elmerülve a beszélgetésben.

- Ja –suttogta Mike- Láttátok, hogy *mekkora* ez a Jacob gyerek? Szerintem le tudná nyomni Cullen-t –Mike-nak úgy hangzott, hogy tetszene az ötlet.

- Nem hinném –kontrázott Ben- Van valami Edward-ban. Mindig olyan... magabiztos. Van egy olyan érzésem, hogy tud vigyázni magára.

- Ben-nel vagyok –értett egyet Tyler- Emellett, ha az a másik srác kötekedne Edward-dal, biztos, hogy a két hatalmas bátyja is belekeveredne.

- Voltatok mostanában La Push-ban? –kérdezte Mike- Lauren és én lementünk a partra pár hete, és higgyétek el, Jacob barátai pont olyan nagyok, mint ő.

- Hja –mondta Tyler- Kár, hogy nem került sor verekedésre. Asszem, sosem tudjuk meg, hogy mi lett volna a vége.

- Nekem nem úgy tűnt –mondta Austin- Talán még lesz valami.

Mike elvigyorodott.

- Van kedve valakinek fogadni?

- Tíz dolcsi Jacob-ra –mondta rögtön Austin.

- Tíz Cullen-re –kapcsolódott be Tyler.

- Tíz Edward-ra –értett egyet Ben.

- Jacob –mondta Mike.

- Hé, tudja valaki, hogy mire megy ki az egész? –kíváncsiskodott Austin- Ez talán változtat az esélyeken.

- Van egy tippem –mondta Mike, majd egyszerre néztek felém Ben-nel és Tyler-rel.

Az arckifejezésükből ítélve egyiküknek sem tűnt fel, hogy bőven hallótávolságon belül ültem. Gyorsan elnéztek, majd a papírjaikat kezdték rendezgetni a padjukon.

- Én még mindig azt mondom, hogy Jacob –motyogta Mike az orra alatt.

Természet

Rossz hetem volt.

Tudtam, hogy lényegében semmi sem változott. Oké, Victoria nem adta fel, de álmodtam egy percre is, hogy feladta volna?

Azzal, hogy újra feltűnt, csak megerősítette, amit már tudtam. Semmi okom, hogy újból pánikolni kezdjek.

Elméletben. Ezt könnyebb volt mondani, mint megtenni.

Az érettségi csak pár hétre volt, és azon töprengtem, nem örültség e csak üldögelni egy helyben, gyengén és ínycsiklandozón, és várni a következő katasztrófára. Túl veszélyesnek tűnt embernek lenni – csak bajt okoz. Olyasvalakinek, mint én, nem *szabadott* embernek lennie. Valakinek, az én szerencsémrel, kicsit kevésbé kéne védtelennek lennie.

De senki nem hallgatott rám.

Carlisle azt mondta:

„Mi heten vagyunk, Bella. És Alice-el az oldalunkon, nem hiszem, hogy Victoria váratlanul elkapathatna minket. Szerintem fontos, Charlie szempontjából, hogy az eredeti tervhez ragaszkodjunk.”

Esme azt mondta:

„Soha nem engedjük, hogy bármi is történjen veled, édesem. Tudod ezt jól. Kérlek ne aggódj.” Aztán megcsókolta a homlokomat.

Emmet azt mondta:

„Nagyon örülök, hogy Edward nem ölt meg téged. Minden sokkal viccesebb, ha a közelben vagy.”

Rosalie csak bámult rá.

Alice a szemeit forgatta és azt mondta:

„Engem megvédenek. Nem emiatt *aggódsz* igazán, igaz?”

„Ha nem olyan nagy ügy, miért rángatott el Edward Floridába?” ellenkeztem.

„Nem tűnt még fel Bella, hogy Edward a legkisebb dolgokat is túlreagálja?”

Jasper csendben eloszlatta a pánikot és feszültséget a testemben érdekes képességével, mellyel befolyásolni tudta az érzelmeket.

Megnyugtatta éreztem magam, és hagytam magam lebeszélni a határozott kérésemről.

Természetesen ez a nyugalom rögtön megszűnt, mikor Edward és én kisétáltunk a szobából.

Szóval a megállapodás szerint el kell felejtenem, hogy egy örült vámpír akar becserkészni, azzal a szándékkal, hogy megöljön. Foglalkozzak a saját dolgommal. Próbáltam. És meglepő módon, voltak más, majdnem olyan stresszes dolgok is, amellett, hogy a nevem szerepelt a veszélyeztetett fajok listáján, amikkel foglalkoznom kellett.

De mind közül Edward válasza volt a legfrusztrálóbb.

„Ez a ti dolgotok Carlisle-al.” mondta. „De persze, tudod, hogy azt szeretném, ha közted és köztem történne meg a dolog, amikor csak szeretnéd. Tudod, mi a feltételem.” És angyalian elmosolyodott.

Uhhh. Tudtam, mi a feltétele. Edward megígérte, hogy ő maga változtat át, amikor csak akarom...amint *összeházasodunk*.

Néha azon gondolkodtam, hogy csak színlelte, hogy nem tud olvasni a gondolataimban. Különben hogyan ragaszkodhatott ahhoz az egy feltételhez, aminek elfogadásával bajban voltam?

Az egyetlen feltétel, ami lelassított volna.

Mindent összevetve, nagyon rossz hetem volt. És a mai nap volt a legrosszabb benne.

Mindig rossz napom volt, ha Edward elment. Alice látta előre, hogy semmi szokatlan nem lesz a hétvégén, és én ragaszkodtam hozzá, hogy használja ki az

alkalmat és menjen el vadászni a testvéreivel. Tudtam mennyire untatta, ha könnyű, közeli prédára vadászott.

„Menj, szórakozz.” mondtam neki. „Vadássz le pár hegyi oroszlánt a kedvemért.” Soha nem említettem neki, mennyire nehéz volt nekem, mikor távol volt – hogyan tértek vissza a már magam mögött hagyott rémálmok. Ha ezt tudta volna, borzalmasan érezte volna magát és félt volna elmenni tőlem, még a legszükségesebb indokkal is. Olyan lett volna, mint mikor visszajött Olaszországból. Arany szemei feketévé váltak és a szükségesnél sokkal jobban szenvedett a szomjúságtól. Szóval elővettem a bátor arcomat és kirugdostam őt az ajtón, mikor Emmett és Jasper menni akart.

De azt hittem, átlátott rajtam. Egy kicsit. Ezen a reggelen egy cetli volt a párnámon.

Olyan hamar visszajövök, hogy nem lesz időd, hogy hiányolni kezdj.

Vigyázz a szívemre- ott hagytam veled.

Tehát előttem állt egy nagy üres szombat, mellyel csak a reggeli műszakom Newtonék sportruházati boltjukban zavart meg. És persze Alice nagyon megnyugtató ígérete.

„Közel maradok vadászni. Csak 15 percnyire leszek ha szükséged lenne rám. Nyitva tartom a szemem.”

Vagyis: Ne próbálj ki semmi viccest, csak azért, mert Edward elment.

Alice pontosan olyan jól szét tudta kapni a furgonomat, mint Edward. Próbáltam nézni a jó oldalát a dolgoknak. Munka után segíteni fogok Angelának a meghívókkal, szóval ez majd eltereli a figyelmemet.

És Charlie nagyon jó hangulatban volt Edward távolléte miatt, szóval ezt talán kiélvezhetném, amíg el nem múlik. Alice velem töltene az éjszakát, ha elég

szánalmas lennék, akkor ha megkérném rá. És holnap Edward itthon lesz. Túl fogom élni.

Nem akartam nevetségesen korán munkába menni, ezért lassan ettem a reggelimet, egy Cheerio egyszerre, aztán elmosogattam, tökéletes sorba rendeztem a hűtő mágneseket. Talán kezdtem kényszerbeteg lenni.

Az utolsó két mágnes- kerek, fekete, hasznos darabok, ezek voltak a kedvenceim, mert könnyedén megtartottak egyszerre 10 lapot is- nem akartak együtt működni az elrendezésen.

A pólusaik fel voltak cserélve, akárhányszor próbáltam az utolsót betenni a sorba, a másik elugrott a helyéről.

Valamilyen oknál fogva- a közelítő mánia jeleként talán- ez nagyon irritált. Miért nem tudnak szépen játszani?

Makacsul egymáshoz tartottam őket, mintha azt vártam volna, hogy majd egyszer csak feladják. Megfordíthattam volna az egyiket, de azt vesztésnek éreztem volna.

Végül jobban felhergeltem magam, mint a mágnesek, levettem őket a hűtőről és két kézzel fogtam őket össze. Kicsit erőlködnöm kellett- elég erősek voltak hozzá, hogy küzdjenek ellene- de egymás mellé kényszerítettem őket.

„Nézd csak”- szóltam hangosan- élettelen dolgokhoz beszélni soha nem jó jel-

„Nem is olyan szörnyű igaz?”

Egy percre álltam ott, mint egy idióta nem tudtam elfogadni, hogy semmi hatásom nincs a fizikai törvényekre. Aztán sóhajtva visszatettem a mágneseket a hűtőre, egy lépés távolságból.

„Nem szükséges ilyen makacsnak lennetek.”- motyogtam. Még mindig túl korán volt, de eldöntöttem, hogy jobb ha kikerülök a házból, mielőtt az élettelen tárgyak elkezdenének visszabeszélni.

Mikor odaértem Newtonékhoz, Mike épp felmosta a folyosókat, míg az anyja egy pultot rendezett el. Egy vita közepén csíptem el őket, nem tudták, hogy már megérkeztem.

„De Tyler csak, akkor tud menni ...”- reklamált Mike.” Azt mondtad, hogy érettségi után ...”

„Várnod kell és kész!”- csattant Mrs. Newton. „Te és Tyler másra is gondolhatnátok. Nem mész Seattle-be, míg a rendőrség le nem állítja, bármi is folyik ott. Tudom, hogy Beth Crowley is ugyanezt mondta Tylernek, szóval ne csinál úgy, mintha én lennék a rossz anya- oh jó reggelt Bella!”- szólt mikor meglátott, a hangját gyorsan meglágyította.

„Korán van.”- Caren Newton volt az utolsó ember akitől segítséget kértem volna egy sportszerelés boltban. Tökéletesen fényes, szőke haja, tökéletes fonatba volt rendezve a nyakánál, a körmét manikűrös ápolta, ahogy a lábkörmeit is- ez tökéletesen látszott, pántos magas sarkújában, ami nem igazán hasonlított a Newtonék kínálta egyik hosszú túrára tervezett bakancsra sem.

„Nincs forgalom”- tréfáltam, miközben kivettem a pult alól, a förtelmes, fluoreszkáló mellényemet.

Meglepett a dolog, hogy Mrs. Newtont ugyanúgy felizgatta az a Seattle dolog, mint Charliet. Azt hittem csak ő esett túlzásokba.

„Nos, öö ...” Mrs. Newton tétovázott egy pillanatig, egy csomag cédulával játszva kényelmetlenül, amit a nyilvántartó alapján rendezgetett.

Egyik kezemet átdugva a mellényen megálltam. Ismertem ezt a pillantást.

Amikor elmondtam Newtonéknak, hogy ezen a nyáron nem fogok itt dolgozni- cserben hagytam őket a legforgalmasabb évszakban- elkezdték Katie Marshallt betanítani a helyemre. Nem engedhették meg maguknak, hogy egyszerre mindkettőnknek fizessenek, tehát mikor ez egy lassú napnak nézett is ...

„Hívni készültelek.”- folytatta Mrs. Newton. „nem hiszem, hogy sok munkánk lesz ma . Mike és én szerintem megoldjuk a dolgot. Sajnálom, hogy fel kellett kelned és eljönni ...”

Egy normális napon örültem volna ennek a fejleménynek. Ma ez ... túl sok.

„Oké.”- sóhajtottam. A vállaimat leejtettem. Mit fogok ma csinálni?

„Ez nem fair anya.”- szólt Mike. „Ha Bella dolgozni akar - „

„Nem tényleg minden rendben Mrs. Newton. Tényleg Mike. Tanulnom kell a vizsgáimra meg ilyenek ...”

Nem akartam a családi nézeteltérés oka lenni, mikor már úgyis veszekedtek.

„Köszönöm, Bella. Mike, a négyes folyosót kihagytad. Uh ,Bella, kidobnád ezeket a szórólapokat a konténerbe miközben ki mész? Mondtam a lánynak, aki ezeket itt hagyta, hogy majd kiteszem a pultra, de tényleg nincs elég hely.”

„Persze, semmi probléma!”- elvettem a mellényemet a hónom alá csaptam a lapokat és a szitáló eső felé indultam. A konténer a bolt mellett volt, az alkalmazottak parkolója mellett.

Már készültem a világossárga papírcsomagot a kukába hajítani, mikor a félkövén szedett címen megakad a szemem.

Kifejezetten egy szó keltette fel a figyelmemet .Két kézzel megragadtam a papírokat és a szöveg alatti képre bámultam. Gombóc növekedett a torkomban.

Mentsük meg az olimpiai farkast!

A szavak alatt egy fenyőfa előtt álló farkas részletes rajza volt, a fejét hátravetette, ahogy a holdat ugatta. Zavarba ejtő kép volt, szomorú testtartása miatt magányosnak tűnt. Mintha bánatában vonyított volna.

Aztán a furgonomhoz rohantam, még mindig markolva a szórólapokat.

Tizenöt perc – csak ennyim volt. De elégnek kell lennie. La Push csak tizenöt percnyire volt és biztosan átjutok a határvonalon tizenöt perc alatt, mielőtt elérem a várost.

A furgon felhörrent minden gond nélkül.

Alice nem láthatta, hogy ez a tervem, mivel nem terveztem el. Gyors döntés, ez volt a kulcs! És amíg elég gyorsan mozgok, addig hasznot húzhatok ebből.

Nagy sietségemben eldobtam a szórólapokat, így szétszóródtak az utas ülésen vagy száznyi egy világos kupacban, száznyi sötét farkas emelkedett ki a sárga háttérből. Száguldottam a vizes országúton, az ablaktörlőket bekapcsoltam és figyelmen kívül hagytam az ősrégi motor zörrenéseit. Ötvenöt volt a legtöbb, amit ki tudtam préselni a furgonból és azért imádkoztam, hogy ez elég legyen.

Fogalmam sem volt, merre volt a határvonal, de biztonságban kezdtem magam érezni, mikor elhagytam La Push első házait. Ez biztosan a mögött kell lennie, mint ahova Alice követhetne.

Felhívhatom, mikor Angeláékhoz érek délután, okoskodtam, hogy tudja rendben vagyok. Semmi oka, hogy felhergelje magát. Nem kell rám haragudnia- Edward elég mérges lesz helyette is, amikor visszajön.

A furgonom határozottan lihegett mikor megálltam az ismerős fakó vörös színű ház előtt. A gombóc újra növekedett a torkomban, amikor arra a helyre bámultam, ami egyszer a menedékem volt.

Nagyon rég voltam itt.

Mielőtt leállíthattam volna a motort Jacob az ajtóban állt arcán rémülettel. A hirtelen csendben, mikor a motorzúgás elhalt, hallottam, hogy kapkodja a levegőt.

„Bella?”

„Hé, Jake!”

„Bella!”- kiáltott és a mosoly, amire vártam megjelent az arcán, mintha előtűnt volna a nap a felhők mögül.

A fogai fehéren fénylettek a barna bőre mellett.

„Nem hiszem el!”

„Hogy jöttél ide?”

„Elszöktem!”

„Klassz!”

„Hé, Bella !”- Billy kigurult az ajtón, hogy lássa, mi ez a zűrzavar.

„Szia Bil-!”

Azután elfogyott a levegőm- most Jacob szoros, medve ölelésétől nem kaptam levegőt és körbeforgott velem.

„Jó látni téged itt!”

„Nem ... kapok ...levegőt”- préseltem ki.

Elnevette magát majd letette.

„isten hozott ismét, Bella!”- szólt vigyorogva És ahogy a szavakat mondta, mintha azt mondta volna : *’ Isten hozott itthon ’*

Túláradó érzelmeink a beszélgetés első néhány témájáig tartottak ki: mi újság velünk, és mi hozott ide. Amikor tétovázva elmondtam neki a szórólapos dolgot, bömbölő nevetése visszhangzott a fáktól. De aztán. Amikor végimentünk a bolt mögött és átvágtunk a First Beach sűrű bozótos végén, megérkeztünk a nehéz részekhez. Túl korán kellett beszélnünk a hosszú távollétünk mögött álló okokkal, és figyeltem, ahogy a barátom arca szigorú maszkká változik, ami szintén túl ismerős volt már.

„Szóval, mi a történet amúgy?” kérdezte Jacob, túl nagy erővel félrerúgva az útból egy uszadékfadarabot, Végigpattogott a homokon, majd egy sziklához ütődött.” Így éltem mikor legutóbb...na, mielőtt... tudod...” Küzdött a szavakkal. Vett egy mély

lélegzetet és újra megpróbálta. „Azt kérdeztem, hogy minden ugyanaz lett, mint mielőtt ő elment? Megbocsátottál neki mindenért?”

Vettem egy mély levegőt.

„Nem volt amiért meg kellett volna bocsátanom.”

Át akartam ugrani ezt a részt, az árulást, a vádakát, de tudtam, meg kell beszélnünk, mielőtt rátérhetnénk másra.

Jacob összeráncolta homlokát, mintha citromba harapott volna..

„Bárcsak Sam csinált volna egy képet amikor rád talált azon az éjjel múlt szeptemberben. Az lenne az első számú bizonyíték.”

„Senki sem áll bíróság előtt.”

„Talán valakinek kellene.”

„Te sem okolnád őt, amiért elment, ha tudnád az okát.”

Pár másodpercig csak bámult rám.

„Oké.” Szólt keserűen. „Nyűgözz le.”

Ellenségessége megviselt – fájt, hogy mérges rám. Egy régi, barátságtalan délutánra emlékeztetett, mikor -Sam utasítására- azt mondta, nem lehetünk barátok.

Eltartott egy percig, míg összeszedtem magam.

„Edward azért hagyott el múlt szeptemberben, mert nem hitte, hogy vámpírokkal kéne lógnom. Azt gondolta egészségesebb lenne nekem, ha elmenne.”

Jacob késve reagált.

Bármit is tervezett mondani, nem mondta ki. Örültem, hogy nem tudta, mi volt a kiváltó ok Edward döntése mögött. Elképzelni sem tudtam, mit gondolna, ha tudná, hogy Jasper meg akart ölni.

„De visszajött, nem?” dűnnyögte. „Nem túl jó, ha nem ragaszkodik a döntéseihez.”

„Ha emlékszel, *én* mentem el *érte*.”

Jacob egy percig bámult rám, aztán meghátrált.

Az arca ellazult, a hangja nyugodtabb volt, mikor megszólalt.

„Ez igaz. Tehát soha nem kaptam volna meg a sztorit. Mi történt?”

Vonakodtam, az ajkamat harapdáltam.

„Titok?” kérdezte, a hangjában gúnyos éllel. „Nem mondhatod el nekem?”

„Nem.” csattantam. „Csak tényleg hosszú történet.”

Jacob önelégülten elmosolyodott és a part felé sétált, várta, hogy utána menjek.

Nem lesz túl vicces Jacobbal lenni, ha így fog viselkedni. Automatikusan követtem, nem voltam biztos benne, hogy nem kéne visszafordulnom és elmennem. És amúgy is, még szembe kellett néznie Alice-el, mikor hazaérek...Azt hiszem ennyire nem kellett sietnem.

Jacob egy nagy, ismerős fához sétált – egy egész fa volt, ágakkal meg minden, kifehéredve, a parti homokra vetve, a *mi* fánk volt.

Jacob leült a fa kínálta padra és megpaskolta a mellette levő helyet.

„Nem bánom a hossz történeteket. Volt valami harc is benne?”

A szemeimet forgattam, miközben leültem mellé.

„Igen, volt.” ismertem el.

„Nem lenne igazi horror harc nélkül.”

„Horror!” gúnyolódtam. „Figyelnél, vagy csak félbeszakítasz a barátaimra tett pimasz megjegyzéseiddel?”

Úgy tett, mintha lezárná a száját és a láthatatlan lakatot átdobta a válla fölé.

Próbáltam nem elmosolyodni, de nem sikerült.

„Azzal kell kezdenem, aminél még te is ott voltál.” határoztam el, azon dolgoztam, hogy elrendezzem a történetrészeket a fejemben, mielőtt belekezdtem volna.

Jacob felemelte a kezét.

„Mondd csak.”

„Rendben.” szólt. „Úgysem értettem belőle sokat, mi folyt akkor.”

„Igen, nos, hát bonyolult lesz, szóval figyelj oda. Tudtad, hogy Alice *lát* dolgokat?”

Láttam, hogy összevonta a szemöldökét – a farkasokat nem villanyozta fel a tény, hogy a vámpírok által birtokolt természetfeletti képességekről szóló legendák igazak voltak- ezt igennek vettem, és folytattam a beszámolót az Olaszországon át tartó utamról, mikor Edwardot mentem megmenteni.

Próbáltam olyan szűkszavú lenni, amennyire lehetséges volt – kihagytam, ami nem volt kulcsfontosságú. Próbáltam Jacob reakcióiban olvasni, de az arca titokzatos volt, miközben magyaráztam, hogy Alice hogyan látta, hogy Edward azt tervezte, megöli magát, mikor meghallotta, hogy halott vagyok. Néha Jacob úgy tűnt, a gondolataiba mélyedt, nem voltam benne biztos, hogy figyelt. Csak egyszer szakított félbe.

„A jövőmondó vérszívó nem lát minket?” visszahangozta, az arca egyszerre vad és vidám volt. „Komolyan? Hát *ez tök jó!*”

Összeszorítottam a fogaimat, némán ültünk, arca várakozó volt, míg arra várt, hogy folytassam.

Rábámultam, míg észre nem vette a hibát.

„Hoppá.” mondta. „Bocsi.” Majd újra lelakatolta a száját.

Könnyebb volt a reakcióit olvasni, mikor a Volturis

részhez értem. A fogait összeszorította, libabőrös lett a keze és kitágultak az orrlyukai.

Nem mentem bele a részletekbe, csak elmondtam neki, hogy Edward kidumált minket a bajból, nem említettem az ígéretet, amit tennünk kellett nekik, és a várható látogatásukat.

Jacobnak nincs szüksége az én rémálmaimra.

„Most már ismered a teljes sztorit.” összegeztem. „Szóval most te jössz. Mi történt, amíg én anyával voltam hétvégén?”

Tudtam, hogy Jacob több részletet oszt meg velem, mint Edward. Ő nem félt attól, hogy megrémiszt.

Jacob előredőlt, azonnal felélénkült.

„Embry és Quil és én járőröztünk szombat este, csak a szokásos dolog, amikor egyszer csak – bummm!” Széttárta karjait, hogy érzékeltesse a robbanást. „Ott volt – egy friss nyom, csak tizenöt perces talán. Sam azt akarta, várjuk meg, de nem tudtam, hogy te elmentél, és nem tudtam, hogy a vérszívód rajtad tartja-e a szemét, vagy sem.

Szóval utána vetettük magunkat teljes sebességgel, de átlépte a határt, mielőtt elkaphattuk volna. Szétszóródtunk a vonal mentén, azt remélve, hogy visszajön. Hogy bevalljam, nagyon frusztráló volt.”

Megcsóválta a fejét és a haja – lassan megnőtt, mióta rövidre vágatta a haját, mikor csatlakozott a falkához – a szemébe hullott.

„Messze délig lementünk. Néhány mérföldnyire északra tőlünk a Cullenek visszakergették őt a mi felünkre. Tökéletes rajtaütés lett volna, ha tudtuk volna, hol várjunk.”

Megrázta a fejét, elfintorodva.

„Ekkor lett rázós a dolog. Sam és a többiek utolérték, mielőtt mi tudtuk volna, de össze-vissza táncolt a vonalon, és a teljes csapat ott volt a túloldalon. A nagydarab, nem tudom mi a neve –,

„Emmett.”

„Igen, ő! Hirtelen rátámadt, de a vörös gyorsabb volt. Pont mögötte suhant el és majdnem összeütközött Paullal.

És hát Paul...tudod milyen.”

„Igen.”

„Elvtévesztette a célt. Nem mondhatom, hogy őt hibáztatom – a nagydarab vérszívó is jócskán benne volt a dologban.

Ugrott egyet – hé, ne nézz így rám. A vámpír a mi területünkön volt.”

Próbáltam összeszedni az arckifejezésem, hogy tovább folytassa. A körmeimet a tenyerembe vájtam a sztori feszültsége miatt, hiába tudtam, hogy végül jól alakult.

„Egyébként Paul elhibázta, és a nagydarab visszament az ő oldalára. De azután a, ööö, izé, a szőke...” Jacob arckifejezése vicces keveréke volt az undornak és a vonakodva kifejezett csodálatnak, ahogy próbálta megkeresni a megfelelő szavakat, hogy jellemezze őt.

„Rosalie.”

„Akármilyen. Nagyon tolakodó lett, szóval én és Sam visszamentünk elkapni Pault. Aztán a vezetőjük és a másik szőke férfi...”

„Carlisle és Jasper.”

Bosszúsan rám nézett.

„Tudod, hogy nem igazán érdekel. Szóval, *Carlisle* beszélt Sammel, próbálta lenyugtatni a dolgokat. Aztán nagyon furcsa dolog történt, mindenki hamar megnyugodott. Az a másik csinálta, akit mondtál, összezavarta a fejünket. De hiába tudtuk, hogy ő csinálja, nem tudtunk *nem* megnyugodni.”

„Igen, tudom milyen érzés.”

„Nagyon bosszantó. De csak később tudsz miatta bosszankodni.” mérgesen megrázta a fejét.

„Szóval Sam és a vezérvámpír megegyeztek, hogy Victoriáé az elsőbbség, és újra utána indultunk. Carlisle mutatta a nyomát, így megtaláltuk és követtük a szag alapján, de aztán elérte a sziklákat Észak-Makah környékén, ahol a határ néhány mérföldig a tengerpartot éri. Újból belevetette magát a vízbe. A nagydarab és a minket lenyugtató vámpír engedélyt kért, hogy átjöhessenek a határvonalon, hogy utána menjenek, de mi persze nemet mondtunk.”

„Jó. Úgy értem hülye voltál, de örülök. Emmett soha nem elég óvatos.

Megsérülhetett volna.”

Jacob horkantott.

„Szóval azt mesélte a vámpírod, hogy ok nélkül támadtunk és az ő teljesen ártatlan csapata-,,

„Nem” Szakítottam félbe. „Edward ugyanígy mesélte, csak kevésbé részletesen.”

„Huh” szólt halkán Jacob, majd felkelt, hogy felvegyen egy követ a sok millió lábunk alatt lévő kavicsból.

Egy hétköznapi pöccintéssel egy jó száz méterre dobta az öbölben.

„Szóval, azt hiszem vissza fog jönni. Szóval újra megpróbálhatjuk.”

Összerezzenem, persze, hogy visszajött. Edward majd tényleg elmondja legközelebb? Nem voltam biztos benne. Rajta kell tartanom a szemem Alice-en, keresni a jeleket, hogy ez újra megismétlődik...

Jacob úgy tűnt, nem vette észre a reakciómat. Arcán elmélyült kifejezéssel bámulta a hullámokat, telt ajkait összeszorította.

„Mire gondolsz most?” Kérdeztem hosszú csend után.

„Rólad és rólam gondolkodok. Mikor a jövőmondó látott téged leugrani a szikláról és azt hitte, öngyilkos lettél, és hogyan szabadult el minden... Eszedbe jutott, hogyha megvártál volna, ahogy kellett volna, akkor a szőke – *Alice* – nem láthatott volna téged leugrani? Semmi sem változott volna. Talán most is a garázsomban lennénk, mint minden szombaton. Nem lennének vámpírok Forksban, és te meg én...” hagyta befejezetlenül a mondatot, a gondolataiban elmerülve.

Aggasztott, ahogy ezt mondta, mintha jó dolog lett volna, ha nem lennének vámpírok Forksban. A szívem szabálytalanul kezdett verni, ha az általa felvázolt kép ürességére gondoltam.

„Edward amúgy is visszajött volna.”

„Biztos vagy benne?” kérdezte harciasan, amint kimondtam Edward nevét.

„Részben... nem működött jól a dolog egyikünk részéről sem.”

Valamit mondani kezdett, valami dühöset az arckifejezése alapján, de leállította magát, vett egy mély levegőt és újrakezdte.

„Tudtad, hogy Sam mérges rád?”

„Rám?” Eltartott egy másodpercig a válasz. „Oh, értem. Azt hiszi, távolt maradtak volna, ha én nem lennék.”

„Nem, nem erről van szó.”

„Akkor mi a probléma?”

Jacob lehajolt, hogy felkapjon egy újabb követ. Forgatta az ujjai között, a szemeit a fekete kőre szegezte, míg halkán beszélt.

„Mikor Sam látta... hogyan voltál az elején, mikor Billy elmondta nekik, hogy Charlie aggódik amiatt, mikor leszel jobban, és mikor elkezdted sziklákról leugrálni...”

Fintorogtam. Soha nem hagyják, hogy elfelejtsem. Jacob a szemembe nézett.

„Azt hitte neked ugyanannyi okod van a világon, hogy utáld a Culleneket, mint neki... Sam cserben hagyva érezte magát, hogy visszaengeded őket az életebe, mintha soha nem bántottak volna.”

Egy percig sem hittem, hogy csak Sam érezte így. És a keserűség a hangomban mindkettejüknek szólt.

„Elmondhatod Samnek, hogy menjen egyenesen-”

„Nézd csak” – szakított félbe Jacob, egy sasra mutatva, ahogy épp hihetetlen magasságból az óceán felé vetődött. Az utolsó pillanatban megállt, csak a karmai törték át a hullámok felszínét egy pillanatra. Aztán elrepült, a szárnyai megrándultak az elkapott hatalmas hal súlya alatt. „Ezt látod mindenhol” szólt Jacob, a hangja hirtelen elhalkult. „A természet teszi a magáét – vadász és préda, az élet és halál végtelen körforgása...”

Nem értettem, mi volt a lényege annak a kiselőadásnak, azt hittem csak témát próbált váltani. De aztán sötét humorral a szemében lenézett rám.

„És nem azt látod, hogy a hal próbálja megcsókolni a sast. *Ezt* soha nem látod.”
Gúnyosan elmosolyodott.

Válaszul én is szélesen elvigyorodtam, de szinte éreztem a számban a keserűséget.

„De talán a hal megpróbálta” szóltam. „Nehéz megmondani, mire gondolhat egy hal. Tudod, a sasok amúgy is elég jól néznek ki.”

„Szóval ez a lényeg?” A hangja hirtelen élesebb lett. „Jól néz ki?”

„Ne legyél hülye, Jacob!”

„Akkor a pénzről van szó?” folytatta.

„Remek” motyogtam felkelve a fáról. „Igazán hízelgő, hogy ezt gondolod rólam.”

Hátat fordítottam neki és elindultam.

„Áh, ne légy mérges.” Mögöttem volt, elkapta a csuklómat és megpördített. „Most komolyan! Próbálok megérteni, de nem megy!” Szemöldökét mérgesen összeszorította, a szemei feketék voltak a sötét árnyék miatt.

„Szeretem őt. Nem azért mert gyönyörű, vagy mert gazdag!” vettem oda Jacobnak. „Jobban szeretném, ha nem lenne az. Kisebb lenne a szakadék kettőnk között – mert ettől még ő lenne a legszeretetre méltóbb, önzetlenebb, és legokosabb és *legtisztességesebb* személy, akivel valaha találkoztam. Persze, hogy szeretem.. Miért olyan nehéz megérteni?”

„Lehetetlen megérteni.”

„Kérlek, világosíts akkor fel, Jacob” szóltam szarkasztikusan. „Mi az igazi oka annak, ha valaki szereti a másikat? Mivel nyilvánvalóan én rosszul csinálom.”

„Azt hiszem, a legjobb lenne ott kezdeni, hogy a hozzád hasonlók közt keresgélj. Ez általában működik.”

„Hát, ez szívás” csattantam fel. „Azt hiszem, végül is Mike Newtonba vagyok akkor belezúgva.” Jacob hátrahőkölt és a száját harapdálta. Láttam, hogy megbántottam a szavaimmal, de túl mérges voltam ahhoz, hogy rosszul érezzem magam emiatt. Elengedte a csuklóimat, a kezeit összekulcsolta a mellkasánál, elfordult és az óceánt bámulta.

„Én ember is vagyok” motyogta, a hangját alig lehetett hallani.

„Nem vagy olyan ember, mint Mike” folytattam könyörtelenül. „Még mindig azt hiszed, ez a legfontosabb szempont?”

„Ez nem ugyanaz” Jacob nem vette le a szemét a szürke hullámokról. „Én nem választottam ezt.” Hitetlenkedve elnevettem magam.

„Azt hiszed, Edward igen? Ugyanúgy nem tudta, mi történik vele, mint te. Nem teljesen erre jelentkezett.” Jacob a fejét rázta. „Tudod, Jacob, borzalmasan álszent vagy – figyelembe véve, hogy vérfarkas vagy.”

„Az nem ugyanaz” ismételte rám bámulva.

„Nem látom, miért nem lehetnél egy kicsit megértőbb a Cullenékkal. Fogalmad sincs, mennyire jók- ízig-vérig, Jacob!” Rám meredt.

„Nem szabadna létezniük. A létezésük természetellenes!” Egy hosszú pillanatig csak bámultam rá, egyik szemöldököm hitetlenkedve felhúztam. Eltelt egy kis idő, míg észrevette.

„Mi az?”

„Természetellenesről beszélve”

„Bella.” mondta. A hangja lassú volt, más. Érett. Rájöttem, hogy idősebbnek hagyott nálam hirtelen – mint egy szülő vagy tanár.

„Ami én vagyok, az velem született. A része annak, aki vagyok, a családom, a törzsem része – ezért vagyunk még itt. De emellett –szólt lenézve rám, fekete szemei olvashatatlanok voltak – Még *ember* vagyok.”

Felemelt a kezem és tűzforró mellkasához szorította. A pólóján át is éreztem a szívverését a tenyerem alatt.

„A normális emberek nem tudnak úgy motorokat összetenni, mint te.”

Halványan elmosolyodott.

„A normális emberek elmenekülnek a szörnyek elől, Bella. És soha nem mondtam, hogy normális ember lennék. Csak ember.”

Haragban lenni Jacobbal túl nehéz volt. Elmosolyogtam és elvettem a kezem a mellkasáról.

„Eléggé embernek tűnsz nekem. Pillanatnyilag”

„Emberként is érzek.” Elnézett mellettem, az alsó ajka megremegett, erősen beharapta.

„Oh, Jake.” Suttogtam a kezeiért nyúlva.

Emiatt voltam itt. Ezért fogadok el bármit, ami rám várt ha hazaértem. Mert a düh és a szarkazmus alatt, Jacob szenvedett.

Nem tudtam, hogy segítek rajta, de tudtam, hogy meg kell próbálnom.

Nem azért, mert tartoztam neki, hanem azért, mert engem is bántott a dolog.

Jacob a részemé vált, és ezen már nem lehetett változtatni.

5.fejezet Nyom

"Minden oké, Jake? Charlie azt mondta nehéz időközön mentél keresztül... Semmivel sem lett jobb?"

Meleg kezét az enyém köré csavarta. "Nem nagyon," mondta, de nem nézett a szemembe.

Lassan visszasétált az uszadékfa padhoz miközben a szivárvány színű köveket nézte és az oldalamnál fogva húzott engem is magával. Hanyatt dőltem a fán, de ő inkább a nedves, kavicsos földön ült, mint mellettem. Fogta a kezemet.

Elkezdtem beszélni csak hogy megtörjem a csendet. "Olyan rég voltam itt. Valószínűleg kimaradtam egy tonna jó dologból. Hogy van Sam és Emily? És Embry? Mit csinált Quil -?"

Szünetet tartottam a mondat közepén, emlékeztem, hogy Jacob barátja Quil érzékeny téma.

"Ah, Quil," sóhajtott Jacob.

Ez azt jelenti megtörtént - Quilnek csatlakoznia kellett a törzshöz.

"Sajnálom," motyogtam.

Meglepétesemre Jacob horkantott. "Ne mondd el neki."

"Ez mit jelent?"

"Quil nem szomorú emiatt. Pont ellenkezőleg. Teljesen fel van villanyozva."

Ennek nem volt értelme számomra. A többi farkas mind olyan lehangolt volt amikor arra gondoltak, hogy barátjuk is olyan lesz. "Huh?"

Jacob oldalra döntötte a fejét mikor rámnézett. Mosolygott és a szemeit forgatta.

"Quil azt hiszi ez a legjobb dolog ami valaha történt vele. És örül, hogy visszakapta a barátait - benne lehet a 'többségben'." Jacob megint horkantott. "Nem kéne meglepődni szerintem. Ez annyira Quil."

"Szereti ezt?"

"Őszintén...nem tehet ellene semmit." ismerte bel lassan Jacob. "Van jó oldala is ennek - a sebesség, a szabadság, az erő...ez az érzés - család...Sam és én vagyunk az egyetlenek akik valaha igazán rosszul éreztük magunkat emiatt. És Sam már átjutott ezen. Tehát nekem is át kéne." nevetett saját magán Jacob.

Olyan sok mindent meg akartam tudni. "Te és Sam miért különböztök? Mi történt Sammel egyébként? Mi a baja?" a kérdések csak úgy záporoztak, de Jacob csak nevetett.

"Ez egy hosszú történet."

"Én elmondtam neked egy hosszú történetet. Azonkívül meg nem sietek sehova," mondtam, azután vágtam egy grimaszt.

Felnézett rám amikor hallotta mennyire hadarok. "Dühös lesz rád?"

"Igen," ismertem be. "Utálja amikor olyan dolgokat teszek amik...kockázatosak."

"Mint vérfarkasokkal lenni."

"Igen."

Jacob vállat vont. "Ne menj vissza. Alszok a kanapén."

"Ez nagyszerű ötlet." morogtam. "Mert utána ide jönne és megkeresne."

Jacob megmerevedett, azután barátságtalanul mosolygott. "Ő?"

"Megijedne, hogy megsérültem-e vagy valami - valószínűleg."

"Az ötletem egyre jobban hangzik."

"Kérlek Jake. Ez tényleg bánt engem."

"Mi?"

"Az, hogy ti ketten készen álltok arra is, hogy megöljétek egymást!" panaszkodtam.

"Ez örülség. Miért nem tudjátok civilizáltan megoldani a dolgot?"

"Készen áll arra, hogy megöljön engem?" kérdezte Jacob egy zord mosollyal, teljesen hidegen hagyta a haragom.

"Nem mintha téged ez érdekelne!" észrevettem, hogy ordítottam. "Legalább ő tud felnőtként viselkedni. Tudja, hogy ha bántana téged azzal engem is bántana - és ő ezt soha nem tenné. Te viszont nem úgy nézel ki mint akit érdekel!"

"Igen, jogos," motyogta. "Persze most éppen ő a 'békéltető'."

"Ugh!" Kitéptem a kezem az övéből és ellöktem. Aztán felhúztam a térdeimet a mellkasomhoz és a karjaimat köré fontam.

A ragyogó horizontot néztem miközben dühöngtem. Jacob néhány percig csendben ült. Végül felkelt, odajött hozzám majd a karját a vállamra tette. Leráztam magamról.

"Bocsánat," mondta csendesen. "Meg próbálok uralkodni magamon."

Nem válaszoltam.

"Még mindig meg akarod hallgatni Sam történetét?" kérdezte.

Vállat vontam.

"Mint mondtam ez egy hosszú történet. És nagyon...furcsa. Nagyon sok ezzel az új élettél kapcsolatos furcsa dolog. Nem volt időm, hogy akár ennek a felét elmondjam neked. És ez a dolog Sammel - hát, nem tudom, talán képes leszek érthetően elmagyarázni ezt."

A szavai az ingerültségem ellenére kíváncsivá tettek.

"Hallgatlak," mondtam mereven.

A szemem sarkából láttam, hogy az arcán megjelent egy mosoly.

"Samnek volt a legnehezebb mindannyiunk közül. Mert ő volt az első, egyedül volt és neki senki nem mondta el, hogy mi történ vele. Sam nagyapja meghalt mielőtt ő megszületett volna, az apja pedig soha nem volt vele. Senki nem volt vele aki felismerte volna a jeleket. Amikor ez először megtörtént - az első szakasz - azt hitte, hogy megőrült. Két hetet vett igénybe, hogy annyira lenyugodjon, hogy át tudjon változni. Ez még azelőtt történt, hogy te Forksba jöttél szóval nem emlékezhetsz rá. Sam anyjánál és Leah Clearwaternél jártak az erdőőrök és a rendőrség is, amikor őt keresték. Az emberek azt hitték, hogy baleset történt vagy valami..."

"Leah?" kérdeztem meglepődve. Leah Harry lánya volt. Hallani a nevét rossz emlékeket keltett bennem. Harry Clearwater, Charlie barátja, tavasszal meghalt egy szívrohamban. Jacob hangja megváltozott, nehezebbé vált. "Igen. Leah és Sam

középiskolában jártak. Elkezdtek randizni amikor ő gólya volt. Leah örjögött amikor Sam eltűnt."

"De ő és Emily -"

"Nemsokára azt is elmondom - ez a történet részét képezi." mondta. Lassan vett egy mély levegőt, majd hirtelen kilégzett.

Azt hiszem ostobaság volt azt feltételeznem, hogy Sam Emily előtt senkit sem szeretett. A legtöbb ember ki és beesik egy újabb kapcsolatba élete során. Csak amikor Samet Emily-vel láttam nem tudtam elképzelni őt valaki mással. Ahogy ránézett...nos az emlékeztetett arra, ahogy Edward néz néha rám.

"Sam visszament," mondta Jacob, "de senkinek sem mondta el, hogy hol volt. Persze voltak szóbeszéddek - mesterkedett valamiben. Azután Sam elment Quil nagyapjához egy délután amikor az idősebb Quil Ateara látogatóban volt Mrs. Uley-nál. Sam kezét rázott vele. Az idősebb Quil akkor rájött."

Jacob szünetet tartott, hogy nevéssen.

"Hogyan?"

Jacob az arcomra tette a kezét - közelebb dőlt hozzám, arca már csak pár centire volt az enyémtől. Tenyere égette a bőrömet, mintha lázas lennék.

"Oh, igaz." mondtam. Kényelmetlen volt számomra, hogy annyira közel volt az arcomhoz, a forró keze meg a bőrömön pihent. "Samnek folyamatosan változott, melegebb lett a hőmérséklete."

Jacob megint nevetett. "Sam keze olyan érzetet keltett, mint valami égette volna."

Annyira közel volt, hogy éreztem a meleg lélegzetét. Mosolygott majd hátradőlt.

"Szóval Mr. Ateara lett a másik idős." folytatta Jacob. "Ők voltak az egyetlenek akik még mindig emlékeztek. Mr. Ateara, Billy és Harry tényleg látták a nagyapáikat akik még átváltak. Amikor az idősebb Quil elmondta ezt nekik, titokban találkoztak Sammel és elmagyaráztak neki mindent. Könnyebb volt amikor már mindent értett - amikor már nem volt egyedül. Tudták, hogy nem ő az

egyetlen akire hatott a Cullenek visszatérése" - keserűséggel a hangjában ejtette ki a nevet - "de senki más nem volt elég öreg. Úgyhogy Sam várt, hogy elég időssek legyünk a csatlakozáshoz..."

"Cullenek még csak nem is sejtették." suttogtam. "Nem hitték, hogy a vérfarkasok még mindig léteznek itt. Nem tudták, hogy az eljövételük meg fog változtatni téged."

"Az nem változtat azon tényen amit ez tett."

"Emlékeztess rá, hogy ne vegyem fel a rossz oldaladat."

"Azt hiszed nekem olyan elnézőnek kell lennem, mint amilyen te vagy? Nem lehetünk szentek és mártírok."

"Nőj fel Jacob."

"Bárcsak tudnék," mormolta csendesen.

Bámultam őt, miközben megpróbáltam megérteni a válaszát. "Mi?"

Jacob kuncogott. "Ez is egy a sok különös dolgom közül."

"Te...nem...nőssz fel?" mondtam üresen. "Mi vagy te? Nem...öregedsz? Ez egy vicc?"

"Nem."

Éreztem, hogy a vér elárasztja az arcom. Könnyekkel - a harag könnyeivel- telt meg a szemem. Összeszorítottam a fogaimat.

"Bella? Valami rosszat mondtam?"

Megint talpra álltam, a kezeimet ökölbe szorítottam.

"Te. Nem. Öregedsz." morogtam a fogaimon keresztül.

Jacob finoman maga felé húzta a karomat, miközben próbált visszaültetni. "Mi a baj?"

"Én vagyok az egyetlen aki öregedik? Minden bűdös napon öregebbé válok!" majdnem sikoltattam, a kezemet hajítottam a levegőben.

"Fenébe! Milyen világ ez? Hol van az igazság?"

"Vedd ezt könnyen Bella."

"Fogd be Jacob. Csak fogd be! Ez annyira igazságtalan!"

"Komolyan ezért toporzékolsz? Azt hittem a lányok csak a TV-ben csinálják ezt."

Hatástalanul morogtam.

"Ez nem olyan rossz, mint amilyennek hiszed. Ül le és elmagyarázom."

"Állni fogok."

Jacob a szemeit forgatta. "Oké. Ahogy akarod. De hallgass, meg fogok öregedni...egy nap."

"Ezt most magyarázd meg."

Jacob megpaskolta a fát. Egy másodpercig haragosan néztem rá, majd leültem; lecsillapítottam magam, majd észrevettem, hogy nevetséges voltam.

"Amikor már elég jól tudjuk irányítani magunkat, hogy befejezzük..." mondta

Jacob. "Amikor leállunk ezzel megint elkezdünk öregedni. Ez nem könnyű."

hirtelen megrázta a fejét. "Elég sok időt fog igénybe venni megtanulni ezt a fajta józanságot, azt hiszem. Még Sam sem tudta megtanulni. És ez még nehezebb ha egy vámpírtanya van a közelben. Ráadásul nem gondolhatunk arra, hogy befejezzük, amikor a törzsnek védelmezőkre van szüksége."

"Miről beszélsz?"

"Nézz rám Bells. Tizenhatnak tűnök?"

Alaposan végigmértem, megerőltető elfogulatlannak lenni. "Nem, gondolom."

"Ez nem minden. Mert amikor a vérfarkasgén elindul akkor pár havi növekedést

érünk el azonnal. Ez a növekedés egy pokol." grimaszt vágott. "Testileg

valószínűleg 25-nek vagy ilyesminek nézek ki. Úgyhogy nem szükséges azon

aggódnod, hogy túl öreg vagy hozzám, ez legalább úgy további hét év nekem."

Huszonöt vagy ilyesmi. Emlékeztem amikor volt ez a gyors növekedése.

Emlékeztem, hogy mennyit változott egyik napról a másikra...megráztam a fejemet miközben már szédültem.

"Szóval akarsz még valamit hallani Samról, vagy tovább üvöltözni velem az irányításommal kapcsolatban?"

Vettem egy mély lélegzetet. "Bocsánat. A kor nálam egy érzékeny téma. Ehhez már nincs idegem."

Jacob szemei összeszűkültek és olyan komolyan nézett, mint aki próbál valamit megfogalmazni.

Nem akartam tovább beszélni erről az érzékeny témáról - a jövőre való tekintettel vagy a megállapodásra vonatkozó terveim miatt. "Szóval amint Sam megértette, hogy mi folyik itt ott volt neki Billy, Harry és Mr. Ateara és azt mondtad emiatt már nem volt annyira nehéz. És mint mondtad ott vannak a 'hidegek'...kicsit haboztam. "Sam miért utálja őket annyira? Miért akarja azt, hogy utáljam őket?"

Jacob sóhajtott. "Ez tényleg furcsa."

"Én profi vagyok a furcsaságokban."

"Igen, tudom." vigyorgott, mielőtt folytatta. "Szóval, igazad van. Sam tudta, hogy mi lesz és minden rendben volt. Az élete majdnem teljesen visszatért a normális kerékvágásba. De utána." azután Jacob arckifejezése fájdalmas lett. "Sam nem tudta elmondani Leah-nak. Nem mondhatjuk el olyanoknak akiknek nem szabad róla tudnia. És nem volt igazán biztonságos neki körülötte lennie - de ő csalt, csak úgy, mint én veled. Leah dühös lett amiért nem mondta el mi folyik ott - az, hogy hol volt minden éjszaka, és miért volt olyan kimerült. De megpróbálták. Tényleg szerették egymást."

"Megtudta? Az az, hogy mi történt?"

Jacob megrázta a fejét. "Nem, nem az volt a probléma. Az unokatestvére Emily Young egyik hétvégén meglátogatta őt."

Ziháltam. "Emily Leah unokatestvére?"

"Másod unokatestvére. Nagyon közel álltak egymáshoz. Olyanok voltak mint ha csak nővérek lettek volna, amikor még gyerekek voltak."

"Ez...szörnyű. Hogyan tudta Sam...?" elcsuklottam miközben a fejemet ráztam.

"Még ne ítéld el őt. Valaki valaha elmondta neked...hallottál valaha nyomról?"

"Nyom?" ismételtem meg a szót. "Nem. Ez mit jelent?"

"Ez is egy azok a bizarr dolgok közül amivel nekünk foglalkoznunk kell. Ez nem történik meg mindenkivel. Valójában ez egy ritka kivétel, nem egy szabály. Sam hallotta azok közül a történetek közül mindet amit mi csak legendaként emlegettünk. Nyomról hallott, de soha nem álmodott..."

"Mi ez?" kérdeztem.

Jacob szemeivel az óceánt fürkészte. "Sam szerette Leah-t. De amikor meglátta Emilyt ő már nem érdekelte. Néha...nem tudjuk pontosan miért...megtaláljuk az utat a társainkhoz." fejét felém fordította és mélyen a szemembe nézett. Úgy értem...a lelkünk 'megtalálja' a társát."

"Milyen út? Szerelem első látásra?" kuncogtam.

Jacob nem mosolygott. Sötét szemekkel, kritikusan nézte a reakciómat. "Ez annál kicsit erősebb. Teljesebb."

"Bocsánat." motyogtam. "Komolyan mondod?"

"Igen."

"Szerelem első látásra? De erősebb?" A hangomban még mindig kétkedés volt és ezt ő is hallotta.

"Ezt nem könnyű megmagyarázni. Egyébként sem számít." közömbösen vállat vont. "Tudni akartad, hogy mi készítette Samet arra, hogy utálja a vámpírokat. Mert megváltoztatja őt és emiatt utálja magát. És ez történt. Összetörte Leah szívét. Megszegett minden ígéretet amit valaha tett neki. Mindennap látta a szemeiben a dühöt és tudta, hogy igaza van."

Hirtelen befejezte mintha kimondott volna valamit amit nem akart.

"Emily hogy tehette ezt? Ha annyira közel állt Leah-hoz...?" Sam és Emily együtt voltak teljesek, mint két puzzle darab ami pontosan egymásba illett. Ennek ellenére...Emily, hogy tehette ezt? Hisz szinte a nővére volt.

"Eleinte nagyon dühös volt. De nehéz volt ellenállni amikor ennyire szerette."

Jacob sóhajtott. "Azután Sam mindent elmondott neki. Nincsenek szabályok amik összekötnék vele, amikor a más kell neki. Tudod, hogy őt hogyan sebezte meg?"

"Igen. Forksban az a történet kering, hogy egy medve tette ezt vele, de én tudom a titkot. Edward azt mondta a vérfarkasok instabilok. Néha bántják az embereket akik a közelükben vannak."

"Hát elég furcsán oldották meg a dolgokat. Sam nagyon megutálta magát azért amit tett...busz alá vetette volna magát ha ettől jobban lett volna. De lehet, hogy csak elmenekülni akart azelől amit tett. Nagyon megviselte...aztán valahogy sikerült Samet megvigasztalnia..."

Jacob nem fejezte be a mondatot, éreztem, hogy a történet túl személyes ahhoz, hogy elmondja nekem.

"Szegény Emily," suttogtam. "Szegény Sam. Szegény Leah..."

"Igen Leah járt a legrosszabbul." értett egyet. "De jó arcot vág a dolgokhoz.. Ő lesz a koszorúslány."

Távolba néztem, az óceánból kiemelkedő sziklák felé, míg megpróbáltam megérteni ezt az egészet. Éreztem a pillantását az arcomon, míg arra vár, hogy mondjak valamit.

"Ez történt veled is?" kérdeztem végül, miközben feléfordultam. "Ez a szerelem-első-látásra dolog?"

"Nem," vágta rá gyorsan. "Sam és Jared az egyetlenek."

"Hmm," mondtam, próbáltam udvarias lenni. Megkönnyebbültem és megpróbáltam megérteni a reakcióm. Eldöntöttem, hogy igazságos leszek így is már épp elég

misztikus vérfarkassal vagyok kapcsolatban. A kapcsolatunk úgymond eléggé zavaros. Nincs szükségem több természetfölötti lényre, már így is elég sok van. Ő is csendben volt és a csönd kezdett már egy kicsit zavaró lenni. A megérezésem azt súgta nem akarom tudni, hogy mire gondol.

"És ez, hogyan alakult Jarednél?" kérdeztem megtörve a csendet.

"Ott nincs dráma. Ez csak egy lány volt akivel együtt járt iskolába és az év minden napján csak őt nézte. Azután miután átváltozott megint találkozott vele és utána már csak őt akarta. Kim teljesen feldobódott ettől. Nagyon szerelmes volt belé. A naplójába mindig odaírta a vezetéknevét a sajátja végére." nevetett gúnyosan.

Rosszallóan néztem rá. "Jared elmondta ezt neked? Nem kellett volna."

Jacob az ajkába harapott. "Azt hiszem nem kellene kinevetnem. De azért ez elég vicces volt."

"Kevés a lelki társ."

Sóhajtott. "Jared semmit nem mondott el nekünk. Már beszéltem neked erről, emlékszel?"

"Oh igen. Halljátok egymás gondolatait, de csak akkor ha farkasok vagytok ugye?"

"Igen. Mint a te vérszívód." haragosan nézett rám.

"Edward," javítottam ki.

"Persze, persze. Vagyis ezért tudok ennyi mindent Samről is. Ez olyan mintha elmondta volna nekünk, csak ebben az esetben nem volt más választása." A keserűség hirtelen durva volt a hangjában. "Ez rettenetes. Nincs magánéleted, nincsenek titkaid. Minden ami miatt szégyenkezel, mindenki megtudja." Jacob remegni kezdett.

"Ez szörnyen hangzik," suttogtam.

"Ez persze néha jól jön, ha éppen össze kell 'hangolódunk'." mondta kelletlenül.

"Például amikor néhány vérszívó van a területünkön. Laurent vicces volt. És ha a

Cullenek nem tettek volna keresztbe nekünk múlt szombatom...pfuj!" sóhajtott.

"Elkaphattuk volna!" A kezei hirtelen ökölbe szorultak.

Meghátráltam. Amikor azért aggódtam, hogy Jasper vagy Emmet megsérül az semmi volt ahoz képest, ahogy elképzeltem Jacobot harcolni Victoriával. Emmett és Jasper voltak a legelpusztíthatatlan dolgok amiket valaha eltudtam képzelni.

Jacob még mindig meleg volt, még mindig viszonylag emberi. Halandó.

Elképzeltem, ahogy Jacob szembenézett Victóriával akinek ragyogó haját fújta a szél macskaszzerű arca körül...és ebbe beleborzongtam.

Jacob kíváncsian nézett rám. "De ez téged nem zavar? Hogy állandóan olvassa a gondolataidat?"

"Oh nem. Edward soha nem olvassa a gondolataimat. Csak szeretné."

Jacob arckifejezése zavarossá vált.

"Nem hallja az én gondolataimat." magyaráztam, a hangom kicsit önelégült volt.

"Én vagyok az egyetlen akinek nem hallja. Nem tudjuk miért."

"Furcsa," mondta Jacob.

"Igen," Az önelégültségem elhalványult. "Ez valószínűleg azt jelenti valami baj van az agyammal," ismertem be.

"Már régóta tudom, hogy valami baj van az agyaddal," motyogta Jacob.

"Kösz."

A napsugarak hirtelen áttörtek a felhőkön, ez meglepetésként ért, nem számítottam rá és össze kellett szűkíteni a szemeimet, hogy a ragyogástól lássam a vizet.

Minden színt - a hullámokat amik eddig szürkék voltak most kékre változtak, a fák az unalmas olíva színből most ragyogó zöldek lettek és a szivárvány színű kövek, mint az ékszerek úgy ragyogtak.

Nemsokára a szemem már alkalmazkodott. Hallottam a hullámokat amikor nekivágódtak a kikötő oldalainak, a kövek víz alatti mozgását és a sirályok kiáltását. Ez nagyon békés volt.

Jacob közelebb jött hozzám, a karunk összeért. Annyira meleg volt. Egy perc után kibújtam a dzsekimből. Az arcát beletemette a hajamba. Éreztem a nap melegét a bőrömön - ez persze nem volt olyan meleg, mint Jacob bőre - és azon töprengtem, hogy ezt a forróságot mennyi ideig tudnám elviselni.

Szórakozottan a jobb kezemet oldalra csavartam és néztem, ahogy a napfény ragyog azon a sebhelyen amit James csinált.

"Mire gondolsz?" mormolta.

"A napra."

"Mmm. Az jó."

"Mire gondolsz?" kérdeztem.

Jacob kuncogott. "Eszembe jutott az a hülye film amire elvittél. És Mike Newton-ra amikor mindent teleokádott."

Én is nevettem, meglepődtem, hogy az idő mennyire megváltoztatott mindent.

Azon az éjszakán sok minden megváltozott...és most mégis tudok rajta nevetni. Ez volt az utolsó közös éjszakánk Jacobbal mielőtt meg tudta volna mi is ő valójában.

Az utolsó emberi éjszaka. Furcsamód most kellemes erre gondolni.

"Hiányzik ez," mondta Jacob. "Az út amin végigmentem, hogy mindezt megkönnyítsem...egyszerű volt. Örülök, hogy ilyen jó a memóriám." sóhajtott.

Érezte, hogy a hirtelen feszültség a testemben amit a szavai váltottak ki elindították a memóriámat.

"Mi az?" kérdezte.

"Arról a jó emlékedről jut eszembe..." elhúzódtam tőle, hogy le tudjak valamit olvasni az arcáról. Pillanatnyilag zavarodott volt. "Mi a kifogásod azellen, hogy elmondd nekem mit csináltál hétfő reggel? Valami amire gondoltál nagyon felzaklatta Edwardot." A zaklatott szó nem épp a legjobb kifejezés erre, de ki akartam csikarni belőle a választ, úgyhogy azt hiszem a legjobb ha nem leszek túl szigorú.

Jacob arcára egy önelégült vigyor ült ki. "Éppen rád gondoltam. Nem mondtál neki semmit?"

"Rám? Mire gondoltál velem kapcsolatban?"

Jacob már egy keményebb éllel a hangjában nevetett. "Arra az éjszakára amikor Sam megtalált az erdőben - láttam a fejében és így olyan volt, mintha ott lettem volna; ez az emlék mindig kísértette Samet. Azután meg arra emlékeztem, hogy milyen voltál amikor először jöttél hozzám. Amikor éppen egy olyan dolgot csináltunk amit nem szabadott volna. Azokra a hetekre amikor még ember voltam. És emlékeztem arra, hogy milyen voltál amikor rá kellett gondolnod, hogy a karjaiddal amiket magad köré fontál, hogy próbáltad összetartani magadat..." Jacob összerezett, azután megrázta a fejét. "Nehezemre esik visszaemlékezni rá, hogy milyen szomorú voltál akkor és mivel ez nem az én hibám volt... Úgy gondoltam ez neki még nagyobb fájdalmat jelent. És úgy gondoltam látnia kellene, hogy mit tett veled."

Megütöttem a vállát. Ez felsértette a kezemet. "Jacob Black többször soha ne csináld ezt! Ígérd meg nekem."

"Nem. Nekem sem volt jó úgy látnom téged azalatt a pár hónap alatt."

"Szóval akkor tegyél meg nekem annyit, hogy -"

"Oh fog már fel Bella. Mikor megyek én meglátogatni őt? Ne aggódj már emiatt."

A lábamra álltam és Jacob megfogta a kezem, amikor el kezdtem sétálni.

Megpróbáltam szabadulni a szorításából.

"Elmegyek Jacob,"

"Ne még ne menj," tiltakozott és megszorította a kezemet. "Sajnálom. És oké nem fogom többé ezt csinálni. Megígérem."

Sóhajtottam. "Köszz Jake."

"Gyere menjünk vissza a házamba." mondta mohón.

"Voltaképp azt hiszem tényleg mennem kéne. Angela Weber számít rám és tudom, hogy Alice ideges lesz. Nem akarom még jobban felidegesíteni őt."

"De épphogy csak most jöttél!"

"Én is így érzem." érettem egyet. A ragyogó nap már felettünk volt. Olyan gyorsan elrepült az idő.

"Nem tudom mikor láthatlak újra," mondta fájdalmasan.

"Majd jövök ha megint távol lesz," ígértem.

"Távol?" kérdezte Jacob hitetlenkedve. "Ez szépen tükrözi a jellemét. Undorító élösködő."

"Ha ilyen vagy inkább vissza se jövök!" fenyegettem és elhúztam a kezemet. Nem engedte, hogy elmenjek.

"Aw, ne legyél dühös," mondta miközben vigyorgott.

"Ha megint visszajövök neked őszintének kell lenned, oké?"

Várt.

"Nézd," magyaráztam. "Nem érdekel, hogy ki a vámpír és ki a vérfarkas. Ez lényegtelen. Te Jacob vagy, ő Edward és én meg Bella vagyok. És semmi más nem számít."

A szemei kissé összeszűkültek. "De én egy vérfarkas vagyok," mondta vonakodva.

"És ő egy vámpír," adta hozzá, nyilvánvaló undorral.

"És én meg szűz vagyok!" kiabáltam felbőszülten.

Felemelte a szemöldökét miközben kíváncsi szemekkel fürkészte az arckifejezésemet. Végül vállat vont.

"Ha tényleg jónak látod ezt az utat..."

"Jónak. Ezt fogom tenni."

"Oké. Csak Bella és Jacob. És ne legyen szó itt semmiféle szűzekről." rám mosolygott azzal a meleg, ismerős mosolyával amit annyira szerettem. Éreztem, hogy mosoly terül el az arcomon.

"Tényleg hiányozni fogsz Jake," vallottam be.

"Nekem is," még szélesebb lett a mosolya. A tekintete most az egyszer boldog és tiszta voltak, nem pedig dühös és keserű.

"A többit meg tudod. Hamarosan visszajössz?"

"Amint tudok." ígértem meg.

Fordította: Adél és Zsoo

6. Svájc

Hazafelé vezettem, Nem figyeltem az útra, ami, ami fényesen csillogott a naptól. A rengeteg információra gondoltam, amit Jacob osztott meg velem, megpróbáltam kiszedni, aminek volt értelme. A túlterhelés ellenére világosabban láttam. Látni Jacob mosolyát, kitárgyalni a titkait... nem tette a dolgokat tökéletessé, de jobbá igen. Jól tettem, hogy elmentem. Jacobnak szüksége volt rám.

És nyilvánvalóan, gondoltam, ahogy bandzsítottam a fénybe, nem volt veszély.

Sehonnán sem jött senki. Egy percre semmi, csak a fényes országút a visszapillantóban. A következő percben, a nap megcsillant egy ezüst Volvo hátul a jobb oldalamon.

-Oh, francba. – nyöszörögtem.

Megfontoltam, hogy félrehúzódjak-e. De túl gyáva voltam szembenézni vele.

Számítottam rá, hogy eljön ez az idő... és itt van Charlie, mint lökhárító. Legalább kényszerítené őt, hogy hallgasson.

A Volvo centikkel volt mögöttem. Az úton tartottam a szemem. Keresztül-kasul, egyenesen Angelához mentem, anélkül, hogy hátranéztem volna, éreztem, hogy egy lyukat éget a tükrömön.

Követett, lehúzódtam a járdaszegélyhez Webers-ék háza elé. Ő nem állt meg, és nem néztem fel, mikor elment mellettem. Nem akartam látni az arcát. Futottam egy rövidet Angela házának ajtajátok, amint ő látótávolságon kívül volt.

Ben nyitott ajtót, mielőtt én befejeztem volna a kopogást.

-Hé, Bella! - mondta meglepetten.

-Szia Ben. Öh, Angela itt van? - azt hittem Angela elfelejtette a terveinket és hamarabb hazajött.

-Persze. - mondta Ben, szólt Angelának, és Angela megjelent a lépcső tetején.

Ben kinézett, mikor mindketten meghallottuk egy kocs hangját a úton; a hang nem ijesztett meg. A motorja megállt, amit egy utógyújtás hangja követett. Nincs párja a Volvo dorombolásának.

Ez az a látogató lehetett, akie Ben várt.

-Austin itt van. – mondta Ben majd Angela megkerülte. Dudáltak az utcán.

-Látlak később. – ígérte Ben. – Már most hiányzol.

Átkarolta Angela nyakát és lehajolt, hogy megcsókolhassa. Ebben a másodpercben Austin megint dudált.

-Viszlát, Ang! Szeretlek! - kiabált Ben, ahogy kifelé rohant.

-Angela intett, az arca kissé rózsaszín volt, majd visszanyerte önmagát és integetett Ben-nek és Austin-nak, míg azok látótávolságon kívül nem kerültek. Azután hozzám fordult és bánatosan mosolygott.

-Köszönöm, hogy megtetted ezt, Bella. - mondta. - A szívem legmélyéből. Nem csak megóvod a kezem az állandó sérülésektől, de éppen két hosszú tervnélküli órát hagytál nekem, mint egy rosszul szinkronizált harcos filmnél. - sóhajtott megkönnyebbülten.

-Örülök, hogy segíthettem.

Kicsit pánikba ejtett, kicsit gyorsabban lélegeztem. Annyira megszokott volt. Angela könnyű emberi drámái furcsán megnyugtatóak voltak. Jó volt tudni, hogy az élet *valahol* normális.

Követtem Angelát a lépcsőn át a szobájába. Elrúgta a játékokat az útból. A ház szokatlanul csendes volt.

-Hol van a családod?

-A szüleim elvitték az ikreket születésnap partira Port Angeles-be. Nem tudom elhinni, hogy tényleg segítesz nekem ebben. Ben azt tetteteli, hogy tendonitis-e van. - grimaszolt.

-Egyáltalán nem bánom. - mondtam, majd besétáltam Angela szobájába és láttam a várakozó borítékok halmaikat.

-Oh! - ziháltam. Angela bocsánatkérően nézett rám. Tudtam miért tette, és miért vezette félre Ben.

-Azt hittem, túlzol. - ismertem be.

-Reméltem. Biztos vagy benne, hogy megteszed?

-Fogjunk hozzá. van egy egész napom.

Angela megfelezett egy halmot és letette az anyja címjegyzékével együtt a közénk az íróasztalára. Egy ideig koncentráltunk és a tollaink hangja hallatszott, amint csendben karcolják a papírokat.

-Mit csinál Edward? - kérdezte néhány perc múlva.

A tollam beleállt a borítékba, amin dolgoztam.

-Emmet házában van a hétvégén. Azt hiszem, hogy túráznak.

-Úgy mondod, mintha nem lennél benne biztos.

Vállat vontam.

-Szerencsés vagy, hogy Edward-nak vannak testvérei, a túrázásért és kampinezésért. Nem tudom, mit tennék, ha Ben-nek nem lenne ott Austin.

-Igen, a túrázós dolog nem igazán nekem való. És egyáltalán nem tudnék lépést tartani.

Angela nevetett.

-Én jobban szeretem a "benti" magamat.

Egy percre a saját halmára koncentrált. Én még egy címet írtam le. Sosem éreztem készletet, hogy kitöltsen a szünetet értelmetlen fecsegéssel Angelával. Úgy mint Charlie, ő is a csöndben érezte jól magát.

De, úgy mint Charlie, ő is túl figyelmes volt néha.

-valami baj van? - kérdezte halkán. - Nyugtalannak látszol.

Szégyenlősen mosolyogtam.

-Ez annyira nyilvánvaló?

-Nem igazán. - valószínűleg meg akart nyugtatni engem, hogy jobban érezzem magam. - Nem kell erről beszélned, ha nem akarsz. meghallgatlak, ha azt gondolod, ez segít.

Megköszöntem, *de köszöni nem*. Végül is túl sok titok volt, ami kötött. Tényleg nem tudtam megvitatni a problémáimat egy emberrel sem. Ez szabályellenes lenne. És még, furcsán, hirtelen intenzitással, ennyi amit pontosan akartam. Beszélni akartam egy normális emberi barátnővel. Egy kicsit siránkozni akartam, mint bármilyen más tizenéves lány. Azt akartam, hogy a problémáim egyszerűek legyenek. Jó volt, hogy van valaki odakinn, az egész vámpír-vérfarkas falkán kívül, hogy kifejtsen dolgokat. Valaki elfogulatlan.

Saját dolgommal fogok foglalkozni. - ígérte Angela, mosolygott a címre, amin épp dolgozott.

-Nem. - mondtam. - Igazad van. Nyugtalan vagyok... - Ez...Ez Edward.

-Mi a baj?

Annyira könnyű volt Angelával beszélni. Amikor feltett egy kérdést, el tudtam neki mondani, hogy nem érdekel a téma vagy pletykás, míg Jessicánál nem. Törődött azzal, hogy feldúlt voltam.

-Oh, ő dühös rám.

-Ezt nehéz elképzelni. - mondta. - Miért dühös?

Sóhajtottam.

-Emlékszel Jacob Black-ra?

-Ah. – mondta.

-Igen.

-Féltékeny.

-Nem, nem *féltékeny*... - csukva kellett volna tartanom a számat. Nincs mód jól elmagyarázni ezt. De beszélni akartam. Nem jöttem rá, hogy az emberi beszélgetésre vagyok igazán éhes.

-Edward azt hiszi, Jacob.... rossz hatással van rám, szerintem. Eléggé... veszélyes. Tudod, sok bajt okoztam néhány nappal ezelőtt... Bár mind nevetséges. Meglepődtem, hogy Angela megrázza fejét.

-Mi az? – kérdezte.

-Bella, láttam Jacob Black hogy néz rád. A legnagyobb probléma a féltékenység.

-Nem ez van Jacob-bal.

-Nálad talán. De Jacob-nál.

Roszállón néztem rá.

-Jacob tudja, hogy érzek. Elmondtam neki mindent.

-Edward is ember, Bella. Reagál, mint minden fiú.

Grimaszoltam. Nem tudtam válaszolni. Megpaskolta a kezem.

-Túl fog jutni ezen.

-Nagyon remélem. Jacob nehéz időközön megy keresztül. Szüksége van rám.

-Te és Jacob tényleg közel álltok egymáshoz, nem?

-Mint egy család. – bólintottam.

-És Edwardnak nem tetszik... Nehéz lehet. Kíváncsi vagyok, Ben hogy kezelné ezt.

– mosolygott. Eleresztettem egy fél mosolyt.

-Talán, mint minden fiú.

Vigyorgott.

-Talán. – ezután témát váltott. Angela nem volt egy kíváncsi ember és úgy látszott, érzi, hogy nem lehet – nem tudok – többet mondani.

-Tegnap megkaptam a koleszszobám. A legmesszebb épület a kampusztól, természetesen.

-Ben tudja, ő hol lesz?

-A legközelebbi részen a kampusztól. megkapott minden szerencsét. Mi van veled? Te eldöntötted, hova mész?

Lenéztem, az ügyetlen kézírásomra koncentráltam. Egy másodpercig megzavart Angela és Ben gondolkodása a Washingtoni egyetemről. Ők csak néhány hónapig maradnak Seattle-ben. Biztonságos lenne? A fiatal, vad vámpírveszély másutt is fennáll? Az egy új hely lenne akkorra? Sok más város felkerül majd a horrorfilmek főcímeibe? Azok a főcímek az én hibáim lennének?

megpróbáltam elhesegetni ezeket, és késve válaszoltam a kérdésére.

-Alaszka, azt hiszem. Az egyetem Juneau-ban van.

hallottam a meglepetést a hangjában.

-Alaszka? Oh, tényleg? Szerintem ez nagyszerű. Én csak azt hittem, valahova máshova mész...melegebbre.

Egy kicsit nevettem ezen, még mindig a borítékot nézve.

-Igen, Forks tényleg megváltoztatta a nézetemet az életről.

-És Edward?

A neve hallatára pillangók keltek szárnyra a gyomromban, felnéztem rá grimaszolva.

-Alaszka Edward-nak nem elég hideg.

Visszagrimaszolt rám.

-Persze, hogy nem. – felsóhajtott. – Nagyon messze van. Nem jöhetsz haza gyakran. Hiányozni fogsz. E-mailezel nekem?

A csendes szomorúság zuhant le körém; talán hiba volt közel kerülni Angelához. De nem lenne még szomorúbb lemaradni az utolsó lehetőségekről? Leráztam a bosszantó gondolatokat, hogy válaszolhassak neki.

-ha ezek után még tudok gépelni... - a borítékok felé biccentettem, amiket már megcsináltam.

Nevettünk és sokkal könnyebb volt beszélni az osztályokról és tantárgyakról, amíg a többivel végeztünk. Nem gondoltam arra, hogy ezt mindet meg kellett csinálnom. Egyébként ma több sürgős dolog volt, amiért érdemes volt aggódni.

Segítettem rárakni a bélyegeket is. Félttem elmenni.

-Hogy van a kezed? – kérdezte.

Behajlítottam az ujjaim.

-Szerintem, visszanyerem majd az épségét.... egynap.

Az ajtó lent becsapódott és mindketten felnéztünk.

-Ang? – szólt Ben.

Próbáltam mosolyogni, de a az ajkaim remegtem.

-Azt hiszem, ez a végszó, hogy távozzam.

-Menedd kell. Bár valószínűleg el fogja mesélni a filmet... részletesen.

-Charlie azon fog tűnődni, merre vagyok.

-Köszí a segítséget.

-Jól éreztem magam. Nekünk megint csinálni kellene valamit majd újra. Jó volt ez a kicsi lányos idő.

-Határozottan.

Kopogtak a hálószoza ajtón.

-Gyere be! - mondta Angela.

-Felkeltem és kinyújtóztam.

-Hé, Bella! Túlélted. - Ben gyorsan üdvözölt, mielőtt leült a helyemre Angela mellé. Megnézte a munkánkat. - Szép munka! Nagyon rossz, hogy itthagytalak titeket, szerettem volna... - elcsuklott a hangja és izgatott lett. - Ang! Nem tudod mit hagytál ki! Döbbenetes volt. A végső közdelem...a koeográfia hihetetlen volt! Az egyik srác... szóval neked látnod kell, hogy tudd, miről beszélek...

Angela égnek emelte tekintetét.

-Látlak a suliban. – mondtam egy ideges nevetéssel.

Sójtatott.

-Szia!

Ideges voltam mikor kimentem az útra a teherautómmal, de az ucta üres volt. Az egész uton aggódó pillantásokat vettem a tükrökben, de sosem jelent meg ezüst autó. Az autója nem volt a ház előtt sem, bár ez semmit sem jelentett.

-Bella? – kérdezte Charlie és kinyitottam a bejárati ajtót.

-Szia, apu. – a nappaliban a tv előtt találtam rá.

-Szóval, milyen volt a napod?

-Jó. – mondtam. Akár el is mondhatnék neki mindent... úgyis hamarosan hallaná azt Billy-től. Azonkívül örülne neki. – Nem volt rám szükségük a munkánál, így lementem La Push-ba.

Nem volt meglepettség az arcán. Billy már beszélt vele.

-Hogy van Jacob? – kérdezte Charlie, próbálva közömbös hangon tenni.

-Jól. – mondtam, csak úgy lazán.

-Voltál Weber-éknél?

-Igen. Mi minden közleményt megcímeztünk.

-Szép. – Charli szélesen mosolygott. Erősen koncentrált, tekintve, hogy meccs volt.

– Örülök, hogy a barátaiddal is töltesz egy kis időt.

-Én is.

A konyhába baktattam, hogy elfoglaljam magam. Szerencsétlenségemre, Charlie már megette az ebédjét. Néhány percig álltam ott, bámultam a nap által bevilágított részt a padlón. De tudtam, hogy nem halaszhatom örökre.

-Megyek, tanulok. – jelentettem ki rosszkedvűen, mikor felmentem a lépcsőn.

-Szia! – szólt utánam Charlie.

Ha túlélem, gondoltam magamban. Gondosan becsuktam a szobám ajtaját, mielőtt szembenéztem szobámmal. Persze, ott volt. A falnál állt előttem, az árnyékban a nyitott ablak mellett. Az arca hideg volt és testtartása feszült. Szótlanul, dühösen meredt rám. Vártam az özönre, de az nem jött. Csak folyamatosan rám nézett, lehet, mérges volt beszélni.

-Hello. – mondtam végül.

Az arcát mintha kőből faragták volt. Elszámoltam százig, de változás nem volt.

-öhm... szóval, még élek. – kezdtem.

Egy morgás hallatszott mélyen a mellkasából, de arckifejezése nem változott.

-Nem bánott. - állítottam egy vállrándítással.

Megmozdult. A szemei becsukódtak és becsípte az orra hídját az ujjai között.

-Bella. - suttogta. Van ötleted, milyen közel jártam ahhoz, hogy keresztezzem az utat? Felbontani a megállapodást és utánad jönni. Tudod, hogy mit jelentett volna? Ziháltam, és szemei kinyíltak. Olyan ridegek és kemények voltak, mint éjjel.

-Nem tudod! - mondtam túl hangosan. Azon fáradozzam, hogy moduláljam a hangomat, hogy Charlie ne halljon, de kiabálni akartam a szavakat. - Edward, bármilyen mentséget kitalálnának a küzdelem ellen. Nem szeretnék. Sosem tudod felbontani a szabályokat!

-Talán nem ők az egyetlenek, akik élveznének egy harcot.

-Ne kezd... - csattantam fel. – elértél egy megállapodást...élj vele.

-Ha megsebesített volna...

-Elég! – szakítottam félbe. – Ne agódj emiatt. Jacob nem veszélyes.

-Bella. – forgatta szemeit. – Te nem a legjobb bíró vagy eldönteni, mi veszélyes és mi nem

-Tudom, de én nem aggódom Jake miatt. És te se tedd.

A fogait csikorgatta. A kezeit ökölbe szorította. Még mindig a falnál állt, és utáltam az űrt közöttünk. Vettem egy mély lélegzetet és keresztülmentem a szobán. Nem mozdult, mikor átkaroltam. Az utolsó délutáni napfény melege áramlott be az ablakon, a bőre különösen jegesnek tűnt. Ő fagyosnak tűnt, ridegnek.

-Sanálom, hogy nyugtalanná tettelek.- motyogtam.

Sóhajtott és egy kicsit nyugodtabb lett. Karjait átfonta a derekam körül.

-Az aggodalom enyhe kifejezés. – motyogta. – Hosszú nap volt.

-Nem hitték, hogy tudsz erről – emlékeztettem. – Azt hitték vadászol.

Az arcára néztem, a védelmező szemeire; egy pillanatig nyugtalanságot láttam bennük, de nem voltak túl sötétek. A körök alattuk mély lilák voltak. Helytelenítve ráncoltam a szemöldököm.

-Mikor Alice látott téged eltűnni, visszajöttem. – magyarázta.

-Nem kellett volna megtenned. – Most mehetek újra el. – ráncoltam a szemöldököm.

-Nem tudok várni.

-Ez nevetséges. Azt hiszem, tudom miért nem lát Jacobbal, de tudnod kellene...

-De nem tudtam. – szakított félbe. – És nem tudod megmagyarázni, hogy téged...

-Oh, de igen. – szakítottam félbe. – Ez az, amire számítok...

-Nem fog újra megtörténni.

-Ez igaz! Mert nem fogod túlreagálni legközelebb.

-Mert nem lesz legközelebb.

-Megértem, mikor el kell menned, mégha nem is tetszik...

-Ez nem ugyanaz. Nem kockáztatom az életem.

-Én sem.

-A vérfarkasok alkotják a kockázatot.

-Nem értek egyet.

-Nem tárgyalok erről, Bella.

-Én sem.

A kezei megint ökölbe szorultak. Éreztem a hátam mögött. Meggondolatlanul áradtak belőlem a szavak.

-Ez tényleg csak az én biztosnságom miatt van?

-Mire gondolsz? – kérdezte.

-Te nem vagy.. – Angela ötlete, most ostobábbnak tűntek, mint valaha. Nehéz volt befejezni a mondatot. – Szerintem, jobban tudom, mire légy féltékeny, oké?

Felemelte szemöldökét.

-Mire?

-Légy komoly.

-Az könnyű... Nincs semmi humoros ebben.

Aszemöldököm ráncoltam.

-Vagy... valaki mással együtt? Néhány vámpír-és-vérfarkas-mindig-ellenségek? Ez csak tesztoszteronnal túlfűtött... - bámult. – Ez csak miattad van. Minden amit, teszek, az a biztonságodért van.

A fekete tűz a szemében hihetetlenül kételkedett.

-, Rendben.” – sóhajtottam. –, Elhiszem ezt. De azt akarom , hogy tudj valamit – ha ez eljön, akkor ez az egész ellenségeskedés ostobaság. Kint vagyok. Én egy semleges ország vagyok. Én vagyok Svájc. Megtagadom, hogy mitikus lények közötti területi viták befolyásoljanak. Jacob családtag. Te... nos, nem éppen a szerelem vagy az életemben, mert azt remélem, hogy sokkal hosszabb ideig szerethetlek az éltemnél. A szerelem a létezésem. Nem érdekel, hogy ki vérfarkas és ki vámpír. Ha Angela átváltozik boszorkánnyá, akkor ő is élvezheti a partit.

Összeszűkített szemekkel bámult rám csendesen.

-, „Svájc.” – ismételt megint hangsúlyosan.

Rosszállóan rám tekintett, majd sóhajtott. –, „Bella ... „- kezdte. de szünetet tartott, és az felhúzta az orrát az undortól.

-, „Most mi lesz?”

-, „Nos ... ne sértődj meg, de olyan szagod van, mint egy kutyának.”- mondta.

Aztán csibészesen mosolygott, és tudtam, hogy vége a veszekedésnek. Egyelőre. Edward pótolta az elszalasztott vadászatot, és így péntek este elment Jasper-rel, Emmett-tel és Carlisle-lal, hogy néhány fenn maradt hegyi oroslán problémát megoldjon Észak- Kaliforniában.

Nem született megállapodás a vérfarkas kérdésben, de nem éreztem bűnösnek magamat, hogy hívom Jake-t – rövid lehetőségem nyílt miközben Edward hazavitte a Volvo-t, mielőtt visszamászott az ablakomon keresztül --- hogy megengedjem neki, hogy következő szombaton újra átjöjjön. Nem volt titok ekörül. Edward tudta, hogy hogyan éreztem. És ha megint elrontotta volna a teherautómat, akkor Jacob elvitt volna engem. Forks semleges volt, csakúgy mint Svájc – akárcsak én. Úgyhogy ahogy végeztem a munkával csütörtökön és Alice várt rám a Volvo mellett Edward helyett, először nem volt ez gyanús nekem. Az utas ajtó nyitva volt, és a zene, amit nem ismertem fel, rázta az egész kocsit, ahogy a basszus szól.

-, „Szia, Alice.” –kiáltottam át a dübörgést, ahogy bemásztam. –, „Hol van a bátyád?”

”

Végig énekelte a dalt, a hangja egy oktávval magasabb hangom mint a dallam, bonyolult harmóniával átszöve. Bólintott, figyelmen kívül hagyva a kérdésemet ahogy a zenére koncentrált.

Becsuktam az ajtót és a kezeimet a füleimre tettem. Elvigyorodott, és letekerte a hangerőt, míg nem volt több, mint háttérzaj. Aztán lenyomta a zárat és ugyanabban a pillanatban gázt adott.

-„ Mi folyik itt?” – kérdeztem. Kezdttem kényelmetlenül érezni magam. –„ Hol van Edward?”

Vállat vont. –„ Korán távoztak.”

-„ Oh.” - Próbáltam irányítani az abszurd csalódást. Ha korán távozott, az azt jelentette, hogy korábban fog visszajönni, emlékeztettem magamat.

-„ Az összes fiú elment, és rendezünk egy pizsipartit!” – jelentette trillázó, éneklő hangon.

-„ Egy pizsipartit?” – ismételtem, a gyanú végül eltűnt.

-„ Nem vagy izgatott?”- kiabálta.

Egy hosszú percen keresztül találkoztam a megelevenedett tekintetével.

-„ Elrabolsz engem, ugye?”

Nevetett és bólintott. –„ Szombatig. Esme tisztázta Charlie-val, két éjszakára velem maradsz, és én foglak holnap elvinni és hozni az iskolából.”

Az arcomat az ablak felé fordítottam, és csikorogtak a fogaim.

-„ Sajnálom”- mondta Alice , legkevésbé sem hangzott bűnbánóan. –„ Kifizetet engem.”

-„Hogyan?”- sziszegetem a fogaimon keresztül.

-„ A Porsche. Pontosan olyan, mint amelyet Olaszországban loptam.”- boldogan sóhajtott. –„ Nem gondoltam, hogy Forks körül fogok hajtani, de ha szeretnéd, megnézhetjük, hogy milyen hosszú az út innen L.A.-ig . Fogadok, hogy éjjélre visszaélnék.

Vettem egy mély lélegzetet. –„ Azt hiszem, kihagyom.”- sóhajtottam, miközben elnyomtam egy borzongást.

Kanyarogtunk, mindig túl gyorsan, a hosszú út irányában. Alice a leparkolt garázsban, és én gyorsan megvizsgáltam az autókat. Emmett nagy dzsipje és Rosalie piros kabrioletje között ragyogó kanárisárga Porsche volt.

Alice kecsesen kiugrott és ment, hogy megsimogassa kezével a megvesztegetése tárgyát hosszában. Csinos, ugye?

-„A csinoság csúcs.”- morogtam, hitetlenkedve. -„ Ezt adta neked, hogy két napig túszként tarts.

Alice pofát vágott.

Egy másodperccel később, felfogtam és rémülten ziháltam. -„Ez lesz minden alkalommal, amikor ő elmegy,ugye? „

Bólintott.

Becsaptam az ajtót és a ház irányába doboztam.

Odatáncolt hozzám, büntudatot nem érzően.

-„Alice, nem gondolod, hogy ezt kicsit kontrollálnod kellene? Csak egy icipicit elmebeteg, talán?

-„ Nem igazán.” - Szimatolt. -„ Nem úgy tűnik, hogy megérted, hogy egy fiatal vérfarkas milyen veszélyes lehet. Különösen, amikor nem látom őket. Edwardnak nincsen módja, hogy tudja, hogy biztonságban vagy. Nem kellene ennyire vakmerőnek lenned.

A hangom savanyú lett. -„ Igen, mert egy vámpír pizsiparty a biztonságos, tudatos viselkedés csúcsa.

Alice nevetett. -„ Adok egy pedikűrt és mindent. „- ígérte.

Nem volt olyan rossz, kivéve azt a tényt, hogy ezt nekem fogják felróni. Esme hozott olasz kaját ----jó anyag, a legjobb Port Angeles-ben --- és Alice a kedvenc filmjeimmel készült. Még Rosalie is ott volt, csendben a háttérben. Alice ragaszkodott a pedikűrhez, és azon töprengtem, hogy kidolgozott-e egy listát— talán valami, amit ő összeállítana az általa nézett rossz helyzetkomikumokból .

-„ Milyen sokáig akarsz fennmaradni?”- megkérdezte, amikor a lábkörmeim vérvörösen csillogtak. A lelkesedése a hangulatomtól érintetlen maradt.

-„ Nem akarok fennmaradni. Holnap nekünk iskola van.”

Alice biggyesztette az ajkát.

-„Hol fogok egyáltalán aludni?”- a szemeimmel a kanapét mértem. Egy kicsit rövid volt. –„ Nem tudnál megfigyelés alatt tartani a saját házámban?”

-„Milyen egy pizsiparti lenne az?” – Alice elkeseredésében rázta a fejét. –„Edward szobájában alszol.”

Sóhajtottam. Az ő feketebőr kanapéja hosszabb volt ,mint ez. Igazából, az arany szőnyeg a szobájában valószínűleg elég vastag volt ahhoz, hogy a padló fele annyira se lenn rosszabb bármelyiknél.

-„ Visszamehetek a helyemre, hogy a saját dolgaimhoz hozzáférjek, legalább? Vigyorgott. –„ Már gondoskodtam róla.”

-„Megengeded, hogy használjam a telefonodat?”

-„ Charlie tudja, hogy hol vagy.”

-„ Nem Charlie-t készültem hívni.” –rosszallóan néztem. –„ Nyilvánvalóan ,van néhány tervem,amit törölnöm kell.”

-„Oh.”- tanakodott.-„ Nem vagyok ebben biztos.”

-„ Alice! ”- hangosan siránkoztam.-„ Gyerünk!”

-„Rendben, rendben”- mondta, mialatt kiröpült a szobából. Fél másodperc alatt visszajött, mobillal a kezében. -„ Nem kifejezetten tiltotta ezt...” – morogta magában, mialatt átadta azt nekem.

Tárcsáztam Jacob számát, remélve , hogy ma este nem fut kint a barátaival.

Szerencsém volt – Jacob volt az, aki felvette.

-„ Hallo?”-

-„ Hé, Jake. Én vagyok.”- Alice egy másodpercen keresztül kifejezéstelen szemekkel nézett engem, mielőtt megfordult és elment leülni Rosalie és Esme közé a kanapéra.

-„ Szia, Bella”- mondta ,hirtelen óvatosan.-„ Mi újság?”

-„ Semmi jó.Nem tudok átmenni szombaton végül is.”-

Egy percig csend volt.-„ Hülye vérszopók.” Motyogta végül. –„ Azt hittem ,elment. Akkor sem lehet életed, amikor elmegy? Vagy bezár téged egy koporsóba?”

Nevettem.

-„Nem gondolom azt, hogy ez vicces.”

-„ Csak azért evetek, mert zárkózott vagy.”- mondtam neki.- „ De szombaton itt lesz, úgyhogy ez nem számít.”

-„ Nem Forks-ban fog enni, ezután?”- Jacob csípősen kérdezte,

-„ Nem.”- Nem engedhetem meg magamnak, hogy felbosszantson. Nem voltam olyan messze attól, hogy olyan mérges legyek, mint amilyen ő volt. –„ Korán távozott.”

-„ Oh. Nos, hé, gyere át most, akkor.”- mondta hirtelen lelkesedéssel. –„ Nincs olyan késő. Vagy én fogok elmenni Charlie-hoz.”

-„ Szeretném. Nem Charlie-nál vagyok „- mondtam savanyúan. –„ Fogva tartott rab vagyok.”

Elhallgatott, mintha elsüllyedt volna, aztán morgott. –„ Elmegyünk és elhozunk „ – ígérete lapos hangon, automatikusan többes számban.

A hideg végigfutott a gerincemen, de egy világos és beugrató hangon válaszoltam.

-„ Csábító. Megkínóztak – Alice kifestette a lábujjkörmeimet. „

-„ Komolyan mondom.”-

-„ Ne tedd. Ők csak próbálnak biztonságban tartani engem.”-

Megint morgott.

-„ Tudom, hogy hülyeség, de a szívük a helyén van.”-

-„ A szívük! „- gúnyolódott.

-„ Sajnálom a szombatot.”- kértem bocsánatot. –„ Megyek aludni” – a kanapé, kijavítottam szellemileg – „ de hamarosan megint hívni foglak.”

-„ Biztos vagy, hogy bérbe fognak adni? „- kérdezte egy csípős hangon.

-„Nem teljesen.” – sóhajtottam. –„Viszlát, Jake.”

-„Viszlát.”

Alice hirtelen mellettem állt. A telefon felé nyúlt, de én már tárcsáztam. Látta a számot.

-„Nem hiszem, hogy nála van a telefonja”- mondta.

-„Üzenetet hagyok”

Négyszer csengett, aztán sípolt. Nem volt válasz.

-„Bajban vagy, „-mondtam lassan, hangsúlyozva a szavakat. –„Hatalmas bajban.”- Mérgező grizli medvék megszelídülnek attól, ami itthon vár rád.”

Lecsaptam a telefont és odaadtam a kezébe. –„Végeztem.”.

Alice vigyorgott-„Vicces ez a túszeres dolog.”

-„Most megyek aludni”- jelentettem ki miközben a lépcsők felé tartottam. Alice végig nézte.

-„Alice,”- sóhajtottam. –„Nem fogok kisettenkedni. Tudnád, ha terveznék valamit, és elkapnád, ha megpróbálnám.”

-„Én csak megmutatom, hol vannak a dolgaid- „mondta ártatlanul.

Edward szobája az utolsó a harmadik emeleti folyosón, nehéz elhibázni, még akkor is, ha a hatalmas ház kevésbé ismerős. De amikor felkapcsoltam a villanyt, zavaromban megálltam. Rossz ajtót választottam?

Alice kuncogott.

Ez ugyanaz a szoba volt, hamar rájöttem, csak a bútorokat átrendezték. A kanapé az északi falhoz volt tolván és óriási polcokra tették a cd-eket --- a hatalmas ágya dominált a szoba közepén.

Az üveg a déli falon visszatükrözi a termet mint egy tükör, duplának látszik és ez rossz.

Összeillet. Az ágytakaró fakó arany volt, világosabb mint a falak, a gerendák feketék. Kovácsolt vasból készült és komplikált motívummal. Faragott fém rózsák

tekeredtek fel magasba és rácsos rész alakult ki ez miatt. A pizsamám az ágy szélén volt, a piperecikkes táskám az egyik oldalon.

-„Mi a pokol ez? „ - Hadartam.

-„Nem gondolod komolyan , hogy engedi , hogy a kanapén aludj ,ugye?”

Motyogtam értelmetlenül, majd odalopakodtam , hogy lekapjam a dolgaimat az ágyról.

-„Magadra hagylak” – nevetett Alice. –„ Reggel találkozunk.”

Később fogat mostam és átöltöztem. Megragadtam egy puffadt tollpárnát az ágyról és lehúztam az arany takarót a kanapéről. Tudtam, h ostoba voltam, de nem érdekelt. Porschék csúszópénzekként és extra méretű ágyak olyan házakban, ahol senki aludt, -- túl zavaró volt. Feloltottam a lámpát és összegömbölyödtem a kanapén, csodálkozta, hogy túl bosszús vagyok, hogy aludjak.

A sötétben az üvegfal már nem volt egy fekete tükör, ami megduplázza a szobát. A hold fénye fényesítette a felhőket az ablakon kívül. Ahogy a szemeim alkalmazkodtak, láttam a szétáradt izzást, ami kihangsúlyozta a fák tetejét és megcsillant a folyó egy kis szelete. Néztem az ezüst fényt és vártam, h a szemeim becsukódjanak.

Finoman kopogtak az ajtón.

-„Mi az, Alice?”- sziszegtem. Védelemben voltam, elképzeltam multságát, amint meglátja az összetákolt ágyamat.

-„Én vagyok”- mondta lágyan Rosalie, kinyitva az ajtót eléggé, hogy láthassam, ahogy az ezüst izzás megérinti az ő tökéletes arcát . –„ Bejöhetek?”

7. Boldogtalan befejezés

Rosalie tétovázik az ajtóban, lélegzetelállító arca bizonytalan.

- „Természetesen . „, válaszoltam, a hangom egy oktávval magasabb volt meglepetésemben. „Gyere be.”

Felültem ,miközben a kanapé végéhez csúsztam ,hogy helyet csináljak. A gyomrom görcsbe rándult az idegességtől,hogy egy Cullen , aki nem kedvelt engem, csendesen mozgott ,hogy a felszabadult helyen leüljön . Megpróbáltam kitalálni egy indokot ,hogy miért akarna látni engem, de az elmém üres volt ezen a ponton.

-„Van kifogásod az ellen, hogy néhány percen keresztül beszélj velem? „,-

kérdezte. -„Nem ébresztettelek fel téged vagy bármi, vagy igen? „ A szemei elmozdultak a vetetlen ágyra majd újra a kanapémra nézett.

-„Nem, ébren voltam. Persze ,beszélhetünk. „

Azon töprengtem, hogy ő is olyan tisztán hallja a riadtságot a hangomban , mint én . Könnyedén nevetett, és ez úgy hangzott, mint a harangok kórusa.

-„Annyira ritkán hagy Téged egyedül „,- mondta. -„Megállapítottam, hogy a lehető legtöbbet kellene kihoznom ebből az alkalomból.”

Mit akarhat mondani, amit nem mondhat Edward előtt? A kezeimet összefontam a paplan széle körül.

-„Ne gondold azt, hogy iszonyúan meg akarlak akadályozni „ - mondta Rosalie, a hangja finom és majdnem védekező. A kezeit összekulcsolta az ölében és lenézett rájuk, ahogy beszélt.

-„Biztos vagyok benne, hogy a múltban elégszer megsebeztem az érzéseidet, és nem akarom megint ezt tenni.

-„Ne aggódj emiatt, Rosalie. Az érzéseim nagyszerűek. Mi az?”

Megint nevetett miközben furcsamód zavartnak hangzott.

-„Megpróbálni elmondani neked, hogy miért gondolom azt, hogy neked embernek kellene maradnod — miért maradnék ember, ha a helyedben lennék.”

-„Oh”

A hangom megdöbbsent hangjára mosolygott, azután sóhajtott.

-„Edward valaha elmondta neked, hogy mi vezetett ehhez? „ - kérdezte ,miközben

a dicsőséges halhatatlan testére gesztikulált.

Lassan bólintottam, egyszer csak ,komoran.

-, „Azt mondta, hogy ez közel volt ahhoz, ami majdnem történt velem Port Angelesben töltött idő alatt, csak senki nem volt ott ,hogy vigyázzon Rád”- megborzongtam az emléktől.

-, „Valóban ez minden ,amit elmondott Neked? „- kérdezte.

„Igen.” –mondtam, hangomban üres zavarral .-, „Több volt?”

Felnézett Rám és mosolygott, ez egy szigorú ,elkeseredett—de mindazonáltal kábító —arckifejezés volt.

-, „Igen.”- mondta. -, „Több volt.”

Vártam, miközben kibámult az ablakon. Úgy tűnt próbálja megnyugtatni magát.

-, „ Szeretnéd hallani a történetemet ,Bella? Ennek nincsen boldog befejezése—de a minnek volt, nem?. Ha boldog befejezésünk lenne, akkor most mi mind sírkövek alatt lennénk. „

Bólintottam, bár engem megijesztett az él a hangjában.

-, „A tiednél különbözőbb világban éltem, Bella. Az emberi világom egy sokkal egyszerűbb hely volt. Ez 1933 volt. Én tizennyolc éves voltam, és szép voltam. Az életem tökéletes volt.”

Az ablakon keresztül bámulta az ezüstfelhőket, a kifejezése messze távol járt.

-, „A szüleim teljesen középosztálybeliek voltak. Az apámnak stabil állása volt egy bankban, most jövök rá, hogy ő önelégült volt azért — inkább tehetségért és nehéz munkáért adott jutalomként látta a jólétét ,inkább mintsem elismerje a szerencse hozta. Akkor természetesnek tartottam az egészet; az otthonomban, mintha a nagy depresszió csak zavaró pletyka volt. Természetesen láttam, hogy a szegény emberek, akik nem voltak szerencsések .Az apám hagyta rám ezt a benyomást, ezek okozták a bajainkat.”

-„Az anyám dolga volt,hogy tartsa a házat- és engem és két öcsémet – makulátlanul
rendben. Nyilvánvaló volt, hogy nekem van elsőbbségem és én vagyok a kedvence.
Nem teljesen értettem akkor,de mindig határozatlanul a tudatában voltam annak,
hogy a szüleim nem voltak elégedettek azzal, amijük nekik volt,még akkor is ha ez
több volt mint a legtöbb. Többet akartak. Nekik társadalmi törekvéseik voltak—
szociális törtetők, gondolom így hívhatnád őket. A szépségem olyan volt, mint egy
ajándék számukra. Annyira sokkal több lehetőséget láttak ebben mint én.”

-„ Nem voltak elégedettek, de én az voltam. Felvillanyoztak engem , hogy Rosalie
Hale legyek. Örömet okozott, hogy a férfi szemek néztek bárhová is mentem,mikor
tizenkét éves lettem. Elragadtatott, hogy a barátnőim irigykedve sóhajtottak,
amikor megérintették a hajamat. Boldog voltam, mert az anyám büszke volt rám és
hogy apám szívesen vásárolt nekem csinos ruhákat.”

-" Tudtam, hogy mit akartam az életben, de nem láttam esélyt,h pontosan megkapja
amit akarok. Azt akartam, hogy szeressenek ,hogy imádjanak. Azt akartam, hogy
legyen egy hatalmas, virágos esküvőm, ahol mindenki a városban engem nézne,
ahogy lesétálok a folyosón az apám oldalán és azt gondolom, hogy én voltam az a
legszebb dolog, amit valaha láttak. A csodálat olyan volt, mint levegő nekem,
Bella. Ostoba és sekély voltam, de elégedett voltam.” - Mosolygott, mulatatta saját
értékelése.”

-„A szüleim hatása olyan volt, hogy szintén akartam az élet fontos dolgait.
Akartam egy nagy házat, olyan elegáns berendezéssel, amit valaki más tisztítana,
és egy olyan modern konyhát, ahol valaki más főzne. Mint mondtam, felszines.
Fiatal és igen felszines. És nem láttam okot, amiért ne kapnám meg ezeket a
dolgokat.”

-„Volt néhány jelentőségteljesebb dolog amit akartam. Egy dolgot különösen. A legközelebb barátom egy lány, akit Verának hívták. Fiatalon megházasodott, csak tizenhét volt. Összeházasodott egy olyan emberrel, akit a szüleim számomra soha nem vettek volna figyelembe -- egy asztalos. Egy évvel később született neki egy fia, egy szép fiúcska gödröcskével és göndör fekete hajjal. Ez volt az első alkalom, amikor valaha igazán féltékeny voltam bárki másra egész életemben.”

Kifürkészhetetlen szemekkel nézett rám. –„Ez egy különböző idő volt. Én annyi idős voltam mint Te most, de készen álltam az egészre. Vágyódtam a saját kicsi babám után. Akartam a saját házamat és egy olyan férjet, aki megcsókol, amikor munkából hazaért —akárcsak Verát. Azonban egy nagyon különböző fajta házra gondoltam... „

Nehéz volt elképzelnem azt a világot, amit Rosalie már ismert. A története a történelemtől többet szólaltatott meg mint egy tündérmese. Egy csekély megdöbbenéssel, rájöttem, hogy ez nagyon közeli volt ahhoz a világhoz , amit Edward tapasztalt, amikor ő ember volt, a világ ,amiben felnőtt. pillanatra — ha a világot nézzük , olyan érthetetlen Edwardnak, mint Rosalie-é nekem?

Rosalie felsóhajtott, és amikor ismét beszélt ,a hangja más volt, a vágyakozással teli.

-„Rochesterben egy királyi család élt a , King család, gúnyosan elég. Royce Kingé volt a bank, ahol apám dolgozott,és közel az egyelten profitot hozó vállalkozás a városban. Az ahogy a fia, második Royce King”- belekavarodott a nevébe, - látott először. Átment a bankba és kapott egy felügyelői posztot. Kettő nappal később az

anyukám elfejeltette odaadni apámnak az ebédjét. Emlékszem megzavarodott ,mikor meglátta,h a fehér orgazában vagyok és felkötött hajjal rohanok át a bankhoz.” - Rosalie humor nélkül nevetett.

-,„Nem vettem észre,h Royce furcsán nézett. Mindenki engem figyelt. De azon az éjszakán jöttek először a rózsák. Minden este úgy udvarolt nekem,hogy küldött egy csokor rózsát. A szobám mindig tele volt rózsákkal. Eljött az a pont ,amikor rózsa illatát éreztem ,mikor elhagytam a házat.”

-,„Royce is csinos volt. Világosabb haja volt mint az enyém,és halványkék szeme. Azt mondta,h az szemeim olyanok mint az ibolyák. Aztán kezdtek megjelenni az ibolyák a rózsák mellett.”

-,„A szüleim belegyeztek- enyhén szólva. Ez volt minden ,amiről álmodtam. És amiről Royce is álmodott. Tündérmesék hercege eljött, hogy hercegnője legyek. Minden amit akartam, az megvan,és több is,mint ahogy elképzeltem, elvártam. Jegyesek voltunk azelőtt, hogy ismertem volna kettő hónapja.”

-,„Nem töltöttünk sok időt kettesben. Royce azt mondta,hogy felelőssége van a munkájában és mikor együtt vagyunk szereti,h megnéznék minket az emberek, ahogy a kezét fogom. Ezt én is szerettem. Volt sok party,tánc,és gyönyörű ruhák. Amikor a King voltál,minden ajtó nyitva állt előtted,minden piros szőnyeg eléd van terítve.”

-,„Nem volt hosszú eljegyzés. A tervek pazar esküvő körül forogtak. Minden úgy történt , ahogy elterveztem. Tökéletesen boldog voltam. Amikor Verát hívtam, nem

éreztem féltékenységet. Elképzelttem a szőke hajú gyerekeket, ahogy a King-birtok óriási pázsitján játszanak és sajnáltam ők.”

Rosalie abbahagyta hirtelen, összeszorította a fogait. Ez észhez térített, a történetével kapcsolatban, ráébredtem, hogy a horror nincs messze. Nem volt boldog befejezése ahogy ő megígérte.

Csodálkoztam, hogy ez az, ami miatt olyan sok keserűség van benne--- mert neki megvolt mindene amit akart, mikor a normális emberi élete kettétört.

-„Veránál voltam azon az éjszakán”- Rosalie suttogott. Az arca sima volt, mint a márvány és kemény. -„A kis Henry igazán imádni való volt, minden mosoly és gödröcske volt — éppen felült egyedül. Vera kikísért az ajtóig, amikor távoztam, a babája a karjaiban és a férje a lány oldalán, aki átkarolta a derekát. Arcon csókolta, amikor azt gondolta, hogy nem figyelek. Ez zavart engem. Amikor Royce megcsókolt engem, nem éppen ugyanaz volt — nem annyira édes valahogy .... Félretettem ezt a gondolatot. Royce volt a hercegem. Egy nap királyné leszek.”

Nehéz volt megmondani a holdfényben, de ez úgy nézett ki, mintha a csont fehér arca sápadtabb lett volna.

-„Sötét volt az utcákon, a lámpák már égtek. Nem voltam tisztában vele, hogy milyen késő volt.” Tovább suttogott majdnem hallhatóan. – „Hideg volt, túl. Nagyon hideg késő áprilishoz képest. Az esküvő csak egy hét távolságra volt, és aggódtam az időjárás miatt, ahogy siettem haza — erre világosan tud emlékszem. Minden részletre emlékszem arról az éjszakáról. Annyira keményen kapaszkodtam ebben.... a kezdetben. Nem gondoltam semmi másra. És így emlékszem erre,

amikor annyira sok kellemes memória enyészett el teljesen ....”

Sóhajtott, és elkezdett megint suttogni. –„Igen, aggódtam az időjárás miatt. . . .

Nem akartam azt, hogy bent az esküvőt bent kelljen tartani...”

-„Csak néhány utcára voltam a házunktól, mikor hallottam őket. Egy férfi csoport a törött utcai lámpa alatt, túl hangosan nevetettek. Ittak. Fel akartam hívni apát, hogy haza kísérjen,de az út túl rövid volt, így buta ötletnek tűnt. És akkor a nevemet mondta egyikük.

-„*Rose*” - ordította,és a többiek hülyén nevettek.

-„Aztán hirtelen megláttam,hogy a részegek milyen jól öltözöttek voltak. Royce volt és pár barátja,gazdag emberek fiai.”

-„*Itt az Rose-m!*” – Royce kiabált, miközben velük nevetett, hülyeként hangzott. -
„*Késtél. Fázunk. Sokáig váráttál minket.*”

-„Sosem láttam korábban őt inni. Egy pohárköszöntő egy partyn. Azt mondta nekem, hogy nem szereti a pezsgőt Nem jöttem rá, hogy jobban szeretett valami sokkal erősebbet.”

-„Volt egy új barátja, — egy barát barátja, Atlantából jött.”

-„*Mit mondtam neked, John* „- Royce hangosan kiabált, miközben megragadta a karomat és közelebb húzott engem. -„*Ő nem csinosabb, mint a Georgiai őszibarackjaid közül mindegyik?*.”

Az ember, aki John hívtak, sötét hajú és napbarnított volt. Úgy megvizsgált engem ,mintha én egy olyan ló volnék , amit venne.

-„*Nehéz megmondani*”- lassan, vontatottan beszélt —, *Teljesen be van takarva.*”

-„Nevettek, Royce mint a többi.”

-„Hirtelen Royce letépte a vállaimról dzsekim, — ez egy ajándék volt tőle, — lepattogtak a rézgombok. Szétszóródtak az utcán.”

-„*Mutasd meg neki, hogy hogy nézel ki, Rose!* - Megint nevetett azután kitepte a kalapomat a hajamból. A gombostűk megrántották a hajamat a gyökerestül, és fájdalommban felkiáltottam. Úgy tűntek, hogy élvezik ezt, — a fájdalom hangját .”

Rosalie hirtelen rám nézett, mintha elfeledkezett volna arról, hogy ott voltam. Biztos voltam, hogy az arcom olyan fehér volt, mint az övé. Hacsak nem zöld volt.

-„Nem akarom , hogy halld a maradékot”- mondta csendesen. -„Az utcán hagytak engem miközben még mindig nevettek, ahogy elbotladoztak. Azt gondolták, hogy halott voltam. Azzal ingerelték Royce-t , hogy egy új menyasszonyt kell találnia. Ő nevetett és azt mondta, hogy először egy kevés türelmet kell meg tanulnia majd.”

-„Vártam az úton, hogy meghaljak. Hideg volt, habár annyira sok volt a fájdalom, meglepődtem, hogy ez zaklatott engem. Elkezdett havazni, és azon töprengtem,

hogy miért nem haltam meg. Türelmetlenül vártam a halált, hogy eljőjön, hogy a fájdalomnak vége legyen. Olyan sokáig tartott...”

-, „Carlisle akkor megtalált engem. Kiszagolta a vért, és jött, hogy megvizsgáljon. Emlékszem arra, hogy homályosan bosszantott, ahogy dolgozott fölöttem, miközben megpróbálta megmenteni az életemet. Soha nem kedveltem Dr. Cullent vagy a feleségét és a testvérét sem — ahogy Edward akkor mutatott. Felidegesített engem, hogy ők mind szebbek voltak, mint én voltam, különösen a férfiak. De nem vegyültek el a társadalomban, úgyhogy csak egyszer vagy kétszer láttam őket.

-, „Azt gondoltam, hogy meghaltam, amikor felhúzott a földről és velem futott — a sebesség miatt – úgy éreztem mintha repülnék. Emlékeztem arra, elborzadtam, hogy a fájdalom múlt el ...”

-, „Azután egy fényes szobában voltam, ami meleg volt. Elaludtam, és hálás voltam, ahogy a fájdalom elkezdett tompulni. De hirtelen valami éles vágott meg engem, a torkomat, a csuklóimat, a bokáimat. Ijedtségemben sikítottam, miközben arra gondoltam, hogy azért hozott ide, hogy még jobban megsebezzen engem. Azután a tűz elkezdett égni bennem, és nem érdekelt semmi más már. Könyörögtem neki, hogy öljön meg. Amikor Esme és Edward hazajöttek, nekik is könyörögtem, hogy öljenek meg. Carlisle velem maradt. Fogta a kezemet és mondta, hogy nagyon sajnálja, megígérte, hogy nemsokára vége. Elmondott nekem mindent és néha hallgattam. Elmondta nekem, hogy mi volt, hogy én mivé válok. Nem hittem neki. Minden alkalommal bocsánatot kért, amikor sikítottam.”

-, „Edward nem volt boldog. Emlékszem, hallottam őket, ahogy megvitatnak engem. Abbahagytam néha a sikítást. Egyáltalán nem jó sikoltozni. „

-„*Mire gondoltál, Carlise?*”- mondta Edward - „*Rosalie Hale?*”- Rosalie tökéletesen utánozta Edward ideges hangját. Nem tetszett, ahogy mondta a nevem, mintha valami baj lenne velem.”

-„*Nem hagyhatom, hogy meghaljon*”- mondta csendesesen Carlisle. -„*Túl sok volt—túl szörnyű, túl sok pocskéklás.*”

-„*Tudom*”- mondta Edward és azt gondoltam, hogy elutasítónak hangzott. Ez feldühített.

Nem tudtam akkor azt, hogy ő pontosan azt látta, amit Carlisle látott.

-„*Túl nagy pocskéklás. Nem hagyhatnám ott őt,*”- Carlisle suttogva ismételte.

-„*Természetesen nem tudtad*”- Esme egyetértett.

-„*Állandóan halnak meg emberek*”- emlékeztette őt kemény hangon. -„*Nem gondolod azt, hogy ő egy kicsit felismerhető, ugyan? A Kingek egy hatalmas keresést fognak indítani—senki sem fogja gyanúsítani a gonoszt*”- morogta Edward.

-„*Örömmel töltött el, hogy úgy nézett ki, hogy tudják, Royce volt a bűnös.*

-„*Nem fogtam fel, hogy már majdnem vége volt – erősebb lettem és ez volt az, amiért képes voltam koncentrálni, arra amit mondanak. A fájdalom kezdett eltűnni az ujjhegyeimben.*

-„*Mit fogunk csinálni vele?*”- mondta undorodva Edward --- legalábbis nekem úgy hangzott.

Carlisle sóhajtott. -„*Ez rajta áll, természetesen. Lehet a saját útját akarja járni.*”-

-„Eleget elhittem abból, amit mesélt a világról, hogy megijedjek. Tudtam, hogy az életem véget ért és hogy nem fog visszatérni. Nem tudtam elviselni a gondolatot, hogy egyedül legyek.....”

-„A fájdalom végül véget ért, és utána elmagyarázták nekem újra, hogy mi voltam. Ekkor már elhittem. Éreztem a szomjúságot, a kemény bőrömet; láttam a ragyogó vörös szemeimet.”

-„Sekélyes, az voltam, jobban éreztem magam mikor először láttam a tükörképemet a tükörben. A szemek ellenére, én voltam a legszebb dolog, amit valaha láttam.”- Egy pillanatra nevetett magán. -„Eltartott egy ideig, amíg elkezdtem a szépséget hibáztatni azért, ami velem történt – számomra átok volt. Azt akartam, amim volt ...nos, nem ronda, csak normális. Mint Vera. Megházasodni valakivel, aki szeret engem, és hogy csinos babáim legyenek. Ez az, amit én igazán akartam, végig. Még mindig nem tűnik soknak, amit kértem.”

Egy pillanatra a gondolataiba merült és meglepődtem, hogy újra elfelejtette a jelenléteimet. De utána rám mosolygott és az arca hirtelen diadalmas lett.

-„Tudod a rekordom majdnem olyan tiszta, mint Carlisle-é,”- mondta nekem. - „Jobb mint Esme-é. Ezerszer jobb mint Edwardé. Soha nem ízleltem meg emberi vért ,,- jelentette ki büszkén.

Értette a megrökönyödött arckifejezésemet, ahogy azon töprengtem, hogy a rekordja miért volt csak majdnem tiszta.

-„Meggyilkoltam öt embert”- mondta nekem önelégült hangon. Ha igazán embernek lehet hívni őket. De nagyon óvatos voltam, ne hogy kiöntsem a vérüket -- tudtam, hogy nem leszek képes ellenállni , és nem akartam semmi részüket sem magamban,tudod.”

-„ Royce-t hagytam utoljára. Reméltem , hogy hallott a baráta haláláról, és rájön, hogy mi fog eljönni érte Reméltem, hogy a félelem rosszabbá teszi neki a véget. Úgy gondolom , működött. Elbújt egy ablaktalan szoba ajtaja mögé, ami olyan vastag volt mint a bank pánccélterme, kívülről fegyveres őrök védték, mikor elkaptam őt. Hoppá---- hét gyilkosság”- javította ki magát .-„ Elfeledkeztem az öreiről. Csak egy másodpercet vettem igénybe.”

-„ Túlóságosan teátrális voltam. Ez gyerekes volt, igazán. Egy esküvői ruhát viseltem, amit erre az alkalomra loptam Sikított, maikor meglátott engem. Azon az éjszakán sokat visított. Meghagyni őt utoljára, jó ötlet volt -- könnyebben tudtam kontrollálni magam, hogy lassabban tegyem—„

Hirtelen szünetet tartott, és végig pillantott rajtam. -„ Sajnálom.”- mondta kellemetlen hangon. -„ Megijesztettelek téged, nem igaz?”

-„ Jól vagyok”- hazudtam.

-„ Elragadtattam magam.”

-„ Ne aggódj emiatt.”

-„ Meglepődtem , hogy Edward nem mondott el többet neked erről.

-„ Nem szereti elmesélni más emberek történetét – úgy érzi, elárulja az emberek bizalmas dolgait, mert annyira sokkal többet hall, mint róla mások.”

Mosolygott és megrázta a fejét. –„ Lehet több hitelt kellene adnom neki. Ő igazán, eléggé tisztességes, ugye? „

-„Én is így gondolom.”

-„Elmondhatom” – aztán sóhajtott. –„Nem voltam tisztességes veled, Bella. Elmondta neked, hogy mért? Vagy túl bizalmas volt?

-„ Azt mondta, azért , mert ember voltam. Ő azt mondta, hogy neked nehezebb, hogy van valaki kívülről, aki tudja.”

Rosalie csengő nevetése félbeszakított. –„ Most tényleg bűnösnek érzem magam. Ő sokkal-sokkal kedvesebb volt, mint megérdemelném.”- Úgy tűnt felpezsdült , ahogy nevetett.

-„ Micsoda hazudozó ez a fiú.” – Megint nevetett.

-„ Hazudott?”- kérdeztem hirtelen óvatosan.

-„ Nos, valószínűleg ez így erős feltételezés. Csak nem mondta el neked az egész történetet. Amit elmondott neked igaz volt, most igazabb mint korábban.

Ugyanakkor abban az időben...” - Szünetet tartott miközben idegesen kuncogott. –

„Ez kínos. Tudod először javarészt féltékeny voltam rád, mert téged akart és nem engem.”

Szavai izgatottságot sugárzottak a félelmen keresztül. Miközben ott ült az ezüsthéberben, ő szebb volt bármi másnál, amit elképzelhetnék. Nem tudtam versenyezni Rosalie-vel.

-„ De te Emmett-et szereted.”- motyogtam.

Megrázta a fejét, szórakozottan. –„Nem akarom Edwardot arra, Bella. Én soha— testvéreként szeretem őt, de ingerelt az első pillanattól, hogy hallottam beszélni.

Meg kell értened ... Annyira hozzászoktam , hogy akarnak az emberek engem. És Edwardot a legkevésbé sem érdekelt. Csalódott voltam, a kezdetekben ez sértett engem. De soha nem akart senkit, úgy hogy ez nem zaklatott sokáig engem. Még akkor is, amikor először találkoztunk Tanya klánjával Denali-ben – mindegyikük nő – Edward soha nem mutatta a legcsekélyebb érdeklődést sem. Aztán találkozott veled.”- Zavaros szemekkel nézett rám. Csak félig figyeltem. Edwardon és Tanyán és a többi nőn gondolkodtam, és ajkaimat kemény vonallá sajtoltam.

-„ Nem az, hogy nem vagy szép, Bella”- mondta, félreértve a kifejezésemet. –„ De ez éppen azt jelentette, hogy vonzóbbnak talált téged. Én elég hiú vagyok, ahogy gondolom.”

-„De most mondtad először. De mindazonáltal ez ... nem zavart téged, nem igaz? Úgy értem, mindketten tudjuk, hogy te vagy a legszebb személy a bolygón.”

Nevettem ahogy kimondtam a szavakat --- annyira nyilvánvaló volt. Milyen furcsa, hogy Rosalie-nek ilyen megnyugtatósokra van szüksége.

Rosalie szintén nevetett .-„, Köszönöm, Bella. És ez nem, igazán nem zavar már engem. Edward mindig is kicsit furcsa volt.” – Megint nevetett.

-„, De még mindig nem kedvelsz engem”- suttogtam.

Mosolya elhalványult. -„, Sajnálom. ”

Egy pillanatig csendben ültünk,és nem úgy látszott,hogy folytatná.

-„, Elmondanád nekem, hogy mért? Tettem valamit?”-Dühös volt, hogy a családját —az ő Emmett-jét -- veszélybe sodortam? Újra és újra. James most meg Victoria....

-„, Nem, nem tettél semmit.”- mormolta. -„, Még nem.”

Bámultam őt, zavartan.

-„, Nem látod,Bella?”- A hangja hirtelen szenvedélyesebb volt, mint korábban,mint amikor elmesélte a boldogtalan történetét. -„,Neked már megvan mindened. Egy teljes élet vár rád-- minden amit akartam. És éppen ezt akarod eldobni. Nem látod, hogy én cserélnék veled, csak hogy te legyek? Neked van választásod, ami nekem nem volt, és rosszul döntesz.”

Meghátráltam az ő vad kifejezésétől. Észrevettem, hogy a számat eltátottam és gyrosan becsuktam.

Egy hosszú pillanatig bámult engem,és lassan a szenvedély a szemeiben elhalványult. Hirtelen zavarba jött.

-„És annyira biztos volt abban, hogy nyugodtan tehetném ezt.”- Megrázta a fejét,látszólag egy kicsit bódult volt az érzelmek áradásától. –„ Csak azt, hogy nehezebb most, mint akkor volt, amikor nem volt több, mint hiábavalóság.”

Csendben a holdat bámulta. Néhány pillanatba telt, mielőtt elég bátor voltam ahhoz, hogy megtörjem az álmodozásában.

-„ Jobban kedvelnél akkor, ha úgy döntenék, hogy ember maradok?”

Visszafordult hozzám, az ajkai megremegtek egy mosoly nyomán -„ Talán.”

-„Te is megkaptad a boldog befejezés egy részét”- emlékeztettem őt. –„ Megkaptad Emmett-et.”

-„ Megvan a fele”- mosolygott. –„ Tudod, hogy megmentettem Emmett-et, amikor egy medve szét akarta marcangolni és elvittem őt haza Carlisle-hoz. De ki tudod találni, hogy miért akadályoztam meg, hogy a medve megegye őt?”

Megráztam a fejem.

-, A sötét göndörödő hajfürtjeivel ...és a gödröcskék az arcán, amik látszódtak, amikor fájdalmában grimaszolt...az a furcsa ártatlanság, ami annyira oda nem illően látszott egy felnőtt férfi arcán... Vera kicsi Henry-jére emlékeztetett engem. Nem akartam , hogy meghaljon –annyira, bár utáltam ezt az életet, elég önző voltam ahhoz, hogy megkérjem Carlisle-t, változtassa át őt nekem.

-, Szerencsésebb voltam, mint megérdemeltem . Emmett minden , amit kértem volna, ha elég jól ismertem volna magamat, hogy tudjam mit kérjek. Ez a rész jobban működött, mint reméltem volna. De soha többé nem lesz több, mint mi ketten. És soha nem fogok ülni egy tornácon valahol, vele ősz hajúan, körülvéve az unokáinkkal.”

A mosolya most kedves volt. -,Ez eléggé bizarrnak hangzik neked, nem igaz? Bizonyos szempontból te sokkal érettebb vagy mint én mikor tizennyolc voltam. De más szempontból... sok olyan dolog van,amit valószínűleg soha nem gondoltál volna komolyan. Túl fiatal vagy, hogy tud, hogy mit akarsz majd tíz év múlva, vagy tizenöt – és túl fiatal, hogy feladj mindent anélkül, hogy átgondolnád. Nem akarod elhamarkodni a tartós dolgokat, Bella.”- Megpaskolta a fejemet, de a gesztus nem tűnt leereszkedőnek.

Sóhajtottam.

-, Gondolj csak bele egy kicsit. Miután megtörtént, nem lehet ezt visszavonni. Esme velünk helyettesíti... és Alice nem emlékszik semmi emberire, így nem hiányozhat neki... Emlékezni fogsz,ugyan. Túl sok amit feladsz.”

De többet kapok cserébe , ezt nem mondtam ki hangosan. –, Köszönöm, Rosalie. Jó megérteni... jobban ismerni téged.”

–,Bocsánatot kérek, maiért ilyen szörnyeteg vagyok.”- vigyorgott. –, Megpróbálok viselkedni mostantól.”

Visszavigyorogtam rá.

Még nem voltunk barátok,de elég biztos voltam benne, hogy nem fog mindig ennyire utálni.

–,Megengedem, hogy most már aludj.”- Rosalie szemei az ágyra lebbentek, és az ajkai megrándultak,,

–, Tudom, hogy zavar a viselkedése, hogy így bezár, de ezt ne közöld vele , amikor visszer. Jobban szeret téged, mint hinnéd. Megrémíti őt, hogy távol van tőled.”-

Csendesen felkelt és kinyitotta az ajtót. –, Jó éjszakát, Bella”- suttogta, ahogy becsukta maga mögött az ajtót.

–, Jó éjt, Rosalie.”- mormoltam egy másodperccel később.

Sok időbe telt ,amíg elaludtam.

Amikor aludtam,volt egy rémálmom. Átkúsztam a sötét, hideg kövű ,ismeretlen utcán, a könnyen szállingózó hó alatt, maszatos vérnyomokat hagyva magam mögött. Egy sötét angyal hosszú fehér ruhában bosszús szemmel nézte haladásomat.

Másnap reggel, Alice vitt az iskolába, amíg én rosszkedvűen bámultam ki a szélvédőn. Alvástól megfosztottnak éreztem magamat, és ez sokkal erősebbé tette a bebörtönzésem bosszúságát.

-„Ma este elmegyünk szórakozni Olympia-ba vagy valami”- ígérte. —„Jó móka lenne, igaz?”

-„Miért nem zársz be az alagsorban”- javasoltam —„és felejtetted el a cukormázát?”

Alice elkomorodott. —„Vissza fogja vinni a Porschét. Nem végzek nagyon jó munkát. Jól kellene szórakoznod. „

-„Ez nem a te hibád”- motyogtam. Nem hiszem, hogy igazából bűnösnek éreztem magamat.

—„Ebédnél találkozunk.”

Elvánszorogtam angolra. Edward nélkül, a nap garantáltan kibírhatatlan volt.

Duzzogtam az első órán, jól tudtam, hogy ez a hozzáállásom nem fog segíteni semmit.

Amikor a csengő megszólalt, nem sok lelkesedéssel keltem fel. Mike ott volt az ajtónál, nyitva tartva azt nekem.

-„Edward túrázik ezen a hétvégén?”- barátságosan kérdezte, miközben kísértünk a könnyű esőbe.

-„Igen.”

-„Akarsz csinálni valamit ma este?”

Hogy lehet még mindig bizakodó a hangja?

-„Nem lehet. Pizsama partim lesz.”- morogtam. Egy kemény pillantást vetett rám, amíg felmérte a hangulatomat.

-„ Ki vagy te? --- „

Mike kérdése olyan rövid volt, mint amennyire hangos, morgó üvöltés tört ki a hátunk mögött a parkolóban. Mindenki megfordult a járdán, hogy lássa, hitetlenséggel bámulták, ahogy a zajos, fekete motorkerékpár a beton szélén csikorogva megállt, a motor még vicsorgott.

Jacob sürgősen intett nekem.

-„ Szaladj, Bella.”- túloldította a motor vicsorgását.

Egy másodpercre lefagytam ,míg megértettem.

Gyorsan Mike-ra néztem. Tudtam, alig van időm.

Milyen messze fog elmenni Alice , hogy nyilvánosan megfékezzen?

-„ Nagyon beteg lettem és hazamentem, rendben?”- mondtam Mike-nak, hangom hirtelen megtelt izgalommal.

-„Rendben.”- morogta.

Gyorsan megpusziltam Mike arcát. -„, Köszönöm, Mike. Jövök neked eggyel!”- kiáltottam, ahogy elváltam.

Jacob túráztatta a motorját miközben vigyorgott. Felugrottam az ülése mögé, miközben a kezeimet a dereka köré fontam.

Észrevettem Alice-t, lefagyva az étterem szélénél, szemei szikráztak a dühtől, ajkát visszabiggyesztette a fogaira.

Védekező pillantottam.

Aztán olyan gyorsan száguldottunk az aszfalton, hogy a gyomromat elvesztettem valahol mögöttem.

-„, Tarts ki” – kiáltotta Jacob.

Elrejtettem az arcomat a hátában, ahogy száguldott az országúton. Tudtam, hogy le fog lassítani, amikor elérjük a Quileute határt. Nekem csak ki kellett tartanom addig. Csendben és buzgón imádkoztam, hogy Alice ne kövessen, és hogy Charlie történetesen ne lásson meg...

Nyilvánvaló volt, amikor elértük a biztonságos zónát. A motor lassult, és Jacob felegyenesedett és nevetve ordított. Kinyitottam a szemem.

-„Megcsináltuk”- kiáltotta. –„ Nem rossz egy szökés, mi?

-„Jó ötlet, Jake.”

-„Emlékszem, hogy mit mondtál a médium vérszopóról, nem látja előre , hogy mit fogok csinálni. Örülök, hogy nem hitted – hogy ő akadály lett volna, hogy el gyere az iskolából.”

-„ Ez az, amiért nem fontoltam meg ezt.”

Diadalmasan nevetett. –„ Mit akarsz csinálni ma?”

-„ Bármit.” – nevetem vissza. Szabadnak éreztem magam.

8.Vérmérséklet

1

Megint a strandon találtuk magunkat céltalanul bolyongva. Jacob még mindig el volt ragadtatva magától amiért ilyen jól kitervelte a szökésemet.

„ Gondolod ,hogy keresni fognak?”- kérdezte reménykedve.

-„Nem De nagyon mérgesek lesznek ma este” (amiben én biztos voltam)

Felvett egy követ és behajította a hullámok közé” akkor ne menj vissza” tanácsolta ismét.

„Charlie örülne neki”- mondtam gúnyosan”

fogadni mernék ,hogy nem bánna

- nem válaszoltam.

Jacobnak valószínűleg igaza van ,és ez engem fogcsikorgatásra készítetett.

Charlie bátor produkciója az én Quileute barátaim előtt nagyon igazságtalan volt. Azon tűnődtem akkor is így érezne-e ha tudná ,hogy a választás igazából a Vámpírok és vérfarkasok közt van.

„mi a legújabb csorda pletyka? „Kérdeztem könnyedén .

Jacob hirtelen megállt megrökönyödött tekintettel nézett rám,
- mi van?- csak vicceltem.

-,ó” és elfordította tekintetét

Vártam ,hogy újból elindul de ő gondolataiba merült

„lehet valami pletyka?”- tűnődtem

Jacob kuncogott egyet.

„elfelejtettem milyen is ha nem tud mindenki mindent. Milyen ha van egy csendes zug a fejemben .”

Néhány percig csendbe sétáltunk egymás mellett a köves tengerparton.

-,milyen érzés?”- kérdeztem végre.”Ha mindenki tudja mi megy végbe a fejedbe?”

Egy pillanatra bizonytalanná vált , mintha nem tudná mennyit fog nekem elmondani.

Aztán mély lélegzetet vet és így szólt,-„Qui megpecsételve.

Ez most már három. Mi pedig kezdünk idegeskedni. lehet , hogy egyszerűbb mint ahogy a történet mondja...”vágott egy grimaszt és felém fordult, mélyen belenézett a szemembe és szó nélkül felhúzta a szemöldökét.

„mit bámulsz?” –kérdeztem szégyenlősen.

Kieresztette lélegzetét.”semmit.”

Jacob újra elindult. Gondolkodás nélkül kinyújtotta a kezét és megfogta a kezem.

Csendesen sétáltunk a kövek között.

- Azon gondolkodtam hogy nézünk ki kéz a kézben sétálva a parton....mint egy pár, valószínűleg.... És gondolkodtam ,hogy tiltakozzam e de ez mindig így volt Jacobbal....

Nincs értelme ezen izgatni magam.

„Miért olyan nagy dolog Quil megbélyegzése?”- kérdeztem mikor úgy tűnt nem megy tovább.”azért mert ő a legújabb?”

-„Ennek semmi köze hozzá”.

„Akkor mi a probléma?”

„Azon gondolkodom mikor jön el az az idő mikor már nem lepődünk meg, hogy az mind igaz”

-Motyogta magába

- Na megmondod? Vagy nekem kell kitalálni?

- Sosem fogsz rájönni. Nézd Quil sosem mászkált velünk egészen mostanáig, érted?

--úgyhogy nem sokszor volt Emiliéknél

- Quil Emilit is megbélyegezte ? Csodálkoztam

- Nem.” mondtam „hogy ne találgass”. Emilinek ott volt a két unokahúga...és Quil találkozott Clairevel.” nem folytatta

Ezen elgondolkodtam egy pillanatra.” Emili nem akarja hogy az unokahúga egy vérfarkassal legyen?ez egy kicsit álszentség” mondtam. De megtudtam érteni miért ő az aki így érez eszembe jutottak azok a mély sebek amik az arcát barázdálják és egészen lenyúlnak a jobb karjáig. Sam elvesztette az önuralmát amikor ő túl közel állt mellette. Egy alkalom is elég volt. - láttam a fájdalmat Sam szemében ahányszor csak ránézett arra amit Emilivel csinált.

„Befejeznéd a találgatást? Nem jól gondolod.”

„Azt a részét Emili nem bánja , csak hát túl korán történt.” „- Hogy érted ,hog
korán?”

Jacob összehúzott szemekkel végigmért, -„ Próbáltad már nem kritizálni őket?”
Óvatosan bólintottam .

„ Claire két éves” - mondta Jacob

Elkezdett esni, bosszankodva pislogtam ahogy az eső cseppek potyogtak az
arcomra.

Jacob csendben várt. Nem volt rajta kabát mint általában.

Az eső sötét nyomokat hagyott fekete pólóján , és végig folyt kócos haján.

„ Quil ....megbélyegzett....egy két évest?”- Végre képes voltam megkérdezni.

„Előfordul” - húzta fel Jacob a vállát, lehajolt egy kőért és az öbölbe hajította.

Így mondták a történetek „Ö csak egy Baby”

Sötét szemekkel nézett rám” Quil nem öregszik”- emlékeztetett kicsit csípős
hangon

„Csak pár évtizedig kell türelmesnek lennie”- nem is tudom mit feleljek erre

Próbáltam nem kritikus lenni, de igazából halálfélelem lett rajtam úrrá.

Eddig semmi nem zavart a vérfarkasokkal kapcsolatban mióta megtudtam ,hog
nem ők követték el a gyilkosságokat amivel őket gyanúsítottam.

„ Ítélsz felettük” ,- gyanúsított- „látom az arcodon” - elnézést –mondtam- „de ez
félelmetes”- ez nem úgy van .-„ Félreérted” védte Jacob a Barátait

Én a saját szememmel láttam ,hog milyen ez .

„Egyáltalán nem romantikus ez Quilnek sem most” - tanácstalanul mély lélegzetet
vett,

„Ezt nehéz elmagyarázni nem szerelem első látásra inkább valamilyen vonzás
ahogy meglátod őt nem a világ tart hatalmában hanem ő vonz magához.”

„Semmi sem számít jobban csak ő bármit megteszel érte bármivé válsz érte, azzá
válsz amivé ő akar mindegy hog az védő, szerető,barát vagy testvér.”

„Quil lesz a legjobb legkedvesebb báty bárkinek valaha volt .Az egész földön nincs egy kisgyerek akire jobban vigyáznak mint arra a kislányra.”

„És később ha barátira lesz szüksége ő lesz a legmegértőbb és legmegbízhatóbb akire valaha is számíthat. És amikor felnő Olyan boldogok lesznek mint Emili és Sam”

-A végére hangjának furcsa kesernyés éle lett mikor Sam-ról beszélt.

„Van Claire-nek választása?”

„Persze. De miért nem őt választaná a végén? Teljesen összeillenek majd. Mintha csak neki alkották volna a férfit.” - Csendben sétáltunk egymás mellett , én megálltam, hogy egy követ hajítsak az óceánban. A homokba esett a pár méterre a víz előtt. Jacob kinevetett. „ Nem lehetünk mindannyian olyan borzasztóan erősek.”- Sóhajtott egyet.” Szerinted veled mikor fog megtörténni?” azonnal válaszolt flegmán „ Soha!” Ez nem valami amit kontrolálhatunk? Vagy igen? Pár percig néma maradt észre sem vettük, hogy mindketten lelassítottunk úgyhogy alig haladtunk.” Nem úgy kell lennie.” - ismerte be- De meg kell őt látnod azt akinek van számban. Gondolod hogyha még nem láttad akkor nem is létezik? –kérdeztem hitetlenül- „Jacob még alig láttál valamit a világból.”

Még kevesebbet mint én. – Nem még nem -mondta halkán. Szúrós tekintettel a szemembe nézett. De senki mást nem fogok látni Bella. Csak téged látlak. Akkor is amikor behunyam a szemem és próbálok mást látni.

Kérdezd meg Quilt vagy Embrit! Belebolondulnak mind. Lepillantottam a kövekre. Már nem sétáltunk. Csak az hallatszott ahogy a hullámok csapdosták a partot. Nem hallatszott az eső a morajlástól.

- Jobb ha most haza megyek suttoztam.

- „Nem”

Ellenkezett meglepődve a következtetéstől. Felnéztem rá és szemében türelmetlenséget láttam.

3

„Az egész napod szabad, igaz? A vérszívó még nem lesz otthon.” Rámeredtem.

„Semmi rossz indulat” - mondta

-Igen egész nap ráérek. De Jacob...

Bocsánat tartotta fel a kezeit nem leszek ilyen még egyszer. Csak Jacob leszek .

-Sóhajtottam ezen gondolkozol újra....

- Ne törődj velem

- ellenkezett vidám mosollyal- Én tudom mit csinálok , csak mondd meg ha megbántalak .- Nem is tudom...

- Gyere Bella menjünk vissza a házba a motorokért.

- Mindennap motorozni kell , hogy gyakorlatban maradj.

- Igazán nem hiszem , hogy nekem szabad...

- Ki tiltja Charlie vagy a vér- vagy Ő?

- Mindkettő...

Erre Jacob elvigyorodott és hirtelen az a Jacob volt aki hiányzott napos és meleg.

Nem tudtam nem vissza vigyorodni.

Az eső elcsöndesedett szitálássá változott .”Nem mondom el senkinek „- ígérte

„Csak az összes barátodnak”- megrázta a fejét kijózanodva és jobb kezét felemelte

„ígérem, hogy nem gondolok rá...”

- Nevettem - ha megsértem magam az azért lesz mert elestem
- tök mindegy mit mondok.

Hátsó utakon motoroztunk La Push körül míg az esőtől sárossá nem váltak az utak. Jacob mondta ha hamarosan nem eszik valamit belehal az éhségbe.

Mikor a házhoz értünk Billy könnyedén köszöntött, mintha a felbukkanásom többet nem jelentene, csak mintha egy napot szeretnék eltölteni a barátommal. Miután megettük a szendvicset amit Jacob készített kimentünk a garázsba ,és segítettem letakarítani a motorokat. Hónapok óta nem voltam itt –Edward visszajövele óta- ez lényegtelen volt. Ez csak egy délután volt a garázsban mint akármelyik másik.

„De jó itt”- mondtam neki mikor kivett két meleg üdítőt a szatyorból „hiányzott ez a hely”

Elmosolyogta magát ahogy körbenézett a fejünk felett lévő műanyagból kovácsolt tetőn

„Ja meg tudom érteni” minden kényelme a Taj Mahalnak , a kényelmetlenségek és költségek nélkül ami az Indiába való utazással járna.

„Washington Kis Taj Mahaljára”- emeltem poharam és ő hozzá koccintotta poharát az enyémhez.

„Emlékszel a tavaji Valentin napra?- azt hiszem akkor voltál itt utoljára akkor még minden rendben volt.....úgy értem normális volt ,

„Persze, hogy emlékszem –mondtam nevetve

Egy egész élet szolgálatát cseréltem el egy doboz társalgó szívre, ez nem olyan valami amit el is elfelejtek.

- együtt nevtünk- „ja igaz is” hmm szolgálat

- erre valami jót kell kitalálnom- azután sóhajtott- úgy tűnik mintha évekkal ezelőtt lett volna egy másik idő egy boldogabb korszak.

Nem tudtam vele egyet érteni ez most az én boldog korszakom volt.

Engem is meglepett mikor rájöttem mennyi minden hiányzik az én saját sötét éveimből.

Keresztül bámultam a sötét erdő tisztásán. Újból esni kezdett, de a garázsban jó meleg volt ahogy Jacob mellett ültem olyan volt mint egy meleg kályha.

Az ujjai a hajamba fonódott, „hogyan megváltozott minden”

„Ja” – mondtam miközben kinyújtottam a kezem és megütöttem a motor hátsó kerekét.

„Engem Charli szeret remélem Billy nem mond el semmit a mai napról”-
beharaptam a számat

„Nem fog, nem izgatja fel magát a dolgon mint Charli. hé nem kértem bocsánatot
azért amit motorozás közben csináltam elnézést, hogy eláztattalak Charlie előtt nem
kellett volna”

„Én is sajnálom”

„Nem én tényleg sajnálom” – rám nézett reménykedve , a nedves kócos fekete haja
minden irányba állt az arcát körbefogva.

„Jól van meg van bocsátva”

„Kösz Bells”

Egy pillanatra egymásra vigyorogtunk aztán elsötétült az arca.

„Emlékszel arra a napra amikor a motort hoztam....valamit akartam kérdezni-
mondta lassan-

„de közben még sem akarom megkérdezni”- mozdulatlaná váltam, ez a reakcióm
a stresszre ez egy szokás volt amit Edward-tól tanultam.

„csak makacskodtál mert mérges voltál rám, vagy komolyan gondoltad?”- suttogta-

„Miről van szó” – suttogtam- de közben tudtam miről van szó.

Rám nézett „Tudod mikor azt mondod nem rám tartozik....ha-ha megharap”-
láthatóan fájt neki rosszul érintette.

„Jacob.....”de torkom összeszorult és nem tudtam befejezni

Behunyta a szemét és mély lélegzetet vett” komolyan mondod” – gyengén
megrázkódott és csukva tartotta a szemét

„Igen” – suttogtam

Hosszú mély levegőt vet „Azt hiszem tudtam” – belenéztem az arcába vártam,
hogyan kinyissa a szemét .

„Tudod ez mit fog jelenteni?” –követelte hirtelen-„érted ugye? Mi fog történni ha a
megállapodást megszegik”

„Akkor elmegyünk” – mondtam halkán

Hirtelen kinyitotta a szemét sötét tekintetében mély harag és fájdalom jelei mutatkoztak.

„A megállapodásnak nincs földrajzi határa Bella. A Dédnagyapáink csak azért egyeztek bele, hogy békét tartanak mert Cullens megesküdt, hogy ők különbözőek és az emberek nincsenek veszélyben tőlük. Megígérték, hogy többé soha nem ölnek, vagy változtatnak meg valakit. Ha megszegik a szavukat a szerződés érvénytelenné válik, és ők nem különböznek egyetlen vámpírtól sem. Amint azt megalapítják, akkor megint megtaláljuk őket -"

„De Jacob te már megszegted a megállapodást” – mondtam az utolsó szalmaszálba kapaszkodva

„Nem az volt az egyik része, hogy nem beszéltek az embereknek a vámpírokról?és te elmondtad nekem, szóval akkor ez a szerződés semmit sem ér?

Jacobnak nem tetszett az emlékezés a fájdalom a szemében gyűlöletté vált.

„Ja én megszegtem a szerződést mielőtt hittem volna benne, és biztos vagyok benne ,hogy ők informálódtak erről” – bámulta szomorkásan az arcomat nem találva szégyenlős tekintetemet.

„Ez nem azt jelenti, hogy kapnak egy esélyt büntetlenül ez nem szemet –szemért fogat-fogért, csak egy választásuk van tiltakozni az ellen amit tettem. Ugyanaz a választásunk lesz ha ők megszegik a szerződést és támadnak

„Elkezdeni a Háborút” – olyan komolyan mondta ,hogy beleborzongtam

„Jacob ennek nem kell így történnie”- összeszorította a fogát és azt mondta

„Ez így van” – A nyilatkozata után a csend már hangosnak tűnt.

„Meg fogsz nekem bocsátani Jacob” – suttogtam halkán- abban a pillanatban amikor kiejtettem a szavakat bár ne tettem volna, nem akartam hallani a válaszát.

„Te nem leszel többé Bella” – mondta

„Az én barátom nem fog többé létezni, nem lesz kinek megbocsátani”

„Ez úgy hangzik,hogy nem” – suttogtam

Egy végtelen pillanatig egymás szemébe néztünk.

„Szóval ez most elköszönés Jacob?”

Gyorsan pislogni kezdett szúrós tekintete meglepetéssé változott.

„Miért van egy pár évünk, nem maradhatunk barátok míg le nem jár az időnk?”

„ÉVEK” nem Jacob nem évek – ráztam a fejem és humor nélkül nevetni kezdtem

„Hetek inkább mint évek”

Nem vártam, hogy Így reagál.

Hirtelen felugrott és egy hangos pukkanást hallottam amint az üdítő üveg felrobbant a kezében. Az üdítő spriccelt minden irányba engem is eláztatva mintha slagból jött volna.

„Jacob”- kiáltottam reklamálás képen de aztán csendben maradtam ahogy láttam, hogy az egész teste remeg a dühtől. Vadul nézett rám és mély morgó hang szakadt fel mellkasából.

Mozdulatlanná dermedtem. A remegés végig futott a testén egyre gyorsabbá vált míg az egész teste vibrálni nem kezdett. Az alakja homályossá vált .....

Összecsikorgatta a fogát és a morgás abba maradt, összeszorította a szemét és nagyon koncentrált, a remegés lelassult egészen addig, hogy már csak a keze remegett

„Hetek” – mondta monoton

Nem tudtam reagálni még mindig le voltam merevedve. Kinyitotta a szemét de már nem sugárzott annyi düh belőle.

„Egy pár héten belül mocskos vérszívóvá fog változtatni!” – sziszegte a fogai között.

Annyira meg voltam lepődve, hogy nem tudtam védekezni csak némán bólintottam. Az arca zöldé vált. Egy hosszú szünet után suttogva válaszoltam.

„természetes hisz 17-éves Jacob én pedig napról napra közeledek a 19-hez. Egyébként is mire várjak?”

„Ő az akit akarok mi mást tehetek?”

Ezt szónoklatnak szántad? – szavai ostorcsapásként hatottak „bármit, bármi mást”

„Jobb lenne ha halott lennél, én is jobb szeretném ha halott lennél.

Összehúzódtam mintha pofon vágott volna de ez még annál is jobban fájt.

Ahogy végig nyilallt bennem a fájdalom nagyon mérges lettem.

„Lehet ,hogy szerencséd lesz” – mondtam neki miközben felpattantam

„Lehet , hogy visszafelé elüt egy kamion”

Felkaptam a motoromat és elkezdtem tolni az esőben. Nem mozdult ahogy elhaladtam mellette. Ahogy áttoltam a motoromat egy kis tócsán felugrottam rá és berúgtam, a hátsó kerék egy sártengert zúdított a garázs felé és reméltem ,hogy őt is telibe találta.

Teljesen eláztam ahogy keresztül hajtottam a keskeny úton a Cullen ház felé. A jeges szél az esőt ráfagyasztotta a bőrömrre legalábbis úgy éreztem és már félúton a fogaim is vacogni kezdtek. A motor nem volt praktikus itt Washingtonban, ahogy esélyem lesz rá eladom.

Betoltam a motort a Cullen ház barlangos garázsába, és nem lepődtem meg, hogy Alice várt rám a Porsche motorház tetején ülve. Simogatta a fényes sárga fényezést.

„Még nem is volt esélyem vezetni”

„Sajnálom” – mondtam vacogó fogaim közt

„Úgy nézel ki mint akinek szüksége van egy forró zuhanyra” – mondta érdektelenül és könnyedén talpra ugrott

„Ja”

Kicsücsörítette a száját figyelve az arckifejezésemet

„Akarsz róla beszélni”

„Nem”

Megértően bólintott de a szeme kíváncsian fürkészett .

„Akarsz ma este Olimpiába menni”

„nemigazán”

„nem mehetnék inkább haza?” vágott egy grimaszt

„Ne törődj velem Alice” – mondtam „Maradok ha neked úgy jobb”

„Köszönöm” – mondta megkönnyebbülve.

Aznap este korán lefeküdtem összegömbölyödve Edward ágyán. Még mindig sötét volt amikor felébredtem. Kába voltam de még tudtam , hogy nincsen reggel.

Csukott szemmel átfordulva nyújtóztam egyet abban a pillanatban rájöttem , hogy

evvel a mozdulattal a földre eshetek és vissza fordultam. Próbáltam látni a sötétben de sötétebb volt mint múlt éjszaka.

A felhőzet túl vastag volt ahhoz, hogy a hold fénye átüssön rajta.

„Ne haragudj”- szólt finoman mintha a hangja része lenne a sötétségnek.

„Nem akartalak felébreszteni”

A testem megfeszült vártam a dühöt mindkettőnkét, de csak csend volt nyugalom és sötétség a szobában.

Szinte éreztem a levegőben az ízét az édes újratalálkozásnak. Elkülönítve az illatát a leheletétől az űrséget amikor külön voltunk és annak saját keserű utóízét, valamit amit tudatosan nem éreztem míg el nem lettem távolítva.

A köztünk lévő távolságnak még töredéke sem volt. A mozdulatlanság nyugalmas volt, nem úgy mint a vihar előtti csend, hanem mint a tiszta érintetlen éjszaka egyenletes vihar álmaival.

Nem érdekelt , hogy mérgesnek kellene lennem rá, nem érdekelt , hogy mindenkire mérgesnek kellene lennem. Kinyújtottam kezem és megtalálta övét a sötétségben, majd közelebb húztam magam hozzá. Karjával átölelt és a mellkasára húzott.

A számmal csókolgattam a nyakát állát míg rátaláltam a szájára.

Edward lágyan megcsókolt egy pillanatra majd elnevette magát

„Fel voltam készülve egy olyan kitörésre ami a tomboláshoz képest semmi és ezt kapom?”

„Sűrűbben kellene , hogy feldühítselek”

„Adj egy percet és felkészülök rá”- cukkoltam és újból megcsókoltam

„Addig várok ameddig csak akarod”- suttogta

Ujjai a hajamba fonódtak a lélegzetem egyeletlenné vált

„Majd talán reggel”

„Ahogy óhajtod”

„Üdvözöllek itthon” – mondtam miközben hűvös szája csókolgatott.

„Örülök , hogy visszajöttél.”

„Az nagyon jó”

„Mmm” értettem egyet vele , és karjaimat szorosán a nyaka köré fontam.

7

A keze átfogta a könyökömet lassan simogatott lefelé a karjaimon keresztül a bordáimra csúsztotta a kezét onnan a csípőmre és a lábaimat a térdem körül simogatta, ott egy pillanatra megállt átfogta a vádlimat és hirtelen felrántotta a lábamat és a csípője köré fonta.

Elállt a lélegzetem ez nem olyan dolog volt amit általában megengedett magának. Hideg keze nem esett jól de még is melegség öntött el.

A szája a nyakam hajlatát cirógatta

„Ne izguljunk fel túl korán” – suttozta

„De megmondanád mi az ami ellen ellenkezel az ágyban?”

Mielőtt koncentrálnálhattam volna annyira , hogy értsem mit mond oldalra gurult és magára húzott arcomat a kezében tartva elfordította fejem, hogy meg csókolhassa a nyakamat.

Olyan hangosan lélegeztem majdnem elszégyelltem magam miatta de annyira nem érdekelt, hogy most szégyenlős legyek.

„Az ágy”- kérdezte ismét „Nekem tetszik”

„Nincs rá szükség”- nyögtem

Visszahúzta arcomat az övéhez és a szám az ő szájára fonódott. Most lassan átfordultunk és föléim került. Úgy tartotta magát , hogy ne érezzem a súlyát de éreztem a hűvös márvány testét ahogy a testemhez nyomódik. A szívem olyan hangosan kalapált ,hogy alig lehetett hallani ahogy elnevette magát.

„Az nem úgy van” vitatkozott „nehéz lenne a kanapén.” Jéghideg nyelve körbe rajzolta a szám vonalát.

A fejem kóválygott alig kaptam levegőt

„Meggondoltad magad”- kérdezte lélegzetét visszafojtva . (lehet ő gondolta meg az előre kitervelt lépéseit)

„Lehet, hogy több jelentősége van ennek az ágnak mint ahogy én eredetileg gondoltam”

A szívem hangosan kalapált szinte fájdalmasan ahogy vártam válaszát

Edward sóhajtott és oldalra fordított minket

„Ne légy csacska Bella” mondta nem egyetértő hangon.

De tisztán megértette , hogy én mit értek ezalatt

„Csak azt próbáltam bemutatni, hogy milyen előnye van egy ágnak ami neked nem tetszik”

„Ne engedd el magad”

„Késő” – motyogtam „és tetszik ez az ág”

„örülök” – mondta vidáman miközben homlokon csókolt

„Nekem is”

„De még mindig azt mondom, hogy nem olyan fontos ha nem engedjük el magunkat akkor minek”

Újból sóhajtott

„százszor mondtam Bella túl veszélyes”

„Szeretem a veszélyt”

„Tudom” – mondta egy keserű éllel a hangjában és rájöttem látta a motort a garázsban.

„Majd én megmondom neked mi veszélyes” – mondtam gyorsan

„Hamarosan egy közeli napon kitörök magamból és te majd csak magadat hibáztathatod”

Elkezdett magától eltolni

„Mit csinálsz” – ellenkeztem hozzá kapaszkodva

„Védelek a kitöréstől hogyha neked ez túl sok.....

„Elbírok vele” – bizonygattam. Engedte , hogy visszabujak a karjaiba

„Ne haragudj , hogy félre vezettelek” – mondta

„Nem akartam szomorúságot okozni , ez nem volt szép”

„De igazából nagyon nagyon szép volt” mély lélegzettel vett „Nem vagy fáradt, hagynom kéne, hogy aludj”

„Nem nem vagyok ha esetleg újból félre akarnál vezetni”

„Az nem egy jó ötlet itt nem csak te vagy az aki elengedi magát”.

„De igen”!- morogtam

„El nem tudod képzelni Bella mennyire nem segít az, hogy te ilyen buzgón megpróbálsz az én higadságomat alábombázni” –mondta nevetve

„Nem fogok ezért bocsánatot kérni!”

„Bocsánatot kérhetek Én?”

„Miért?”

„Mérgező voltál rám, emlékszel?”

„Oh azért?”

„Elnézést, hibáztam. Könnyebben látom a dolgokat, ha itt vagy velem biztonságban. Szorosabban ölelt át. Mikor próbálalak elhagyni, ingerülté válok. Nem hiszem, hogy messzire fogok elmenni! Nem éri meg!

„- Nem találtál hegyi oroszlánt?- mosolyogtam”

„- De találtam. Akkor sem éri meg. De sajnálom, hogy Alice Fogságban tartott. Rossz ötlet volt.

„Igen.” értettem egyet vele.”

„Többé nem teszek ilyet.”

„Oké. – válaszoltam könnyedén. Már megbocsátottam neki. De a pizsama partiknak is megvan az előnye...- közelebb húzódtam hozzá és rányomtam ajkamat vállcsontjára.

„Te bármikor túszként tarthatsz engem!”

„hmm... Még szabadon foglak!”

„S most én jövök?”

„Te jössz?” – kérdezte zavartam.

„Igen, bocsánatot kérni.”

„Miért kellene bocsánatot kérned?”

„Nem vagy mérgező már rám?”- kérdeztem értetlenül

„Nem.

Úgy tűnt tényleg nem ez.

Összeráncoltam homlokomat.

„Nem láttad Alice-t mikor, megjöttél?”

„De miért?”

„Nem veszed vissza tőle a Porsche-t?”

„Persze, hogy nem. Az ajándék.”

„Örültem volna, ha látom az arckifejezését. A hangja alapján sértődött volt.

„Akarod tudni mit csináltam? Mikor kezdett érdektelenné válni éreztem, hogy megrázkódik

„mindig érdekel mit csinálsz, de nem kell beszámolnod, ha nem akarsz”

„La Push-ban voltam.”

„Tudom”

„Lógtam a suliból”

„Tudom”

Figyeltem merről jön a hangja miközben ujjaimmal kirajzoltam arcolatát, próbáltam kitalálni milyen hangulatban van.

„Honnan jön ez a megértés?”- kérdeztem.

Sóhajtott-„úgy döntöttem igazad van. Eddig az volt a bajom, hogy előítélettel voltam a vérfarkasokkal és minden mással szemben is. Próbálok megértőbb lenni, és bízni a te véleményedben. Ha te azt mondod biztonságos, akkor hinni fogok neked.”

„Ez igen!”

„És ami még fontosabb nem engedem, hogy ez közénk álljon.”

Ráhajtottam fejem a mellkasára, és behunytam a szemem békésen.”

„Szóval- Kezdte közömbös hangon- tervezed, hogy a közeljövőben vissza mész La Push-ba?”

Nem feleltem. Kérdése felidézte bennem Jacob szavait, és elszorult a torkom. Félre értette hallgatásomat és a feszültséget bennem.

„Csak azért, hogy magam tervezhessem a jövőmet - magyarázta gyorsan-, nem szeretném, ha úgy éreznéd, hogy sietned kell, mert én várok rád.”

„Nem.” –szóltam olyan hangon, hogy én sem ismertem rá.” Nem tervezem, hogy visszamegyek.”

„Oh. Nem kell, hogy ezt tedd értem.”

„Nem hiszem, hogy engem ott szívesen fogadnának.”- suttogtam

„Elütötted valaki macskáját?- kérdezte könnyedén.

„Tudtam, hogy nem akarja erőltetni,hogy elmondjam mi történt, de mégis hallottam a kíváncsiságot a hangjában.”

És elmotyogtam, a magyarázatott.

„Gondoltam Jacob rájön.... nem gondoltam,hogy meglepem majd.”

Edward várt még én vacilláltam.

„Nem számított rá.... ,hogy ilyen hamar lesz.”

„Ah- mondta Edward csendesen.”

Azt mondta: „Inkább halva lásson”- Csuklott el a hangom az utolsó szón.

Nem mozdult egy pillanatig, kontrolálva magát, hogy ne lássam a reakcióját. Aztán a melléhez húzott gyengéden.

„Sajnálom.”

„Azt hittem örülni fogsz.”- suttogtam

„Örülni a te fájdalmadnak?”- suttogta a hajamba-, Nem hiszem Bella.

Sóhajtottam megnyugodva, és kemény alakjához formáltam magam.

De ő mozdulatlan és feszült megint.

„Mi baj?”- kérdeztem

„Semmi.”

„Nekem elmondhatod”

„Felmérgesíthet.”- mondta egy kis szünet után

„Akkor is tudni akarom”

- Sóhajtott. „Simán megölhetném mert ezt mondta neked, és meg is akarom”

- Bátortalanul nevettem „Gondolom akkor jó hogy tudsz magadon uralkodni.”

„Elcsúszhatok” – mondta figyelmesen.

„Ha újra elvesztenéd a kontrolodat tudok rá jobb helyet” – próbáltam megfogni az arcát, hogy oda húzzam egy csokra de karjai visszatartottak. Szorosabban ölelt, de távol tartott magától.

Sóhajtott „Mindig nekem kell tudatosnak lennem?” – vigyorogtam az sötétben

„Nem. Engedd ,hogy egy pár percig én irányítsam a felelőséget.....vagy órákig.

„Jó éjt Bella”

„Várj még valamit akarok kérdezni rólad.”

„Mit?”

„Tegnap este Rosalie-val beszéltem.....

- Teste megfeszült.

„Éppen arra gondolt mikor oda értem. Feldobta a labdát neked ugye ?”

- Hangja türelmetlen volt és rájöttem azt hiszi, hogy beszélni akarok az okokról amit Rosalie mondott miért kellene embernek maradnom, de engem valami más sokkal jobban izgatott.

„Beszélt nekem egy keveset arról mikor még Denali-ban éltetek” – egy rövid szünet után ez a kezdet meglepte

„Igen?”

„Említett valamit egy csomó női vámpírról.....és rólad. – nem válaszolt.....sokáig vártam

„Ne aggódj” – mondtam miután a csend kényelmetlenné vált.

„Mondta ,hogy nem volt kedvenced. Csak azon gondolkodtam ,hogy nekik volt-e?

Úgy érte,te voltál e valamelyik kedvence?” – újra csend volt

„Melyik?” – próbáltam érdektelenül kérdezni ami nem nagyon sikerült

„Vagy több volt mint egy?” – nem válaszolt. Kár ,hogy nem láttam az arcát, megpróbálnám kitalálni mit jelent ez a némaság.

„Majd Alice megmondja.” – mondtam „Megyek és megkérdezem azonnal”

Karjával megszorított , hogy egy centit sem tudtam mozdulni

„késő van” – mondta. Volt valami a hangjában. Valami ideges , valami szégyen.

„Egyébként is azt hiszem Alice elment.....

Nagyon rossz ugye? nagyon rossz pánikba estem a szívem felgyorsult ahogy elképzeltem a csodálatos sebezhetetlenséget amiről nem tudtam hogy bennem van

„Nyugodj meg Bella” – szólt miközben megcsókolta az orrom hegyét

„Ez abszurdum”

„Igazán? Akkor miért nem mondod el

„Mert nincs mit mondani, nagyon felfűjod a dolgokat”

„Melyiket?” – kérdeztem

Sóhajtott „Tanya mutatott egy kis érdeklődést de tudattam vele nagyon udvarias úri emberi módon ,hogy én nem viszonozom az érdeklődését. Ennyi”

Próbáltam a hangomat nyugodtnak mutatni” Mond meg, hogy néz ki Tanya”

„Úgy mint bármelyikünk-fehér bőr arany szemek” – mondta gyorsan

„És persze feltűnően csinos?” – éreztem ,hogy megrázkódik

„Gondolom emberi szemmel nézve” – szólt simán „De tudod mit?”

„Mit?” a hangom ingerült volt

A fülembé súgta, hogy(hideg lélegzete csiklandozta a fülemet)”Barnák tetszenek”

„Szőke volt ,,- gondoltam

„Vörös nem az esetem”

Még egy ideig ezen járt az eszem próbáltam koncentrálni miközben szája haladt lassan lefelé arcomon a nyakamig , majd vissza. Ezt háromszor végigcsinálta mielőtt megszólaltam

„Oké akkor rendben van” – Döntöttem úgy

„Hmm” – suttogta közel a bőrömhöz „ Nagyon csábos vagy amikor féltékeny vagy. Ez meglepően szórakoztató” – összehúzódtam a sötétben

„Késő van” – mondta hangja gyengéd volt mint a selyem.

„Aludj Bellám. Álmodj szépeket. Te vagy az egyetlen aki elérte szívemet. Örökké tiéd lesz. Aludj egyetlen szerelmem.” Elkezdte dúdolni az altató dalomat és tudtam csak idő kérdése és elalszom. Behunytam a szemem és szorosán hozzá bújtam.

9.fejezet Célpont

Alice pizsamapartija reggel véget ért. Nem volt hosszú és

időközben Edward hivatalosan is visszatért a túrázásból. Ez sem

maradt már ki az emberi életemből. Charlie kikukucskált az ablakon

amikor hallotta becsapódni a kocsiajtót. Integgett Alice-nek,

azután kinyitotta nekem az ajtót.

"Jól szórakoztál?" kérdezte Charlie.

"Persze, nagyon jó volt. Nagyon...csajos."

Bevittem a cuccomat, majd leraktam a lépcső lábánál és elmentem a

konyhába, hogy egyek valamit.

"Kaptál egy üzenetet," kiáltotta utánam Charlie.

A konyhapulton volt egy kis jegyzetfüzet amit szembetűnően neki

döntöttek egy serpenyőnek, hogy megtámassza. Jacob hívott, írta rá

Charlie. Azt mondta, hogy nem úgy gondolta és sajnálja. Azt akarja,

hogy hívd fel. Legyél kedves és adj neki még egy esélyt. A hangja

elég izgatottnak hangzott.

Grimaszoltam. Charlie általában kicsit átírja az üzeneteimet. Jacob

el is jöhetne ide. Nem akartam vele beszélni. Ha Jacob holtan akar,

akkor ahhoz is hozzá kell szoknia, hogy nem hívom őt. Hirtelen

elment az étvágyam. Megfordultam és elindultam, hogy elpakoljam a

dolgaimat.

"Nem hívod fel Jacobot?" kérdezte Charlie. A nappali falának dőlt,

miközben azt nézte, ahogy épp elpakolok.

"Nem."

Elindultam felfelé a lépcsőn.

"Ez nem valami bájos viselkedés, Bella," mondta. "Meg kéne

bocsátanod."

"Törődj a saját dolgoddal!" túlzottan halkán mondtam ahhoz, hogy ő

is meghallja.

Be akartam rakni egy mosást, ezért a ruháimat bedobtam a

szennyeskosárba és elmentem Charlie ágyneműiért. Egy halomban

hagytam a lepedőit azután pedig elmentem az enyémeimért is.

Megálltam az ágyam előtt.

Hol van a párnám? Megfordultam és körülnéztem a szobámban. Nincs

sehol a párnám. Észrevettem, hogy a szobám furcsa volt.

A szürke pulóverem nem volt ráterítve az ágyra. És megesküdtem volna

rá, hogy a hintaszék mögött volt pár zokni és egy piros blúz amit

két nappal ezelőtt próbáltam fel, de úgy döntöttem, hogy túl divatos

ahhoz, hogy így menjek iskolába...újra körbefordultam. A

szennyeskosaram nem volt üres, de nem is volt annyira tele, mint

amilyenre emlékeztem.

Charlie mosott? Ez nem vall rá.

"Apu elindítottál egy mosást?" kiállítottam az ajtóban állva.

"Um, nem," kiabálta vissza. "Szeretnéd ha megcsinálnám?"

"Nem meg csinálom. Valamit kerestél a szobámban?"

"Nem. Miért?"

"Nem találok az...ingem..."

"Nem voltam a szobádban."

Azután rájöttem, hogy Alice járt itt, hogy elhozza nekem a

pizsamámat. Nem is vettem észre, hogy a párnámat is elhozta -

valószínűleg azóta elkerültem az ágyat. Úgy nézett ki, mintha

kitakarította volna a szobám, míg itt járt. Elpirultam a rendetlen

szobám gondolatától. De az a piros ing nem volt igazán koszos,

úgyhogy ki akartam venni a szennyeskosárból.

Arra számítottam, hogy majd legfelől találok, de nem volt ott.

Feldúltam az egész kosarat, de azt sehhol sem találtam. Tudtam, hogy

valószínűleg paranoiás lettem, de úgy tűnt, mintha valami más is

eltűnt volna vagy talán több valami is.

Felkaptam a lepedőimet és a mosógép felé tartottam. A mosógép üres

volt. Ellenőriztem a szárítót, de ott sem láttam. Nincs sehol.

Rosszállóan néztem, összezavarodtam.

"Megtaláltad amit kerestél?" ordította Charlie.

"Nem még."

Visszamentem, hogy megnézzem az ágyam alatt. Csak porcicák voltak

ott. Megnéztem a szekrényben is. Talán eltettem a piros inget és

elfelejtkeztem róla. Feladtam, amikor a csengő megszólalt. Ez

Edward lehet.

"Ajtó." tájékoztatott engem Charlie a kanapéről.

"Meg ne erőltess magad apa."

Kinyitottam az ajtót, az arcomon megjelent egy mosoly.

Edward arany szemei tágra voltak nyílvá akárcsak az orra, a fogait

pedig kivillantotta.

"Edward?" a hangom éles lett amikor megláttam az arckifejezését. "Mi

-"

A számra tette az ujját. "Adj két másodpercet." suttogta. "Ne

mozdulj."

A küszöbön álltam és ő...eltűnt. Olyan gyorsan mozgott, hogy Charlie

észre sem vette.

Mielőtt elszámoltam volna kettőig, visszaért. Karjával átölelte a

derekamat és magával húzott a konyhába. A szemei a szobát pásztázták

és úgy húzott maga mögött, mintha valamitől meg akarna óvni. Egy

pillantást vettem Charlie irányába, de ő figyelmen kívül hagyott

minket.

"Valaki itt volt," mormolta a fülemben miután beértünk a konyhába. A

hangja feszült volt; nehéz volt hallani mit mond a dobogó mosógép

mellett.

"Esküszöm, hogy nem voltak itt vérfarkasok -" kezdtem el.

"Nem közülük." gyorsan félbeszakított miközben a fejét rázta.

"Közülünk valaki."

A hangjából hallottam, hogy nem a családtagjaira gondolt. Éreztem,

ahogy a vér kiszökik az arcomból.

"Victoria?" kérdeztem.

"Ezt az illatot nem ismerem fel."

"Valaki a Volturiból," mondtam.

"Valószínűleg."

"Mikor?"

"Ez az amiért azt hiszem, hogy ők voltak - ma kora reggel volt itt,

amíg Charlie aludt. És bárki is volt nem ért hozzá szóval kellett

lennie egy másik célnak."

"Engem keres."

Nem válaszolt. A teste fagyott volt, mint egy szoboré.

"Miről pizsmogtok idebenn?" kérdezte gyanúsán Charlie, miközben egy

üres popcornos edénnyel a kezében ment a mosogató felé.

Zöldnek éreztem magam. Egy vámpír volt a házban, amíg Charlie aludt

és engem keresett. A pánik elárasztott engem, egy hang sem jött ki a

számon. Nem tudtam válaszolni csak rémülten néztem rá.

Charlie kifejezése megváltozott. Hirtelen elkezdett vigyorogni. "Hát

ha ti ketten épp vitatkoztok...nos akkor nem szólok közbe."

Vigyorogva letette az edényt a mosogatóba és kiment a konyhából.

"Menjünk!" mondta Edward csendesen, de kemény hangon.

"De Charlie!" a félelem nyomta a mellkasom és ez nehezebbé tette a

légzésemet.

Egy rövid másodpercig gondolkozott, majd a kezébe vette a

telefonját.

"Emmett," motyogta a mobilba. Elkezdett olyan gyorsan beszélni, hogy

nem értettem mit mond. Fél percig tartott csak az egész. Majd mikor

letette el kezdett húzni az ajtó irányába.

"Emmett és Jasper már úton vannak. Charlie-nak nem lesz semmi baja."

suttogta amikor érezte, hogy nem akarok elmenni.

Megengedtem neki, hogy tovább húzzon a pánik miatt nem tudtam

világosan gondolkodni. Charlie-val találkozott a tekintetünk és

meglátta a rémületet a szemeimben és az önelégült vigyorgását

felváltotta a zavarodottság. Edward és én már azelőtt kint voltunk,

hogy Charlie meg szólalhatott volna.

"Hová megyünk?" nem tudtam azután sem abbahagyni a suttogást, miután

beszálltunk az autóba.

"Beszélni fogunk Alice-szel," mondta nekem.

"Azt hiszed, hogy talán látott valamit?"

Összeszűkült szemein keresztül bámulta az utat. "Talán."

Már vártak ránk, Edward hívása után. Mindenki olyan volt, mint egy

feszült szobor.

"Mi történt?" követelte Edward miután beléptünk az ajtón.

Megdöbbsentem, amikor észrevettem milyen mogorván néz Alice-re. Alice karjait összefonta a mellkasa előtt. Csak az ajkai mozogtak.

"Fogalmam sincs. Nem láttam semmit."

"Ez, hogy lehetséges?" sziszegte.

"Edward," mondtam csendesen és rosszállóan. Nem szerettem, hogy így

beszél Alice-szel.

Carlisle közbeszólt csendesen. "Ez nem egy precíz tudomány, Edward."

"A szobájában volt, Alice. Még mindig ott lehetett volna - várhatott

volna rá."

"Azt láttam volna."

Edward elkeseredten leejtette maga mellé a kezét. "Tényleg? Biztos

vagy benne?"

Alice hangja hideg volt amikor válaszolt. "Tudod, hogy láttam a

Volturi döntését, Victoria visszatérését, Bella minden egyes

lépését. Hozzá akarsz még tenni valamit? Ne vigyázzak Charlie-ra

vagy Bella szobájára vagy a házára vagy az egész utcára? Edward ha

túl sok dologra próbálok meg figyelni ki csúszik a kezem közül az

irányítás."

"Mégsem úgy néz ki, mintha látnád őket." mondta Edward

"Soha nem volt veszélyben. Ott nem láttam semmit."

"Ha figyeled Olaszországot, miért nem láttad, hogy küldtek -"

"Nem hiszem, hogy ezek ők." ragaszkodott állításához Alice. "Azt

láttam volna."

"Ki az aki élve hagyná Charlie-t?"

Remegtem.

"Nem tudom." mondta Alice.

"Nagyon segítőkész vagy."

"Állítsd le magad Edward." suttogtam.

Felém fordult, az arca még mindig hamuszínű volt, a fogai 'ökölbe'

szorultak. Fél másodpercen keresztül dühösen nézett rám, azután

hirtelen kifújta a levegőt. Az állkapcsa ellazult.

"Igazad van Bella. Sajnálom." Alice-re nézett. "Bocsáss meg nekem,

Alice. Nem kéne rád hárítanom ezt. Ez megbocsáthatatlan volt."

"Megértelek." biztosította őt Alice. "Nem vagyok én sem boldog

emiatt."

Edward vett egy mély lélegzetet. "Oké, szóval mik a lehetőségeink?"

Úgy tűnt mindenki azonnal feloldódott. Alice ellazult és a kanapé

hátának dőlt. Carlisle lassan sétált felé, szemeivel a távolba

meredt. Esme Alice mellett ült a kanapén, egyik lábát áttette a másikon. Egyedül Rosalie maradt mozdulatlan, ő mögöttünk volt és az üvegfalon nézett ki. Edward a kanapéra húzott engem és leültem Esme mellé aki egyik karjával átölelt. A másik kezével megfogta az enyémet.

"Victoria?" kérdezte Carlisle.

Edward megrázta a fejét. "Nem. Nem ismertem az illatot. Lehet, hogy

valaki a Volturiból akivel még soha nem találkoztam..."

Alice megrázta a fejét. "Aro még senkit nem kért meg, hogy keresse

meg Bellát. Látni fogom, hogy mikor teszi. Várom erre."

Edward a fejét kapkodta. "Figyelj rájuk."

"Azt hiszed valaki egyedül teszi? Miért?"

"Caius ötlete." mondta Edward, megint feszült volt.

"Vagy Jane-é..." mondta Alice. "Bármelyikük küldhetett valaki

ismeretlent..."

Edward mogorván nézett. "És az indíték."

"Ennek nincs értelme." mondta Esme. "Ha bárki várt volna Bellára,

Alice látta volna. Ő - vagy a lány - nem akart vadászni Bellára.

Vagy Charliera.

"Nem lesz semmi baj Bella." mormolta Esme miközben hátrasimította

egy tincsemet.

"De akkor mit akarhatott?" merengett Carlisle.

"Leellenőrizni, hogy még mindig ember vagyok-e?" találgattam.

"Lehetséges," mondta Carlisle.

Rosalie elég hangosan sóhajtott, még én is hallottam. Őt nem nagyon

érdekelte, az arcát várakozóan fordította a konyha irányába. Edward

kedvetlennek tűnt. Emmett bejött a konyhaajtón, Jasper mögötte volt.

"Nyomát veszítettük, órákkal ezelőtt." jelentette be csalódottan

Emmett. "Köveztük a nyomot keletre, majd délre és ott eltűnt egy

mellékúton."

"Az balszerencse." motyogta Edward. "Ha nyugatra ment...nos akkor

azok a kutyák hasznossá tehetnék magukat."

Összereztem és Esme megveregette a vállamat.

Jasper Carlisle-re nézett. "Egyikünk sem ismerte fel őt. De itt."

Valami volt nála, valami zöld és összegyűrt. Carlisle elvette tőle

és az arcához tartotta. Észrevettem, hogy az egy törött páfrány

volt. "Talán ismered az illatot."

"Nem." mondta Carlisle. "Nem ismerem. Nincs senkinek sem ilyen

illata akivel valaha találkoztam."

"Talán rossz nyomon járunk. Talán ez egy véletlen..." kezdte Esme,

de megállt amikor látta mindenki hitetlen kifejezését. "Nem úgy

értettem a véletlent, hogy valaki találomra kiválasztotta Bella

házát és elment látogatóba. Úgy értettem, hogy talán valaki csak

kíváncsi volt. Mindannyiunk illata körülötte van. Talán azt hitte

ott talál minket."

"Akkor miért nem jönne ide? Ha kíváncsi? követelte Emmett.

"Nem tudom." mondta egy kedves mosollyal Esme. "A családjuk nagyon

nagy - lehet, hogy megijedt. De Charlie-nak nem esett bántódása. Nem

biztos, hogy ellenség."

Csak kíváncsi. Mint James és Victoria, kezdetben csak ők is

kíváncsiak voltak nem? Mikor Victoriára gondoltam összerendeztem,

bár az egyetlen dolog amiben biztosak voltak, hogy nem ő volt. Most

nem. Ez valaki más volt, valaki idegen.

Lassan rájöttem, hogy a vámpírok sokkal többen voltak ebben a

világban, mint gondoltam. Hányan találkozhattak már velük össze? A

rengeteg halál amiket már elfeledtek és balesetként fogtak fel, azok

közül vajon mennyiről tehetett egy vámpír szomja? Ez az új világ

mennyire lenne zsúfolt ha én is csatlakoznék hozzá? Míg a jövőre

gondoltam újra összerezzenem.

A Cullenek változó arckifejezéssel gondolkodtak Esme szavain.

Láttam, hogy Edward nem fogadta el az elméletét és Carlisle sem

nagyon hisz ebben.

Alice összehúzta az ajkait. "Nem hiszem. Ennek az időzítése túl

tökéletes volt...ez a látogató nagyon figyelmes volt, nem teremtett

kapcsolatot senkivel sem. Majdnem olyan, mintha tudta volna, hogy

látnám..."

"Más okai is lehet arra, hogy ne teremtsen kapcsolatot."

emlékeztette őt Esme.

"Igazán számít, hogy ki volt ez?" kérdeztem. "Csak az a lehetőség, hogy valaki keres engem...az az ok nem elég? Nem kéne a diplomáig várni."

"Nem Bella." mondta gyorsan Edward. "Nem erről van szó. Ha tényleg veszélyben vagy tudni fogunk róla."

"Gondolj Charlie-ra." emlékeztetett Carlisle. "Gondolj arra, hogy ez mennyire bántaná ha csak úgy eltűnnél."

"Gondolok Charlie-ra! Pont ő az aki miatt aggódok! Mi lett volna ha a kicsi vendégem szomjas lett volna tegnap éjszaka? Amíg Charlie körül vagyok addig ő is egy célpont. Ha bármi történne vele az az én hibám lenne!"

"Aligha Bella." mondta Esme miközben végigsimította a hajamat. "És semmi nem fog történni Charlie-val. Csak figyelmesebbnek kell lennünk."

"Figyelmesebb?" hitetlenségemben ismételttem.

"Minden rendben lesz Bella." ígérte Alice; Edward megszorította a kezemet.

Láttam szép arcukon, hogy nem fogják megváltoztatni a döntésüket.
Csendes volt a hazafelé vezető út. Csalódást okoztak. A felvetéseim

ellenére is még mindig ember voltam.

"Nem leszel egyedül egy másodpercre sem." ígérte Edward miközben

Charlie háza felé vezetett. "Valaki mindig ott lesz veled. Emmett,

Alice, Jasper..."

Sóhajtottam. "Ez nevetséges. Annyira fogják unni ezt az egészet,

hogy majd ők fognak megölni valamiért amit teszek."

Edward savanyúan nézett rám. "Vicces, Bella."

Charlie-t jó hangulatban találtuk amikor visszaértünk. Látta a

feszültséget Edward és én köztem és félreértelmezte. Megjelent egy

önelégült mosoly az arcán amikor épp a vacsoráját. Edward elment egy

pillanatra, de Charlie megvárta, hogy visszaérjen és csak akkor

mondta el az üzenetet.

"Jacob megint hívott." mondta Charlie amint Edward visszaért. Elé

raktam a vacsorát.

"És?"

Charlie rosszállóan nézett. "Ne légy ilyen Bellan. Igazán szomorúnak

hangzott."

"Jacob fizet neked vagy önként csinálod ezt?"

Charlie összefüggéstelenül morgott, míg el nem kezdett enni.

Úgy éreztem az életem olyan, mint egy játék és most kockáztatnám

éppen. Mi van ha valami történik velem? Ez rosszabbúl hangzott,

minthogy Jacob úgy érezze hibás amiatt amit mondott. De nem akartam

Charlie előtt beszélni vele. Féltékennyé tett az a gondolkodás mód

ami Jacob és Billy között van. Az az érzés, amikor nem kell

titkolóznod.

Szóval inkább megvárom a reggelt. Valószínűleg ma este nem halok meg

és abban a tizenkét órában nem fog belehalni a büntudatba. Lehet,

hogy ez még jól is jön neki.

Amikor Edward este hivatalosan ment el, azon töprengtem vajon ki

figyelhet engem és Charlie-t. Alice-szel nem éreztem olyan jól

magam, de legalább nem voltam egyedül. És Edward nagyon gyorsan

vissza is jött. Megint elénekelt az altatómat - még eszméletlen

állapotomban is hallottam - és rémálommentesen tudtam aludni.

Charlie reggel elment Debuty Markkal halászni mielőtt még

felébredtem volna. Úgy döntöttem, hogy ezt a kis felügyeletmentes

időmet azzal fogom tölteni, hogy 'kedves' legyek.

"Fel fogom hívni Jacobot," figyelmeztettem Edwardot miután megettem

a reggelimet.

"Tudtam, hogy egyszer úgy is megbocsátasz neki," mondta mosolyogva.

"Neheztelned valakire sosem volt az erősséged."

A szemeimet forgattam, de elégedett voltam. Úgy látszik Edward

tényleg leszállt erről az egész anti-vérfarkas dologról.

Nem néztem rá az órára amíg a számot tárcsáztam. Kissé korán volt

még a híváshoz és aggódtam, hogy talán felkeltem Billyt vagy

Jacobot, de valaki a második csengésre felvette, úgyhogy nem

lehetett messze a telefontól.

"Hello?" mondta egy unalmas hang.

"Jacob?"

"Bella!" felkiáltott. "Oh Bella annyira sajnálom!" a hangja

elakadt, mikor megpróbált gyorsan beszélni. "Esküszöm, hogy nem így gondoltam. Csak hülye voltam. És dühös is - de tudom, hogy ez nem melegség. Ez volt a legesleghülyébb dolog amit valaha is mondtam és sajnálom. Nem haragszol rám? Kérlek. Bármit megteszek csak, hogy megbocsáss nekem."

"Nem haragszom rád. Megbocsátok."

"Köszönöm." hevesen lélegzett. "Nem hiszem el, hogy ilyen barom voltam."

"Nem aggódok emiatt - majd hozzászokok."

Nevetett túlradó megkönnyebbüléssel. "Gyere el hozzám." kért meg.

"Ki akarok békülni veled."

Rosszállóan néztem. "Hogyan?"

"Bármit amit csak akarsz. Szirt ugrás." javasolta miközben megint

nevetett.

"Oh ez egy nagyszerű ötlet."

"Vigyázni fogok rád." ígérte. "Nincs olyan dolog amit ne tennék meg

érted."

Rápillantottam Edwardra. Az arca nagyon nyugodt volt, de biztos

voltam benne, hogy ezt nem most kéne kipróbálni.

"Ne most."

"Nem akarja, hogy velem legyél, ugye?" Jacob hangja most az egyszer

inkább szégyenkező volt, mint keserű.

"Nem ez a probléma. Hanem, hogy...hát ez a másik probléma kissé

aggasztóbb, mint egy csibész tizenéves vérfarkas..." megpróbáltam

tartani a hangsúlyomat, hogy úgy higgye viccelek, de nem vette be.

"Mi a baj?" követelte.

"Um." nem tudtam, hogy mit kellene mondanom.

Edward kinyújtotta a kezét a telefonért. Vettem egy pillantást az

arcára. Elég nyugodtnak látszott.

"Bella?" kérdezte Jacob.

Edward sóhajtott és közelebb nyúlt.

"Kifogásod van azellen, hogy beszélj Edwarddal?" kérdeztem aggódva.

"Beszélni akar veled."

Volt egy hosszú szünet.

"Oké." egyezett bele végül Jacob. "Ennek érdekelnie kellene."

Áadtam a telefont Edwardnak; reméltem, hogy látja a figyelmeztetést

a szemeimben.

"Hello Jacob." mondta Edward udvariasan.

Volt egy kis csönd. Ráharaptam az ajkamra miközben azon

gondolkodtam, hogy Jacob hogyan válaszol.

"Valaki volt itt - nem ismerem fel az illatát." magyarázta Edward.

"A törzsed látott valaki újat?"

Volt egy másik szünet, míg Edward bólintott.

"Itt van a bökkenő Jacob. Nem fogom magára hagyni Bellát amíg meg

nem tudom ki volt ez. Ez semmi személyes -"

Jacob ekkor félbeszakította és hallottam a készülékből jövő

zümögését.

Bármit is mondott, élénkebb volt mint azelőtt. Sikertelenül

próbáltam megérteni a szavakat.

"Lehet, hogy igazad van -" kezdte el Edward, de Jacob megint

félbeszakította.

Egyikük sem hangzott dühösnek.

"Ez egy érdekes javaslat. Hajlandóak vagyunk egyezkedni. Ha Sam

alkalmas rá."

Jacob hangja most csendesebb volt. Megpróbáltam valamit leolvasni

Edward arckifejezéséről.

"Köszönöm." válaszolta Edward.

Azután Jacob valami olyasmit mondott, hogy 'az a valami, ami ezt

okozta' és ettől Edward meglepetten pislogott.

"Azt terveztem, hogy egyedül megyek." mondta Edward választ adva a

váratlan kérdésre. "És itthagyjuk a többieket."

Jacob hangja most hangosabb volt és ez olyan volt, mintha

megpróbálta volna meggyőzni.

"Át fogom gondolni." ígérte Edward.

A szünet ekkor rövidebb volt.

"Ez nem rossz ötlet. Mikor? ... Nem, az jó lesz. Azt szeretném, hogy

valaki kövesse a nyomot. Tíz perc. ... Természetesen." mondta

Edward. Odaadta a telefont nekem. "Bella?"

Lassan vettem el tőle miközben teljesen össze voltam zavarodva.

"Mi volt ez az egész?" kérdeztem Jacobot, a hangom duzzogó volt.

Tudtam, hogy ez gyerekes volt, de kiközösítettnek éreztem magam.

"Egy fegyverszünet, azt hiszem. Hé tegyél meg nekem egy

szívességet." mondta Jacob. "Próbáld meg meggyőzni a vérszopódat,

hogy a legnagyobb biztonságban - különösen amikor elmegy - a

rezervátumban vagy. Jól tudjuk kezelni a dolgokat."

"Vagyis hazudjak neki?"

"Igen. Ennek van értelme. Charlie-nak is valószínűleg jobb lesz

itt."

"Billy-vel jól kijönnék." értettem egyet. Gyűlöltem, hogy kivettem

Charlie-t azoknak a veszélyeknek amik rám irányultak.

"Csak elrendezünk néhány határt, tehát Forksot is meg tudjuk védeni

azoktól akik túl közel merészkednek. Nem vagyok biztos benne, hogy

Sam is tovább fog jönni, de ameddig eljön szemmel fogjuk tartani a

dolgokat."

"Hogy érted azt, hogy 'szemmel tartod a dolgokat?'"

"Úgy értem, hogyha látsz a házad körül futkározni egy farkast ne

lődd le."

"Természetesen nem. Neked tényleg nem kéne semmit sem

csinálnod...kockázatos."

Horkantott. "Ne légy hülye. Tudok vigyázni magamra."

Sóhajtottam.

"Megpróbáltam meggyőzni, hogy eljöhess látogatóba. Annyira

előítéletes nem engedi meg. Pedig tudja, hogy biztonságban lennél

itt."

"Észben fogom tartani."

"Nemsokára látjuk egymást." mondta Jacob.

"Ide jössz?"

"Igen. Éreznem kell a látogatóid illatát, hogy tudjuk követni őt, ha

visszajön."

"Jake tényleg nem jó ötlet, hogy kövesd -"

"Oh kérlek Bella." szólt közbe. Jacob nevetett, majd letette a

telefont.

Fordította: Adél és Zsoo

10. A Szag

OLYAN GYEREKES VOLT EZ AZ EGÉSZ. MI AZ ÖRDÖGÉRT kell Edwardnak elmenni ahhoz, hogy Jacob idejöjjön? Nem vagyunk még túl ezen az éretlenségen?

„Nem arról van szó, hogy valami feloldhatatlan ellentétet éreznék vele szemben, Bella, egyszerűen így a könnyebb mindkettőnknek." - mondta nekem Edward az ajtóban. - „Nem leszek messze. Biztonságban leszel."

„Nem amiatt aggódom."

Elmosolyodott, tekintete csalafintává vált. Közel húzott magához, arcát a hajamba temette. Éreztem, ahogy hűvös lélegzete meglebbenti a hajszálaimat, libabőrös lett tőle a nyakam.

„Hamarosan visszajövök.” - mondta, aztán hangosan felnevetett, mintha valami jó viccet mondtam volna.

„Mi olyan vicces?”

De Edward csak vigyorgott és válasz nélkül elfutott a fák felé.

Magamban morogva bementem kitakarítani a konyhát. Mielőtt még a mosogató megtelt volna vízzel, már csengettek. Nehéz volt hozzászokni, hogy Jacob ennyivel gyorsabb, amikor nincs autóval. Hogy mindenki annyival gyorsabbnak tűnt nálam...

„Gyere be, Jake” - kiáltottam.

Arra figyeltem, hogy az edényeket belerakjam a habzó vízbe és elfeledkeztem róla, hogy Jacob újabban úgy mozog, mint valami szellem. Ezért ugrottam is egyet, mikor hangja hirtelen mögöttem szólalt meg.

„Biztos jó, ha az ajtót így nyitva hagyjátok? Jaj, bocs.” Ijedtemben lefröcsköltem magam a mosogatólével.

„Nem aggódom senki miatt, akit egy bezárt ajtó is elriaszt.” - mondtam, miközben a pólóm elejét egy konyharuhával dörgöltem.

„Ebben igazad van." - értett velem egyet.

Felé fordultam és kritikus szemmel méricskéltem. - „Tényleg olyan képtelen dolog ruhát hordani, Jacob?" - kérdeztem. Jacob már megint félmeztelen volt, csak egy levágott szárú farmer volt rajta. Titokban azon tűnődtem, vajon nem újonnan megnőtt izomzata tölti-e el olyan büszkeséggel, hogy nem akarja elfedni. El kellett ismernem, lenyűgöző volt - de sosem találtam Jacobot hiúnak. - „Úgy értem, tudom, hogy úgysem fázol meg, de mégis."

Szemébe lógó nedves haját hátrasimította.

„Könnyebb így." - magyarázkodott.

Leereszkedően elmosolyodott. - „Épp elég gond a rövidnadrágot magammal cipelni, nemhogy egy teljes öltözéket. Mi vagyok én, teherhordó öszvér?"

„Miről beszélsz, Jacob?" - ráncoltam homlokomat.

Arckifejezése felsőbbrendű volt, mintha valami nyilvánvalóról feledkeznék el. - „A ruhám nem válik csak úgy semmivé és jelenik meg újra, mikor átváltozom - futás közben magammal kell vinnem. Bocs, hogy könnyítek a terhemem."

Elsápadtam. - „Azt hiszem, erre nem gondoltam." - motyogtam.

Felnevetett és egy fonalvékonyaságú bőrcsíkra mutatott, amit bal vádlija alatt háromszor körbetekerve hordott, mint egy bokaláncot. Eddig azt sem vettem észre,

hogya lábán sem hordott semmit. - „Ez sem divatból van itt - elég gáz a farmert szájban cipelni.”

Nem tudtam, mit mondjak erre.

Vigyorgott. - „Zavar, hogy félmeztelen vagyok?”

„Nem.”

Jacob megint felnevetett, hátat fordítottam neki, hogy megint az edényekre figyeljek. Reméltem, érti, hogy saját ostobaságom miatti zavaromban pirultam el, és semmiképp nem a kérdése miatt.

„Hát, azt hiszem, jobb ha munkához látok.” - sóhajtotta. - „Nem akarok okot adni rá, hogy azt mondhasa, én csak lazsáltam.”

„Jacob, ez nem a te dolgod.

Felemelte a kezét, hogy félbeszakítson. - „Önkéntes alapon dolgozom itt. Na most, hol a legerősebb a beható szaga?”

„A hálószobámban, azt hiszem.”

Összeszűkültek a szemei. Ez neki sem tetszett jobban, mint Edwardnak. „Csak egy perc.”

Módszeresen súroltam a kezemben tartott tányért. Az egyetlen hang a kefe műanyag sertéinek sercegése volt a porcelánon körbe-körbe. Felfelé hallgatóztam, hátha hallok valamit - a padló reccsenését, az ajtó nyikorgását. Semmi. Rájöttem, hogy a szükségesnél sokkal hosszabb ideje tisztítom ugyanazt a tányért, úgyhogy megpróbáltam arra figyelni, amivel foglalkozom.

„Hu!" - mondta Jacob pár centivel mögöttem - megint megijesztett.

„Jaj, Jaké, hagyd ezt abba!"

„Bocs. Tessék." - Jacob fogta a konyharuhát és felitatta, amit megint kifröccsentettem. - „Jóváteszem neked. Te mosogatsz, én meg törölgetem és szárítom."

„Jó." - adtam oda a tányért.

„Hát elég könnyű volt a szagát megérezni. Egyébként meg bűzlik a szobád."

„Majd veszek légfrissítőt."

Nevetett.

Egy pár percig barátságos csendben mosogattam, ő pedig törölgetett. „Kérdezhetek valamit?"

A kezébe nyomtam egy másik tányért. - „Az attól függ, mit szeretnél tudni."

„Nem szemétkedni akarok vagy ilyesmi - tényleg kíváncsi vagyok." - biztosított róla Jacob.

„Jó. Mondjad."

Egy pillanatig hallgatott. - „Milyen érzés - hogy vámpír a barátod?" A szememet forgattam. - „A legjobb."

„Komolyan kérdezem. Nem aggaszt a gondolat - soha nem rémít meg?" „Soha."

Hallgatva vette el kezemből a tálat. Felpillantottam arcára - a homlokát ráncolta és alsó ajkát előrenyomta.

„Még valami?" - kérdeztem.

Megint fintorgott. - „Ööö... azon gondolkodtam... hogy... hát tudod... meg is szoktad csókolni?"

Felnevettem. - „Igen."

Összeborzadt. - „Huhh."

„Mindenki a magának valót." - morogtam.

„Nem félsz a szemfogaitól?"

Megpaskoltam a karját, mosogatólét fröcsköltem rá. - „Fogd be, Jacob! Te is tudod, hogy nem nagyok a szemfogai!"

„Csak majdnem." - dűnnyögte.

A fogamat csikorgattam és szükségesnél nagyobb erővel dörzsöltem a csontozó kést.

„Kérdezhetek még egyet?" - kérdezte puha hangon, mikor átadtam neki a kést. -

„Megint csak kíváncsiságból."

„Jó." - mondtam élesen.

Megforgatta egy párszor a kezében tartott kést a folyóvízben. Mikor megszólalt, épp csak suttogott. - „Azt mondtad, pár hét... Mikor pontosan... ?" - nem tudta befejezni a kérdést.

„Az érettségi után." - suttogtam én is, miközben aggódva néztem az arcát. Ettől megint ki fog borulni?

„Nagyon hamar." - lehelte behunyt szemmel. Nem kérdésnek hangzott. Inkább panasznak. Izmai megfeszültek a karját, vállát mereven tartotta.

„Au!" - kiabálta; előtte olyan csend volt a szobában, hogy magasra szökkentem a levegőbe a kiáltásától.

Jobb kezét ugyanis szorosan összezárta a kés pengéje körül - kinyitotta a kezét és a kés csattant a pulton. Tenyerén egy hosszú és mély vágás éktelenkedett. Vére lefolyt az ujjai között és a földre csöpögött.

„Afrancba! Jaj!" - panaszkodott.

Fejem megsédült, a gyomrom felkavarodott. Egyik kezemmel a pultba kapaszkodtam, vettem egy mély levegőt és kényszerítettem magamat az önuralomra, hogy elláthassam.

„Jaj, ne, Jacob! A fenébe! Tessék, tekerd rá!" - odanyújtottam a konyharuhát és a kezéért nyúltam. Elhúzódott tőlem.

„Semmiség, Bella, ne aggódj."

A szoba falai kicsit úgy látszott, remegni kezdenek.

Még egy nagy levegőt vettem. - „Ne aggódjak? Szétvágta a kezéd!"

Rá se nézett a ruhára, amit feléje nyújtottam. A csap alá tartotta a kezét és a vízzel átmosta a sebet. Vöröslött a víz. A fejem zsongott.

„Bella." - mondta.

Elfordítottam szememet a sebről és a szemébe néztem. Összehúzta a szemöldökét, de az arca nyugodt volt.

„Mi az?”

„Úgy nézel ki, mintha mindjárt hánynál és elharapnád a szájadat. Hagyd ezt abba. Nyugalom. Lélegezz mélyeket. Jól vagyok.”

Vettem egy levegőt és fogaimmal elengedtem az alsó ajkamat. - „Ne hősködj.”

A szemét forgatta.

„Gyerünk. Elviszlek kocsival az ügyeletre.” - Úgy éreztem, nem lesz gond a vezetéssel. A falak legalábbis egyenesen álltak.

„Felesleges.” - Jake elzárta a vizet és elvette tőlem a törülközőt. Lazán a tenyere köré csavarta.

„Várj!” - tiltakoztam. - „Hadd nézzem meg.” - Erősebben kapaszkodtam a pultba, hogy egyenesen tartsam magam, ha a sebtől megint rosszul lennék.

„Orvosi diplomád van, csak nem szóltál róla?”

„Csak add meg a lehetőséget, hogy eldöntsem, kapjak-e idegrohamot, amíg beviszlek a kórházba.”

Megjátszott réműlettel válaszolt. - „Jaj, csak idegrohamot ne!”

„Ha nem engeded, hogy megnézzem a kezedet, garantált az idegroham.”

Vett egy mély levegőt és hangosan sóhajtott. - „Na jó.”

Letekerte a kendőt a kezéről és mikor el akartam venni tőle, kezembe fektette a kezét.

Eltartott nekem pár másodpercig. Még meg is fordítottam a kezét, pedig biztos voltam benne, hogy a tenyerét vágta meg. Visszafordítottam a kezét és végül rájöttem, hogy a sebéből csak az a sötét rózsaszín, ráncos vonal maradt.

„De... annyira erősen... vérzett.”

Visszahúzta kezét, komoly tekintetét rajtam tartotta.

„Gyorsan gyógyulok.”

„Az biztos.” - tátoztam.

Tisztán láttam a hosszú vágást és a mosogatóba csöpögő vért. Majdnem összeestem attól a sós, rozsdás szagtól. Ezt elvileg össze kellett volna varrni. Napokig kellett volna tartania, míg var képződik rajta, aztán hetekig, hogy olyan élénk rózsaszín heggé halványodjon, ami most volt a bőrén.

Száját félmosolyra húzta és ököllel a mellkasára vert. - „Vérfarkas, emlékszel?” Tekintete egy rövid pillanatig fogva tartotta az enyémet.

„Igen.” - mondtam végül.

Arcomat látva felnevetett. - „Megmondtam. Láttad Paul sebhelyét.”

Megráztam a fejemet, hogy kitisztuljanak a gondolataim. - „Egy kicsit más a saját szememmel látni.”

Letérdeltem és előkotortam a fertőtlenítőt a mosogató alatti szekrényből. Öntöttem belőle egy keveset a törlórongyra és nekiálltam felmosni a padlót. A fertőtlenítőszer égető szaga a kábultság utolsó foszlányát is elúzta a fejemből.

„Hadd töröljem fel én." - mondta Jacob.

„Már kész. Bedobnád azt a kendőt a mosógépbe?"

Mikor már biztos voltam benne, hogy csak a fertőtlenítő szaga maradt a padlón, semmi más, felkeltem és a mosogató jobb szélét is letöröltem vele. Aztán az éléskamra melletti mosókonyhába mentem és öntöttem egy kupaknyit a mosógépbe, mielőtt beindítottam. Jacob rosszállóan figyelt.

„Kényszeres megszállottságban szenvedsz?" - kérdezte, mikor befejeztem.

Hű. Talán. De ezúttal legalább volt rá ürügyem. - „Egy kicsit érzékenyek vagyunk a vérre errefelé. Biztos megérted."

„0" - fintorodott el megint.

„Miért ne tehetném könnyebbé neki, amennyire lehet? Elég nehéz, amit kiáll." „Persze, persze. Miért is ne."

Kihúztam a dugót és leengedtem a mosogatóból a használt vizet.

„Kérdezhetek valamit, Bella?"

Felsőhajtottam.

„Milyen érzés - hogy vérfarkas a legjobb barátod?"

Váratlanul ért a kérdés. Hangosan felnevettem.

„Megrémít?" - tette hozzá, mielőtt válaszolhattam volna.

„Nem. Ha a vérfarkas rendesen viselkedik" - tettem hozzá - „akkor a legjobb."

Szélesen vigyorgott, fogának fehérsége elütött bronzsínű bőrétől. - „Koszi, Bella."

-mondta, megfogta a kezemet és abba a csontropogató ölelésébe szorított.

Mielőtt még reagálhattam volna, leengedte karját és arrébb lépett.

„Fúj." - fintorgott - „A hajad még jobban bűzlik, mint a szobád."

„Bocs." - motyogtam. Hirtelen rájöttem, min nevetett korábban Edward, mikor rám lehelt. „Egyike annak a sok veszélynek, ha az ember vámpírokkal barátkozik." - vont a vállát

Jacob. - „Rossz lesz tőlük a szagod. Ez egy viszonylag kisebb veszély." Ránéztem. - „Csak a te orrodnak rossz a szagom."

Elvigyorodott. - „Majd gyere el hozzám, Bella." „Elmész?"

„Arra vár, hogy elmenjek. Hallom odakintről." „Aha."

„A hátsó kijáraton megyek ki" - mondta, aztán elhallgatott. - „Várj egy pillanatra - figyelj, szerinted el tudsz ma este jönni a La Pushba? Tábortüzes buli lesz. Ott lesz Emily, találkozhatsz Kimmel... Tudom, hogy Quil is szeretne látni. Elégé bosszantja, hogy te hamarabb megtudtad, mint ő."

Ezen mosolyognom kellett. Pontosan el tudtam képzelni, mennyire idegesíthette ez Quilt -Jacob kis emberi haverja, akinek sejtelve sem volt róla, hogy vérfarkasokkal lóg. Aztán felsóhajtottam. - „Hát nem is tudom, Jake. Tudod, kicsit veszélyes most a helyzet.

„Ne már, azt hiszed, valaki el tud bánni az összes - mind a hatunkkal?"

Egy pillanatra furán elhallgatott, mielőtt kinyögte a kérdés végét. Azon gondolkodtam, vajon neki is olyan neheze esik-e kimondani, hogy „vérfarkas", mint ahogy sokszor nekem azt, hogy „vámpr".

Sötét szemeiben világosan látszott a
könyörgés. „Majd megkérdezem.” -
mondtam kételkedve.

Torka mélyéből morgás szakadt fel. - „Már övé a felügyeleti jog is feletted? Múlt
héten volt szó a hírekben az irányításról, a helytelen tinédzser kapcsolatokról és.

„Na jó!” - szakítottam félbe és megfogtam a karját. - „Ideje, hogy a vérfarkas
lelépjen!”

Rám vigyorgott. - „Beils, Bells. Mindenképp kérj rá engedélyt.”

Kiugrott a hátsó ajtón, mielőtt még találtam volna valamit, amit hozzávágok.
Összefüggéstelenül morogtam az üres szobára.

Pár másodperccel azután, hogy kilépett, Edward jött be lassan a konyhába, az
esőcseppek mint gyémántdarabok csillogtak bronzszínű hajában. Tekintetében
aggodalom volt.

„Összevesztetek Jacobbal?” - kérdezte.

„Edward!” - kiáltottam fel és karjába vettem magam.

„Szia.” - nevetett és karját körém fonta. - „El akarod terelni a figyelmemet?”

Sikerült.”

„Nem, nem veszekedtem Jacobbal. Sokat. Miért?”

„Csak azon gondolkodtam, miért szúrtad bele. Az a tárgy kimaradt.” - állával a
pulton fekvő kés felé intett.

„Pff! Azt hittem, mindent elintéztem.”

Elhúztam magam tőle és sietve bedobtam a kést a mosogatóba, mielőtt leönteném fertőtlenítővel.

„Nem szúrtam bele.” - magyaráztam munka közben. - „Elfeledkezett róla, hogy kés van a kezében.”

„Akkor már nem olyan jó, mint ahogy elképzeltem.” - kuncogott. „Viselkedj rendesen.”

Kabátzsebéből egy vaskos borítékot húzott elő és a pultra dobta. - „Kivettem a leveleidet.” „Van benne érdekes?” „Azt hiszem.”

Gyanakvóan húztam össze a szememet a hangsúly hallatán. Odamentem megnézni.

A szokás méretű borítékot már félbehajtotta. Kinyitottam, meglepődve a drága papír súlyától és megnéztem a feladót.

„Dartmouth? Ez vicc?”

„Szerintem biztos, hogy felvettek. Ugyanolyan, mint az enyém.”

„Te jó ég, Edward - mit csináltál?”

„Csak elküldtem a jelentkezési lapodat, ez minden.”

„Lehet, hogy nem vagyok a Dartmouthba való, de annyira nem vagyok ostoba, hogy ezt elhiggyem.”

„Úgy tűnik, a Dartmouth viszont úgy gondolja, hogy oda való vagy.”

Vettem egy mély lélegzetet és lassan elszámoltam tízig. - „Ez igazán kedves tőlük.” - mondtam végül. - „Viszont akár felvettek, akár nem, a tandíj mellékes kérdése

még felmerül. Én nem tudom kifizetni, azt pedig nem engedem, hogy kidobj az ablakon még egy sportkocsira való pénzt, csak hogy úgy tegyek, mintha a Dartmouthba járnék."

„Nekem nem kell még egy sportkocsi. Neked pedig semmit nem kell tettetni" - mormogta -, „Nem halsz bele egy főiskolai évbe. Talán még tetszene is. Gondold csak meg, Bella. Képzeld el, milyen boldog lenne Charlie és Renée..."

Bársonyos hangja szemeim elé vetítette a képet, mielőtt még tehettem volna ellene. Charlie-t nyilván majd' szétvetné a büszkeség - Forks városában pedig feltétlenül mindenkinek tudnia kellene az örömről. Renée pedig hisztérikus lenne a sikerem feletti boldogságtól - de megesküdne, hogy egyáltalán nem lepődött meg...

Próbáltam elhessegetni a képet magam elől. - „Edward. Abban sem vagyok biztos, hogy megérem az érettségit - nemhogy a nyarat és aztán a jövő őszt."

Karjai megint körém fonódtak. - „Senki sem fog bántani. Tiéd minden idő a világon."

Felsőhajtottam. - „Holnap átutalom Alaszkába, ami a bankszámlámon van. Csak az alibire van szükségem. Elég messze van ahhoz, hogy Charlie ne is számítson a látogatásomra legalább karácsonyig. Azután pedig biztos találok még valami kifogást. Tudod," - vicceltem kényszeredetten - „ez az egész titkolózás és félrevezetés elég fájdalmas dolog."

Eward arckifejezése megkeményedett. - „Egyre könnyebb lesz. Pár évtized elteltével mindenki, akit ismersz, már halott lesz. Megoldódik a probléma."

Összerezzenem.

„Ne haragudj, ez kemény volt.”

A nagy fehér borítékot bámultam, de nem láttam. - „Attól még igaz.”

„Ha találok megoldást, bármiről is van szó, megtennéd, hogy vársz - kérlek?”

„Nem.”

„Mindig ez a makacsság.”

„Igen.”

A mosógép kattogott, aztán döcögve megállt.

„Ez a vacak ócskavas!” - morogtam és elhúzódtam tőle. Megmozgattam az egy szál törölt, ami miatt nem volt egyensúlyban az egyébként üres gép, aztán újraindítottam.

„Erről jut eszembe.” - mondtam - „Meggkérdéznéd Alice-t, hova tette a holmimat, mikor kitakarította a szobámat? Sehol sem találom.”

Zavartan nézett rám. - „Alice kitakarította a szobádat?”

„Igen, azt hiszem. Mikor eljött a pizsamámért, a párnámért meg pár dologért, hogy fogságban tartson.” - gyorsan rápillantottam - „Mindent összeszedett, ami ott hevert, a blúzomat, a zoknimat és nem tudom, hova tette.”

Egy rövid pillanatig Edward továbbra is zavartnak tűnt, aztán megmerevedett. „Mikor vetted észre, hogy hiányoznak a dolgaid?”

„Mikor visszajöttem az ál-pizsamapartiról. Miért?”

„Szerintem Alice nem vett el semmit. Sem a ruhádat, sem a párnádat. Azok a dolgok, amik eltűntek... azokat te hordtad... megérintetted... aludtál rajtuk?”

„Igen. Mi az, Edward?"

Arca megfeszült. - „Az illatodat hordozó dolgok." Ól"

Egy hosszú pillanatig egymás szemébe néztünk. „A látogatóm." - makogtam.

„Nyomokat... bizonyítékokat gyűjtött. Talán, hogy bizonyítsa, megtalált?" „Miért?" - suttogtam.

„Nem tudom. De ki fogom deríteni, Bella. Ki fogom deríteni."

„Tudom." - mondtam és mellkasára hajtottam a fejemet. Ahogy odahajoltam, éreztem, hogy rezeg a zsebében a mobilja.

Elővette a telefont és megnézte a számot. - „Épp akivel beszélnem kell." - mormolta és kinyitotta a mobilt. - „Carlisle, én..." - Félbeszakította mondanóját és hallgatott, arca pár percig megfeszült a figyelemtől. - „Majd utána nézek. Figyelj..."

Beszámolt neki hiányzó tárgyaimról, de amennyire én hallottam, úgy tűnt, Carlisle-nak sem volt észrevétele számunkra.

„Lehet, hogy odamegyek..." - mondta Edward, aztán másképp folytatta, ahogy rám pillantott. - „Lehet, hogy nem. Ne hagyd, hogy Emmett egyedül menjen, tudod, milyen. Legalábbis kérd meg Alice-t, hogy figyeljen. A többit majd később kigondoljuk."

Összecsukta a telefont. - „Hol van az újság?" - kérdezte.

„Ööö, fogalmam sincs. Miért?"

„Valamit meg kell nézнем. Charlie már kidobta?"

„Lehet..."

Edward eltűnt.

Fél másodperccel később megint ott volt, hajában újabb gyémántokkal, a nyirkos újságot a kezében tartotta. Kiterítette az asztalon, tekintetével átfutotta a fő híreket. Előrehajolt, hogy valamit elolvasson, ujjával követte a számára legérdekesebb bekezdéseket.

„Igaza van Carlisle-nak... igen... nagyon érzélgős. Ifjú és bolond? Vagy meg akar halni?” mormogta magában. Válla fölött odahajoltam.

A Seattle Times címlapján ez állt: „A gyilkosságok járványszerűen folytatódnak - a rendőrség nem akadt új nyomra.”

Majdnem ugyanaz a történet volt, amiről Charlie panaszkodott pár héttel ezelőtt - a nagyvárosi erőszak, ami Seattle városát magasabbra helyezte az ország gyilkossági ranglistáján. De nem egészen ugyanarról volt szó. Sokkal nagyobb számokat emlegettek.

„Ez egyre rosszabb” - dünnyögtem.

Homlokár ráncolta: - „Már nem ura magának. Ezt nem tehetten új vámpír. Mi folyik itt? Olyan, mintha sosem hallottak volna a Voltunkról. Ami, azt hiszem, lehetséges. Senki nem magyarázta el nekik a szabályokat... de akkor ki teremti őket?”

„A Volturik?” - ismételttem megborzongva.

„Ez pontosan olyasvalami, aminek mindig véget vetnek - olyan halhatatlanok, akik lelepleznek minket. Egy hasonló hullámot állítottak meg pár évvel ezelőtt Atlantában és ott messze nem nőtt ekkorára az ügy. Hamarosan, nagyon hamarosan közbe fognak lépni, hacsak nem találjuk meg a módját, hogy megoldjuk a helyzetet. Tényleg sokkal jobban örülnék, ha nem jönnének Seattle-be éppen most. Ha már ilyen közel vannak... könnyen dönthetnek úgy, hogy ellenőriznek téged.”

Megint összerázkódtam. - „Mit tehetünk?”

„Többet kell megtudnunk, mielőtt eldöntjük. Talán ha tudunk az újakkal beszélni és elmagyarázzuk a szabályokat, békésen is meg lehet oldani.” - Összehúzta szemöldökét, mint aki nem hiszi, hogy erre jó esély lenne. - „Várunk, amíg Alice valami képet kap róla, mi történik... Nem akarunk közbelépni, amíg feltétlenül szükségessé nem válik. Végülis ez nem a mi felelősségünk. De jó, hogy velünk van Jasper.” - tette hozzá, szinte csak magának. - „Ha újakkal foglalkozunk, sokat tud segíteni.”

„Jasper? Miért?”

Edward sötéten elmosolyodott. - „Jasper úgymond szakértője a fiatal vámpíroknak.” „Hogy érted azt, hogy szakértője?”

„Ezt a kérdést neked kell feltenned neki - bonyolult történet.” „Micsoda zűrzavar.” - motyogtam.

„Tényleg olyan érzés, ugye? Mintha minden összejönne most.” - felsóhajtott. -

„Nem gondolsz arra néha, hogy könnyebb lenne az életed, ha nem szeretnél?”

„Lehet. De az nem is lenne igazi élet.”

„Számomra." - egészítette ki csendesen. - „És most, azt hiszem," - folytatta kényszeredett mosollyal - „kérni szeretnél tőlem valamit."

Értetlenül néztem rá. - „Igen?"

„Vagy talán nem." - vigyorgott. - „Volt egy olyan érzésem, hogy tettél egy ígéretet, hogy engedélyt kérsz, hogy elmehess valami vérfarkas estélyre ma este."

„Megint hallgatóztál?"

Vigyorgott. - „Csak egy kicsit, a legvégén."

„Mindenesetre nem akartalak rá megkérni. Úgy gondoltam, van épp elég okod az idegeskedésre."

Kezét az állam alá tette és felemelte arcomat, hogy a szemembe nézhessen. - „El szeretnél menni?"

„Nem nagy ügy. Ne izgasd magad."

„Nem kell az engedélyemet kérned, Bella. Nem vagyok az apád - hála az égnek. De Charlie-t lehet, hogy meg kellene kérdezned."

„De te is tudod, hogy ő igent fog mondani."

„Az igaz, hogy a legtöbb embernél kicsit több rálátásom van arra, mit fog valószínűleg válaszolni."

Csak néztem rá és próbáltam megérteni, mit akar, miközben igyekeztem kizárni tudatomból a sóvárgást, hogy elmenjek La Pushba, hogy ne a saját vágyaim befolyásoljanak. Ostobaság volt arra vágni, hogy egy csomó idétlen, hatalmas farkaskölyökkel szórakozzam éppen most, mikor annyi minden ijesztő és megmagyarázhatatlan történik. Persze éppen ez volt az oka, hogy el akartam menni. El akartam szökni az életveszély elől legalább egy pár órára... egy éretlenebb, nemtörődöm Bella akartam lenni, aki csak nevetgél Jacobbal legalább egy rövid időre. De nem ez számított.

„Bella" - mondta Edward - „Mondtam már, hogy megértő leszek és megbízom az ítéletedben. Komolyan gondoltam. Ha megbízol a vérfarkasokban, akkor nem fogok miattuk aggódni."

„Húha." - mondtam csakúgy, mint tegnap éjjel.

„Jacobnak pedig igaza van - egyvalamiben mindenesetre -: egy csapat vérfarkasnak elegendőek kell lennie ahhoz, hogy egy éjszaka megvédjenek."

„Biztos vagy benne?"

„Persze. Csak..."

Próbáltam felkészülni rá.

„Remélem, nem baj, ha pár óvintézkedést teszünk? Először is, hogy megengeded, hogy a határvonalig én vigyelek autóval. Aztán hogy legyen nálad mobiltelefon, hogy tudjam, mikor menjek érted."

„Ez nagyon... ésszerűnek hangzik." „Nagyszerű."

Rám mosolygott én pedig nem láttam semmi nyomát ellenérzésnek drágakőre emlékeztető szemében.

Mint ahogy várható volt, Charlie-nak semmi baja nem volt azzal, ha La Pushba menjek a tábortűzhöz. Jacob leplezetlenül ujjongott a telefonban a jó hír hallatán és úgy tűnt, szívesen veszi Edward biztonsági intézkedéseit. Megígérte, hogy ott lesz a területek határvonalán hatkor.

Némi önmagamban vívott tusa után úgy döntöttem, nem adom el a motorbiciklimet. Vissza akartam vinni La Pushba, ahol a helye volt, és hogy ha már nem lesz rá szükségem... nos akkor ragaszkodni fogok hozzá, hogy Jacob valahogy hasznát lássa a munkájának. Eladhatja vagy egy barátjának ajándékozhatja. Nekem mindegy.

Úgy tűnt, a ma este jó alkalom arra, hogy visszavigyem a motort Jacob garázsába. Amilyen nyomott hangulatban voltam az utóbbi időben, minden nap az utolsó esélynek tűnt. Nem volt időm semmilyen feladatot sem halogatni, bármilyen csekélységről volt is szó.

Edward csak bólintott, mikor elmagyaráztam, mit akarok, bár azt hiszem, láttam egy kis meghökkenést a szemében, és tudtam, akárcsak Charlie-t, őt sem teszi boldoggá az a gondolat, hogy motororra üljek.

Visszamentem vele a házhoz, a garázsba, ahol a motoromat hagytam. Amíg ki nem álltam onnan a furgonnal és ki nem szálltam, nem is jöttem rá, hogy meghökkenésének ezúttal semmi köze nem volt a biztonságomhoz.

Egy másik jármű állt kicsit régimódi motorom mellett, beárnyékolva azt. Aligha lett volna igazságos ezt a másik járművet is motorbiciklinek nevezni, mert nem ugyanabba az osztályba tartozott, mint az én hirtelen ütött-kopottnak tűnő motorom.

Nagy volt, fényes és ezüstsínű és - bár mozdulatlanul állt - gyorsnak tűnt.

„Ez meg mi?”

„Semmi.” - mormogta Edward.

„Nem úgy tűnik, mintha semmi lenne.”

Edward arca közönyös volt, úgy tűnt, már letett róla. - „Nos, nem tudtam, meg fogsz-e bocsátani a barátodnak vagy ő neked, és felmerült bennem, hogy talán így is, úgy is akarsz még motorozni. Nekem úgy hangzott, ebben örömet leled. Arra gondoltam, veled tarthatnék, ha szeretnéd.” - Vállat vont.

A gyönyörű gépet néztem. Az én motorom egy törött háromkerekűnek tűnt mellette. Hirtelen szomorúsággal töltött el, hogy ez nem is rossz összehasonlítás annak érzékeltetésére, ahogyan valószínűleg én festettem Edward mellett.

„Nem tudok majd lépést tartani veled.” - suttogtam.

Állam alá tette a kezét és úgy fordította az arcomat, hogy egyenesen belenézhessen. Egyik ujjával megpróbálta felfelé görbíteni a szájamat.

„Én fogok lépést tartani veled, Bella.”

„Úgy nem lesz egy nagy élmény neked.”

„De még mennyire, hogy az lesz, ha egyszer együtt vagyunk.”

Összeharaptam a számat és egy pillanatra elképzeltem. - „Edward, ha úgy éreznéd, túl gyorsan megyek, vagy hogy elveszítem az uralmam a motor felett, mit tennél?”

Kicsit tétovázott, nyilvánvalóan a jó választ kereste. Tudtam az igazságot; valahogyan megmentene, mielőtt még összezúznám magamat.

Aztán elmosolyodott. Úgy tűnt, könnyedén, csak egy kis védekezés csillant a szemében. „Ezt olyasmi, amit Jacobbal szoktál csinálni. Már értem.”

„Csak arról van szó, hogy, érted, őt nem lassítom le annyira. Azt hiszem, megpróbálhatjuk. Kétkedően pillantottam az ezüstsínű motorra.

„Ne izgasd magad.” - mondta Edward aztán finoman felnevetett. - „Láttam, ahogy Jasper megcsodálja. Talán itt az ideje, hogy felfedezzen egy új utazási módot. Végülis Alice-nek meg van egy új Porsche-ja.”

„Edward, én...”

Egy gyors csókkal félbeszakított. - „Mondtam, hogy ne izgasd magad. De megtennél valamit a kedvemért?”

„Amit csak akarsz.” - ígértem gyorsan.

Elengedte az arcomat és áthajolt a nagy motor túloldalára, hogy elővegyen valamit, amit ott rejtett el.

Mikor visszafordult, volt nála egy fekete és alaktalan tárgy, és egy másik, ami piros és könnyen felismerhető volt.

„Kérlek.” - mondta, rám villantva azt a ravasz mosolyát, ami mindig megtörte az ellenállásomat.

Elvettem a piros bukósisakot, kezemben méricskéltem a súlyát. - „Ostobán fogok kinézni.”

„Nem, nagyon is okosnak fogsz kinézni. Elég okosnak ahhoz, hogy ne sérülj meg.”
- A fekete tárgyat, bármi volt is az, átdobta karján és arcomat a keze közé vette. -
„Van most valami a kezemben, ami nélkül nem élhetek. Vigyázzhatnál rá.”

„Jó, rendben. És mi az a másik dolog?” - kérdeztem gyanakvóan.

Felnevetett és valami bélelt kabátot hajtogatott szét. - „Ez egy motoros dzseki. Úgy hallottam, a menetszél nem valami kellemes, nem mintha én tudnám.”

Odaadta nekem. Nagy sóhajjal hátradobtam a hajamat és fejemre húztam a bukósisakot. Aztán karjaimmal belebújtam a kabát ujjáiba. Becipzárakta, szája sarkában kis mosoly bujkált, aztán hátralépett.

Kövérenek éreztem magamat. „Őszintén, mennyire festek szörnyen?” Még egyet lépett hátra és a száját biggyesztette. „Hát ennyire rossz?” - mormogtam.

„Nem, nem, Bella. Igazából...” - úgy tűnt, nem találja a megfelelő kifejezést. -

„Szexi vagy.” Hangosan felnevettem. - „Na persze.” „Nagyon szexi, komolyan.”

„Csak azért mondd, hogy felvegyem.” - mondtam. - „De rendben van. Igazad van, így okosabb.”

Karjaival átölelt és mellkasához szorított. - „Butáskodsz. Azt hiszem, ez is bájos benned. Bár el kell ismernem, a bukósisaknak tényleg vannak hátrányai.”

Levette rólam a sisakot, hogy megcsókoljon.

Miközben valamivel később Edward a La Push felé hajtott velem, észrevettem, hogy ez a lehetetlen helyzet furcsán ismerős. Kellett egy pillanat, hogy megállapítsam, mi is a déja vu oka.

„Tudod, mire emlékeztet ez engem?” - kérdeztem. - „Pont olyan most, mikor kisgyerek voltam és Renée elvitt engem Charlie-hoz a nyári szünetre. Hétévesnek érzem magam.”

Edward nevetett.

Hangosan nem mondtam ki, de a két helyzet között a legnagyobb különbség az volt, hogy Renée és Charlie jobb kapcsolatban voltak.

La Push felé nagyjából félúton, ahogy befordultunk egy sarkon, ott találtuk Jacobot, amint afölé a piros Volkswagen fölé hajol, amit roncsdarabokból rakott

össze magának. Jacob gondosan semleges arckifejezése mosolyra váltott, mikor felé integettem az első ülésből.

Edward harminc méterrel arrébb állt meg a Volvóval.

„Hívj bármikor, amikor már haza akarsz jönni." - mondta - „Itt leszek."

„Nem maradok sokáig." - ígértem.

Edward kivette a motoromat és új felszerelésemet autója csomagtartójából - eléggé meglepett, hogy mindez belefért. De nem lehetett olyan nehéz elhelyezni, ha valaki olyan erős, hogy egész furgonokkal, nemhogy kis motorokkal bűvészkedjen.

Jacob csak figyelt, nem közelített felénk, mosolya eltűnt, sötét szeme kifürkészhetetlenek volt. Karom alá fogtam a bukósisakot, a kabátot pedig rádobtam az ülésre. „Nálad van minden?" - kérdezte Edward. „Persze." - biztosítottam.

Felsőhajtottam és felé hajoltam. Az arcomat fordítottam felé pusziért, de Edward meglepett, szorosan átfogott karjaival és olyan szenvedéllyel csókolt meg, mint korábban a garázsban -nemsokára már levegőért kapkodtam.

Edward halkán felnevetett valamin, aztán eleresztett.

„Szia." - mondta - „Tényleg tetszik a dzseki."

Miközben elfordultam, láttam valamit megvillanni a szemében, amit nem kellett volna meglátnom. Nem tudnám megmondani pontosan, mi volt az. Talán aggodalom. Egy másodpercre azt hittem, félelem. De valószínűleg csak szokás szerint a bolhából csináltam elefántot.

A hátamon éreztem tekintetét, miközben motoromat a vámpír-vérfarkas megállapodás szerinti láthatatlan határvonal felé toltam, hogy Jacobbal találkozzam.

„Mik ezek?” - szólt hozzám Jacob, hangjában gyanakvással, miközben a motort vizslatta rejtélyes arckifejezéssel.

„Gondoltam, vissza kéne vinnünk oda, ahol a helye van.” - mondtam neki. Egy rövid másodpercig eltűnődött, aztán széles mosoly terült el arcán.

Pontosan tudtam, mikor léptem át a vérfarkasok területére, mert Jacob ellökte magát az autójától és felém indult, három hosszú lépéssel átszelve a távolságot. Átvette tőlem a motort, lábát kihajtva megtámasztotta és megint satuszerű ölelésébe fogott.

Hallottam, amint a Volvo motorja elindul és igyekeztem kiszabadulni.

„Eressz el, Jake” - tátogtam levegőtlenül.

Felnevetett és elengedett. Megfordultam, hogy búcsút intsek, de az ezüstszínű kocsi már távolodott a kanyar felé.

„Kedves!” - mondtam kicsit csípős hangon.

Szemei hamis ártatlansággal nyíltak tágra. - „Mi az?”

„Átkozottul rendesen viseli az egészet, nem kellene visszaélni a szerencséddel.”

Megint nevetett, a korábbinál is hangosabban - komolyan nagyon viccesnek találta, amit mondtam. Próbáltam megérteni, mi ebben a vicc, miközben megkerülte a Rabbitet, hogy kinyissa nekem az ajtót.

„Bella" - mondta végül még mindig nevetgélve, miközben kinyitotta mögöttem az ajtót - „az ember nem élhet vissza azzal, amije nincs."

11. Legendák

„MEGESZED MÉG AZT A HOT-DOGOT?" KÉRDEZTE PAUL Jacobtól, és szemét le nem vette a vérfarkasok által elfogyasztott hatalmas mennyiségű étel utolsó maradékáról.

Jacob hátradőlve a térdemnek támaszkodott és a kiegyenesített drótkampóra szúrt hot-dogot piszkálta; a tábortűz szélének lángjai körbenyaldosták a felhólyagosodott bőrt. Nagyon sóhajtott és megtapogatta hasát. Valahogy még mindig lapos volt, pedig a tizedik után már nem is számoltam tovább, hány hot-dogot evett meg. Nem beszélve az extra nagy zacskó csipszről és a két liter üdítőről.

„Azt hiszem," - mondta lassan Jacob - „annyira tele vagyok, hogy mindjárt hányok, de úgy gondolom, ezt még legyűröm. De egyáltalán nem fogom élvezni." - sóhajtott megint szomorúan.

Bár Paul legalább annyit evett már, mint Jacob, dühösen nézett és keze ökölbe szorult. „Ssss-hehe" - nevetett Jacob. - „Csak vicceltem, Paul. Tessék."

Athajította a házilag készített nyársat a kör túloldalára. Azt hittem, a hot-doggal lefelé a homokba esik, de Paul minden nehézség nélkül elegánsan elkapta a megfelelő végét.

Kezdett komplexusom lenni tőle, hogy mindig csak rendkívüli ügyességű emberekkel töltöm az időt.

„Kösz, haver” - mondta Paul, rövid kis dührohama már el is illant.

A tűz összeroskadt, a homokhoz közelebb tömörült. Egy hirtelen, fényes narancssárga sisetérből szikrák pattogtak a fekete ég felé. Észre sem vettem, hogy már lement a nap. Most először csodálkoztam el, mennyire későre jár. Teljesen elveszítettem időérzékeimet.

Könnyebb volt Quileute barátaimmal lenni, mint gondoltam.

Korábban, mikor Jacobbal letettük a motoromat a garázsnál - szomorúan ismerte el, hogy a bukósisak jó ötlet volt és neki is eszébe juthatott volna -, ekkor kezdett aggasztani, hogy megjelenek vele a tábortúznél, és azon gondolkodtam, a vérfarkasok most árulónak fognak-e tartani. Haragudni fognak-e Jacobra, amiért elhívott? Tönkreteszem-e a bulit?

De mikor Jacob kihúzott az erdőből a sziklacsúcsnál lévő találkozóhelyre, ahol a tűz már fényesebben ropogott, mint a nap a felhők mögöl, minden olyan hétköznapi és könnyed volt.

„Szia, vámpírlány!” - üdvözölt hangosan Embry. Quil felugrott, hogy feltartott tenyerébe csapjak és megpusziljon. Emily megszorította a kezemet, mikor leültünk ő és Sam mellé a hűvös kőre.

Néhány - többnyire Paultól eredő - csipkelődő megjegyzéstől eltekintve, miszerint jobb lenne a vérszopó bűzét szélirányban tartani, úgy kezeltek, mint közénk tartozót.

Nemcsak a gyerekek jöttek el. Itt volt Billy is, tolószéke, úgy tűnt, a tűz mellett a főhelyen áll. Mellette egy összehajtható kempingszéken ült törékenyen Quil nagyon öreg, ősz hajú nagyapja, az Öreg Quil. Charlie barátjának, Harry-nek az özvegye, Sue Clearwater a másik oldalán ült, két gyermeke, Leah és Seth szintén ott voltak - ők a többiekhez hasonlóan a földön ültek. Meglepett, de nyilvánvalóan mindhármukat beavatták már a titokba. Abból, ahogy Sue-hoz szólt Bili és az Öreg Quil, számomra úgy tűnt, ő vette át Harry helyét a tanácsban. Ezzel vajon gyermekei is automatikusan a La Push legtitkosabb társaságának tagjai közé léptek?

Azon gondolkodtam, mennyire volt szörnyű vajon Leah számára, hogy a kör túloldalán, Samtól és Emilytől távol ült. Gyönyörű arca nem árult el érzelmeket, de soha nem nézett máshova, csak a lángokba. Leah vonásainak tökéletességét nézve önkéntelenül is összehasonlítottam Emily elcsúfított arcával. Mit gondolt Leah Emily sebhelyeiről, most, hogy ismerte a mögöttük rejlő igazságot? Igazságosnak tűnt-e számára?

A kis Seth Clearwater már nem volt kicsi. Hatalmas és boldog mosolya, magas és bivalyerős felépítése kimondottan a fiatalabb Jacobra emlékeztetett. A hasonlóság láttán elmosolyodtam, majd felsóhajtottam. Vajon Seth sorsa is az, hogy élete olyan gyökeres fordulatot vegyen, mint a többi fiúé? Mit rejtett a jövő, ami miatt ő és családja itt lehettek?

Az egész csapat ott volt: Sam és Emily, Paul, Embry, Quil és Jared Kimmel, azzal a lánnyal, akivel a bevésődése történt.

Első benyomásom Kimről az volt, hogy kedves lány, egy kicsit szégyellős és egy kicsit csúnyácska. Széles arca volt, főleg arccsontja miatt, szemei pedig túl kicsik voltak ahhoz, hogy ezt ellensúlyozzák. Orra és szája is kissé túl széles volt ahhoz, hogy hagyományos szépség legyen. Sima fekete haja vékony volt és könnyű a szélben, ami úgy tűnt, sosem áll el a szikla tetején.

Ez volt az első benyomásom. De miután néhány órán át azt figyeltem, ahogy Jared ránéz, többé már semmi csúnyát nem találtam rajta.

Ahogyan ránézett! Mint a vak ember, aki először pillantja meg a napot. Mint a műgyűjtő, aki egy még ismeretlen Da Vinci műre akad; mint az anya, aki újszülött gyermekének arcát nézi.

Jared csodálattal teli szemei új dolgokat láttattak meg velem - hogy Kim bőre a tűz fényében rozsdabarna selyemnek tűnt, hogy ajkainak vonala tökéletesen kanyarodott, hogy milyen fehérnek tűntek mellette fogai és hogy mennyire hosszúak a szempillái - ha lefelé pillantott, az arcát súrolták.

Kim bőre néha sötétebbre váltott, mikor összetalálkozott pillantása Jared áhítatos tekintetével, szemét ilyenkor úgy sütötte le, mint aki zavarban van, de ugyanakkor nehéz volt bármilyen rövid időre is elfordítani tekintetét.

Ahogy néztem őket, úgy éreztem, már jobban értettem, amit Jacob mesélt nekem a bevésődésről - *nehéz ilyen erős elkötelezettségnek és imádatnak ellenállni.*

Kim ekkor fejét Jared mellkasára hajtotta, aki átölelte. Elképzeltem, milyen melege lehet a karjaiban.

„Későre jár az idő.” - mormogtam Jacobnak.

„Ne kezd ez máris” - sűgta vissza Jacob - bár a csapat fele úgyis biztosan meghallotta érzékeny füleivel - „Még csak most jön a legjobb része.”

„Mi a legjobb része? Egyben le fogsz nyelni egy egész marhát?”

Jacob torkából halk nevetés hangzott fel. - „Nem. Az a finálé lesz. Nem csak azért gyűltünk össze, hogy egy egész hétre való mennyiséget megegyünk. Ez technikailag egy tanácsgyűlés. Quil most van itt először és ő még nem hallotta a történeteket. Illetve hallott róluk korábban, de most először hallja majd úgy, hogy tudatában van annak, mind igaz. Ettől az ember jobban odafigyel. Kim, Seth és Leah is először vannak itt.”

„Történetek?”

Jacob mögém sietett ahhoz a kőrákáshoz, aminek a hátamat támasztottam. Karját a vállamra tette és még halkabban suttogott a fülemben.

„A történelmünkről mindig azt hittük, csak legendák.” - mondta - „A történetekről, hogy miként jöttünk létre. Az első történet a szellemharcosokról szól.”

Szinte olyan volt, mintha Jacob szavai játszották volna a bevezetés szerepét. A már csak lent lángoló tűz körül hirtelen megváltozott a légkör. Paul és Embry kihúzták magukat ültükben. Jared oldalba bökte Kimet és gyengéden magához húzta.

Emily spirálkötésű füzetet és tollat vett elő, éppen olyan volt, mint a diák, aki egy fontos előadásra készül. Sam egy kicsit elfordult mellette, hogy ugyanabba az irányba nézzen, mint a mellette ülő Öreg Quil, én pedig hirtelen észrevettem, hogy a tanács öregjei már nem hárman, hanem négyen vannak.

Leah Clearwater, akinek arca továbbra is gyönyörű, érzelemmentes maszknak tűnt, lehunyta szemét - nem úgy, mint aki fáradt, hanem mint aki jobban figyel. Bátyja buzgón az idősebbek felé hajolt.

A tűz még jobban összeroskadt és megint szikrákat lőtt az ég felé.

Billy megköszöri a torkát, bevezetésként nem mondott többet, mint fia, aztán belekezdett a történetmesélésbe telt, mély hangján. Ömlöttek belőle a szavak - pontosan, mint aki már fejből tudja, de ugyanakkor volt bennük érzés és valami finom ritmus. Mint a költő, aki saját versét adja elő.

„A Quileute-ok kezdettől fogva kis nép volt.” - mondta Billy - „És még mindig kis nép vagyunk, de sosem tűntünk el. Ez azért van, mert vérünkben mindig is ott folyt a varázslat. Ez nem mindig jelentette az alakváltást - az csak később következett. Eleinte szellemharcosok voltunk.”

Korábban sosem ismertem fel Billy Black hangjában az uralkodói tónust, bár rájöttem, hogy a tekintély mindig ott csengett benne.

Emily tolla száguldott a papíron, amint próbálta tartani az ütemet.

„Kezdetben a törzs ebben a kikötőben telepedett le és tagjai kitűnő hajóáccsá és halásszá váltak. Nincs róla emlékünkh, ki fedezte fel először ezt a hatalmat, vagy hogyan használták ezt korábban, ha válságos idők jártak. Kaheleha volt történelmünkben az első Szellem Törzsfőnökünk. Ebben a vészhelyzetben Kaheleha azért használta a varázslatot, hogy megvédje földünket.”

„Ő és harcosai elhagyták a hajót - a testük nem, csak a szellemük. Asszonyaik figyelték a testeket és a hullámokat, a férfiak pedig szellemükkel visszatértek a kikötőbe.”

„Fizikailag nem tudtak az ellenséges törzshöz nyúlni, de más módon igen. A történetek úgy szólnak, hogy dühöngő szelet tudtak ellenségük táboraira küldeni, rettenetes üvöltés hangját tudták a szélben kelteni, ami megrémítette az ellenséget. A történetek szerint az állatok látták és értették is a szellemharcosokat és engedelmeskedtek parancsaiknak.”

„Kaheleha szellemseregével bosszúból pusztítást vitt végbe a betolakodók között. Ennek a betolakodó törzsnek volt egy csapat nagy, vastagszőrű kutyája, amelyek szánjaikat húzták a fagyos északon. A szellemharcosok a kutyákat gazdáik ellen fordították, és hatalmas denevérrajokat küldtek a sziklák üregeiből. A kutyákat az üvöltő széllel segítették abban, hogy az embereket megzavarják. A kutyák és a

denevérek győzelmet arattak. A túlélők szétszéledtek és kikötőnket elátkozott helynek nevezték. A kutyák elvadultak, mikor a szellemharcosok szabadjára engedték őket. A Quileute-ok győzedelmesen tértek vissza testükbe és asszonyaikhoz."

„Más, a közelben élő törzsek, mint a Hoh és a Makah törzsek, egyezséget kötöttek a Quileute-okkal. Nekik semmi közük nem volt a varázserőnkhez. Békében éltünk egymás mellett. Ha ellenség közelített, a szellemharcosok elűzték őket."

„A nemzedékek váltották egymást. Ekkor jött el utolsó nagy Szellem Törzsfőnökünk, Taha Aki. Ismert volt bölcsességéről és hogy a békére törekedett. Az ő gondoskodása alatt az emberek jól és elégedetten éltek."

„De volt egy ember, Utlapa, aki nem volt elégedett."

A tűz körül ülők közül valaki halkán felszisszent. Túl lassú voltam, nem vettem észre, kitől jött. Billy sem vett róla tudomást és folytatta a legendát.

„Utlapa egyike volt Taha Aki Törzsfőnök legerősebb szellemharcosainak - erős ember volt, de nagyravágyó is. Úgy gondolta, az embereknek arra kellene használniuk varázserejüket, hogy kiterjessék területüket, hogy leigázzák a Hoh és Makah törzset és birodalmat építsenek."

„Na most, amikor a harcosok szellemalakban voltak, ismerték egymás gondolatait. Taha Aki látta, miről álmodozik Utlapa és megharagudott rá. Megparancsolta Utlapának, hogy hagyja el népét és soha többé ne használja szellem alakját. Utlapa

erős ember volt, de a törzsfőnök harcosai túlerőben voltak. Nem volt más választása, mint elmenni. A kitaszított haraggal a szívében rejtőzött el a közeli erdőben és a lehetőséget leste, amikor bosszút állhat a törzsfőnökön."

„A Szellem Törzsfőnök még békés időkben is éberem őrködött népe fölött. Gyakran ellátogatott egy titkos, szent helyre a hegyekben. Ilyenkor testét hátrahagyva átfésülte az erdőt és a partvonalat, hogy megbizonyosodjon róla, nem közelít fenyegetés."

„Egy napon, mikor Taha Aki elment ellátni feladatát, Utlapa követte. Először Utlapa egyszerűen meg akarta ölni a törzsfőnököt, de ennek a tervnek voltak hátrányai. A szellemharcosok biztosan megkeresték volna, hogy végezzenek vele és gyorsabban tudták volna követni, mint ahogy ő menekül. Miközben elrejtőzött a sziklák között és azt figyelte, ahogyan a törzsfőnök arra készül, hogy elhagyja testét, másik terv jutott az eszébe."

„Taha Aki elhagyta testét a szent helyen és a szelek szárnyán szállt, hogy népére vigyázzon. Utlapa kivárta, míg biztos lehetett benne, hogy a törzsfőnök szellem alakjában már elég messze jár."

„Taha Aki amint átlépett a szellemvilágba, látta, hogy Utlapa követte őt oda és látta Utlapa gyilkos tervét is. Száguldott vissza a szent hely felé, de még a szelek sem voltak elég gyorsan ahhoz, hogy megmentésék. Mire visszaért, teste már eltűnt. Utlapa teste is elhagyatott volt, de nem hagyott visszautat Taha Aki számára - saját testének torkát Taha Aki kezével vágta át."

„Taha Aki követte testét a hegyoldalán lefelé. Rákiáltott Utlapára, de ő semmibe vette, mintha csak a puszta szél lenne.”

„Taha Aki kétségbeesetten nézte, amint Utlapa törzsfőnökként átveszi helyét a Quileute-ok élén. Pár hétig Utlapa semmi mást nem tett, csak arról gondoskodott, hogy mindenki elhiggye, ő Taha Aki. Aztán megkezdődtek a változások - Utlapa első rendelete az volt, hogy megtiltotta minden harcosának, hogy a szellemvilágába lépjen. Azt állította, veszélyt látott, de valójában félt. Tudta, hogy Taha Aki várja a lehetőséget, hogy elmondhassa a történetét. Utlapa maga is félt átlépni a szellemvilágba, mivel tudta, hogy Taha Aki azonnal visszavenné testét. Így álmai, hogy a szellemharcosok seregével hódít majd, szertefoszlottak és abban keresett elégedettséget, hogy uralkodik törzse fölött. Teherré vált - olyan előjogokra tartott igényt, melyekre Taha Aki korábban sosem, kivonta magát a harcosaival közös munka alól, feleségül vett még egy fiatal nőt, aztán egy harmadikat is, miközben Taha Aki felesége tovább élt - ilyesmiről még csak nem is hallottak addig a törzsben. Taha Aki pedig mindezt tehetetlen haraggal figyelte.”

„Végül aztán Taha Aki megpróbálta megölni önnön testét, hogy megvédje törzsét Utlapa mértéktelenségétől. Egy vérszomjas farkast hozott le a hegyekből, de Utlapa elrejtőzött harcosai mögött. Mikor a farkas végzett egy fiatal harcossal, aki a hamis törzsfőnököt védte, Taha Aki rettenetes bánatot érzett. Elküldte a farkast.”

„Minden történet beszámol róla, hogy nem volt könnyű szellemharcosnak lenni. Inkább ijesztő, mint boldog érzés volt elhagyni az embernek a testét. Ezért használták ezt a varázslatos képességet csak szükség esetén. A törzsfőnök magányos útjai, melyek során örködött, terhet és önfeláldozást jelentettek. A testnélküliség felkavaró, kényelmetlen és félelmetes volt. Taha Aki ekkor már

annyi időt töltött testén kívül, hogy rettenetesen szenvedett. Úgy érezte, elátkozták - sosem tud átlépni az örök vadászmezőkre, ahol ősei várták, hanem örökre a kízó semmisségben ragad."

„A hatalmas farkas követte Taha Aki szellemét, amint fájdalmában tekergett és kínlódott az erdőn át. A farkas hatalmas volt fajtársaihoz képest és gyönyörű. Taha Aki hirtelen irigyelni kezdte az egyszerű állatot. Neki legalább volt teste. Neki legalább volt élete. Még állatként is jobb élni, mint ebben a szörnyű, üres tudatállapotban."

„Ekkor támadt Taha Akinak az a gondolata, ami mindent megváltoztatott. Taha Aki megkérte a hatalmas farkast, hogy adjon neki helyet, hogy osztozzanak meg testén. A farkas beleegyezett. Taha Aki megkönnyebbüléssel és hálával lépett be a farkas testébe. Nem az emberi testében volt, de mégis jobb volt, mint a szellemvilág üressége."

„Az ember és a farkas mint egyetlen lény visszatértek a faluba a kikötőben. Az emberek rémületükben elrohantak és a harcosokért kiáltottak. A harcosok lándzsákkal siettek a farkas elé. Utlapa persze biztonságban elrejtőzött."

„Taha Aki nem támadt harcosaira. Lassan hátrált előlük, a tekintetével beszélt és próbálta a törzsi dalokat vonyítani. A harcosok lassan rájöttek, hogy a farkas nem hétköznapi állat, hogy egy szellem hatása alatt áll. Egyik öreg harcos, a neve Yut volt, úgy döntött, megszegi a törzsfőnök parancsát és megpróbál a farkassal kapcsolatba lépni."

„Amint Yut átlépett a szellemvilágba, Taha Aki elhagyta a farkast, hogy beszéljen vele - az állat szelíden várta, hogy visszatérjen. Yut egy pillanat alatt megtudott mindent az igazságról és üdvözölte a valódi törzsfőnököt."

„Ekkor jött Utlapa, hogy megnézzze, legyőzték-e már a farkast. Mikor meglátta Yut élettelenül földön fekvő testét, melyet védelmezően vettek körbe a harcosok, rájött, mi történt. Előkapta kését és Yut felé rontott, hogy végezzen testével, mielőtt még visszatérne belé."

„Áruló!" - ordította és a harcosok nem tudták, mitévők legyenek. A törzsfőnök tiltotta meg az utazásokat a szellemvilágba és a törzsfőnök döntött arról, mi legyen a büntetése annak, aki ellenszegül."

„Yut visszatért testébe, de Utlapa már a torkának nyomta a kést, és száját befogta kezével. Taha Aki teste erős volt, Yut pedig már legyengült a kortól. Yut egyetlen szóval sem tudta figyelmeztetni társait, mert Utlapa örökre elhallgattatta."

„Taha Aki figyelte, amint Yut szelleme elszáll az örök vadászmezőkre, ahonnan Taha Aki örökre ki volt zárva. Iszonyú haragot érzett, erősebbet, mint korábban bármikor. Ismét a nagy farkas testébe lépett, hogy elharapja Utlapa torkát. Viszont amint a farkas testébe lépett, megtörtént a legnagyobb varázslat."

„Taha Aki haragja egy ember haragja volt. A népe iránt érzett szeretete és az elnyomójuk iránti gyűlölete túl erős volt a farkas testének, túl emberi. A farkas összerázkódott és rémült harcosai és Utlapa szeme láttára emberré alakult át."

„Az új ember nem hasonlított Taha Aki testére. Sokkal pompásabb volt. Taha Aki szellemének testi megfelelője volt. A harcosok mégis azonnal felismerték, mert Taha Aki szellemével együtt szálltak.

„Utlapa megpróbált elmenekülni, de Taha Aki már a farkas erejével rendelkezett új testében. Elkapta a tolvajt és kipusztította belőle szellemét, mielőtt az még elmenekült volna a lopott testből.”

„A nép ünnepelte, mikor megértették, mi történt. Taha Aki mindent gyorsan rendbetett, megint együtt dolgozott az emberekkel és visszaadta az ifjú feleségeket a családjaiknak. Az egyetlen változás, amit megtartott, a szellemi utazások vége volt. Tudta, hogy túl veszélyes lenne, mert már felmerült a gondolat, hogy más élete ellopható. A szellemharcosok nem léteztek többé.”

„Ettől kezdve Taha Aki több volt az embernél és a farkasnál is. Vagy úgy nevezték: Taha Aki a Nagy Farkas, vagy úgy, hogy Taha Aki a Szellem Ember. Hosszú, hosszú éveken keresztül vezette törzsét, mivel nem öregedett. Ha veszély fenyegetett, újra farkas-mivoltába alakult, hogy legyőzze vagy megfélemlítse az ellenséget. Népe békében élt. Taha Aki sok fiat nemzett, akik közül páran, mikor átléptek a férfikorba, kiderült, szintén farkassá tudnak alakulni. A farkasok különböztek, mert szellemfarkasok voltak és a bennük rejlő embert tükrözték.”

„Akkor hát ezért teljesen fekete Sam” - dűnnyögte maga elé Quil vigyorogva - „Fekete szív, fekete szőr.”

Annyira belemerültem a történetbe, hogy megrázó volt visszatérni a jelenbe, a kihunyó tüzet övező körbe. Egy másik megrázkódtatás az volt, hogy rájöttem, a kört Taha Aki ük-ük... (ki tudja, hanyadfokú) -ükfiai alkotják.

A tűz egy sor remegő és táncoló szikrát hányt az ég felé, melyek majdhogynem kivehető alakokká álltak össze.

„És a te csokiszínű szőröd mit tükröz?” - súgta vissza Sam Quilnek - „Hogy milyen édes vagy?”

Billy nem vett tudomást a gúnyolódókról. - „A fiak közül néhányan harcosokká váltak Taha Aki mellett és nem öregedtek tovább. Mások, akik nem szerettek átalakulni, nem akartak a farkasemberek csapatához csatlakozni. Ok megint idősödni kezdtek, így a törzs felfedezte, hogy a farkasemberek is megöregedhetnek, mint bárki más, ha lemondanak farkas szellemükről. Taha Aki annyit élt, mint három idős ember együttvéve. Harmadszorra is megnősült, miután első két felesége meghalt és benne találta meg valódi szellem feleségét. Bár a korábbiakat is szerette, ez más volt. Úgy döntött, lemond szellem farkasáról, hogy akkor halhasson meg, amikor felesége.”

„Így jutott el hozzánk a varázslat, de a történet itt még nem ér véget.

Az Öreg Quil Aterára nézett, aki megigazította székét és kihúzta gyenge vállait. Billy ivott egy üveg vízből és megtörölte homlokát. Emily tolla egy pillanatra sem állt meg, mintha mérgében folyamatosan firkált volna a papírra.

„Ez volt a szellemharcosok története.” - kezdte az Öreg Quil vékony tenor hangján - „Most pedig a harmadik feleség önfeláldozásának története következik.”

„Sok évvel azután, hogy Taha Aki lemondott szellem farkasáról és már öregember volt, gondok kezdődtek északon, a Makah törzsszel. Sok fiatal nő tűnt el a törzsből és ők a szomszédos farkasokat hibáztatták, akiktől féltek és akikben nem bíztak. A farkasemberek továbbra is tudtak egymás gondolataiban olvasni, amíg farkas formájában voltak, mint ahogy őseik is képesek voltak rá szellemalakjukban. Tudták, hogy közülük senki nem hibás. Taha Aki próbálta megbékíteni a Makah törzsfőnököt, de azok túlságosan féltek. Taha Aki nem akarta, hogy háború törjön ki vezetése alatt. Már nem volt harcos, aki vezethetné népét. Megbízta legidősebb fiát, Taha Wi-t, hogy találja meg az igazi bűnöst, mielőtt a viszály kitörne.”

„Taha Wi a csapatába tartozó öt másik farkassal együtt keresésre indult a hegyekbe, hogy valamiféle bizonyítékot találjanak az eltűnt Makahok nyomában. Valami olyasmivel találkoztak, amivel korábban sosem - egy különös, édes illattal az erdőben, amely annyira égette orrukat, hogy már fájt.”

Egy kicsit közelebb húzódtam Jacob oldalához. Láttam, hogy szája sarkában mosoly bujkál, karjával szorosan átfogott.

„Nem tudták, miféle teremtmény hagyhat ilyen illatnyomot maga után, de követték.” -Folytatta az Öreg Quil. Remegő hangjában nem volt olyan uralkodói csengés, mint Billy-ében, volt benne azonban valami különös, félelemkeltő él. A szívem gyorsabban vert, ahogy a szavak gyorsabban követték egymást.

„Emberi illat és emberi vér halvány nyomait találták, ahogy követték a nyomokat. Biztosak voltak benne, hogy az általuk keresett ellenség volt az.”

„Útjuk oly távolra vitte őket északra, hogy Taha Wi a csapat felét, a fiatalabbakat visszaküldte a kikötőbe, hogy beszámoljanak Taha Akinak.”

„Taha Wi és két testvére nem tértek vissza.”

„A fiatalabb testvérek kutatni kezdtek idősebb testvéreik után, de csak a csendet találták. Taha Aki fiait gyászolta. Meg kívánta bosszulni fiainak halálát, de öreg volt már. Gyászruhát viselve elment a Makah törzsfőnökhöz és elmondott neki mindent, ami történt. A Makah törzsfőnök hitt gyászában és a feszültség a két törzs között véget ért.”

„Egy évvel később, ugyanazon éjszaka alatt két Makah lány tűnt el otthonából. A Makahok azonnal hívták a Quileute-okat, akik ugyanazt az édes bűzt találták az egész faluban. A farkasok megint vadászatra indultak.”

„Csak egyikük tért vissza. Yaha Uta volt az, Taha Aki harmadik feleségének legidősebb fia, a csapat legifjabb tagja. Hozott magával valamit, amit a Quileute-ok még sosem láttak - egy különös, hideg, kőszerű holttestet, melyet darabokban hozott. Taha Aki családjából mindenki, még azok is, akik sosem voltak farkasok, érezték a halott lény átható szagát. A Makahok ellensége volt az.”

„Yaha Uta beszámolt róla, mi történt: ő és testvérei megtalálták a lényt, aki olyan volt, mint az ember, de kemény volt a teste, mint a gránit - vele volt a két Makah

lány is. Az egyik lány már halott volt, fehéren és vértelenül hevert a földön. A másikat a lény a karjában tartotta, szája a lány torkára tapadt. Ő talán még életben volt, mikor megtalálták a rejtekhelyen, de a lény gyorsan eltörte a nyakát és a földre lökte élettelen testét, mikor megközelítették. Fehér ajkait vér borította, szemei vörösen izzottak."

„Yaha Uta leírta a lény kegyetlen erejét és sebességét. Egyik testvére hamar áldozatává vált, mikor alábecsülte ez az erőt. A lény úgy tépte szét, mint valami játékbabát. Yaha Uta és másik testvére óvatosabbak voltak. Összedolgoztak, két oldalról közelítették meg a lényt, a manőverrel kijátszották. Farkas erejük és gyorsaságuk határáig el kellett menniük, amire addig még sosem kényszerültek. A lény teste kemény volt, mint a kő és hideg, mint a jég. Kiderült, hogy csak fogaikkal tudják elpusztítani. Kis darabokat kezdtek kihalászni a lényből, miközben harcoltak."

„De a lény gyorsan tanult és hamarosan kivédte manővereiket. Yaha Uta testvére a kezébe került. Yaha Uta meglátta, hogy a lény toroka védtelen és előre lendült. Fogaival letépte a lény fejét, annak kezei azonban továbbra is szorították testvérét."

„Yaha Uta felismerhetetlen cafatokra szaggatta a lényt, kétségbeesett igyekezetében tépte ki a darabokat, hogy megmentse testvérét. Elkésett, bár végül a lény elpusztult."

„Legalábbis azt hitték. Yaha Uta kiterítette a bűzlő darabokat, hogy az idősebbek megvizsgálhassák. Az egyik letépett kéz a lény gránitkemény karja mellett feküdt. A két testrész összeért, mikor az idősebbek megpiszkálták egy bottal, a kéz pedig kinyúlt a kardarabért, hogy megpróbálja összerakni magát."

„Az idősebbek elborzadva vetették tűzre a maradványokat. A levegőt ekkor nagy felhőnyi fullasztó, gonosz füst szennyezte be. Mikor már semmi nem maradt, csak hamu, kis zsákokba osztották a hamvakat és messze, nagy területen szórták szét - egy részét az óceánba, egy részét az erdőbe, másik részét a sziklák üregeibe. Taha Aki egy zacskót a nyakára kötve tartott, hogy megtudja, ha a lény bármikor is megpróbálná összerakni önmagát.

„Az Öreg Quil szünetet tartott és Billyre nézett. Billy egy keskeny bőrszíjat tekert le a nyaka körül. Ennek a végén egy kis zacskó lógott, mely az időtől már megfeketedett. Páran levegőért kapkodtak. Talán én is közöttük voltam.

„Úgy nevezték, a Hideg, a Vérivó és abban a félelemben éltek, hogy nem volt egyedül. Már csak egy farkas védelmezőjük volt, a fiatal Yaha Uta."

„Nem kellett sokáig várniuk. A lénynek volt egy társa, egy másik vérivó, aki bosszút keresve eljött a Quileute-okhoz."

„A történetek úgy szólnak, hogy a Hideg Nő volt a leggyönyörűbb lény, amit emberi szem valaha látott. Olyan volt, mint a hajnal istennője, mikor belépett a faluba akkor reggel; a nap egyszerre kisütött és csillogva verődött vissza fehér bőréről, térdéig érő aranyszín haja lángolt. Arca varázslatosan gyönyörű volt, szemei feketék fehér arcában. Páran térdre hullottak előtte, hogy imádkozzanak hozzá."

„Magas, átható hangján olyan nyelven kérdezett valamit, amit senki nem értett. Az emberek megdöbbenek, nem tudták, hogyan válaszoljanak neki. Taha Aki vérvonalából senki nem volt a szemtanúk között, csak egy kisfiú. Édesanyjába kapaszkodott és sikoltott, hogy orrát bántja a szag. Az idősek közül az egyik, aki épp a tanácsba tartott, meghallotta a kisfiút és rájött, mi jött közénk. Rákiáltott az emberekre, hogy meneküljenek. Őt ölte meg először."

„Húsz tanú látta a Hideg Nő érkezését. Ketten éltek túl, de csak azért, mert a vér elterelte a nő figyelmét és az megállt csillapítani szomját. Taha Akihoz rohantak, aki a tanácsban ült más idősekkel, fiaival és harmadik feleségével."

„Yaha Uta szellemfarkas alakját vette fel, amint meghallotta a híreket. Egyedül indult a vérivó elpusztítására. Taha Aki, harmadik felesége, fiai és az idősek mögötte jöttek."

„Először még nem látták meg a lényt, csak támadásának nyomait. Széttépett testek, páran vérbe borulva, szédobálva az úton, ahol a nő feltűnt. Aztán meghallották a sikolyokat és a kikötőbe siettek."

„A Quileute-ok közül páran már a hajókhoz futottak, hogy meneküljenek. Cápaként úszott utánuk, hihetetlen erejével áttörte a hajó orrát. Mikor a hajó elsüllyedt, elkapta azokat, akik megpróbáltak elúszni és őket is széttépte."

„Mikor meglátta a parton a hatalmas farkast, elfeledkezett az úszva menekülőkről. Olyan gyorsan úszott, hogy elhomályosult, és egyszerre ott volt, hogy víztől

csöpögőn és ragyogón álljon Yaha Uta elé. Rámutatott egy ujjával és megint kérdezett valamit érthetetlen nyelven. Yaha Uta várt."

„Kemény küzdelem volt. A nő nem olyan harcos volt, mint korábban a társa. De Yaha Uta egyedül volt - és a nő dühét senki sem terelte el róla."

„Mikor Yaha Uta vesztett, Taha Aki kihívást kiáltott. Előre bicegett és egy öreg, fehér orrú farkassá alakult. A farkas öreg volt, de ő volt Taha Aki a Szellem Ember, akit haragja erőssé tett. Megint elkezdődött a harc."

„Taha Aki harmadik felesége éppen előtte látta saját fiát meghalni a nőtől. Most pedig a férje küzdött, és nem remélte, hogy győzhet. Korábban minden szót hallott, amit a mészárlás tanúi elmondtak a tanácsnak. Hallott már Yaha Uta első győzelméről és tudta, hogy testvérét az átalakulás mentette meg."

„A harmadik feleség előhúzott egy kést egyik, mellette álló fiának övéből. Mind fiatal fiúk voltak, még nem férfiak, és az asszony tudta, meghalnak ők is, ha apjuk elbukik."

„A harmadik feleség magasra emelt törrel rohant a Hideg Nő felé. A Hideg Nő mosolygott, nem fordította el figyelmét az öreg farkassal vívott küzdelemről. Nem félt sem a gyenge emberi nőtől, sem a késtől, amely meg sem tudná karcolni bőrét és már a halálos csapásra készült Taha Aki ellen."

„Ekkor a harmadik feleség olyasmit tett, amire a Hideg Nő nem számított. Térdére hullott a vérivó előtt és a kést saját szívébe dőfte."

„Vér lövellt ki a harmadik feleség ujjai közül és ráfröccsent a Hideg Nőre. A vérivó nem tudott ellenállni a friss vér csábításának, ami a harmadik feleség testéből folyt. Ösztönösen a haldokló nő felé fordult, egy másodpercre teljesen úrrá lett rajta a szomj."

„Taha Aki fogai összezárultak nyaka körül."

„A harc még nem ért véget, de Taha Aki már nem volt egyedül. Két fiatal fia, akik végignézték anyjuk halálát, olyan haragot éreztek, hogy szellemfarkas alakban ugrottak előre, pedig még nem értek férfivá. Apjukkal együtt végeztek a lénnel."

„Taha Aki soha többé nem tért vissza a törzshöz. Nem változott már vissza emberré. Egy napig még ott feküdt harmadik felesége teste mellett, morgott, ha bárki megpróbálta az asszonyhoz nyúlni, aztán az erdőbe ment és soha többet nem tért vissza."

„A hidegekkel onnantól fogva ritkán volt baj. Taha Aki fiai vigyáztak a törzsre, amíg az ő fiaik is elég idősök nem lettek ahhoz, hogy átvegyék helyüket. Akkortól kezdve soha nem volt egyszerre háromnál több farkas. Ennyi elegendő volt. Időnként egy-egy vérivó áthaladt a területükön, de meglepték őket, mert nem számítottak a farkasokra. Előfordult, hogy egy-egy farkas meghalt, de soha többé nem tizedelték meg őket annyira, mint akkor először. Megtanulták, hogyan harcoljanak a hidegek ellen, és a tudást továbbadták, farkas ész a farkas észnek, szellem a szellemnek, apa a fiának."

„Telt az idő és Taha Aki leszármazottai már nem váltak farkassá a férfikor elérésekor. Csak hosszú idő elteltével, ha egy hideg a közelben járt, akkor tértek vissza a farkasok. A hidegek egyedül vagy párban jöttek és a csapat kicsi maradt.”

„Jött egy nagyobb csapat és a ti dédnagyapáitok felkészültek rá, hogy leszámoljanak velük. De vezetőjük úgy beszélt Ephraim Black-kel, mintha ember lenne, és megígérte, hogy nem bántja a Quileute-okat. Különös sárga szemei némi bizonyítékul szolgáltak arra, amit állított, hogy ők nem olyanok, mint más vérivők. Többen voltak, mint a farkasok; a hidegeknek nem lett volna szükségük arra, hogy megállapodást kössenek, ha le akarták volna győzni a farkasokat. Ephraim beleegyezett. Azok betartották ígéretüket, bár jelenlétük kezd másokat is idevonzani.”

„Számuk pedig nagyobb csapatot hívott életre, mint amit a törzs valaha látott.” - mondta az Öreg Quil, és egy pillanatra fekete, ráncok között megbúvó szeme mintha megpihent volna rajtam. - „Kivéve persze Taha Aki időszakát” - mondta, aztán felsóhajtott. - „Így aztán fiaink megint hordozzák a terhet és megosztják az áldozatot, amit apáik viseltek előttük.”

Egy hosszú pillanatig mindenki hallgatott. A varázs és a legenda leszármazottai a tűz fölött egymásra bámultak, szemükben szomorúsággal. Mindegyikük, egyet kivéve.

„Teher.” - gúnyolódott halkán. - „Szerintem klassz.” - Quil alsó ajkát egy kicsit lebiggyesztette.

Az elalvó tűz túloldalán Seth Clearwater egyetértőleg bólintott, szemében csodálattal a törzs védelmezőinek testvérisége felé.

Billy felnevetett, halkan és hosszan, és úgy tűnt, a varázs fénylő parázsdarabokká halványul. Hirtelen megint csak egy baráti kör ült a tűz körül. Jared egy kis kődarabot dobott Quilre, és mindenki nevetett, mikor az felugrott. Halk beszélgetés mormogása hallatszott körülöttünk, hétköznapi és viccelődve.

Leah Clearwater nem nyitotta ki szemét. Azt hittem, látok valami csillogást az állán, mint egy könnycsepp, de egy pillanattal később, mikor odanéztem, már nem volt ott.

Sem Jacob, sem én nem szólaltunk meg. Olyan csendes volt mellettem, lélegzete mély és egyenes, hogy azt hittem, közel állhat az alváshoz.

Gondolataim ezer év távolságában jártak. Nem Yaha Útára vagy a többi farkasra gondoltam, nem is a gyönyörű Hideg Nőre - őt nagyon is könnyen magam elé tudtam képzelni. Nem, olyasvalakire gondoltam, aki az egész varázslaton kívül volt. Próbáltam elképzelni a névtelen nőnek az arcát, aki az egész törzset megmentette - a harmadik feleségre.

Csak egy emberi nő, akinek nem volt semmi különös tehetsége vagy hatalma. Fizikailag gyengébb és lassabb is, mint a történetben szereplő bármelyik szörny. De ő volt a kulcs, a megoldás. Megmentette férjét, fiait, a törzset. Bárcsak emlékeznének a nevére... Valami megrázta a karomat.

„Gyerünk, Bells.” - mondta Jacob a fülembe. - „Megérkeztünk.”

Megzavarodva pislogtam, mert úgy tűnt, a tűz kialudt. Bámultam a váratlan sötétségbe, próbáltam érzékelni a környezetemet. Kellett egy perc, mire felfogtam, hogy már nem a sziklán vagyok. Jacob és én egyedül voltunk. Még mindig a karja alatt voltam, de már nem a földön ültem.

Hogy kerültem én Jacob autójába?

„Ó, a fenébe!” - sóhajtottam, mivel rájöttem, hogy elaludtam. - „Mennyire van késő? A francba, hol az a hülye telefon?” - Dühösen tapogattam zsebeimet - üresek voltak.

„Nyugi. Még éjfél sincs. És már elhívtam őt érted. Nézd - ott vár.”

„Éjfél?” - ismételtam ostobán, még mindig megzavarodva. A sötétségbe bámultam és szívdobogásom felgyorsult, mikor szemmel ki tudtam venni a Volvo alakját 30 méterrel arrébb. Az ajtó kilincse felé nyúltam.

„Tessék” - mondta Jacob és egy kis tárgyat adott a kezembe. A telefont. „Te hívtad fel Edwardot helyettem?”

Szemem már eléggé hozzászokott a sötétséghez, hogy meglássam felvillanó mosolyát. - „Rájöttem, hogy hajói viselkedem, több időtölthetek veled.”

„Koszi, Jake.” - mondtam meghiúsultan. - „Komolyan köszönöm. És koszi a meghívást az estére. Ez olyan...” - Nem találtam a szavakat. - „Hú. Ez nagyon más volt.”

„És még azért sem maradtál fenn, hogy megnézd, amint lenyelek egy marhát." - Nevetett. -, „Nem, én örülök, hogy tetszett. Nekem... jó volt. Hogy ott vagy velem."

Valami mozgás volt a sötét távolban - valami halványan a fekete fák előtt. Valaki járt ott?

„Hát igen, nem is olyan türelmes, ugye?" - mondta Jacob, mikor észrevette, hogy másfelé nézek. - „Menj csak. De gyere vissza hamarosan, jó?"

„Persze, Jake" - ígértem és kinyitottam a kocsiját. A hideg levegő körbefolyt lábaim körül és megremegtem.

„Aludj jól, Bells. Ne aggódj semmit - ma én örökösödöm feletted."

Megálltam, fél lábbal már kilépve a földre. - „Nem, Jake. Pihenj csak, én jól leszek."

„Persze, persze" - mondta, de inkább hangzott leereszkedőnek, mint egyetértőnek.

„Jó éjt, Jake. Köszönöm."

„Jó éjt, Bella." - suttogta, ahogy elsiettem a sötétbe. Edward a határvonalon ért el.

„Bella!" - mondta komoly megkönnyebbüléssel hangjában, karjaival szorosan átölelt. „Szia, Ne haragudj, hogy ilyen későn jövök. Elaludtam és.

„Tudom. Jacob elmondta." - Elindult az autó felé, én mereven támolyogtam mellette. -, „Fáradt vagy? Vihetlek is."

„Jól vagyok."

„Menjünk csak haza és feküdj le. Jól érezted magad?"

„Igen - elképesztő volt, Edward. Bárcsak eljöhettél volna. El sem tudom mondani. Jake apja a régi legendákat mesélte el és olyan volt... mint a varázslat.”

„Mesélj majd el mindent. Miután már aludtál.”

„Én nem tudom majd úgy.” - mondtam és egy hatalmasat ásítottam.

Edward kuncogott. Kinyitotta nekem az ajtót, beemelt és bekapcsolta rajtam a biztonsági övet.

A fényszórók villantak fel és söpörtek át rajtunk. Intettem egyet Jacob fényszórói felé, de nem tudom, látta-e a mozdulatomat.

Miután Charlie-n is túljutottam, akivel nem volt annyi gondom, mint vártam, mert Jacob őt is felhívta, akkor éjjel ahelyett, hogy rögtön bezuhantam volna az ágyba, kihajoltam a nyitott ablakon, míg Edward visszatérésére vártam. Az éjszaka meglepően hideg volt, majdnem télies. A szeles sziklákon ez egyáltalán nem tűnt fel; úgy gondoltam, ez nem annyira a tűztől, mint attól van, hogy Jacob mellett ültem.

Jeges cseppek csapódtak arcomnak, amint esni kezdett az eső.

Túl sötét volt ahhoz, hogy a fenyőfák szélben hajlongó és rázkódó háromszögein hívül sokkal többet lehessen látni. De erőltettem a szememet, más alakok után kutattam a viharban. Egy halvány sziluett, amint szellemként vág át a sötéten... vagy talán egy hatalmas farkas árnyékos körvonala... Szemeim túl gyengék voltak.

Aztán közvetlenül mellettem mozdult valami az éjszakában. Edward csusszant be az ablakon, keze hűvösebb volt, mint az eső.

„Jacob van ott kint valahol?" - kérdeztem, borzongtam, amint Edward karjaiba zárt.
„Igen... valahol. Esme pedig hazafelé tart."

Felsóhajtottam. - „Hideg és esős idő van. Ez olyan ostobaság." - megint megborzongtam. „Csak neked van hideg, Bella." - nevetgélt.

Almomban is hideg volt aznap éjjel, talán mert Edward karjaiban aludtam. De azt álmodtam, kint vagyok a viharban, a széltől lobog a hajam és nem látok semmit. A First Beach sziklás körívén álltam és próbáltam kivenni a gyorsan mozgó alakokat, akiket csak halványan láttam a sötétben a part szélén. Először nem volt ott semmi, csak egy fekete és egy fehér villanás, amint egymásnak ugranak, majd eltáncolnak. Aztán, mintha a hold hirtelen áttört volna a felhőkön, már mindent láttam.

Rosalie volt az, nedves haja nyirkosán és aranyszínűn lengett hátul a térdéig és egy óriási farkasnak támadt - a farkas pofája ezüstös volt, és ösztönösen Billy Blacket ismertem fel benne.

Futásnak eredtem, de ez az álmokban látott idegesítően lassú mozgás volt. Próbáltam kiáltani feléjük, hogy megmondjam, hagyják abba, de kiáltásomat elvitte a szél és nem tudtam hangot kiadni. Karjaimmal hadonásztam, hátha felhívom magamra figyelmüket. Valami megvillant a kezemben és akkor először vettem észre, hogy jobb kezem nem üres.

Egy hosszú és éles pengét tartottam, mely ősi volt és ezüstszerű, bevonatot formált rajta a rászáradt, megfeketedett vér.

Eltávolodtam a késtől és szemeim tágra nyíltak hálósobám nyugodt sötétjében. Először azt fogtam fel, hogy nem vagyok egyedül és oldalra fordultam, hogy

arcomat Edward mellkasának szorítsam, mivel tudtam, hogy bőrének édes illata jobban elűzi a rémálmot, mint bármi más.

„Felébresztettek?” - suttogta. Papír hangját lehetett hallani, az oldalak susogását, aztán egy könnyű puffanást, mint amikor valami leesik a fapadlóra.

„Nem.” - motyogtam és elégedetten felsóhajtottam, amint karjai szorosabbra fonódtak körülöttem. - „Rosszat álmodtam.”

„El akarod mesélni?”

Megráztam a fejemet. - „Túl fáradt vagyok. Talán majd reggel, ha nem felejttem el.” Ereztem, ahogy a csendes nevetéstől rázkódik.

„Akkor reggel.” - egyezett bele.

„Mit olvastál?” - motyogtam félálomban.

„Az Üvöltő szeleket.” - mondta.

Álmosan ráncoltam a homlokomat. - „Azt hittem, nem szereted azt a könyvet.”

„Elöl hagytad.” - dűnnyögte és lágy hangja az öntudatlanság felé sodort engem. -

„Azonkívül... Minél több időt töltök veled, annál több emberi érzés válik számomra érthetővé. Azt vettem észre, hogy jobban együtt tudok érezni Heathcliffel, mint azt eddig lehetségesnek gondoltam.”

„Mmmm.” - sóhajtottam.

Mondott még valamit, valamit halkan, de már aludtam.

A következő reggel gyöngyszürke és csendes világosodással érkezett. Edward az álmomról kérdezett, de nem tudtam rá visszaemlékezni. Csak arra emlékeztem,

hogy fáztam és hogy örültem, hogy ott van, mikor felébredtem. Megcsókolt, elég hosszan ahhoz, hogy szívem szaporán verjen, aztán hazaindult átöltözni és elhozni a kocsiját.

Gyorsan felöltöztem, nem sokat válogathattam. Bárki is fosztotta ki a szennyesemet, alaposan megrövidítette a ruhatáramat. Ez nem annyira volt ijesztő, viszont komolyan bosszantó volt. Mikor épp reggelizni indultam volna, felfedeztem rongyos könyvemet, az Üvöltő szeleket a földön nyitva, ahova Edward dobta le éjjel - ott maradt nyitva, ahol Edward tartott, mint ahogy nálam is ott szokott nyitva maradni a tönkrement kötésnek köszönhetően. Kíváncsian emeltem fel, próbáltam visszaemlékezni rá, mit is mondott. Valami olyasmit, hogy együtt érez Heathcliffel, mindenkivel. Ez nem lehetett igaz, ez a része biztos csak álom volt.

A nyitott oldalon megakadt a szemem három szón, közelebb hajtottam fejemet, hogy alaposabban elolvassam a bekezdést. Heathcliff beszélt, ezt a részletet jól ismertem.

És itt láthatja, mennyire különböznek egymástól érzéseink: ha Linton volna az én helyemben és én az övében, noha úgy gyűlölöm, hogy ez a gyűlölet egész életemet megmérgezte, sohasem emelnék kezem rá. Hiába vág hitetlen arcot! Sohasem fosztottam volna meg Catherine-t a társaságától, ha ő, Catherine, ragaszkodott volna hozzá. De abban a percben, mihelyt Catherine érdeklődése megszűnt volna iránta, kiteptem volna a szívét, és felittam volna a vérét. Addig is azonban, nem ismer, ha nem hisz most nekem, addig is inkább engedtem volna, hogy lassú tűzön süssenek meg, mint hogy csak egy haja szálát is meggörbítsem.

A szavak, melyeken megakadt a szemem: *felittam volna a vérét*. Megborzongtam.

Igen, azt biztosan csak álmodtam, hogy Edward bármi jót mondott volna Heathcliffről. Ez az oldal pedig valószínűleg nem az volt, amit épp olvasott. Bármelyik oldalnál kinyílhatott a könyv, mikor leesett.

12. Idő

"előre látotam"

"Birság" morgott.

"Edward eléri, hogy ezt tegyem. De előre láttam, hogy nehezebb lesz ha megleplek téged"

Suli után a kocsihoz sétáltunk és fogalmam sem volt miről beszél.

"Magyarul?" kértem.

"Ne legyél gyerek. Semmi dühroham."

"Már előre félek."

"Annyira átlagos vagy. Csak egy érettségi buli. Nem nagy dolog. Nem kell ezen kiakadni.

De láttam, hogy ki fogsz borulni ha meglepetésnek szánom." áttáncolt az uton Edward utána nyult, hogy összekócolja a haját.

"És Edward mondta hogy mondjam el. De ez semmi, ígérd meg."

Nagyott sóhajtottam" Van egyáltalán értelme ezen vitatkozni?"

"nincs"

"Rendben, Alice. Ott leszek, de minden percét utálni fogom. Igérem"

"Ez egy érzés. Erről jut eszembe imádom az ajándékom. Neked is azt kéne."

"Alice, Én nem."

Oh, tudom ezt, de majd fogod."

Rémület kinzott miközben megpróbáltam emlékezni hogy mi váltotta ki ezt belőle...

"Bámulatos" motyogta Edward. "Hogy lehet valaki ilyen kicsi mégis ennyire boszantó?"

Alice nevetett "Ez tehetség"

"Nem várhattál volna még pár hetet ezzel hogy elmond?" Kérdeztem ingerülten. "Most hosszabb ideig leszek emiatt ideges."

"Bella" mondta lassan. "Tudod hogy melyik nap ez?"

"Hétfő?"

A szemeit forgatta... "Igen. Hétfő... negyedike" Megragata a kezemet és a féluton lévő körbe mutatott egy nagy sárga poszter a

tornaterem ajtón. Nagy betűkkel volt kiemelve az érettségi dátuma pontosan mától egy hétre. Nem válaszoltak. Alice csak

szomorunak tette magát, Edward felhuzta a szemöldökét.

Én nem...! Hogy történt ez? Fáradt voltam ahoz hogy megszámoljam az eltelt napokat. Annak az egésznek a közepén hogy a

kinzó idő fölött, az időm elveszett. A világ szükülni kezdett mintha valaki kirugta volna alólam az időt. A feszült

hetek, agodalom, a terveim mind elvesztek. Kifutottam az időből.

Nem áltam készen. Nem tudtam hogy csináljam , hogy köszönjek el Charlie-tól, Renée-től... Jakobtól és az emberi mivoltomtól.

Pontosan tudtam ,hogy mit akarok de rettegettem attól ,hogy mi árán akarom ezt. Elméletben nyugtalan voltam de mégis lelekes hogy halandóságom cserélem a halhatatlanságra tudván hogy ez az Edwardhoz

tartozásom egyetlen kulcsa.Aztán ott volt az a tény is ami vadászott rám ismert és ismeretlen "dolgozok."Inkább nem itt kéne

üldögelnem elesetten arra várva hogy valami elkapjon.

Elméletben mindennek volt értelme.Gyakorlatban... Embernek lenni mindaz volt amit tudtam. A jövő azon túl egy nagy,sötét

szakadéknak tűnt amit nem tudok meg addig még bele nem ugrok.

Ez az egyszerű ismeret, a mai nap dátuma-nyilvánvaló volt ösztönösen elnyomtam ezt tudat alatt-határidőt képezve

türelmetlenül számoltam visszafele a dátumig,a "kivégzéseemig".

Homályosan tudatában voltam annak ,hogy Edward nekem nyitotta ki a kocsiját,Alice csacsog a hátsó ülésen és az eső

kopog a kocsiját szélvédőjén.Edward úgy tűnt rájött ,hogy csak testben vagyok itt és a gondolataim valahol máshol de nem

zaravart meg ebben.Vagy talán tudta, és én túl voltam a megjegyzésen.Mindez végetért a házuknál ahol Edward a

kanapéhoz vezetett és lehuzzott maga mellé.Kifele bámultam az ablakon bele a kellemes szürke homályba és megpróbáltam

megtalálni hogy az elhatározásom mivé lett.

Miért rémíszta meg? Tudtam, hogy eljön a határidő. Ennek miért kell megijesztenie hogy itt van?

Nem tudom meddig hagyta hogy bámuljak kifele. De az eső eltűnt a sötétségben amikor eleget ebből.

Hideg kezeit az arcomra tette és arany színű szemeivel a szemembe nézett.

"Lennél kedves elmondani nekem min gondolkodsz? Mielőtt dühös leszek?"

Mit mondhatnék neki? Gyáva lennék? Kerestem a szavakat.

"Az ajkaid fehérek, beszélj Bella"-mondta.

"Ez a dátum váratlanul ért engem"-suttogtam. "Ez minden"

Várt, Az arca megtelt aggodalommal és szkepticizmussal.

Megpróbáltam megmagyarázni" Nem vagyok biztos abban hogy mit kellene tennem....hogy mondjam el Charlie-nak....mit

mondjak..." A hangom elcsuklott.

"Nem a buli miatt?"

Megráncoltam a szemöldököm" Nem, de kösz hogy emlékeztettél rá!"

Az eső hangosabb volt ahogy az arcomba nézet....

"Nem állsz készen" suttogta.

"készen állok" Egy hirtelen reakció volt. Tudtam , hogy átlát ezen úgyhogy vettem egy mély lélegeztetést és elmondtam az

igazságot" Készen fogok állni"!

"Nem állsz készen semmire"

Éreztem ahogy a szemeimben aggodalom látszódik ahogy hangsúlyoztam az okokat" Victora, Jane, Caius, bárki volt is a

szomámban....

"Várd meg hátha több ok merül fel"

"Annak nincs értelme,Edward!"

Szilárdan odarakta a kezeit az arcomhoz és lassu megfontoltsággal beszélt.

"Bella,közülünk senkinek se volt választása.Láttad mit tett Rosalivel.Mind küzdöttünk ,hogy megpróbáljuk azzal ami felett nem

volt hatalmunk.Nem fogom neked engedni neked van választásod."

"Már választottam."

"Nem fogod ezt végig csinálni mert egy kard lebeg a fejed felett.Figyelni fogunk erre és gondoskodni fogunk

rólad."megfogadta"Amikor már túl vagyunk ezen és semmi kényszerítő nem lesz a kezében azután majd nyugodtan dönteni

hogy csatlakozol e hozzám.De most rémült vagy, ne erőltess ebbe bele magad."

"Carlise megigérte"motyogtam"Éretségi után"

"Nem mielőtt nem állsz készen"mondta biztosnak érezve magát"És határozottan addig nem még fenyegetve érzed magad"

Nem válaszoltam.Nem voltam képes vitatkozni.Pillanatnyilag úgy tűnt nem találom az elkötelezettségeimet.

"Ott"Megcsókolta a homlokomat."Ne aggódj emiatt"

Kacagtam egy bizonytalan kacaj"Semmi csak a küszübün álló katasztrófa"

"Értem"

Még mindig az arcom nézte várva h mikor oldodok fel.

"Kérdezhetnék valamit?mondtam.

"Bármit"

Haboztam beleharaptam az ajkamba aztán megkérdeztem azt ami még agasztott.

"Mit kapok érettségire Alicetől?"

Kuncogott"Úgy néz ki szerzett nekünk két hangverseny jegyet."

"ez jó" Annyira megkönnyebbültem ,majdnem elis mosolyodtam."Tacomaban van a koncert,egy lapon láttam múlt héten,azt

gondoltam hogy ez tetszene emlékszem amikor mondtad hogy az egy jó CD volt."

"Ez egy jó ötlet , köszönöm!"

"Remélem még nem kelt el minden jegy."

"Azt gondoltam ezzel számoltam.Tudnom kellett volna."

Sóhajtottam.

" Van még valami amit meg szeretnél volna kérdezni?"mondta.

-Te aztán tudsz mindent...- sóhajtottam újra.

-Kiválóan tudok olvasni az arcodból, sokat gyakoroltam. Kérdezz.

Lehunytam a szemem, s szorosán Edward mellkasához bújtam, hogy ne lássa az arcom.

-Nem akarod, hogy vámpír legyek.

-Persze, hogy nem akarom-mondta ki gyengéden- Ez nem kérdés volt.

-Hát...nagyon aggódom... hogy miért nem akarod?

-Aggódsz?- kérdezte csodálkozva.

-Elmondod nekem az igazat? Nem fogok megsértődni.

Síri csend támadt, éreztem, hogy gondolkodik a válaszon.

-Ha válaszolok a kérdésedre, akkor elmondod nekem, hogy miért érdekel?

A mellkasába bólintottam.

Nagyot sóhajtott a válasza előtt:

-Bella, a te életed sokkal jobban is alakulhatott volna. Tudom, hogy hiszel abban, hogy van lelkem, de én egyáltalán nem

vagyok erről meggyőződve.

Nem kockáztathatom a te...-lassan becsukta a szemét- Ha ezt megengedném neked... hogy az legyél ami én vagyok... csak

azért, mert sose akarlak elveszíteni...

ez egy nagyon önző cselekedet lenne a részemről, a legönzőbb, amit csak el tudok képzelni.

Mindennél jobban, szeretném, szeretnék magamnak, de neked többre van szükséged. Neked többet szeretnék. Megadni

magam a saját önzőségemnek... az bűn lenne.

Ez lenne életem legönzőbb döntése, még ha örökké is fogok élni. Ha... létezne számomra akármilyen módszer, hogy

emberként élhessek veled, bármit megtennék, bármi áron.

Továbbra is mozdulatlanul ültem, s próbáltam feldolgozni az előbb hallottakat.

Edward úgy gondolta, hogy önzően viselkedik...

Éreztem, ahogy széles mosoly ül ki az arcomra.

-Akkor... nem attól félsz, hogy nem fogsz...engem szeretni úgy, mint ahogy most szeretsz... tudod, amikor már nem leszek se

ilyen puha, se ilyen meleg... és az illatom is megváltozik? Te tényleg velem akarsz lenni attól függetlenül, hogy mivé válok?

Hangos sóhajtást hallottam.

-Te komolyan azért aggódtál, hogy nem fogsz nekem többé tetszeni?-háborodott fel.

De elnevette magát, mielőtt válaszolhattam volna. "Bella, ahhoz képest, hogy jó megérzőképességgel rendelkezel egy

emberhez képest, néha olyan butaságokat tudsz mondani!"

Tudtam, hogy az ő szemében butaságnak tűnik, de nagyon megkönnyebbültem. Ha tényleg velem akar lenni, akkor akármin át

tudok menni...valahogy. Az 'önző' szócska hirtelen olyan káprázatosan szépnek tűnt. -

"Nem hinném, hogy el tudod képzelni, mennyire könnyebb lesz nekem minden, Bella" – mondta egy hajszálnyi jókedvvel a

hangjában- "amikor nem kell majd minden erőmmel arra koncentrálnom, hogy nehogy véletlenül megöljelek. Mondjuk,

természetesen lesznek olyan dolgok is, amiket biztosan hiányolni fogok. Például ezt..."

Mélyen a szemembe nézett és hihetetlenül lágyan megsimogatta az arcomat.

Éreztem, ahogy lassan kezdek elpirulni. Edward

lágyan nevetett.

-" És a szíved dobogását.-" komolyra fordította a szót, azonban még láttam az arcán halvány mosolyát- "Ez életem

legcsodálatosabb hangja. A hallásom annyira megszokta, hogy meg merek neked esküdni, hogy kilométerekről is könnyen

felismerném. De mindez nem fontos. Csak ez,"-mondta, s két hideg kevével az arcomhoz ért- "Te. Téged akarlak megtartani.

Te mindig az én Bellám maradsz, még ha egy kicsit kevésbé halandóvá is válsz..."

Sóhajtottam és meglegedetten csuktam be szemeimet a kezeiben.

"Most válaszolsz a kérdéseimre?Az igazságot ne kiméld az érzéseimet?" kérdezte.

"természetesen"vágtam rá rögtön szemeim kipattantak.Mit akarhat?!

Lassan mondta a szavakat"Te nem akarsz a feleségem lenni."

A szivverésem megállt,előtört egy érzés.Egy hideg verejték cseppet éreztem a nyakamon és a kezeim jéggé dermedtek.

Várta és figyelte a reakciómat.

"Ez nem kérdés"Suttogtam végül.

Lesütötte a szemeit,hosszu árnyékokat hajított és leeresztette kezeit.

"Aggódtam amiatt miért éreztem olyannak a tekintetét.Megpróbáltam nyelni egyet.

"Semelyiksem egy kérdés volt"Suttogtam.

"kérlek Bella."

"Az igazság?"kérdeztem hansulyozzva a szavakat.

"Természetesen.Tudni akarom bármi is legyen az."Vettem egy mély

lélegzetet."Nevetni fogsz rajtam"

A szemei velvillantak, megrázkodtam. "Nevetni?"Ezt nem tudom elképzelni."

"Majd megérted"Motyogtam aztán egy nagyot sóhajtottam.Az arcom fehérből

hirtelen vörös lett, lángolt a bosszuságtól.

"Rendben,Lehet neked viccnek fog hangzani de igazán! ez annyira

igazságos...annyira...(soembarrassing !) Ismertem be és

ismét az arcom a mellkasába temettem.

Volt egy röpké szünet...

"Nem én következtem"

Hátradöntöttem a fejem és dühösen néztem rá, zavart ami arra készítetett engem hogy kitörjek.

"Én nem az a lány vagyok, Edward. Aki amint kikerül a középiskolából rögtön férjhez megy az épp aktuális barátjához mint

valamennyi kisvárosi fajankó. Tudod milyen emberek gondolják ezt? Ráébredszen már hanyadik században vagy? Az emberek

nem házasodnak 18 évesen. Nem az okosak, felelősek, érett emberek! Én nem az a lány készülök lenni. Ez nem az aki

vagyok..." Elcsuklott a hangom ahogy engedtem ki a gőzt.

Edward arcán lehetetlen volt olvasni ahogy gondolkodott a válaszon.

"Ez minden?" kérdeze végül.

Pislogtam "Ez nem elég?"

"Ez nem te vagy... Lelkesebb vagy a halhatalanságért mint én?"

Azután bár éreztem, hogy nevetni fog miközben én idegrohamot kapok.

"Edward!!" Ziháltam. "És itt... mindig... azt gondolom... te... annyira... okosabb vagy mint én!"

A karjaiba vont és éreztem ahogy nevet rajtam.

"Edward!" Mondtam miközben sikerült világosabban kicsit több erőfeszítéssel beszélnem.

"Nincs örökké nélküled. Nem szeretnék egy napot se nélküled.

"Nos ez megkönnyebbülés."

" Azért jó érteni.És értem a perspektivád,Bella, tényleg azt teszem.De nagyon tetszene ha megpróbálnál tapintatos lenni.

Akkora kijózanodtam,úgyhogy bólintottam és igyekeztem hogy távol tartsam rosszalló tekintetét.

Arany szemei hipnotikusak lettek ahogy birtokoltak engem.

"Látod Bella,én mindig az a fiu voltam.Az én világomban már férfi voltam.Nem kerestem a szerelmet"- "Nem Túlzottan lelekes

voltam a katonaságtól a háboru dicsőségére gondoltam csak amikor leendő újonc voltam.-De ha megtaláltam volna..."

Szünetett tartott miközben oldalra döntötte a fejét.

"Készültem volna megmondani ha találtam volna valakit de nem tettem. Ha megtaláltalak volna téged ez nem lett volna

kéréség hogy jártam volna el. Az a fiu voltam aki-amint felfedezett rájött mit keresett-a térdére tette a kezeit.

"Ráadásul örökkévalóságig akartalak volna téged a szavak nem is tudják kifejezni mennyire."rám mosolyodott.

Szemmeimmel bámultam fagyos tekintetét.

"Lélegezz, Bella." Emlékeztetett miközben mosolygot.Lélegeztem.

"Látod az én oldalam mostmár egy kicsit is ,Bella?"

Néhány másodperc után, tudtam.Láttam magam egy hosszú szoknyában és egy magas nyaku bluzban feltüzött hajjal.Láttam

Edwardot öltönyben kezében egy csokor vadvirággal ült mellettem a tornácon. Megráztam a fejem és nyeltem egyet.

"A dolog, Edward." mondtam remegő hangon elkerültem a kérdést. "Az gondolataimban, A házasság és az örökkévalóság nem

feltétlen kölcsönös. És mióta az én világomban élünk talán haladnunk kellene a korral ha érted mire gondolok...."

"De másfelől" szegült ellen. "Hamarosan magad mögött hagyod az időt. Ugyhogy egy helyi kultúra mulandó vámja ennyire

befolyásolná a döntésed?"

Összehuztam az ajkaim. "Mint amikor Rómában?"

Nevetett rajtam "Nem kell igent vagy nemet mondanod ma, Bella. Jó megérteni mind a 2 oldalt, nem úgy gondolod?"

"A feltételeid?"

"Valójában lenyugszom. Látom az álláspontod Bella, De ha azt kérded tőlem hogy változtassalak olyanná mint milyen én

vagyok..."

"lá, lá, la-lá" dudoltam egy mély lélegzetvétel alatt. Meg fogok házasodni márciusban, de ez inkább úgy hangzott mint egy

gyászmenet.

Az éjszaka álmatalnul telt, majd reggel az érettségi nyilvánvalóvá vált számomra. Egy halom tanulás vár még a végéig, tudtam

nem állhatok meg féuton az elvesztett napok miatt.Mire lementem reggelizni Charlie már elment.Hagytot egy lapot az asztalon

amin emlékeztetett hogy mit is kell vegyek. Reméltem ,hogy a hirdetés a koncertről még futott, kellett a telefonszám hogy

megszerezsem azokat a hülye jegyeket.Ez nem látszott meglepetésnek csak egy ajándéknak inkább.Természetesen,

megpróbáltam meglepni.Alice miatt ez nem volt a legfényesebb terv.Átlapoztam a szorakozás rovatba de egy vastag kiemelt

főcím megragadta a tekintetem.

Elfogott a félelem ahogy közelebb hajoltam hogy elolvassam a címlap sztorit.

TERRORBAN TARTJÁK SEATTLE-T A GYILKOSSÁGOK

Ez kevesebb mint egy évtizede mióta Seattle városa volt a vadászterülete a legtermékenyebb sorozat gyilkosnak aki valaha is

előfordult az Egyesült Államok történelmében.Gary Ridgway , a zöld folyói gyilkos, akit 48 nő megnyilkolásán találtak

bűnösnek.És most Seattle-nek szembe kell néznie egy újabb rémíztő szörnyel.A rendőrség nem nevezi egy újabb keletű

sorozat gyilkos munkájának az ember öléseket és eltünéseket.Nem még,legalábbis.Vonakodnak hogy a mészárlást egy egyén

vitte volna véghez.

Ez a gyilkos-ha valóban egy személy -Egyedüli felelőssé tehetnék az elmúlt 3 hónap eltünéseiért és 39 összekapcsolt

gyilkosságért.Összehasonlítva Ridgway 48 emert ölt meg 21 éves szakasza alatt.

Ha a gyilkosságokat egy emberrel kapcsolják össze akkor ő az amerikai történelem legveszedelmesebb gyilkosa.

A rendőrség azt is feltételezi hogy banda tevékenységek is szerepet játszanak.Ez az elmélet támogatja az áldozatok számát de

ugy tűnik nem minta alapján követik el őket. Jack a Rippertől egészen Ted Bundy-ig a sorozat gyilkosságokat csatolják egy

hármás kombinációhoz kor,nem ,faj.Ebben a bünözési hullám áldozatai 15 éves kitüntetett diák Amanda Redd egészen a 67

éves visszavonult postásig Omar Jenksig.Áldozatok közt 18 nő és 21 férfi van.Az áldozatok faji szempontból

különbözőek:kaukázusi,afrikai, amerikaiak,spanyolok és ázsiaiak.A kiválasztás véletlen szerűnek tűnik.

Ugy tűnik az idniték a gyilkosságokra nem más okok miatt van csak vadászat.Tehét miért nem utal semmilyen

előzmény,elképzelés a sorozat gyilkossra?Elég hasonlóság van a "modus operandi"ban hogy kilehessen zárni a rokon

bünteteket.

Minden áldozat égett volt és csak fogminta alapján sikerült azonosítani őket. Valamit használt a gyorsítháshoz, mint benzin vagy

alkohol de nincsenek nyomok erre utalóan még. A testeket nem rejtették el mindet gondatlanul kísérlet nélkül otthagyták.

Borzalmasabb hogy az áldozatok maradványai mutatják a brutális erőszak bizonyítékait-a csontok összekuszálva

,eltörve-amit a bírósági orvosszakértők hiszik azelőtt történt ami rámutat a sorozatosságra minden bizonyíték mentes kivéve a

nyomokat.

Nincs újlenyomat, gumi abroncs nyom, hajszál. Nem voltak az eltűnésekben gyanús észlelések. Ott vannak az eltűnések

maguk-az áldozatok egyikét se nézték könnyű célpontnak. Egyikük se szökevény vagy hajléktalan akik könnyen eltűnnek és

nem hiányoznak senkinek. Az áldozatok eltűntek otthonaikból, négy emeletes lakásból, egészség klubból és esküvői

fogadásról. Talán a legmeghökkenőbb: A 30 éves amatőr bokszoló Robert Walsh aki moziba ment a randiján a film kezdés

után a nő szembesült hogy Rob már nincs mellette. A testét mindössze 3 óra múlva megtalálták miko a tűzoltókat hívták az

égő szemét színhelyére Dumpster-be 20 mérföldre onnan. Egy másik példa a gyilkosságokra: minden áldozattal éjjel tünt el.

És a legagasztóbb példa? Gyorsulás. Az emberölések közül 6 az első hónapban majd 11 a második hónapban történt. Egyedül

az utolsó 10 napban 22 gyilkosság történt. A rendőrség nem került közelebb az első test megvizsgálása után se a felelős

társasághoz. A bizonyítékok ellentmondóak, a darabok elborzasztóak. Egy gonosz banda vagy egy vadul élénk sorozatgyilkos?

Vagy valami más amire még a rendőrség nem gondolt még?

Csak egy következtetés vitathatatlan: Valami visszataszító csekészi be Seattle-t.

Háromszor próbáltam elolvasni az utolsó mondatot a remegő kezeim miatt.

"Bella?"

Öszpontosítottam Edward hangjára bár csendes ámde nem volt váratlan mégis zihálni kezdtem. Az ajtófélfának

dőlt, szemöldökei összetartottak. Akkor hirtelen az oldalamon termett és megfogta a kezem.

"Megdöbentettelek? Sajnálom. Kopogtam..."

"Nem, nem" mondtam gyorsan. "Ezt láttad már?" kérdeztem rámutatva a papírra.

Megráncolta homlokát ....

"Nem láttam még a mai híreket. De tudtam hogy ez rosszabb volt. Tennünk kell valamit.... gyorsan"

Nem tetszett ez. Utáltam mindent ami lehetőséget ad rá, bárki vagy bármi is volt Seattle.-ben, kezdett megijeszteni.

De az elképzelés arról hogy a Volturi jött az rémített meg csak igatán.

"Alice mit mond?"

"Ez a baj" keményebben megráncolta szemöldökét." Alice nem lát semmit...

Bármit is csinált fél tucatan vagyunk

átvizsgálni.Kezdi elveszteni a bizalmat. Ugy érzi már el is vetsztette.

A szemeim tágra nyiltak"Ez megtörténhet?"

" Ki tudja?"Senki se tanulmányozta....de kételkedem ebben.Ezek a dolgok nem tűnnek el idővel.Nézd Aro-t és Jane-t.

"Akkor mi a baj?"

"Önmagát valóra váltó jóslat, gondolom...Megpróbálunk addig várni még Alice nem lát valamit....de ő nem lát semmit de mi

nem fogunk addig menni még ő nem lát valamit.Nem tud minket ott látni.Talán vakon fogjuk csinálni."

Remegtem"NE"

"Ragaszkodsz hozzá hogy ma menj suliba? Pár nap van már csak hátra a végéig.nem mondanak nekünk semmi újat."

"Azt hiszem kibirok egy napot sulis nélkül.Mit fogunk tenni?"

"Beszélnem kell Jasper-rel."

Megint Jasper.Ez furcsa volt.A Cullen családban Jasper mindig háttérben volt nem a középpontban.Ez volt a feltevésem ,hogy

csak Alice miatt volt ott.Azt éreztem hogy bárhová követné Alice-t de ez az életvitel nem az első választása volt.MIindenesetre

nem láttam még Edwardot Jasper-től függeni. Azon töprengtem mit jelenthet Jasper szakvéleménye. Nem igazán tudtam valamit

is Jasper történetéről, csak hogy valamerről délről érkezett mielőtt megtalálta Alice. Néhány okból Edward mindig megijedt

mikor feltettem kérdéseket az legújabb testvéréről. És mindig megvoltam félemlítve a magas, szőke vámpír által aki úgy nézett

ki mint egy tünődő filmcsillag akit nyíltan kérdeztek.

Amikor a házba mentünk ott ott találtuk Carlise-t, Esme-t és Jasper-t aki híreket olvasta, de olyan halkán beszélt, hogy

számomra érthetetlen volt. Alice szökött a lépcső alsó fokára arckifejezése elkévdtelenített.

Ahogy beszélgettünk, Emmet baklatott a konyha ajtón keresztül és külsőleg nem látszott nyugtalannak. Emmet semmi se

zaklathatta fel.

"Hé, Edward. Lógsz Bella?" vigyorgott rám.

"Mindketten azok vagyunk". Emlékeztette Edward.

Emmet nevetett "Igen, de neki ez az első középiskolája, még a végén valamit kihagy."

Edward szeméit forgatta de különben figyelmen kívül hagyta kedvenc testvérét. Odadopta a papírt Carlise-nak.

"Láttad, hogy fontolgatják hogy sorozat gyilkos-e?"

Carlise sóhajtott. "Két specialista vitatja minden reggel a CNNen ezt a lehetőséget."

"Nem engedhetjük meg hogy ez folytatódjon"

Egy sziszegész vizhangozott az emelettről a lépcső irányába.

"Ő olyan pesszimista" Emett magában motyogta.

Edward egyetértett Emmettel." Muszály lesz mennünk valamikor"

Rosalie a megjelent és lassan ereszkedett le.Az arca kifejezéstelen és sima volt.

Carlise megrázta a fejét.

"Érintett vagyok.Azelőtt soha nem kevertük bele magunkat efajta dolgokba.Ez nem a mi ügyünk.Nem a Volturi vagyunk."

"Nem akarom hogy idejöjjön a Volturi" Mondta Edward."Sokkal kevesebb reakcióidőt add nekünk".És azok az ártatlan Seattle-i

emberek mind." mormogta Esme."Nem lenne helyes hagyni őket így meghalni."

"Tudom" sóhajtotta Carlise.

"Oh" mondta élesen Edward miközben megfordította fejét hogy Jasper-re nézzen.

"Nem gondoltam arra.Értem."

"Igazad van, ennek így kell lennie. Az megváltoztatna mindent."

Én voltam az egyetlen aki zavartan bámulta őt de én voltam az egyetlen aki nem nézett ki bosszusnak.

"Azt gondolom, jobb lenne ha elmagyaráznád a többieknek."Mondta Edward Jaspernek." Mi lehet ennek a célja?"

Edward elindult miközben a padlóra nézett,belemerült a gondolatba.Nem láttam felkellni, de Alice ott volt mellettem.

"Miért kószál?" Kérdezte Jasper-t.

"Min gondolkodsz?"

Nem úgy tűnt ,hogy Jasper élvezzi a rivaldafényt.-Habozott ,minden arcot megfigyelt a körben.-mindenkiét.

Mozdultam hogy haljam mit szeretne mondani-és akkor a szemei megálltak az arcomon.

"Zavart vagy."mondta nekem csendesen mély hangján.Nem kérdése volt a feltevésben.Jasper tudta mit érzek, mit érez

mindenki...

"Mind zavartak vagyunk" vigyorgott Emmett.

"Adj nekik időt hogy türelmesek legyenek."mondta Jasper."Bellának szintén értenie kellene.Ő most egy közülünk."

Meglepetés ként értek a szavai.Az utolsó születésnapom óta mikor megpróbált megölni, nem fogtam fel hogy törődik velem.

"Mennyit tudsz rólam,Bella?"kérdezte Jasper.

Emmett színészien sóhajtott,és lehuppant a kanapéra hogy eltulzott türelmetlenséggel várjon.

Jasper Edwardot bámulta aki felnézett hogy találkozzon tekintetük.

"Nem" válaszolta Edward a gondolatára."

"Biztos vagyok benne hogy értem miért nem mondtad el neki a történetet.De azt feltételezem ,hogy most hallania kell ezt."

Jasper elgondolkodva bólintott,aztán elkezdte tekergetni elefántcsont színű pulloverjének újját.

Néztem, kíváncsian zavarosan, megpróbáltam kitalálni mit csinál.A mellette lévő lámpához nyomta a csuklóját és a villanykörte

fényébe és egy domború félhold alakú jegy lett sápadt bőrén.

Beletelt pár percbe mire megértettem hogy ez a jegy miért tűnt nekem ismerősnek.

"Oh" ütőszzerűen lélegeztem."Jasper neked pontosan ugyan olyan sebhelyed van mint nekem."

A kezemmel kecségtettem, az ezüstös félhold akiemelkedőbb volt az én krémbőrömön mint az ő sápadt bőrén.

Jasper halványan mosolygott. "Nekem sok ilyen sebhelyen van mint a tied. Bella."

Jasper arca olvashatatlan volt ahogy pulóvere újját egyre csak feljebb húzta.

Először a szemeim nem értették a a szövet jelentését ami vastagon rétegződött a bőrén. Görbe fél holdak cikkcakkos tollas

mintában ugymond fehér fehér alapon ami csak akkor volt láttható ha az izzó lámpa fénye kiemelte és árnyékot vettett

bőrére. És akkor megfogtam amaz egyéni félhold alakú mintát a csuklóján... a kezemben.

Visszaemlékeztem a saját kicsi, magányos sebhelyemre. -és eszembe jutott hogy szereztem ezt. Engem bámultak James fogai

örökre a bőrömön.

Ziháltam miközbe rá bámultam "Jasper mi történt veled?" ....

Fordította: Cicca01

13. Az újszülött

„UGYANAZ, MINT A TE KEZEDDEL” – mondta Jasper halkán. – „Ezerszer egymás után.”
– szomorúan nevetett egy kicsit. – „A mérgünk az egyetlen, ami sebhelyet hagy.”

„Miért?” – leheltem elszörnyedve. Tapintatlannak éreztem magamat, mégsem tudtam tekintetemet elfordítani hegekkel tönkretett bőréről.

„Nem éppen ugyanabban a... neveltetésben volt részem, mint itt a fogadott testvéreimnek. Velem egészen másképp kezdődött minden.” – hangja keménnyé vált, ahogy befejezte.

Szájtátva néztem rá a borzalomtól.

„Mielőtt elmesélném neked a történetemet,” – mondta Jasper – „meg kell értened, Bella, hogy vannak olyan területek a mi világunkban, ahol az örökifjak élettartamát hetekben mérik, nem évszázadokban.”

A többiek már hallották ezt korábban. Carlisle és Emmett figyelmét megint a tévé felé fordította. Alice halkán odaült Esmé lábaihoz. Edward figyelme azonban éppolyan éber volt, mint az enyém – éreztem tekintetét az arcomon, amint az érzelmek minden nyomát leolvassa róla.

„Hogy valóban megértsd, miért, más megvilágításban kell a világra tekintened. El kell képzelned, milyennek látják, akik erősek, akik mohók... és akik szüntelenül szomjaznak.”

„Tudod, vannak helyek a világon, melyek kívánatosabbak számunkra, mint mások. Olyan helyek, ahol kevésbé kell fékezni magunkat, és mégis elkerülhetjük a lelepleződést.”

„Képzeld magad elé például a nyugati félteke térképét. Jelölj meg rajta minden emberi életet egy piros ponttal. Minél sűrűbben vannak piros pontok, annál könnyebb számunkra – illetve azok számára, akik így léteznek – táplálkozni anélkül, hogy a figyelmet felhívni magunkra.”

A fejemben megjelenő képtől és a „táplálkozni” szótól megborzongtam. De Jaspert nem aggasztotta, hogy megrémít, nem vitte túlzásba a kíméletességet velem szemben úgy, ahogy Edward. Szünet nélkül folytatta.

„Nem mintha a déliek csoportját különösebben foglalkoztatná, mire figyelnek fel az emberek és mire nem. A Volturik azok, akik féken tartják őket. A déliek senki mástól nem félnek. A Volturik nélkül a többiek igen hamar lelepleződnek.”

Homlokomat ráncoltam annak hallatán, ahogy kiejtette ezt a nevet – tisztelettel, szinte már hálával. Nehéz volt elfogadni azt a gondolatot, hogy a Volturik bármilyen értelemben is pozitív szereplők lennének.

„Az észak ehhez képest nagyon civilizált. Legtöbbünk itt olyan nomád, aki nappal és éjjel is aktív, aki megengedi, hogy a gyanútlan emberek kapcsolatba kerüljenek velünk – az anonimitás nagyon fontos itt mindnyájunk számára.”

14. kihirdetés

/Olyan mint az emberek, nem tökéletes by Bogeeee/

-„Nem lehetsz komoly”, - mondtam szerda délután. —, teljesen elveszítéd önmagad.”

-„Mondj bármit ,amit szeretsz bennem”, - Alice válaszolta . -“ A parti még áll ”.

Hosszasan néztem rá , a szemeim olyan tágak a kételytől,szinte éreztem , amint kihullhatnak és az ebéd tálcámon landolnak.

-“ Ó , higgadj le , Bella!Nincs ok végig ne csinálni .Mellesleg , már a meghívások elküldve. ”

-“ De ... a ... te ... én ... örült ”! hadartam .

-„Már megvetted az én ajándékomat”, - emlékeztet engem . -„Nem kell csinálnod semmit , de jelen kell lenned ”.

Erőfeszítést tettem, hogy lecsendesítsen magam . —, Mindennel , ami épp most történik, egy parti alig megfelelő ”.

“ Diplomaátadás az , ami folyamatban van épp most , és egy parti az , így megfelelő, majdnem divatjamúlt ”.

“ Alice ”!

Sóhajtott , és próbált komoly lenni . –„Van néhány dolog , amit most sorra kell vennünk ,és ez egy kicsi időt fog igénybe venni. Egészen addig amíg itt ülünk rá várva , megünnepelhetjük a jó cuccot .Csak érettségizni fogsz - - első ízben - , egyszer . Nem lehetsz ember újra , Bella .Ez " egyszer az életben " van .”

Edward , csendesen a mi kicsi vitatkozásunkon keresztül , villantott rá egy figyelmeztető pillantást . Alice kiöltötte a nyelvét rá . Igaza volt --az ő lágy hangja sohasem kiabálta túl a büfé csacsogását . És senki sem értené meg az ő szavai mögötti jelentést mindenesetre .

-“ Mi az a kevés dolog , amit rendbe kell szednünk ”? - kérdeztem , nem akartam, hogy mellékvágányra toljanak.

Edward halkán válaszolt . “ Jasper gondolja , hogy használhatunk némi segítséget .Tanya családja nem az egyedüli választás , amink van . Carlisle próbál felkutatni néhány régi barátot , és Jasper felkeresi , Peter-t és Charlotte-t . Megfontolja, hogy beszéljen Mariával , de senki sem akarja igazán bevonni a délvidékieket.

Alice finoman remegett .

-„Nem kellene túl keménynek lenni meggyőzni őket , hogy segítsenek ”, folytatta .
“ Senki nem akar egy látogatást Olaszországból ”.

-“ De ezek a barátok - - nem lesznek ...*vegetáriánusok* , igaz ?” - Tiltakoztam ,
használva Cullenék élcelődő becenevét magukra .

-“ Nem ”, - Edward válaszolt , hirtelen kifejezéstelenül .

-“ Itt ? Forks-ban? ”

-„Barátok ”, - Alice nyugtatott engem . -“ Minden jó lesz . Ne aggódj .Aztán ,
Jaspernek tanítania kell nekünk néhány folyamatot az újonnan született
kiiktatására ...”

Edward szemei kiderültek akkor , és egy kurta mosoly átvillant az ő arcán .A
gyomrom hirtelen olyan volt , mintha jég markáns kicsi szilánkjával lenne tele.

-“ Mikor mész? ”- üres hangon kérdeztem .Nem tűrhetem ezt , - - a gondolat , hogy
valaki nem jöhet vissza .Mi van, ha Emmett az, annyira bátor és meggondolatlan ,
hogy nem kockáztat semmit sohasem ? Vagy Esme , annyira édes és anyai ,
ráadásul nem tudtam elképzelni őt egy harcban ? Vagy Alice , annyira apró ,
annyira törékeny-kinézetű ? , Vagy ... de nem gondolhattam a névre , nem vehettem
fontolóra a lehetőséget .

-“ Egy hét ”, - Edward futólag mondta, -“ Annak elég időt kellene adnia nekünk.”.

A jeges szálkák kényelmetlenül csavarodtak a gyomromban.. felkavarodott a gyomrom hirtelen .

-"Elég zöldnek tűnsz, Bella, " -Alice magyarázott.

Edward körém tette a karját , és szorosan magához húzott engem .

-„Rendben lesz , Bella . Bízz bennem”.

-„*Biztos,*” - gondoltam magamban. Bízok benne.

Nem ő volt az egyetlen, akinek hátra kellett dőlnie és csoda vagy nem az élete haza fog-e jönni.

Aztán felmerült bennem. Talán nincs szükségem rá, hogy hátra dőljek. Egy hét az elegendőnél bőven több idő volt .

-„Segítséget keresel ”, - lassan mondtam.

-“ Igen ”. - Alice fejét oldalra fordította, amint feldolgozta a változást az én hangomban.

Csak rá néztem, miközben válaszoltam. Az hangom alig volt hangosabb, mint egy suttogás.

-„*Segíthetek.*”

Edward teste hirtelen megmerevedett, az karja túl szoros volt körülöttem.

Kilélegzett, és a hang egy sziszegés volt.

De Alice volt az, még nyugodtan, aki válaszolt. -“ Ez nem igazán lenne *segítő*kész .
”

-“ Miért nem ”? - Vitatkoztam ; hallhattam a kétségbeesést a hangomban. - “ Nyolc
jobb , mint hét.Ez több, mint elég idő ”.

“ Ez nem elég idő , hogy tégy téged segítőkésszé tegyünk , Bella ”, - hűvösen
ellenkezett. – „Emlékszel , hogyan írta le Jasper a fiatalokat ? Nem lennél jó a
küzdelemben . nem tudnád szabályozni ösztöneidet , és ez téged egy könnyű
célpontra tette . Azután Edwardot megsebeztek miközben megpróbál megvédeni
téged.,, - Keresztbe tette karját a mellkasán, elégedett volt a megtámadhatatlan
logikájával .

És tudtam , hogy igaza van , amikor ezt tette . Lerogytam az én ülésemben , az én
hirtelen reményem legyőzött. Mellettem , Edward pihent .

Megsúgta az emlékeztetést .- “ Nem , mert félsz ”.

-“ Ó”, Alice mondta , és egy üres arckifejezés suhant át az arcán .Majd az ő
kifejezése mogorvává vált. „Utálok az utolsó pillanatban adódó visszavonást. Így
ez a partin résztvevők névsorát hatvanöt alá dobja ...”

-„Hatvanöt ”! - A szemeim újra kidülledtek .Nem volt ennyire sok barátom
.Ismertem egyáltalán azt a rengetegen embert ?

-“ Ki mondta vissza ”?- Edward csodálkozott , ügyet sem vetve rám .

-“ Renée ”.

-“ Mi?” - torkomon akadt a szó .

-,Úgy volt hogy meg fog lepni téged a diplomaátadásodon , de valami elromlott .
Lesz egy üzeneted , amikor majd hazaérsz ”.

Egy pillanatig , csak engedtem magamnak élvezni az megkönnyebbülést . Bármi ,
volt , ami elromlott az én édesanyámnak , hálával voltam az iránt . Ha ide jött volna
Forks-ba *most* ... nem akartam erre gondolni. A fejem felrobbanna .

Az üzenet fény villogott , amikor hazaértem . Az én enyhülés érzése újra
ragyogott , miközben hallgattam az édesanyámat ahogy leírja Phil balesetét a labda
mezőn - - amíg szemléltetett egy csúszást , összebogozott a fogójátékossal , és
eltörte a lábcsontját ; teljesen függött tőle , és semmi szín alatt nem volt út , hogy
ott hagyhatja őt . Anyum még bocsánatot kért , mikor az üzenet hirtelen
félbeszakadt.

-“ Nos, ez egy ”,- sóhajtottam .

-“ Egy , mi ”?- Edward kérdezett .

-“ Egyvalaki ,akinek a halottá válása miatt nem kell aggódnom ezen a héten ”.

Forgatta szemét .

- " Te és Alice mért nem veszítek ezt komolyan? " - Követeltem .- " Ez *komoly* .

Mosolygott .- " Bizalom " .

- " Csodálatos " , - morgolódtam. Felvettem a telefont , és feltárcsáztam René számát. Tudtam , hogy egy hosszú beszélgetés lenne , de szintén tudtam , hogy nem kellene sokat mondanom.

Csak hallgattam, és nyugtattam őt minden alkalommal, amikor be tudtam ékelni egy szót: Nem okoztak csalódást, nem haragudtam , nem sérültem meg. Neki koncentrálnia kellene arra, hogy segítsen Philnek jobbul lenni. Philnek üzentem " gyógyulj meg hamar" , és megígértem , hogy felhívom őt minden egyes Forks High általános diplomaátadás részleteivel . Végül , használnom kellett az én kétségbeesett szükségemet, hogy tanulni kell záróvizsgára, hogy leszálljak a telefonról .

Edward türelme végtelen volt . Udvariasan várt az egész társalgás alatt , csak játszott a hajammal , és mosolygott, akárhányszor felnéztem rá. Valószínűleg felszínes volt ilyen dolgokat észrevenni, amíg nekem annyira sok fontosabb dolgom volt, hogy azok körül gondolkodjak, de a mosolya még mindig kiütötte belőlem a lélegzetet. Ő annyira gyönyörű volt , hogy ez néha nehezzé tette azt , hogy bármi másra gondoljak, keményen koncentráltam Phil bajaira , vagy Renée bocsánatkérései vagy ellenséges vámpír hadseregekre. Én csak ember voltam.

Amint a beszélgetést befejeztem , lábujjhegyen nyújtózkodtam , hogy megcsókoljam őt . A kezeit a derekam köré tette , és felemelt engem a konyha pultra , így nem kellett olyan messze elélnem.

Ez nekem segített. Összezártam a karjaimat a nyaka körül , és az ő hideg mellkasa ellen megolvadtam .

Idő előtt , mint máskor , elhúzódott .

Éreztem ,hogy az arcom egy ajakbiggyesztésbe csúszik. Nevetett a kifejezésem , miközben kivonta magát az én karjaim és lábaim alól . Mellettem nekidőlt a pultnak , és könnyen a vállaim köré tette az egyik karját .

-„Tudom ,hogy azt gondolod , hogy ura vagyok önmagamnak, de ez nem ténylegesen van így ”.

-“ Gondolom ”,- sóhajtottam .

És sóhajtott ,ő is .

-“ Iskola után holnap ”, - mondta , más irányba terelve a témát , -,elmegyek Carlisle-val , Esmével , és Rosalie-val vadászni. Csak néhány órán át - - közel fogunk maradni . Alice , Jasper , és Emmett-nek képesnek kellene lennie, hogy megóvjon téged”.

-“ brr ”, morgolódtam .Holnap volt záróvizsgának az első napja , és csak egy fél nap volt.

Volt számtanom és történelmem - - a csak két kihívás az én felállásomban - , és majdnem egész nap nélküle ,és semmi, amit csinálhatnék, de aggodni. -" utálok a gyermekőrzést ”.

-„Ez ideiglenes ”,- ígérte .

-“ Jasper unatkozni fog . Emmett csúfot fog űzni belőlem.”

-„A legjobb magaviseletükön lesznek ”.

“ Rendben ”, - morogtam .

Aztán felmerült bennem akkor, hogy van egy alternatíva bábiszittereken kívül . –
„Tudod , hogy ... a máglya óta nem voltam La Push-ban ”.

Néztem az arcát óvatosan ,bármilyen változásért kifejezésében . Szemei apró darabbá szűkültek.

-„Eléggé biztonságban lennék ott ”, - emlékeztettem őt.

Néhány másodpercen keresztül átgondolta . -"Valószínűleg igazad van ”.

Az arca nyugodt volt , de egy cseppet túl sima . Majdnem megkérdeztem , jobban szeretné-e , ha itt maradnék , de akkor az ugratásra gondoltam , amit Emmett nyilván kiosztana , és más irányba tereltem a témát .

-„Szomjas vagy már? ” - Kérdeztem , cirógatva nyúlva a világos árnyékhoz a szeme alatt . Az íriszei még mély aranyak voltak .

-“ Nem igazán ”.- Vonakodónak látszott hogy válaszoljon, és az meglepett engem.
Vártam egy magyarázatra .

-„Olyan erőse akarunk lenni, amennyire lehetséges”,- magyarázta , változatlanul vonakodóan .

-„Valószínűleg újra vadászni fogunk útközben , nagyvadat keresve ”.

-“ Az erősebbé tesz téged? ”?

Fürkészte az arcomat valami után , de nem talált mást csak kíváncsiságot .

-“ Igen ”,- mondta végül. -“ Az embervér tesz minket a legerősebbé , ámbár csak töredékesen .Jasper gondolkozott a csalásról - - kedvezőtlen az ötlet , ő semmi , ha nem megvalósítható - , de nem fogja javasolni. Tudja mit fog Carlisle mondani ”.

-„Az segítene ”?- csendesen kérdeztem .

-“ Ez nem számít . Nem fogjuk megváltoztatni azt, akik mi vagyunk. ”.

Ráncoltam a szemöldökömet . Ha valami segítene még az esélyeket is ,... aztán megborzongtam , miközben rájöttem, hogy én hajlandó voltam, hogy egy idegen meghaljon, hogy védje őt.. Szörnyülködtem magamon , de nem teljesen tudtam letagadni sem .

Visszaváltotta a témát , -“ Ez az , miért ilyenek erősek , egyértelmű . Az újszülöttek tele vannak embervérrel - - az ő saját vérükkel , miközben reagál a változásra, A szövetekben időzik , és megerősíti őket . Lassan az ő testeik felhasználják azt , ahogy Jasper mondta , a kezdeti erő egy év után fogyatkozik meg”.

-“ Én milyen erős leszek”?

Fintorgott . -“ Erősebb , mint én vagyok ”.

-“ Erősebb , mint Emmett ”?

A vigyorgás nagyobb lett . -“ Igen . Tégy egy szívességet meg nekem és hívd ki őt egy kar-leteperő meccsre . Ez egy jó tapasztalat lenne számára ”.

Nevettem .Annyira nevetségesen hangzott .

Majd sóhajtottam , és leugrottam a pultról , mert tovább tényleg nem napolhatom el azt . Magolnom kellett , és keményen magolnom. Szerencsére nekem Edward segített , és Edward kiváló tanár volt - , amióta mindent teljesen tudott.

Megállapítottam, hogy az én legnagyobb problémám csak a tesztekre való összpontosítás. Ha nem figyeltem magamra,lehet, hogy a történelem esszémet a déli vámpírháborúival fejeztem be. .

Szünetet tartottam , hogy felhívjam Jakabot , és Edward ugyanúgy kényelmesnek látszott, mikor Renéével telefonáltam. A hajammal játszott megint .

Ámbár a délután közepe volt , a hívásom felébresztette álmából Jakabot és rosszkedvű volt legelőször . Jókedvre derült , amikor megkérdeztem ,hogy vajon meglátogathatom-e holnap . Már vége volt az Quileute iskolának is a nyárra , így mondta nekem ,hogy olyan korán menjek át, amilyen korán csak tudok. Örültem hogy van egy választható lehetőségem bébiszittelés mellett. Nyúlfarknyi több méltóság volt abban ,hogy Jacob-bal töltöm a napot. .

Az a méltóság közül egy bizonyos rész elveszett , amikor Edward újra erősködött , hogy odaszállít engem a határvonalhoz és mintha gyerek módjára cserélne a gondos gyámokkal .

-„Tehát hogy érzed, hogy sikerültek a vizsgáid? ”? - Edward kérdezte útközben , bájcsevegve .

-“ A történelem könnyű volt , de nem tudok a számtanról . Úgy tűnt , mintha lett volna értelme , ez valószínűleg az jelenti, hogy megbuktam ”.

Nevetett . -" Biztos vagyok, hogy jól csináltad." Vagy , ha aggódsz , csúszópénzt adhatok Varner úrnak , hogy adjon neked egy A-t (ötöst)”.

-"Öö, nagyon köszönöm de nem kell, köszi”.

Újra nevetett , de hirtelen abbahagyta , amikor az utolsó kanyarba befordultunk, és láttuk a piros autót várni. Az összpontosításban ráncolta a homlokát , aztán, amint leparkolt a kocsival , sóhajtott .

-“ Mi a baj”? -kérdeztem , a kezem az ajtón .

Megrázta a fejét. -“ Semmi ”.- Összeszűkültek a szemei , miközben a szélvédőn keresztül nézett a másik autó irányába. Láttam azt a tekintetet régebben .

-„Nem *hallgatod* Jakabot , ugye ”?- vádoltam .

-„Nem könnyű nem venni figyelembe valakit , mikor kiabál ”.

-“ Ó ”.- gondoltam át egy másodpercen keresztül. -, Mit kiabál? “ - suttogtam.

-,Határozottan tudom ,hogy szóba fogja hozni ezt önmaga ”, - Edward mondta egy fanyar hangban .

Kipréseltem volna a kérdést , de hát Jakab megnyomta a dudát - - két gyors türelmetlen dudálás .

-“ Udvariatlan ”,- Edward morgott .

“ Ez Jacob”, sóhajtottam , és kisiettem , mielőtt Jakab csinált valamit,amitől Edward fogai rátámadnának.

Integtem Edwardnak , mielőtt bejutottam a Rabbit-ba , és abból a távból , úgy tűnt , igazán feldúlt a dudálás dolog miatt . . . vagy akármit is gondolt Jacob. De az én szemeim gyengék voltak és hibát követtek el mindvégig .

Akartam Edwardot , hogy hozzám érjen.Ki akartam szállítatni mindkettőt az autóikból , és hogy kezet rázzanak , és hogy barátok legyenek - - hogy Edward és Jacob legyenek , ahelyett, hogy vámpír és vérfarkas . Olyan volt ez , mintha két makacs mágnest tartanék a markomban újra,
és együtt tartottam őket , próbáltam rákényszeríteni a természetet , hogy félretegye önmagát ...

Sóhajtottam , és bemásztam Jacob autójába .

-“ Szia, Bella ”.- Jake hangszíne vidám volt , de a hangja vontatott volt.

Megvizsgáltam az arcát , miközben elindult az úton lefelé, egy kicsit gyorsabban vezetve , mint én szoktam, de lassabban , mint Edward , a hazavezető úton vissza La Push-ba .

Jacob másnak látszott , talán még beteg . A szemhéjai ványadtak , és az arca elcsigázott .

A gubancos haja véletlen irányokba áll kifelé; majdnem az álláig ért helyenként .

-,Minden rendben, Jake? ”

-“ Csak fáradt vagyok ”,- sikerült kimondania , mielőtt egy masszív ásítást legyűrt .
Mikor végzett , megkérdezte , “ Mit , akarsz csinálni ma ”?

Egy pillanatig megnéztem őt . -,Csak lógjunk együtt a helyeden mostantól ”,- javasoltam .

Nem úgy nézett ki, mint aki sokkal korábban ébredt volna fel, mint akkor. -
„Motorozhatunk később ”.

“ Persze, persze ”, mondta , újra ásítva .

Jacob háza üresen állt , és ez furcsának tűnt. Rájöttem , hogy egy majdnem állandó elemként gondoltam Billy-re .

-“ Hol van apud ”?

-“ Clearwater-éknál .Sokat van ott mióta Harry meghalt . Sue magányossá válik ”.

Jacob leült az öreg díványra , ami nem volt nagyobb , mint egy szeretet-hely , és oldalra csúszott, hogy helyet adjon nekem .

-“ Ó. Ez kedves . Szegény Sue”.

-“ Igen ... van néhány problémája ... ”- tétovázott - "a gyerekeivel ."

-,Hát igen , nehéz lehet Seth-tel és Leah-val , elveszítették az apujukat ...”

-“ Igen ”,- egyetértett , gondolataiba mélyedve . Felvette a távirányítót , és kapcsolt a tévén , anélkül, hogy látszana , hogy mit gondol arról . Ásított .

-“ Mi van veled , Jake? Olyan vagy, mint egy zombi ”.

-,Két órát aludtam az elmúlt éjjel , és négyet az azelőtti éjszakán”,- mondta nekem . Nyújtogatta a hosszú karjait lassan , és hallhattam,ahogy az ízületek ropogtak , amint megfeszítette őket . Letette bal karját a kanapé hátulja mentén mögém , és vissza esett hogy nyugovóra hajtsa fejét a falnak . -„Elfáradtam ”.

-“ Miért nem alszol ”?- kérdeztem .

Grimaszt vágott . -“ Sam bonyolult. Nem bízik meg a te vérszopóidban . Dupla műszakokat futottam két héten át , és senki se érintett meg engem még , de még nem veszi be ezt. Úgyhogy egyedül vagyok most. „

-“ Dupla műszakok ? Azért van, mert próbálsz figyelni rám ? Jake , ez rossz ! Aludnod kell . Jól leszek ”.

-"Nem nagy űgy."- Az ű szemei hirtelen éberebbek voltak .- “ Hé, már megtudtátok ki volt a szobádban ? Van bármi új? ”

Nem vettem figyelembe a második kérdést. - " Nem, nem jöttünk rá semmire akörül ,az én , izé , látogatómról ”.

-“ Majd közelben leszek ,”- mondta , miközben a szemei becsukódtak .

-"Jake . . . , " - kezdtem siránkozni.

-“ Hé , a legkevesebb, amit megtehetek - - felajánlottam végtelen rabságot , emlékezz . Élethossziglan rabszolgád vagyok ”.

-,Nem akarok egy rabszolgát! ”

A szemei nem nyíltak ki . -“ Mit akarsz , Bella ?”

-,A barátomat akarom Jacob --- , és nem félholtan akarom űt , néhány félrevezetett próbálkozásban megsérülve --- ”

Hirtelen félbeszakított engem. -“ Nézd ezt így - - remélem, hogy felkutathatok egy vámpírt , és engedélyezik nekem ,hogyan megöljem , oké? ”

Nem válaszoltam . Nézett rám azután , a reakciómat kukucskálva .

-“ Viccelek , Bella ”.

Hosszasan néztem a tévét .

-“ Tehát , valamilyen speciális tervek a jövő hétre? Diplomázol. Ejha. Ez nagy. ”-
A hangja sivárrá változott,és az arca , már elcsigázott , kétségtelenül rossz színben
volt ahogy szemei lecsukódnak újra ---
nem a kimerültségtől ezúttal , hanem a tagadástól . Ráébredtem, hogy a
diplomaátadásnak volt még egy szörnyű jelentősége számára , habár a
szándékaimat most széttörték.

-“ Semmi *speciális* terv”, óvatosan mondta , remélve , hogy hallja a megnyugtatót
a szavaimban ,egy részletesebb magyarázat nélkül . Nem akartam most belemenni
ebbe . Először is , nem pillantott fel semmilyen bonyolult beszélgetésekre .
Másodszor, tudtam , hogy bele fog magyarázni az én kétségeimbe.

-“ Nos , tartok egy diplomaátadási partit . Enyém ”.- undorodtam. -“ Alice *szereti* a
partikat , és meghívta az egész várost magához, éjszaka .Szörnyű lesz ”.

A szeme kinyílt miközben beszéltem , és egy felszabadult mosolyt vágott,amitől
kevésbé látszott viseltnek az arca .-,„Nem kaptam egy meghívást sem . sértve érzem
magam , incselkedett .”

-“ Fontolóra veszem, hogy meghívjalak . Állítólag az én partim , tehát meg lehetne
kérdetni , kit akarok ”.

-“Nagyon köszönöm ”- gúnyos hangon mondta , a szemei megint becsukódtak .

-,Bárcsak jönnél ”, mondtam remény nélkül. -" Mókásabb lenne. Számomra , jelentem ”.

“ Persze, persze ”, mormogta , “ Ez nagyon ... okos ...lenn.” - A hangja elhalkult .

Néhány másodperccel később horkolt .

Szegény Jacob . tanulmányoztam az álmodó arcát , és tetszett , amit láttam . Amíg aludt , minden ,védelem és keserűség nyomai, eltűnt , és hirtelen az a fiú volt , aki az én legjobb barátom volt , mielőtt az összes vérfarkas képtelenség utamba nem állt . Sokkal fiatalabbnak látszott. Úgy nézett ki, mint az én Jacob-om.

Elhelyezkedtem a heverőben, hogy kivárjam a szundítását , remélve hogy tud aludna egyet és bepótolja a néhányat, amit kihagyott . Átnéztem a csatornákat , de nem volt sok minden.

Megelégedtem egy konyhai előadással , tudva , miközben figyeltem ezt, hogy sohasem csinálnám ennyire igyekezve Charlie vacsoráját . Jacob folytatta a horkolást , hangosabban. A tévé felé fordultam .

Különösen ellazult , majdnem álmos voltam ,én is . Ezt a házat biztonságosabbnak éreztem, mint a sajátomat , valószínűleg azért , mert senki sem jött ide, keresni engem. Összegömbölyödtem a kanapén , és azon gondolkodtam, szundítok egyet magam is. Talán bírnék , de Jacob horkolásának hangját lehetetlen volt figyelmen kívül hagyni. Így , alvás helyett , hagytam , hogy máson járjon az eszem.

Végül készen volt , és nagy része egy sütemény-séta volt . Számtan , az egy kivétel , ami mögöttem volt , átmentem vagy megbuktam. A középiskolai oktatásom véget ért , És tényleg nem tudtam , hogyan érzek erről. Nem nézhetek arra tárgyilagosan , átkötött, mint ahogy ez emberéletemmel véget ért. .

Azon töprengtem, hogy Edward milyen sokáig tervezte azt, hogy használja ezt a "nem ,mert félsz " mentséget. Régebben kellett volna a gázra lépnem. Ha gyakorlatiasan gondolkodtam, tudtam értelme volt annak, hogy megkérjem Carlisle-t, hogy változtasson át engem,másodszor megcsináltam a diplomaátadást soron kívül. Forks közel olyan veszélyessé vált, mint egy hadi övezet. Nem, Forks egy háborús övezet *volt*. Nem is említve... lenne egy jó kifogás, hogy kihagyjam a diplomaátadás partit. Magamba mosolyogtam, miközben a legjelentéktelenebbre okokból gondoltam az átváltoztatásra. Ostoba... mégis ellenállhatatlan.

De Edwardnak igaza volt - - nem voltam egészen kész még.

És nem akartam gyakorlatias lenni. Azt akartam Edwardtól, hogy ő legyen az. Ez nem volt egy ésszerű vágy. Én biztos voltam abban, - - hogy körülbelül két másodperccel azután,hogy valaki tényleg megharapott engem és a mérgeg elkezdett égni az ereimben - - már tényleg nem törődnék azzal , hogy ki csinálta. Tehát ennek nem kell tennie különbséget.

Nehéz volt meghatározni, még magamnak is,hogy miért számított. Ott pont valami róla szólna, hogy meg hozza a választást - - hogy eléggé meg akar tartani engem, hogy csak nem engedné meg nekem, hogy átváltoztassanak, azon volna, hogy

megtartsan engem. Gyerekes volt , de tetszett az ötletet ,hogy az *ő ajkai* lennének az utolsó jó dolgok , amiket éreznék . Még kínosabb valami ,amit fennhangon sohasem mondanék ki , akartam, hogy *a mérge* megfertőzze a szervezetemet . Akartam, hogy tapintható, mennyiségileg meghatározható módon az övé legyenek.

De tudtam , hogy rendületlenül meg fog maradni az ő házassági sablonja mellett, mintha odaragasztották volna - mert a halasztás volt az , amin nyilvánvalóan eddig dolgozott. Próbáltam elképzelni hogy megmondom a szülőimnek , hogy megházasodom ezen a nyáron . Megmondani Angela-nak , és Ben-nek , és Mike-nak . Nem tudtam. Nem tudtam gondolni a szavakra , amit mondanék . Könnyebb lenne megmondani nekik,hogy vámpírrá változtam . És legalább abban biztos voltam,hogy az én édesanyám - - elmondanám neki az igazság minden részletét---határozottan jobban ellenezné , hogy megházasodtam , mint hogy vámpír leszek . Magamba fitorogtam , amint elképzeltem az ő elborzadt kifejezését .

Akkor , csak egy másodpercre , láttam ugyanazt a különös látomást , Edward és én egy tornácon ringatózunk,egy másik fajta világ ruháit viselve. Egy világ , ahol nem meglepne senkit sem , ha viselném a gyűrűjét az ujjamon . Egy egyszerűbb hely , ahol a szerelmet egyszerűbb utakon fogalmazták meg . Egy plusz egy egyenlő kettő. . . .

Jacob felhorkantott , és az oldalára gurult. A karja lengett a kanapé háta mellett és nekiszorított engem a testének.

Szentséges ég , de nehéz volt. És *forró*. Csak néhány másodperc után tikkadt.

Megpróbáltam kicsúszni a karja alól anélkül, hogy felébreszteném őt,de egy keveset furakodnom kellett és amikor a karja leesett rólam, a szemei hirtelen kinyíltak. Talpra szökött , miközben aggódva körbenézett.

-“ Mi ? Mi? ”- kérdezte , összezavarodva .

-,Csak én vagyok, Jake . Bocs,hogy felébresztettelek téged ”.

Megfordult,hogy rám nézzen, pislogott és zavart volt. -“ Bella? ”

-“ Hé , álomszuszék ”.

-“ Ó , ember ! Elaludtam , bocsánat ! Mennyi ideig voltam kiütve”?

-“ Néhány Emeril . Abbahagytam a számolást”.

Visszaroskadt a kanapéra mellém. - “ Ejha. Sajnálom ezt , tényleg. ”

Megcirógattam a haját , próbálva lesimítani a vad ziláltságot. -,„Ne érezd rosszul magadat. Örülök ,hogy aludtál egy kicsit ”.

Ásított , és nyújtózott egyet . -,„Mostanság semmire se vagyok való. Nem csoda,hogy Billy mindig elmegy. Annyira fáradt vagyok ”.

-, „ Jól vagy ,” - biztosítottam őt .

-“ Brr, menjünk ki. Sétálnom kell egyet, vagy el fogom veszíteni az eszméletemet megint ”.

-“ Jake , menj vissza aludni. Jól vagyok. Hívni fogom Edwardot , hogy jöjjön értem és hogy vigyen haza”. Megpaskoltam a zsebeimet , miközben beszéltem , és rájöttem, hogy üresek .-“ Hallod , kölcsön kell vennem a telefonodat. Gondolom , hogy az övét biztosan az autóban hagytam el.” - Kezdttem el, hogy megmagyarázzam magamnak.

-“ Ne! ”- Jacob erősködött , megragadva a kezemet .- “ Ne, maradj! Szinte soha sem vagy itt. Nem hiszem el, hogy elpazaroltam minden időt ”.

Lehúzott engem a kanapéról , miközben beszélt , aztán előrement kifelé , lehúzva a fejét elmenőben az ajtótok alatt . Sokkal hűvösebb lett, amíg Jacob aludt; a levegő időszerűtlenül hideg volt — úton kell lennie egy viharnek. Ez februárnak hatott , nem májusnak.

A télies levegő úgy tűnt , hogy éberebbé teszi Jacobot. Egy percen át oda-vissza lépdelt a házzal szemben, magával húzva engem.

-„Egy idióta vagyok” ,- motyogott magának .

-“ Mi a baj , Jake ? Legalább elaludtál.” - vállat vontam.

-„ Beszélni akartam veled. Nem tudom elhinni ezt. ”

-“ Beszélj velem most ”,- mondtam.

Jacob egy másodpercen át találkozott a szemeimmel, aztán gyorsan elnézett a fák irányába. Majdnem úgy tűnt, mint aki elvörösödött, de nehéz volt ezt az ő sötét bőréből megmondani.

Hirtelen emlékeztem , amit Edward mondott , amikor kitett engem - - hogy Jacob valamit elmondana, amit bekiáltott a fejébe. Elkezdtem a rágcsálni az ajkamat .

-“ Nézd ”,- mondta Jacob. -„Azt tervezem , hogy kicsit másképp csinálom.” - Nevetett és ez úgy hangzott , mintha magán nevetett volna. -“Egyszerűbben”,- fűzte hozzá. -„ Azon voltam, hogy feldolgozzam eddig , de ” - - és felnézett a felhőkre , tompábbak, ahogy a délután továbbhaladt - - „Kifogytam az időből, hogy feldolgozzam ”.

Újra nevetett , idegesen. Még mindig lassan lépdeltünk.

-“Miről beszélsz? ” - követeltem.

Vett egy mély lélegzetet. -„El akarok mondani valamit neked. És már tudod azt, de azt gondolom , hogy nekem hangosan is ki kellene mondanom. Csak így nem volt soha zavar a témában”.

A földre gyökerezett a lábam, és ő megállt. Elvettem a kezemet, és a mellkasomon keresztbe fontam a karjaimat . Hirtelen biztos voltam abban, hogy nem akartam tudni azt, amit felépített magában.

Jacob szemöldökei lehúzódtak miközben árnyékba dobták a mély-ülő szemeit. Szurok feketék voltak, miközben befűrödtek az enyémbé .

-,„Én szerelmes vagyok beléd, Bella ”,- mondta egy erős, biztos hangon Jacob. -“ Bella, Szeretlek. És azt akarom, hogy válasz engem helyette. Tudom, hogy te nem érzel így , de szükségem van az igazságra, hogy kimondjam, hogy tudd a lehetőségeidet. Nem akarnám azt, hogy egy félrekommunikálás az utunkba álljon.

15. FOGADÁS

fordította: Cicuka

Egy hosszú percig csak bámultam rá, némán. Semmire nem tudtam gondolni, amit mondhatnék neki. Ahogy a döbbent arcomra nézett, a komolyság elhagyta az övét.

„Oké” mondta vigyorogva. „Ez minden.”

„Jake-„ úgy éreztem, mintha egy hatalmas gombóc lenne a torkomban.

Megpróbáltam eltávolítani. „Én nem tudok... úgy értem nem ...el kell mennem.”

Elfordultam, de megragadta a vállam, és visszafordított.

„Ne, várj. Tudom, Bella. De, nézd, válaszolj, rendben? Azt akarod, hogy elmenjek, és soha többé ne is láss? Légy őszinte.”

Nehéz volt a kérdésére koncentrálni, így igénybevettem egy percet mire válaszolni tudtam. „Nem, nem ezt akarom.” ismertem be végül.

Jacob ismét vigyorgott. „Értem.”

„De én nem úgy akarlak téged, ahogy te engem.” célozgattam.

„Akkor mondd el, hogy pontosan hogy akarsz engem.”

Óvatosan átgondoltam. „Hiányzol, amikor nem vagy ott. Amikor boldog vagy,” folytattam óvatosan „az engem is boldoggá tesz. De ugyanezt elmondhatnám Charlie-ról is Jacob. Számomra családtag vagy. Szeretlek, de nem vagyok beléd szerelmes”

Bólintott „De azt akarod, hogy a közeledben legyek.”

„Igen.” sóhajtottam, lehetetlen volt lebeszélni.

„Te a munka megszállottja vagy.” morogtam.

„Jah.” végig simogatta az ujjhegyeivel az arcomat. Elütöttem a kezét.

„Gondolod képes lennél legalább egy kicsit is viselkedni?” kérdeztem bosszankodva.

„Nem, nem hiszem. Te döntesz, Bella. Elfogadsz úgy, ahogy vagyok – beleértve a rossz viselkedésemet- vagy egyáltalán nem.”

Dühösen rábámultam. „Ez önző dolog.”

„Te is az vagy.”

Megfagytam, és tettem egy önkéntelen lépést hátrafelé. Igaza volt. Önző voltam – és kapzsi is – Azt kellett volna mondanom, hogy nem akarok a barátja lenni, és elsétálni. Rossz ötlet volt megpróbálni barátnak maradni vele, ami csak bántaná. Fogalmam sem volt mit keresek ott, de hirtelen biztos voltam benne, hogy nem helyes.

„Igazad van” suttogtam.

Nevetett. „Megbocsájtok. Csak próbálj meg nem túl dühös lenni rám. Mert mostanság elhatároztam, hogy nem adom fel. Tényleg van valami ellenállhatatlan egy veszett ügyben.”

„Jacob.” Felnéztem a sötét szemeibe, próbáltam rávenni, hogy komolyan vegyen.

„Szeretem őt, Jacob. Ő az egész életem.”

„Engem is szeretsz,” emlékeztetett. Felemelte a kezét, amikor tiltakozni kezdtem.

„Nem ugyan úgy, tudom. De ő sem az egész életed. Többé nem. Talán egyszer az volt, de elhagyott. És most viselnie kell a döntése következményeit – engem.”

Megráztam a fejem. „Lehetetlen alak vagy.”

Hirtelen komollyá vált. Megfogta az arcom, olyan szorosan tartva, hogy képtelen voltam levenni a szemem az elszánt tekintetéről.

„Amíg csak ver a szíved Bella, „, mondta. „Itt leszek – küzdök. Ne felejtsd el, hogy van más lehetőséged.”

„Nem akarok más lehetőséget,” ellenkeztem, próbáltam kiszabadítani az arcom, sikertelenül. „És a szívveréseim meg vannak számlálva, Jacom. Már majdnem itt az idő.”

Összeszűkültek a szemei. „Még több ok, hogy küzdjek – erősebben harcoljak, amíg tudok,” suttogta

Még mindig fogta az arcom – az ujjai olyan erősen tartottak, hogy már fájt – és láttam a hirtelen elhatározást a szemeiben.

„Ne.” ellenkezni kezdtem, de már késő volt.

Az ajkát az enyémre tapasztotta, belém fojtva az ellenkezésem. Dühösen csókolt, a másik kezével szorosan megmarkolta a tarkóm, lehetetlenné téve a menekülést.

Minden erőmmel ellöktem a mellkasát, de még csak észre sem vette. Az szája lágy volt, ellentétben a dühével, az ajkai ismeretlen módon olvadtak az enyémre.

Megragadtam az arcát, próbáltam eltolni, ismét sikertelenül. Habár úgy tűnt, ez alkalommal észrevette, és bosszantotta. Az ajka szétfeszítette az enyémet, éreztem a forró lélegzetét a számban.

Az ösztönömre hallgattam, leeresztettem a kezem magam mellé és megmerevedtem. Kinyitottam a szemem és nem harcoltam, nem éreztem... csak vártam, hogy leálljon.

Működött. A haragja úgy tűnt, elpárolgott, és hátrébb húzódott, hogy rám nézzen. Az ajkát lágyan az enyémre tapasztotta ismét, egyszer, kétszer...és harmadszor. Szoborként álltam és vártam. Végül elengedte az arcom, és ellépett.

„Végeztél már?” kérdeztem kifejezéstelen hangon.

„Igen,” sóhajtott. Mosolyogni kezdett, és behunyta a szemét.

Hátrahúztam a kezem majd előrelendítettem, és a szájba vertem, akkora erővel, amekkorával csak bírtam.

Reccsenést hallottam.

„Au! AU!” sikoltottam, eszeveszetten ugráltam fel és le, miközben a mellkasomhoz szorítottam a kezem.

Éreztem, hogy eltört.

Jacob megdöbbenve bámult rám „Jól vagy?”

„Nem, a fenébe is! Eltörted a kezem!”

„Bella, te törted el a saját kezed. Most pedig hagyd abba az ugrálást, és hagyd, hogy megnézzem.”

„Ne érj hozzám! Most rögtön hazamegyek!”

„Megyek a kocsimért” mondta csendesen. Még csak nem is dörzsölgette az állát, mint ahogy azt a filmekben szokták. Milyen szánalmas.

„Nem, kösz.” sziszegtem „Inkább sétálok.” az út felé fordultam. Csak pár mérföld a határig. Amint távol kerülök tőle, Alice látni fog. Értem küld majd valakit.

„Csak engedd, hogy hazavigyelek,” ragaszkodott hozzá Jacob. Hihetetlen, még volt pofája átkarolni a derekam. Eltaszítottam magam tőle.

„Rendben!” morogtam „Legyen! Alig várom, hogy lássam, mit fog tenni veled Edward! Remélem átharapja a torkod, te erőszakos, idegesítő, hülye KUTYA!” Jacob forgatta a szemeit. Odakísért az anyós üléshez, és besegített a kocsiba. Amikor beszállt a vezető oldalon, füttyörészett.

„Egyáltalán nem okoztam fájdalmat?” Kérdeztem dühösen és bosszúsan.

„Viccelsz? Ha nem kezdesz el sikoltozni, talán észre sem veszem, hogy megpróbáltál behúzni egyet. Talán nem vagyok kőből, de nem is vagyok olyan puha.”

„Utállak Jacob Black”

„Az jó. A gyűlölet egy szenvedélyes érzés.”

„Majd adok én neked szenvedélyt,” morogtam az orrom alatt „Gyilkosság, a szenvedély legalapvetőbb bűne.”

„O, ugyan már” mondta teljesen vidáman, és úgy tűnt ismét füttyörészni fog.

„Biztos jobb volt, mint egy csókoló kődarab.”

„Még csak a közelébe sem ért,” feleltem hidegen.

Összeszorított az ajkát. „Csak azért is ezt mondd.”

„De nem.”

Ez úgy tűnt zavarja egy pillanatig, aztán felvidult. „Csak dühös vagy. Nincs tapasztalatom az efféle dolgokban, azt gondoltam meglehetősen hihetetlen vagyok.”

„Uhh,” morogtam.

„Ma éjjel erre fogsz gondolni. Amikor majd azt hiszi alszol, te a választási lehetőségeidre fogsz gondolni.”

„Ha ma éjjel rád gondolok, csak azért mert rémálmom lesz.”

Lelassította az autót, felém fordult és rám nézett a sötét, tágra nyitott és komoly szemeivel. „Csak gondod át, hogyan is lehetne, Bella,” unszolt gyengéd, buzgó hangon. „Nem kellene semmin változtatnod értem. Tudod, hogy Charlie boldog lenne, ha engem választaná. Meg tudlak védeni, ugyan úgy, ahogy a vámpírod – talán jobban is. És boldoggá tennélek Bella. Olyan sok mindent adhatnék neked, amit ő nem tud. Fogadok, hogy még csak nem is tud így megcsókolni – mert megsebesíthetne. Én soha, de soha nem bántanálak Bella.”

Feltartottam a sérült kezem.

Sóhajtott. „Az nem az én hibám volt. Jobban kellett volna tudnod.”

„Jacob, én nem lehetek boldog nélküle.”

„Soha nem próbáltad,” ellenkezett „Amikor elment, minden erődet arra használtad, hogy várj rá. Boldog lehettél volna, ha elengeded. Boldog lehettél volna velem.”

„Soha nem leszel képes olyan biztos lenni benne, mint amilyen biztos bennem vagy. Egyszer elhagyott, újra megteheti.”

„Nem, nem fogja,” Sziszegtem a fogaimon keresztül. Az emlék fájdalma ostorcsapásként ért. Cserébe én is bántani akartam. „Te elhagytál egyszer.” emlékeztettem hideg hangon, arra a hetekre gondolva, amikor bujkált előlem, a szavakra, amiket az otthona mögött az erdőben mondott nekem...

„Soha nem hagytalak el,” vitatkozott dühösen. „Azt mondták, nem mondhatom el neked – nem biztonságos számokra ha együtt vagyunk. De soha nem hagytalak el, soha! A házad körül futkostam – mint ahogy most is. Csak, hogy megbizonyosodjam róla, hogy jól vagy.”

Nem hagyhattam, hogy rosszul érezzem magam miatta.

„Vigyél haza. Fáj a kezem.”

Sóhajtott, és normál sebességre gyorsított, az utat figyelve.

„Csak gondold át Bella.”

„Nem.” mondtam makacsul.

„Át fogod. Ma éjjel. És én majd rád gondolok, miközben te rám gondolsz.”

„Ahogy mondtam, rémálom.”

Rám vigyorgott. „Visszacsókkoltál.”

Levegő után kapkodtam, meggondolatlanul ökölbe szorítottam ismét a kezem, felszisszentem, amikor a törött kezem reagált.

„Jól vagy?” kérdezte.

„Nem csókkoltam vissza.”

„Azt hiszem meg tudom különböztetni.”

„Nyilvánvalóan nem tudod – az nem visszacsókkolás volt, próbáltalak lerázni magamról te idióta.”

Halkan, rekedten nevetett. „Ingerlékeny. Úgy mondanám túlságosan is védekező.”

Vettem egy mély levegőt. Nem volt értelme vitatkozni vele, bármit kifordított, a kezemre koncentráltam, próbáltam kinyújtani az ujjaimat, hogy megállapítsam valóban eltörtek-e.

Szúró fájdalom nyilallt az ujjperceimbe. Felnyögtem.

„Tényleg sajnálom a kezed,” mondta Jacob, majdnem őszintén hangzott.

„Legközelebb, amikor meg akarsz ütni használj baseball ütőt, vagy feszítővasat, jó?”

„Ne hidd, hogy elfelejtem,” morogtam.

Nem vettem észre, hogy merre tartunk, amíg az utcánkba nem értünk.

„Miért hozol ide?” kérdeztem.

Kifejezéstelenül nézett rám. „Azt hittem azt mondtad, haza akarsz menni?”

„Ugh. Gondolom, nem tudsz Edwardékhoz vinni, ugye?” csalódottan csikorgattam a fogam.

A fájdalom eltorzította az arcát, és láttam, hogy ez rosszabbul esett neki, mint bármi, amit eddig mondtam.

„Ez az otthonod Bella.” mondta csendesen.

„Igen, de lakik itt orvos?” kérdeztem, újra feltartva a kezem.

„Oh.” Egy percig átgondolta. „Elviszlek a kórházba. Vagy Charlie is el tud.”

„Nem akarok kórházba menni. Kínos, és felesleges.”

Üresbe tette a Rabbit-ot a ház előtt, óvatos és bizonytalan arckifejezéssel. Charlie cirkálója a felhajtón állt.

Sóhajtottam. „Menj haza, Jacob.”

Esetlenül kimásztam a kocsiból, a ház felé tartottam. A motor leállt mögöttem, kevésbé meglepő, inkább idegesítő volt, hogy Jacob megint mellettem volt.

„Mit akarsz tenni?” kérdezte.

„Lejegelem a kezem, aztán hívom Edwardot és megmondom neki, hogy jöjjön el értem, és vigyen el Charlisle-hoz, aki rögzíteni tudja a kezem. Aztán, ha még mindig itt leszel, keresek egy feszítővasat.”

Nem válaszolt. Kinyitotta a bejárati ajtót, és tarotta.

Lassan végigsétáltam az előszobán ahol Charlie a kanapén hevert.

„Hey srácok,” mondta előredőlve, „Jó, hogy látlak Jake.”

„Hey Charlie”, válaszolta lezseren Jacob, szünet. Méltóságteljesen bevonultam a konyhába.

„Mi a baja?” tűnődött Charlie.

„Azt hiszi eltörte a kezét,” hallottam, ahogy Jacob elmondja neki. A hűtőhöz mentem és elővettem egy tálca jégkockát.

„Hogy csinálta?” kérdezte apám, azt hittem Charlienak egy kicsit kevésbé szórakozottnak és kicsit aggodalmasabbnak kellett volna lennie.

Jacob nevetett. „Megütött.”

Charlie is nevetett, én meg mogorván néztem miközben a tálcát a mosogató szélének ütöttem, a jég szétszóródott a kagylóban, megragadtam belől egy marékkal az ép kezemmel és a kockákat egy törlőbe tekertem.

„Miért ütött meg?”

„Mert megcsókoltam,” mondta Jacob szégyentelenül.

„Jó neked kölyök,” gratulált neki Charlie.

Csikorgattam a fogam és a telefonhoz mentem. Tárcsáztam Edward számát.

„Bella?” az első csöngésre felvette. Megkönnyebbültebbnek tűnt- el volt ragadtatva. Hallottam a volvo motorját a háttérben, már a kocsiban volt – remek

„Itt hagytad a telefont a...

„Sajnálom, Jacob hazavitt?”

„Igen,” dörögtem, „Eljönnél értem kérlek?”

„Már úton vagyok” mondta azonnal, „Mi a baj?”

„Szeretném ha Charlisle megnézné a kezem. Szerintem eltört.”

Elmentem az előszoba előtt és azon tűnődtem vajon mikor szökik meg Jacob. Kegyetlenül mosolyogtam, elképzelve a kényelmetlenségét, amit érez.

„Mi történt?” követelte Edward, a hangja elsötétült.

„Bevertem Jacobnak” ismertem be.

„Jó,” mondta Edward ridegen „Habár sajnálom, hogy megsérültél.”

Nevettem, mert ez annyira kedvére volt, akárcsak Charlienak.

„Bárcsak bántottam volna.” sóhajtottam csalódottan. „De egyáltalán nem okoztam neki fájdalmat.”

„Ezen segíthetek” ajánlotta.

„Reméltem, hogy ezt mondod.”

Egy pillanatig csend volt. „Ez nem vall rád.” mondta immár óvatosan. „Mit tett?”

„Megcsókolt” morogtam.

Csak annyit hallottam, ahogy a vonal másik végén a motor felgyorsul. A másik szobában Charlie ismét megszólalt.

„Szerintem le kéne lépned Jake,” ajánlotta.

„Azt hiszem maradnék, ha nem bánod”

„A te temetésed” motyogta Charlie.

„Ott van még a kutya?” Edward végül újra megszólalt.

„Igen.”

„A sarkon vagyok,” mondta sötéten, és a vonal megszakadt.

Ahogy letettem a telefont, mosolyogtam, hallottam ahogy az autója végigszáguld az utcán. Hangosan csikrgott a fék, amikor megállt a ház előtt. Kinyitottam az ajtót.

„Hogy van a kezed?” kérdezte Charlie, ahogy elsétáltam. Charlie feszültnek tűnt. Jacob elnyújtózott mellette a kanapén, tökéletesen nyugodtan.

Levettem róla a jég pakolást, hogy megmutassam. „Bedagadt.”

„Talán a saját súlycsoportodból kéne választanod,” ajánlotta Charlie.

„Talán” értettem egyet. A nyitott ajtóhoz léptem. Edward várt.

„Hadd nézzem,” mormolta.

Gyengéden megvizsgálta a kezem, olyan óvatosan, hogy egyáltalán nem fájt. A kezei olyan hidegek voltak, akár a jég, ami jó érzés volt a bőrömnek.

„Azt hiszem igazad volt a töréssel kapcsolatban.” mondta „Büszke vagyok rád. Volt némi erő emögött.”

„Amennyi erőm csak volt.” sóhajtottam. „Nem elég, nyilvánvalóan.”

Lágyan megcsókolta a kezem. „Majd én gondoskodom róla,” ígérte. „Jacob,” a hangja még mindig csendes és nyugodt volt.

„Most, most.” Charlie figyelmeztette.

Hallottam, ahogy Charlie is felemelkedik a kanapéról. Jacob ért az előszobába először, és sokkal csendesebben, Charlie nem sokkal mögötte jött. Jacob arca óvatos és mohó volt.

„Nem akarok verekedést, megértettétek?” Charlie csak Edwardot nézte miközben beszélt.

„Elővehetem a jelvényem, hogy a kérést még hivatalosabbá tegyem.”

„Nem szükséges,” mondta Edward visszafojtott hangon.

„Miért nem tartóztatsz le engem apa?” Ajánlottam. „Én vagyok, aki osztogatja az ütéseket.”

Charlie felvonta a szemöldökét. „Akarsz feljelentést tenni, Jake?”

„Nem” vigyorgott Jacob javíthatatlanul. „Bármikor elfogadok ilyen cserét.”
Edward grimaszolt.

„Apu, nincs itt valahol egy baseball ütő? Kölcsönkérném egy pillanatra.”

Charlie nyugodtan nézett rám. „Elég Bella.”

„Menjünk, és mutassuk meg Charlisle-nak a kezéd, még mielőtt egy cellában végzed.” mondta Edward. Átkarolt, és az ajtó felé tolt.

„Rendben,” mondtam, nekitámaszkodva. Nem voltam többé dühös, most hogy Edward velem volt, jól éreztem magam, és a kezem sem bosszantott annyira. Lesétáltunk a járdán, amikor hallottam Charlie aggódó suttogását magam mögött.
„Mit csinálsz? Megőrültél?”

„Adj egy percet Charlie.” válaszolta Jacob „Ne aggódj. Mindjárt itt leszek.”

Visszanéztem, Jacob követett minket, megállt bezárni az ajtót Charlie meglepett és nyugtalan arca előtt.

Edward először nem törődött velem, az autóhoz kísért. Besegített, bezárta az ajtót, aztán szembefordult Jacobbal a járdán. Aggódva hajoltam ki a nyitott ablakon.

Charlie látható volt a házban, ahogy elhúzza függönyt az előszobában.

Jacob testhelyzete közömbös volt, keresztbe fonta a kezét a mellkasán, de az izmok az állkapcsán megfeszültek.

Edward olyan békés és gyengéd hangon beszélt, hogy az furcsamód még fenyegetőbbé tette a szavait.

„Most nem öllek meg, mert az felidegesítené Bellát.”

„Hmph,” morogtam.

Edward kissé megfordult és rám mosolygott. Az arca még mindig nyugodt volt.

„Reggel már zavarna,” mondta, megcirógatva ujjaival az arcom.

Aztán visszafordult Jacob felé. „De ha még egyszer sérülten hozod vissza – nem érdekel, hogy kinek a hibája volt, nem érdekel ha csak elesett, vagy hogy egy meteor zuhant az égből a fejére – ha kevésbé tökéletes állapotban hozod vissza, mint ahogy itt hagytam, három lábbal fogsz futni. Megértetted, korcs?”

Jacob forgatta a szemeit.

„Ki megy vissza?” morogtam.

Edward folytatta, mintha nem is hallott volna. „És ha még egyszer megcsókolod, eltöröm az állkapcsod neki.” ígérte, a hangja még mindig gyengéd volt, bársonyos és halálos.

„Mi van, ha ő is akar engem?” kérdezte Jacob vontatottan és arrogánsan.

„Hah!” felhorkantam.

„Ha ez az, amit akar, nem ellenkezem,” Edward zavartalanul megrántotta a vállát.,,

„Talán várnod kéne, amíg kimondja, ahelyett, hogy testbeszéd értelmezésedben bízol – de a te arcod.”

Jacob vigyorgott.

„Csak szeretnéd,” morogtam.

„Igen, szeretné,” mormolta Edward.

„Nos, ha végeztél a fejemben való turkálással,” mondta Jacob elég bosszúsan „miért nem mész és gondoskodszt a kezéről?”

„Még valami,” mondta lassan Edward. „Én is harcolni fogok érte. Csak, hogy tudd. Semmit nem veszek készpénznek, és kétszer olyan kemény fogok harcolni, mint te.

„Rendben,” dörmögte Jacob, „Nincs semmi vicces abban, ha legyőzöl valakit, aki utána megbüntet.”

„Ő az enyém,” Edward halk hangja hirtelen komorrá vált, nem volt olyan higgadt, mint előtte. „Nem mondtam, hogy tisztességesen fogok harcolni.”

„Ahogy én sem.”

„Sok szerencsét.”

Jacob bólintott. „Igen, győzzön a jobb.”

„Ez jól hangzik...kutyuska.”

Jacob röviden vigyorgott, aztán elrendezte az arcát, elhajolt Edward mellett és rám mosolygott. Dühösen rámeredtem.

„Remélem hamarosan jobban leszel. Tényleg sajnálom, hogy megsérültél.”

Gyerekesen elfordítottam tőle a fejem.

Nem néztem ismét fel, amíg Edward megkerülte az autót, és beült a vezető oldalra, így nem láttam vajon Jacob visszament-e a házba, vagy még mindig ott állt és nézett.

„Hogy vagy?” kérdezte Edward miközben elhajtottunk.

„Ingerülten.”

Kuncogott. „A kezedre értettem.”

Vállat vontam. „Volt már rosszabb is.”

„Ez igaz,” értett egyet szemöldök ráncolva.

Edward körbehajtott a házon, be a garázsba. Emmett és Rosalie ott voltak, Rosalie tökéletes lábai, még farmerben is felismerhetőek, kilógtak Emmett hatalmas dzsipje alól.

Emmett mellette ült, egy kézzel a dzsip alá nyúlva. Igénybevett egy percet, mire rájöttem, hogy ő volt az kocsiemelő.

Emmett kíváncsian nézte, ahogy Edward óvatosan kiségt a kocsiból. A szeméit a kezemen tartotta, amit a mellkasomnak szorítottam.

Emmett vigyorgott. „Megint elestél Bella?”

Vadul rámeredtem „Nem Emmett. Bevertem egy vérfarkasnak.”

Emmett pislogott, aztán hangos nevetésben tört ki.”

Ahogy Edward elvezetett mellettük, Rosalie megszólalt a kocsiból.

„Jasper fogja megnyerni a fogadást,” mondta önelégülten.

Emmett nevetése abbamaradt, és méregetve tanulmányozott.

„Milyen fogadás?” kérdeztem, csend lett.

„Mutassuk meg Charlisenak,” sürgetett Edward. Emmettre bámultam. Kicsit megrázta a fejét.

„Milyen fogadás?” ragaszkodtam hozzá felé fordulva.

„Kösz Rosalie,” mormogta, ahogy szorosabban átkarolta a derekam és a ház felé tolt.

„Edward...” morogtam.

„Gyerekes,” vontam meg a vállát. „Emmett és Jasper szeretnek hazárdírozni.”

„Emmett majd elmondja.” Próbáltam megfordulni, de a karja vasként tartott.

Sóhajtott. „Fogadtak, hogy hányszor... fogsz hibázni az első évben.”

„Oh” grimaszoltam, megpróbáltam elrejteni a hirtelen rémületet, amint rájöttem mit is jelent ez. „Fogadta, hogy hány embert fogok megölni?”

„Igen,” ismerte el vonakodóan. „Rosali azt hiszi, a vérmérsékleted Jaspernek kedvez.”

Kicsit gőgösnek éreztem magam. „Jasper fogad többre.”

„Jobban érezné magát, ha nehéz lenne megküzdened ezzel. Unja már, hogy ő a leggyengébb láncszem.”

„Értem. Persze, hogy fogok. Szerintem elkövetek néhány extra gyilkosságot, ha ez Jaspert boldogabbá teszi, miért ne?” gagyogtam üres és monoton hangon. Magam előtt láttam a névsort az újságból...

Megszorított. „Emiatt most nem kell aggódnod. Tény, hogy soha nem kell emiatt aggódnod, ha nem akarsz.”

Felnyögtem, és Edward aki azt hitte fáj a kezem, a ház felé húzott.

A kezem eltört, de nem ez volt a legnagyobb baj, ez csupán egy apró repedés volt az ujjpercemen. Nem akartam gipszet, és Charlisle azt mondta rendbe jön egy merevítővel is, ha megígérem, hogy vigyázok rá. Megígértem.

Edward elmondhatná, hogy magamon kívül voltam, amíg Charlisle a kezem rögzítésén dolgozott. Párszor hangosan aggódott, hogy fájdalmaim vannak, de biztosítottam, hogy nincsenek.

Mintha szükségem lett volna még egy dologra, ami miatt aggódhatok.

Jasper történetei az újszülött vámpírokról a fejemben keringtek, mióta csak elmondta őket. Most azok a történetek élesen a középpontba kerültek Emmett fogadásának hírével.

Azt találgattam, vajon mennyire fogadtak. Mi volt az motiváló ár, ha egyszer mindened megvan?

Mindig tudtam, hogy én más leszek. Azt reméltem olyan erős leszek, ahogy azt Edward mondta. Erős, gyors, és mindezeken felett gyönyörű. Olyasvalaki, aki megállhat Edward mellett és éreztetheti, hogy hozzá tartozik. Próbáltam keveset gondolni a többi dologra. Vadság. Vérszomj.

Talán képtelen leszek megállni, hogy ne öljek embereket. Idegeneket, akik soha sem bántottak. Embereket, mint például a növekvő létszámú áldozatok Seattle-ben, akiknek családjuk volt, barátaik, jövőjük.

Emberek, akiknek életük volt. És én szörny lehet, aki elveszi tőlük.

De, igazság szerint, tudom kezelni ezt a részt - mert megbíztam Edwardban, teljesen megbíztam benne, hogy távol tart majd mindentől, amit később megbánnék. Tudtam, hogy elvinne az Antarktiszra és pingvinekre vadászna, ha ezt kérném tőle. És én bármit megtennék, hogy jó ember legyek. Egy jó vámpír. Ez megmosolyogtatott volna, ha nem lenne ez az aggodalmam.

Mert ha tényleg ilyen lennék – mint a újszülöttekről szóló rémálmaim, amiket Jasper ültetett a fejembe – lehetnék ténylegesen saját magam? És ha majd embereket akarnék ölni, mi lenne azokkal a dolgokkal, amiket most akarok?

Edward megszállottja volt, hogy ki ne hagyjak semmit, amíg ember vagyok. Általában úgy tűnt hülyeség. Nem volt túl sok emberi élmény, amit hiányolnék. Mindaddig, amíg Edwarddal lehetek, mi mást is kérhetnék?

Az arcát néztem, amíg ő nézte, ahogy Charlisle rögzíti a kezem. Semmi nem volt a világon, amit jobban akartam volna, nála. Meg tudna ez változni?

Ez volt az az emberi élmény, amit nem szeretnék feladni?

16. KOR

Nincs mit felvennem! –sóhajtottam.

Minden ruhámat, amim csak van kipakoltam az ágyra, a fiókjaim és a beépített szekrényem üresek voltak. Néztem az üres zugokat, hátha hirtelen meglátok valami alkalmasat. Khaki szoknyámat külön raktam a hintaszék karfájára, vártam hátha meglátok valami, ami passzol hozzá. Valami amiben gyönyörűen festek és felnőttek. Valami azt súgja, hogy ez egy különleges alkalom. Tanácstalan voltam. Majdnem itt volt az ideje, hogy induljak, és még mindig a régi kedvencem van rajtam. Kivéve, hogyha találok valami jobbat – ennél a pontnál nem láttam jobbat – mégiscsak érettségi. Haragosan bámultam a ruhahalmot az ágyamon. Tudtam, hogy nekem volt egy darabom, még a gyerekkoromból, ami nem volt kopott és megfelelő lenne – a vörös blúzom. Beleütöttem a falba jó kezemmel.

„Hülye, tolvaj, bosszantó vámpír!” – morogtam.

„Mit csinálsz?” – követelte Alice

Áthajolt a nyitott ablakomon keresztül, mintha egész idő alatt ott lett volna.

„Kop, kop!” – hozzáadta egy vigyorral.

„Valóban nehéz lenne megvárni az ajtóban, amíg odaérek?”

Egy lapos, fehér dobozt dobott az ágyamra. „Futólag arra gondoltam, hogy lehet hogy valamire szükségem van.”

Néztem a nagy csomagot, ami ott feküdt a ruhahalmom tetején, elégtelen ruhatáram és fintorogtam.

„Elismerem” – mondta Alice „életmentő vagyok!”

„Életmentő vagy” – motyogtam. „Köszi”

„Szóval, gondoltam szeretnél valami nagyon csinosat a változatosság kedvéért.

Nem tudod, hogy mennyire izgatnak az eltűnt dolgok., oda vagyol. Hasztalanak érzem magam. Olyan...normálisnak” – megrázkódott ettől az utolsó szótól.

„El se tudom képzelni milyen szörnyen érezheted magad. Normális teremtmény? Pfuj!”

Erre nevetni kezdett. „Szóval, legalább azt tudjuk, hogy a bosszantó tolvajod eltűnt – most éppen nem látom Seattleben.”

Amikor így kimondta ezeket a szavakat – a két dolgot egy mondatban egyszer csak bekattant. A meghatározhatatlan dolog, ami zavart engem az utóbbi napokban, a fontos kapcsolat, ami most hirtelen összeállt, hirtelen minden világos. Bámultam rá, arcomra fagyott a felismerés.

„Miért nem nyitod ki?” – kérdezte. Sóhajtott, amikor nem moccantam és unottan levette a doboz tetőt ő maga. Kirántott egy ruhát a dobozból és feltartotta, de nem tudtam koncentrálni, hogy mi az.

„Csinos, nem gondolod? Kékeket válogattam mert tudom, hogy Edwardnak ez a kedvenc színe rajtad.” – Én nem hallgatóztam.

„Ez majdnem ugyanaz.” – suttogtam.

„Mi?” –követelte. „Neked nincs semmi ilyesmid. Mi bajod, neked csak egy szokmányd van!”

„Nem Alice! Felejtsd el a ruhákat, figyelj!”

„Nem tetszik ugye?” – Alice arca csalódott volt.

„Hallgass, Alice, nem látod? A kettő ugyanaz! Az aki összetörte és ellopta a dolgaimat, és az új vámpír Seattleben. A dolgok összefüggnek!”

A ruha kicsúszott az ujjai közül és visszazuhant a dobozba. Alice fókuszált, hangja hirtelen ijedt lett. „Miből gondolod ezt?”

„Emlékszel mit mondott Edward? Valaki kihasznál egy lyukat a képességemben, hogy ne lásd az újszülöttet? És akkor az előbb te azt mondtad, hogy az időzítés túlságosan is tökéletes – a bosszantó tolvajom nincs kapcsolatban, mintha tudta volna, hogy te most Alice túl sok mindenre koncentrálsz. Úgy gondolom, hogy túlságosan is jól használta a rést. És ha még a két dolgot nem is feltétlenül kell összekapcsolni, de pontosan ugyanabban az időben történne? Semmiképp. Ez egy személy. Ugyanaz. Az, aki hadsereget csinál magának és aki ellopta az illatom.”

Alice nem szokott meglepődni a történéseken. Megfagyott, és míg csak báámult előre elkezdtem számolni a fejemben, amíg vártam. Nem telt el két perc és újra visszatért. Akkor rám nézett ijedt szemekkel.

„Igazad van!” – mondta rémült hangon. „Hát persze, hogy igazad! És mikor fogod ezt....”

„Edward rosszul gondolja,” – suttogtam. Ez egy próba...látni akarja az eredményt. Ameddig nem teljesen biztos benne, hogy tökéletes a terv figyel. Biztosan meg akar ölni engem...és ő a dolgaimat amiket talált elvitte. Ellopta az illatom....így bármelyikük meg tud találni engem.”

Szemeibe kiült a megdöbbenés. Tudtam, hogy igazam van, és abban is biztos voltam, hogy ő is tudja, hogy igazam van.

„Oh, nem” – elkeseredett

Amíg vártam az érzelmeimet próbáltam elrendezni. Feldolgozni a tényt, hogy valaki létrehozott egy vámpír hadsereget – a hátborzongató gyilkosságokkal Seattleben, aminek az egyetlen célja, hogy elpusztítson, aztán úgy éreztem, hogy kicsit enyhül a görcs bennem. Végül egy kicsit feloldódtam, úgy éreztem van még itt valami fontos. Valami teljesen más.

„Szóval” – suttogtam. „mindenki nyugodjon meg. Senki sem akarja a Cullen családot megsemmisíteni.”

„Gondolj arra, hogy a dolgok változnak, lehet hogy teljesen rosszul gondolod”, mondta Alice a fogain keresztül.

„Valaki közülük, miért akarnának rajtad keresztül megkapni.”

„Köszöni Alice! De legalább mi már tudjuk, hogy mit akarnak. Ez segíthet!”

„Talán” – motyogta. Sétálni kezdett fel-alá a szobában.

Puffanás, puffanás – ökölcsapásokat mérve az ajtóra. Ugrottam egyet, de azt hiszem Alice nem vette észre.

„Még nem vagy kész? Nem akarunk elkésni!” – Charlie panaszkodik, a hangja éles. Charlie gyűlölte az ilyen alkalmakat, esetében a kiöltözés mindig körülményes.

„Majdnem. Adj egy percet!” – mondtam rekedten.

Csendben volt egy fél pillanatig. „Te sírsz?”

„Nem. Ideges vagyok. Menj el.”

Hallottam lemenni a lépcsőn.

„Én is megyek” – suttogta Alice.

„Miért?”

„Edward közeledik. Ha ő ezt meghallja...”

„Menj, menj!” – azonnal rámtört a kényszer. Edward dühöngő örültté fog változni, ha ezt megtudja. Nem tudom ezt sokáig eltitkolni, de talán a bizonyítványosztó ünnepség nem a legjobb időpont erre.

„Készülj” – mondta Alice, aztán kirepült az ablakon.

Megtettem, amit Alice mondott, öltözködtem, bár kábultan. Próbáltam kihozni valamit a hajamból, de nem volt idő, úgyhogy egyenesen és unalmasan hagytam mint mindig az összes többi napon. Nem nagy dolog. Nem néztem még tükörbe sem, így fogalmam sem volt róla, hogy hogy festek Alice szoknyájában és felsőjében. Nem érdekelt. A karomra dobtam a csúnya sárga poliészter díszruhámot és lesiettem a lépcsőn.

„Jól nézel ki”- mondta Charlie, mogorva elnyomott érzelmekkel. „Ez új?”

„Igen” – motyogtam, nehéz koncentrálni. „Alice adta nekem. Köszí.”

Edward néhány perccel azután érkezett, hogy nővére elment. Nem volt elég időm, hogy az arcom lenyugodjon. De, mi a cirkálóban utaztunk Charlieval, neki nem volt eélye megkérdezni, hogy mi a baj. Charlie makacs volt a múlt héten, amikor együtt tanultunk és elmondtam, hogy Edwarddal szeretnék a bizonyítványosztó ünnepségre menni. Láttam rajta – szülői jogait akarja érvényesíteni ezen a napon. Bájosan beleegyeztem, és Edward vidáman javasolta, hogy mind egymáshoz tartozunk. Carlislenak és Esmenek ez nem jelent gondot, Charlie nem tudta kikényszeríteni az ellenvetéseit, megbékélt egy silány udvariassággal. És most Edward Charlie rendőrautója mögött utazott, néztem a tükörből – arckefejezésem talán annak köszönhető, hogy apa szórakoztatni próbált, és mindig vigyor támadt az arcára, amikor Edwardra pillantott a visszapillantóból. Ez biztosan azt jelenti, hogy Charlie képzelt bizonyos dolgokat, amiket ha hangosan is kimondana úgy gondolja rosszalnám.

„Jól vagy?” – suttogta Edward, amikor kísérett a kocsiból az iskolai parkolóban.

„Idegesen” – válaszoltam, és ez nem volt teljesen hazugság.

„Gyönyörű vagy” – mondta.

Úgy láttam, hogy többet akart mondani, de Charlie egy nyilvánvaló manőverrel közénk került, vállat vont és a karját a vállamra tette.

„Izgatott vagy?” – kérdezte

„nem igazán” – válaszoltam.

„Bella, ez egy nagy dolog. Te leérettségiztél a középiskolában. Most kezdődik a valódi életed. Főiskola. Egyedül....többé már nem vagy a kicsi lányom.” – Charlie hangja egy kicsit elcsuklott a végén.

„Apa” – sóhajtottam. „Kérlek nehogysírd magad!”

„Nem sírok” – morgott. „Te miért nem vagy ilyen izgatott?”

„Nem tudom Papa. Talán azért mert még soha nem történt velem ilyesmi.”

„Jót fog tenni neked Alice partyja! Szükséged van egy kis felfrissülésre!”

„Persze. Pontosan egy party az, ami nekem kell!”

Charlie nevetett a hangsúlyomon és megölelte a vállam. Edward bosszúsan nézett, szeme kötelességtudó. Apám hagyott minket elmenni a tornaterem bejárata felé és ő a főbejárat felé ment, amerre a többi szülő. Óriási zűrzavar volt, amíg Ms Cope és Mr. Varner a matektanár megpróbált mindenkit betűrendbe helyezni.

„Ah, Mr. Cullen,” – mondta Mr. Varner Edwardnak.

„Hey, Bella!”

Felnéztem a hang felé, és láttam Jessica arcát egy nagy mosollyal az arcán.

Edward gyorsan megcsókolt, sóhajtott és ment a C betűs iskolatársak közé. Alice nem volt ott. Mit akar? Még jobban fokozni a helyzetet? Ez egy kedvezőtlen időzítés. Meg kell várnunk míg ennek vége lesz.

„Lefelé Bella!” – hívott újra Jessica.

Sétáltam lefelé, hogy elfoglaljam a helyemet Jessica mögött, kicsit kíváncsi voltam, hogy hirtelen miért lett ilyen barátságos. Jess dudorászta, amikor hallótávolságon belül voltam.

„.....ez olyan különleges. Látod, mi éppen itt találkoztunk először, és most mi együtt érettségizünk” – ömlengett.

„El tudod ezt hinni? Kedvem lenne sikoltozni!”

„Így van” – motyogtam.

„ez egészen hihetetlen. Emlékszel arra a vasárnapra? Mi azonnal barátok lettünk, kezdetektől fogva láttuk egymást. Különleges. És én most a Kaliforniára megyek, te pedig az Alaskara, annyira fogsz hiányozni! Ígérd meg, hogy néha összefutunk majd. Úgy örülök, hogy party is lesz. Ez tökéletes. Mi nem töltöttünk eddig így túl sok időt együtt....”

Egyre csak magyarázta, és hirtelen biztos voltam benne a barátságunk visszatérése a nosztalgiának köszönhető és, hogy meghívtam a partyra, nem mitha bármi közöm lenne a dologhoz. Figyeltem rá ahogy csak tudtam, néha megvontam a vállam a díszruhámban. Boldog voltam, hogy tudtunk beszélgetni Jessicával. Ez mert valaminek a vége volt, mindegy ,hogy Eric arról zeng ódákat, hogy ez valami kezdete „kezdet” és minden hasonló elcsépelte közhely. Talán többet jelent nekem, mint hittem, de mi ma mind elmegyünk innen. Ez így túl gyors. Éreztem, hogy átjár az érzés. Milyen gyorsan eltelt az idő azóta a március óta?

És akkor Eric egyszer csak sebesen kezdett beszélni idegességében, a szavak végigfuttatak rajtam. Greene igazgató sorban hívott bennünket, egyiket a másik után egy elég hosszú szünettel a nevek között, az elülső része a tornateremnek más lement. Szegény Ms. Cope nagyon koncentrált, hogy a diplomának helyesen kiossa. Néztam Alicet, ahogy hirtelen megjelent, keresztül táncolt a színpadon, az arca mélyen koncentrált. Edward követte őt, kifejezése zavaros volt, de nem ideges. Csak kettőjüknek állt valahogy ez a borzalmas sárga tallár. Kiténtek a tömegből, szépségük és bájuk mintha egy másik világból jöttek volna. Csoda, hogy az emberek elhitték a meséjüket. Két angyalt állt ott, éppen csak szárnyak nélkül, egészen nyilvánvaló, hogy mások.

Hallottam, hogy Mr. Greene engem hívott, felálltam a székből, és keresztül sétáltam a tömegen. Határozottan felvidített a tornaterem, amikor körülnéztem és láttam Jacobot és Charliet, amint bátorítóan kiabáltak. Láttam, hogy Billy is ott volt Jake könyökénél ült. Sikerült egy határozott mosolyt villantanom feléjük. Mr.

Greene befejezte a lista felolvasását, és akkor folytatta a diplomák kiosztását egy szégyenlős vigyorral, amíg nagyon hivatalos volt.

„Gratulálok, Ms Stanley” – motyogta míg Jess elvette tőle.

„Gratulálok, Ms Swan” – motyogta nekem, és a diplomát a jobb kezembe nyomta.

„Köszönöm” – morajlottam.

Mentem Jessica mellé és egymáshoz fordítottuk a diplománkat. Jess szeme vörös volt, és az arcát a díszruhájába temette. Egy pillanat kellett mire felfogtam, hogy sír.

Mr. Greene mondott valamit, amit nem hallottam, és mindenki körülöttem kiáltozott és sikoltzott. A sárga kalapok a földre zuhantak. Lerángattam a fejemről, de már késő volt, eg már füstbe ment.

„Oh Bella!” – Jess hirtelen kiabált felém. „Nem tudom elhinni, hogy vége!”

„Én sem tudom elhinni!” – motyogtam.

Karjait a nyakam köré dobta. „Ígérd meg, hogy nem felejtész el. Jó volt együtt.”

Visszaöleltem, egy kicsit ügyetlen fortélynak éreztem amit mondott. „Boldog vagyok én is Jessica. Ez jó két év volt.”

„Így van” – sóhajtott és szipogott. Akkor a karjai leestek. „Lauren!” – rikoltotta, áthullámozott a tömegben a sárga köntösében. A családok kezdtek egymásra találni, a tömegek összeszűkültek.

Megláttam Angelat és Ben, de a családjaik körülfozták őket. Én majd később gratulálok neki. Nyújtózkodtam, hogy lássam Alice-t.

„Gratulálok!” – Edward suttogta a fülemben, karjait a derekam köré fonta. A hangja teljesen leigázott, mindig meg tud lepni valami újjal.

„Um, kösz”

„Úgy látom, hogy te még mindig ideges vagy!” – jegyezte meg.

„Még egy kicsit”

„Mi miatt aggódsz? A party? Nem lesz borzasztó!”

„Talán így lesz jó”

„Mit nézel?”

Keresésem nem volt egészen finom, mivel észrevette. „Alice – hol van?”

„Elment, ahogy megkapta a diplomáját!”

Hangja egy új hangszínt vett fel. Láttam az aggódó kifejezést a szemében, miközben a tornaterem ajtaja felé bámult, és hirtelen döntöttem – inkább kétszer is meg kellett volna gondolnom, de ritkán csináltam ilyet.

„Aggódsz Alice miatt?” – kérdeztem.

„Ööö...” – nem akart válaszolni.

„Mit láttál a gondolataiban, egyébként? Tartasz valamitől.”

Szeme villant az arcomra egy hirtelen gyanúban. „Ő lefordította Battle Himn, Republic Arabicba, tényleg. És amikor befejezte, mozgatott Korean jelbeszéd.”

Idegesen nevettem. „Feltételezem nem akarja, hogy tud mi jár a fejében.”

„Te tudod, hogy miért rejtőzködik előlem!” – vádolt meg.

„Hát.” – mosolyogtam, gyenge mosoly. „Feljött hozzám!”

Várt, a tekintete zavaros volt. Körülnéztem. Charlie próbált átjutni a tömegen.

„Ravasz Alice” – suttogtam gyorsan. Talán megpróbálja megtartani magának a party végéig. De a party érvénytelen lesz – nos kérlek ne vadulj meg, vagy ne légy figyelmetlen, rendben? Ezt még mindig jobb tudni, amennyire csak lehet. Ez segít rajtunk valahogy.”

„Miről beszélsz?”

Láttam Charlie fejét felbukkanni a többi fej felett, ő engem keres.

Ő zavart és izgul.

„Csak maradj nyugodt, rendben?”

Bólintott egyszer, szája egy vonallá szűkült. Gyorsan suttogva elmagyaráztam neki, hogy milyen következtetésre jutottunk.

„Úgy gondolom, hogy hibás az a feltételezésed, hogy a baj több oldalról közelít. Úgy gondolom, hogy mindenről egy csoport tehet... és úgy gondolom, hogy valójában ellenem irányul. Minden összefügg valahogyan. Ez csak egyetlen egy személy, akit Alice lát. Az idegen a szobámban, azért volt mert valaki oda küldte. Ugyanaz változtatta át az újszülött vámpírokat, és lopatta el a ruháimat – ez az egész egyvalaki műve. Az illatom kellett.”

A szeme teljesen kifehéredett és egy nagyon kemény arckifejezést vett fel.

„De nem ellened jön, nem látod? Ez jó – Esmé, Alice és Carlisle, senki sem akarja bántani őket!”

Szemei voltak hatalmasak, egy széles pánikkal, kábulat és rémület. Tudtam, hogy érzi, hogy igazam van, olyan arcot vágott, mint Alice amikor elmondtam neki.

„Nyugalom!” – ismételtem.

„Bella” – Charlie kukorékolt, ellökdöste az útból az embereket.

„Gratulálok drágám!” – mintha sikoltotta volna, a szája a fülemnél volt. A karjaival körbe bugyolált, Edward ravaszul elmenekült a legtávolabbi oldalra.

„Köszí” – motyogtam, belefeledkezve Edward arcába. Ő még tudta magát kontrollálni.

Kezeit félig felém nyújtotta, úgy nézet ki mint aki fel akar kapni és elrohanni velem. Csek én némileg jobban tudtam magam mégiscsak kontrollálni, mint ő. Ez egy rossz ötletnek tűnt nekem.

„Jacob és Billy már elment – láttad hogy itt voltak?” – kérdezte Charlie, egy lépést hátrált, de a kezeit a vállamon hagyta. Visszanézett Edwardra – nehéz volt őt figyelmen kívül hagyni, akárcsak egy pillanatra is. Edward szája kicsit nyitva volt, szeme tele félelemmel.

„Igen” – biztosítottam róla, nehéz figyelnem rá is. „Hallottam őket, nagyon is!”

„Szép előadás volt!” – mondta Charlie.

„Mm-hmm”

Rendben, így elmondani Edwardnak tényleg nagyon rossz ötlet volt. Alice jól tette, hogy a gondolatait elrejtette. Várnom kellett volna, ameddig egyedül maradunk, talán a családjával. És nem lett volna semmi törékeny egészen közel – például ablakok...autók...iskola épületek. Szemében csak félelem, félelem és félelem. Noha most a félelem hirtelen átfodult – egyszerre csak tiszta düh váltotta fel.

„Hol szeretnél ebédelni?” – kérdezte Charlie. „Határ a csillagos ég!”

„Tudok főzni valamit!”

„Ne butáskodj. Akarsz menni a Lodgeba?” – kérdezte egy buzgó mosollyal.

Nem különösebben szerettem Charlie kedvenc éttermét, de ezen a ponton, mi a különbség? Én úgy sem tudok most enni egyébként.

„Persze, a Lodge, szuper!” – mondtam.

Charlie szélesebben mosolygott, és akkor sóhajtott. A fejét félig Edward felé fordította, de igazából nem látta.

„Velünk jössz, te is, Edward?”

Ránéztem és a szemeim könnyörögtek. Edward megrángatta a kifejezését közvetlenül az előtt, hogy Charlie felé fordult volna a válaszáért.

„Nem, köszönöm.” – mondta Edward mereven, szeme keémny és hideg.

„Terved van a szüleiddel?” – kérdezte Charlie, a hangja rosszaló volt. Edward mindig udvariasabb, mint Charlie megérdemelné, a hirtelen rosszindulat meglepte.

„Igen, kérlek bocsáss meg...” – Edward hirtelen megfordult és gyorsan keresztül fojt a tömegben. Csak egész keveset láttam belőle, túlságosan gyorsan mozgott, nagyon felfordult a rendszerint tökéletes álcája.

„Mit mondtam?” – kérdezte Charlie, arcán egy bűnös kifejezéssel.

„Ne aggódj emiatt Papa.” – nyugatattam meg. „Ne gondolj rá!”

„Valami bajotok van megint?”

„Semmi baj. Törődj a magad dolgával.”

„A te dolgod!”

Összehúztam a szemem. „Gyerünk enni!”

A Lodge zsúfolt. A hely szerintem egy kissé felbecsült és ragadós, de ez volt az egyetlen formálisnak mondható étterem a városban, így mindig népszerű volt nagy események alkalmával. Rosszkedvűen bámultam egy lahangelő-kitömött jávorszarvas fejet, mialatt Charlie ette a bordáját és közben Tyler Crowley szüleivel beszélgetett. Zajos volt – mindenki boldog volt, és rengetegen csacsogtak a folyosón keresztül és a telefonnál.

Néztem ki az ablakokon, és nagyon nehéz volt ellenállnom a belső kényszernek, hogy körbenézzek és a figyelő szemeit keressem, tudom, hogy engem figyel valahonnan. Tudtam, hogy nem fogom látni. Épp annyira tudtam, mint azt, hogy semmi esély nincs rá, hogy egy pillanatra is őrizetlenül hagyjon. Ezek után biztosan nem.

Az ebéd unalmas. Charlie, foglalt és beszélget, nagyon lassan eszik. Én lassan haraptam a burgeremből és a leharapot darabot a szalvétámbe tömtem, amikor nem figyelt oda. Az egész olyan sokáig tartott, de amikor az órára néztem – amit gyakrabban tettem, mint kellett volna – a mutató mintha nem is mozgott volna.

Végül Charlie befejezte és visszafordult felém az asztalhoz. Felálltam.

„Ennyire sietsz?” – kérdezett.

„Szeretnék segíteni Alicenek felállítani a dolgokat,” - mondtam

„Rendben”. Elfordult tőlem és mindenkinek jó éjszakát kívánt. Kimentem, hogy a kocsinál várjak rá. Rádöltem az utasajtóra a sötét parkolóban, a felhőréteg nagyon vastag volt, napos időre semmiképp nem számíthatunk egy ideig. A levegőt nagyon nehéznek éreztem, mintha esni készülne. Egy árnyék mozgott. Zihálva megfordultam, de egy sóhaj lett belőle, amikor láttam, hogy csak Edward jelenik meg a homályból. Egy szót sem szólva szorosán a mellkasához húzott. Az egyik hűvös kezét az állam alá csúsztatta, és az arcom felemelte annyira...hogy meg tudjon csókolni. Éreztem a feszültséget az állkapcsában.

„Hogy vagy?” – kérdeztem, amikor hagyott szóhoz jutni.

„Nem túl jól,” – morajlotta. „De türtőztetem magam. Sajnálom, hogy ott elveszítettem a türelmemet.”

„Az én hibám. Várnom kellett volna veled.”

„nem” – ellenkezett. „Ezt tudnom kell. Nem tudom elhinni, hogy nem jöttem rá!”

„Sok dolgon kellett járnia az eszednek!”

„És neked nem?”

Hirtelen újra megcsókolt, nem hagyva, hogy válaszoljak. Egy pillanattal később elengedett.

„Charlie jön!”

„Elvisz engem hozzátok!”

„Követlek odáig!”

„Ez nem szükséges!” – próbáltam mondani, de már eltűnt.

„Bella?” – Charlie szólt hozzám az étterem kapujából, bandzsított a sötétben.

„Itt vagyok kint!”

Charlie sétál az autó felé és a türelmetlenségem miatt morgott.

„Hogy érzed magad?” – kérdezett, miközben északnak hajtottunk az országúton.

„Ez egy nagy nap!”

„Remekül vagyok!” – mondtam.

Nevetett, könnyedén keresztüllátott rajtam. „Aggódsz a party miatt?” – találgatott.

„Igen” – mondtam megint.

Ez alkalommal nem viccelődött. „Sose voltál partyn.”

„Nem festek csodásan!” – mondtam.

Charlie kuncogott. „Szóval, valóban csinos vagy. Bár vettem volna neked valamit. Sajnálom.”

„Ne butáskodj Papa!”

„Nem butáskodom. Mindig mindent meg kellene adnom neked.”

„Ez nevetséges. Te fantasztikus vagy. A világ legjobb apukája. És...” Nem volt könnyű beszélgetni Charlieval az érzéseim felől, de én kitartó voltam és folytattam.

„És valóban boldog vagyok, hogy idejöttem élni – hozzád Papa, Ez a legjobb ötletem volt egész életemben. Ne aggódj – túlságosan borúsan látod néha a dolgokat.”

Prüszkölt. „Talán. De biztos vagyok benne, hogy elkövettem néhány hibát. Például nézd meg a kezed!”

Lenéztem a bekötött kezemre. Bal kezem könnyedén pihent a sötét kapocsban, ritkán jutott eszembe. Törött ujjpercem nem sok gondot okozott.

„Soha nem gondoltam, hogy meg kellett volna tanítanom ütni téged. Ezért hibás vagyok!”

„Azt hittem Jacob oldalán állsz?”

„Mindegy kinek adok igazat, ha valaki megcsókol az engedélyed nélkül tudnod kell kifejezni az érzéseid sérülések nélkül. Nem tartottad a hüvelykujjad az öklödön belül, igaz?”

„Nem Papa. Ez így eléggé hátborzongató, de nem hiszem, hogy a leckék segítettek volna rajtam. Jacob igazán keményfejű.”

Charlie nevetett. „Legközelebb kibelezem.”

„Legközelebb?” – kérdeztem hitetlenül.

„Aw, nem olyan kemény az a kölyök. Ő fiatal még.”

„ellenszenves!”

„Attól még a barátod.”

„Tudom” – sóhajtottam. „Tényleg nem tudom, hogy lenne helyes ez ügyben Papa.”

Charlie lassan bólintott. „Igen. A helyes dolog nem mindig nyilvánvaló. Néha a helyes dolog talán az ami valaki más szerint helytelen. Így.....sok szerencsét hozzá.”

„Köszí” – motyogtam szárazon.

Charlie nevetett újra, és akkor rosszalt. „ez a parti nem lesz túlságosan vad.....”- kezdte.

„Ne aggódj emiatt Papa. Carliesle és Esme ott lesz. De biztosan szívesen látnak, hogyha szeretnél jönni.”

Charlie fintorgott, és kikancsalított a szélvédőn át az éjszakába. Charlie pont annyira élvezi a partykat, mint én.

„Akkor megint forduljak be?” – kérdezte. „Anyagilag tönkre kellene menniük ennyi benzint használva – és ezt lehetetlen sötétben megtalálni.”

„A következő kanyar környékén lesz, azt hiszem!” – összezártam a számat.

„Tudom, igazad van – lehetetlen megtalálni. Alice azt mondta, hogy tesz térképet a meghívókhöz, de lehet, hogy ennek ellenére is mindenki eltéved.” – némi vidámság futott át rajtam az ötlettől.

„Talán” – Charlie mondta míg kelet felé fordult. „vagy talán nem”

A fekete bársony sötétséget megszakította a fény, éppen ahol a Cullen föld kezdődött. Valaki a fák mindkét oldalára ezer pislákoló lámpát akasztott, lehetetlen volt.

„Alice” – mondtam savanyúan.

„Wow”, mondta Charlie miközben tovább mentünk. A fasorok közötti lámpák nem az egyetlen fényforrás volt. Körülbelül minden húszadik lábfej után további ragyogó jelzőtüzek voltak, amik a nagy fehér házak felé vezettek. Az egész úton végig – három mérföldön keresztül.

„Nem csinál félmunkát?” – Charlie motyog félve.

„Biztos, hogy nem akarsz bejönni?”

„Egészen biztos. Szórakozz jól, kölyök!”

„Kösz, Papa”

Nevetett magán, amikor becsuktam az ajtót. Néztem, ahogy elhajt, és mosolyogtam. Söhajtottam és elindultam a lépcső felé, hogy túlessek a partyn.

17.SZÖVETSÉG

Fordította: Cicuka

Ellenőrizte: Alana

„Bella?”

Hallottam Edward gyengéd hangját a hátam mögül. Megfordultam, hogy lássam, amint végigtáncol a veranda lépcsőjén, haját összekuszálta a szél futás közben. Rögtön a karjaiba húzott, mintha már régóta várta volna rám, és ismét megcsókolt. Ez a csók megijesztett. Túl feszült volt, túl erős, ahogy az ajkait az enyémeke tapasztotta – mintha attól félne, hogy már nem maradt túl sok időnk.

Próbáltam nem belegondolni. Nem, ha emberként akartam viselkedni az elkövetkezendő hét órában.

Eltoltam magamtól.

„Gyerünk, legyünk túl ezen a hülye bulin” morogtam, kerülve a tekintetét.

A kezeivel átfogta az arcom, várva, hogy felnézzek rá.

„Nem engedem, hogy bármi is történjen veled.”

Megérintettem az ajkát az ép kezemmel. „Nem aggódok túlságosan magam miatt.”

„Hogy miért nem lepődöm meg ezen?” suttogta magának. Vett egy mély levegőt, aztán könnyedén mosolygott.

„Készen állsz az ünneplésre?”

Morogtam. Kinyitotta nekem az ajtót, miközben kezét védelmezően a derekamon tartotta. Egy percre megkövültem, aztán lassan megráztam a fejem.

„Hihetetlen”

Edward vállat vont. „Alice már csak Alice.”

A Cullen ház belsejét egy nightclubbá alakították – olyasfajtvá, ami a valóságban nem létezik, csak a TV-ben.

„Edward” Alic kiabált bentről egy gigantikus hangszóróból. „Szükségem van a tanácsodra” A CD halom felé intett. „Megszokott és vidám zenét adjunk? Vagy”-kezével egy másik rakás felé intett „műveljük a zenei ízlésüket?”

„Maradjunk a vidámnál,” ajánlotta Edward. „Csak vízbe tudod vezetni a lovat”

Alice komolyan bólintott, és elkezdte oktató jellegű CD-ket egy dobozba dobálni. Észrevettem, hogy átöltözött, egy felsőt, és piros bőr nadrágot viselt. Csupasz bőre furcsának tűnt az erőteljes piros és bíbor fényekre.

„Azt hiszem, alulöltözött vagyok.”

„Tökéletes vagy” ellenkezett Edward.

„Tökéletesen csinálod majd” javította ki Alice.

„Köszi” sóhajtottam. „Tényleg azt hiszed, hogy eljönnek majd?” Bárki hallhatta a reményt a hangomban.

Alice grimaszolt.

„Mindenki eljön.” válaszolta Edward. „Majd’ meg halnak, hogy láthassák belülről a visszahúzódó Cullen-ék titokzatos házát.”

„Csodás.” nyögtem.

Semmiben nem tudtam segíteni. Kétkedtem benne – hogy miután nem lesz szükségem alvásra, és gyorsabban is mozgok majd – vajon képes leszek valaha úgy csinálni a dolgokat, ahogy Alice.

Edward nem volt hajlandó egy percre sem elengedni, magával húzott miközben Jaspert aztán Charlisle-t kereste, hogy elmondja nekik a felismerésemet. Csendes rémülettel hallgattam, ahogy megvitatták a támadásukat a hadsereg ellen Seattle-ben. Elmondhatom, Jasper nem volt elragadtatva attól, ahogy a létszámok álltak, de Tanya vonakodó családján kívül senkivel nem tudtak kapcsolatba lépni. Jasper nem próbálta úgy elrejtetni a kétségbeesését, mint Edward. Látható volt, hogy nem szeretett ilyen magas tétékben fogadni.

Nem maradhattam hátul, várva és remélve, hogy hazajönnek. Nem tehettem. Megőrültem volna.

Megszólalt a csengő.

Egyszerre csak minden szürreálisan normális lett. Egy tökéletes mosoly, őszinte és meleg váltotta fel a feszültséget Charlisle arcán. Alice feltekerte a hangerőt, aztán az ajtóhoz táncolt.

A barátaim egész sora volt az, túl idegesek, túl ijedtek, hogy egyedül érkezzenek. Jessica volt az első az ajtóban, Mike-kal mögötte. Tyler, Conner, Austin, Lee, Samantha...

Még Lauren is utolsóként, kritikus szemeiben égő kíváncsisággal. Mind nagyon kíváncsiak voltak, aztán ámultak, amint beléptek a hatalmas, sikkesen feldíszített szobába. A szoba nem volt üres, minden Cullen elfoglalta a helyét, készen, hogy tökéletesen emberként viselkedjenek. Ma éjjel úgy éreztem, mintha ugyan úgy színlelnék, mint ők.

Üdvözöltem Jess-t és Mike-ot, remélve, hogy a hangom éle jó értelmű izgatottságnak hangzik.

Mielőtt bárki máshoz odaérhettem volna, a csengő ismét megszólalt. Beengedtem Angelát és Bent, nyitva hagyva az ajtót, mert Eric és Katie még csak a lépcsőnél jártak.

Nem volt alkalmam újabb pánikra. Mindenkivel beszélnem kellett, koncentráltam, hogy derűs és házias legyek.

Habár a buli Alice, Edward és az én közös eseményemként lett tálalva, le se lehetett volna tagadni, hogy én voltam a gratulációk és köszönetek legnépszerűbb célpontja. Talán azért, mert a Cullenek kissé rosszul néztek ki Alice party fényei alatt. Talán azért, mert azok a fények homályossá és titokzatossá tették a szobát.

Nem olyan légkör, ami egy átlagos embert megnyugtat, ha olyasvalaki mellett áll, mint Emmett. Láttam, ahogy Emmett az ebédlő asztal felett vigyorog Mike-ra, a piros fények megvillantak a fogain, és láttam, amint Mike önkéntelenül hátralép.

Talán Alice e célból csinálta ezt, hogy engem a figyelem középpontjába kényszerítsen – egy olyan helyre, amit szerinte jobban kellett volna élveznem. Mindig próbált olyan emberré tenni, amilyenek szerinte az emberek.

A buli teljes siker volt, a Cullenek jelenléte miatti ösztönös idegesség ellenére – vagy talán egyszerűen ez adott borzongást a légkörnek. A zene ragadós volt, a fények majdnem hipnotikusak. Ahogy az étel eltűnt, bizonyára annak is jónak kellett lennie. A szoba hamarosan zsúfolttá vált, de nem fojtogatóvá. Úgy tűnt, az egész végzős osztály itt van, a legtöbb alsóbb évessel együtt. A testek a zene ritmusára mozogtak, amit a lábukkal ütöttek, a buli a táncban való feloldódásból állt.

Nem volt olyan nehéz, mint hittem. Követtem Alice tanácsát, hogy vegyüljek el és diskuráljak mindenkivel egy percet. Úgy tűnt elég egyszerű örömet szerezni nekik. Biztos voltam benne, hogy ez a buli messze a legkirályabb, mint ami valaha is volt Forksban. Alice majdnem dorombolt – senki nem fogja elfelejteni ezt az estét.

Egyszer körbejártam a szobát, és visszamentem Jessica-hoz. Izgatottan csacsogott, és nem kellett nagyon figyelnem rá, mert tény, hogy nem várt tőlem választ mostanában.

Edward mellettem volt – még mindig nem volt hajlandó elengedni. Egyik kezét védelmezően a derekamon tartotta, most közelebb húzott, aztán válaszolt egy gondolatra, amit feltehetőleg nem akartam hallani.

Így azonnal gyanút fogtam, amikor leengedte a kezét és elsomfordált mellőlem.

„Maradj itt” suttogta a fülembe. „Mindjárt visszajövök.”

Elegánsan áthaladt a tömegen, anélkül, hogy bárkihez hozzáért volna a szorosan összezáródó testekből, olyan gyorsan, hogy meg sem tudtam kérdezni, miért megy

el. Összeszűkült szemmel bámultam utána, amíg Jessica buzgón énekelte a dal szövegét, belekarolva a könyökömbé, figyelmen kívül hagyva a szórakozottságomat.

Néztem, ahogy megérint egy sötét árnyéket a konyhaajtóban, ahol a fények szakaszosan világítottak. Valaki fölé hajolt, de nem láttam át a tömegben kettőnk között.

Lábujjhegyre álltam, kinyújtottam a nyakam. Aztán a piros fények keresztülillantak a hátán és visszatükröződtek Alice piros felsőjéről. A fény csak egy fél pillanatig érte az arcát, de annyi elég volt.

„Bocsáss meg egy percre Jess,” dörögtem elhúzva a karom. Nem vártam a reakciójára, még ha láthatólag meg is sértettem az érzéseit a faragatlanságommal.

Átvágtam a tömegben, kicsit odébb lökve őket. Most kevés ember táncolt. Siettem a konyhaajtóba.

Edward elment, de Alice még mindig a sötétben állt, üres arccal – olyan kifejezéstelen tekintettel, amit olyasvalaki arcán látsz, aki épp tanúja egy szörnyű balesetnek. Egyik kezével megragadta az ajtókeretet, mintha támogatásra lenne szüksége.

„Mi az Alice? Mit láttál?” összeszorítottam a kezeim magam előtt – könyörögtem.

Nem nézett rám, a távolba bámult. Követtem a tekintetét és láttam, hogy elkapta Edward tekintetét a szoba másik oldalán. Az arca üres volt, akár egy szikla. Megfordult és eltűnt a lépcső alatti árnyékban.

Aztán megszólalt a csengő, órákkal az utolsó után, Alice zavart kifejezéssel pillantott fel, ami gyorsan undorba váltott.

„Ki hívta meg a vérfarkast?” elégedetlenkedett.

Dühösen ránéztem „Én vagyok a bűnös.”

Azt hittem visszavontam a meghívást – nem, mintha ennek ellenére valaha is azt gondoltam volna, hogy Jacob idejön.

„Nos, akkor te gondoskodsz róla. Beszélnem kell Carlisle-lal.”

„Ne, Alice várj!” próbáltam elkapni a karját, de elment és a kezeim csak az üres levegőt markolták.

„A francba!” morogtam.

Tudtam, hogy ez volt az. Alice látta, amire várt, és őszintén, úgy éreztem, ki nem állhatom ezt a bizonytalanságot, még addig sem, amíg kinyitom az ajtót. Ismét csengettek, túl sokáig, valaki lenyomva tartotta a gombot. Határozottan hátrat fordítottam az ajtónak, és Alice után kutattam a sötét szobában. Semmit nem láttam. A lépcső felé indultam.

„Hé, Bella!”

Jacob mély hangja áttört a zenén, és minden ellenére felkaptam a fejem a nevemre. Grimaszoltam.

Nem csak egy vérfarkas volt, hanem három. Jacob beengedte magát, Quil-lel és Embry-vel a két oldalán. Mindketten borzasztóan feszültnek tündek, szemükkel úgy járták végig a szobát, mintha csak egy kísértet járta kriptába léptek volna be. Embry remegő keze, még mindig az ajtót tartotta, félig felé fordult, hogy kifusson.

Jacob integetett, nyugodtabb volt, mint a többiek, habár undorodva ráncolta az orrát. Visszaintegettem – elköszöntem – és elfordultam, hogy megkeressem Alice-t. Áttörtem Conner és Lauren között.

A semmiből jött elő, a vállaimnál fogva a konyha sötétjébe húzott. Kibújtam a szorítása alól, de megragadta az ép csuklóm és a kirántott a tömegből.

„Barátságos fogadtatás” jegyezte meg.

Kirántottam a karom, és mogorván rámeredtem „Mit keresel te itt?”

„Te hívtál meg, nem emlékszel?”

„Abban az esetben, ha a jobb horgom túl szövevényes neked, hagy fordítsam le: azt jelentette nem vagy hivatalos.”

„Ne légy rossz barát. Érettségi ajándékot is hoztam, meg minden.”

Keresztbe fontam a karomat a mellkasomon. Nem akartam most Jacobbal vitázni. Tudni akartam, mit látott Alice és miről beszél Edward és Charlisle. Őket keresve, a kezemmel odébb toltam Jacobot.

„Vidd vissza a boltba, Jake. Dolgom van...”

Elém lépett, igényt tartva a figyelmemre.

„Nem vihetem vissza. Nem boltból van – én magam csináltam. Elég sok időt is vett igénybe.”

Ismét elhajoltam mellette, de egy Cullen-t sem láttam. Hová mentek? A szemeim a sötét szobát kutatták.

„Oh, ugyan már Bell. Ne tégy úgy, mintha itt sem lennék!”

„Nem teszek úgy.” sehol nem láttam őket. „Nézd Jake. Most nagyon sok minden jár a fejemben.”

A kezét az állam alá tette és felhúzta az arcom.”Kérem, kaphatnék néhány percet a teljes figyelmeből Miss Swan?”

Elrántottam az arcom az érintéséből. „Tartsd távol a kezeidet Jacob.” sziszegtem.

„Sajnálom!” mondta azonnal, bocsánatkérően feltartva a kezeit.”Tényleg sajnálom. A minapra is értem. Nem kellett volna így megcsókolnom téged. Tévedem. Azt hiszem,...nos azt hiszem félrevezettem magam, azt hittem, hogy te is akarsz engem.”

„Félrevezetted – milyen tökéletes megfogalmazás!”

„Légy kedves. Tudod, hogy elfogadhatod a bocsánatkérésem.”

„Rendben. Bocsánatkérés elfogadva. Most, ha megbocsájtasz egy pillanatra...”

„Oké,” morogta, de a hangja annyira más volt, mint azelőtt, így megálltam és megvizsgáltam az arcát. A földet bámulta, elrejtve a szemeit. Egy picit biggyesztette az alsó ajkát.

„Úgy sejtem inkább az igazi barátaiddal vagy” mondta ugyanazon a legyőzött hangon. „Felfogtam.”

Morogtam „Ajj Jake, tudod, hogy ez nem fair.”

„Tudom?”

„Kéne.” előrehajoltam, próbáltam a szemébe nézni. Aztán felnézett, át a fejem fölött, kerülve a pillantásom.

„Jake?”

Nem volt hajlandó rám nézni.

„Hé, azt mondtad készítettél nekem valamit, nem igaz?” kérdeztem „Vagy csak duma volt? Hol az ajándékom?”

A próbálkozásom, hogy kicsaljak egy kis lelkesedést, elég szánalmas volt, de működött. Forgatta a szemeit, aztán grimaszolt.

Fenntartottam a béna színlelést, és nyitott tenyérrel magam elé nyújtottam a kezem.

„Várok.”

„Rendben” morogta gúnyosan. De már be is nyúlt a farmerja fekete zsebébe egy lazán szőtt anyagú, többszínű zsákért. Bőr zsinórral volt összehúzva. A tenyerembe tette.

„Hé, ez szép, Jake. Köszí!”

Sóhajtott. „Az ajándék benne van Bella.”

„Oh.”

Volt egy kis gondom a zsinórokkal. Újra sóhajtott, és elvette tőlem, kibontotta a csomókat egyetlen rántással a megfelelő oldalon. Kinyújtottam érte a kezem, de ő fejjel lefelé fordította a zsákot, és egy kis ezüst valamit rázott a kezembe. Fém láncszemek ütköztek halkán egymásnak.

„A karkötőt nem én csináltam,” tette hozzá „Csak a medált.”

Az ezüst karkötő egyik láncszemére egy apró fafaragvány volt erősítve. Az ujjaim közé fogtam, hogy közelebbről megnézzem. Meghökkenett a részletek pontossága a kicsi szobrocskán – a miniatűr farkas teljesen élethű volt. Még olyan vöröses-barna fából is volt kifaragva, ami passzolt az ő színéhez.

„Ez gyönyörű.” suttogtam. „Ki csinálta ezt? Hogyan?”

Vállat vont. „Ez olyasvalami, amire Billy tanított. Ő jobb benne, mint én.”

„Ezt nehéz elhinni,” suttogtam, körbe-körbe forgatva az apró farkast az ujjaim között.

„Tetszik?”

„Igen! Ez hihetetlen, Jake.”

Mosolygott, először boldogan, de aztán a kifejezése mogorvává vált. „Hát, arra gondoltam, talán ez majd emlékeztet rám egyszer. Tudod, hogy megy ez, mihelyt nem látod, már nem is gondolsz rá.”

Figyelmen kívül hagytam a megjegyzését. „Gyerünk, segíts feltenni.”

Kinyújtottam a bal csuklóm, mivel a jobb még merevítőben volt. Gyorsan bekapcsolta, habár elég aprónak tűnt ahhoz, hogy boldoguljon vele a nagy ujjával.

„Viselni fogod?” kérdezte.

„Persze, hogy fogom.”

Rám vigyorgott – ez az a boldog mosoly volt, amit szerettem.

Egy pillanatig viszonoztam, de aztán a szemeim reflexszerűen körbejárták a szobát, idegesen kutatva Alice és Edward után.

„Miért vagy ilyen zavarodott?” tűnődött Jacob.

„Semmiség,” hazudtam, próbáltam koncentrálni. „Köszö az ajándékot, tényleg. Imádom.”

„Bella?” összeráncolta a szemöldökét, sötét árnyékba húzva ezzel a szemeit.

„Valami folyik itt, ugye?”

„Jake, én ...nem, nincs semmi”

„Ne hazudj nekem, bénán hazudsz. El kellene mondanod, mi folyik itt. Tudni akarjuk ezeket a dolgokat.” mondta, becsúsztatva a többes-számot a végére.

Nyilvánvalóan igaza volt, a farkasok biztosan érintettek lennének abban, ami történt. Csak még fogalmam sem volt, mi is az. Nem tudhattam pontosan, amíg meg nem találom Alice-t.

„Jacob, el fogom mondani. Csak engedd, hogy rájöjsek mi történik, oké? Beszélnem kell Alice-el.”

A megértés sütött az arcáról „A szellemlátó látott valamit.”

„Igen, akkor, amikor feltűntetek.”

„A vérszívóval kapcsolatos, aki a szobádban járt?” suttogta, a hangját a zene alá halkítva.

„Azzal kapcsolatban” ismertem be.

Egy percreg gondolkodott, oldalra hajtva a fejét, ahogy olvasott az arcomról. „Tudsz valamit, amit nem mondasz el...valami nagy dolgot.”

Hogy is volt a hazugsággal? Túl jól ismert. „Igen.”

Egy rövid pillanatig Jacob rám meredt, aztán megfordult, hogy pillantást váltson a farka testvéreivel, akik kínosan és kényelmetlenül álltak a bejáratnál. Amikor ránéztek az arckifejezésére, megindultak, keresztül a bulizókon, mintha csak ők is táncolnának. Egy fél pillanattal később Jacob két oldalán álltak, felém tornyosulva.

„Most. Magyarázd,” követelte Jacob.

Embry és Quil zavarodottan és óvatosan oda-vissza nézték az arcunkat.

„Jacob, nem tudok mindent.” tovább kutattam a szobát, most már menekülésért. Minden értelemben sarokba szorítottak.

„Akkor mit tudsz?”

Mindannyian ugyanabban a pillanatban tették keresztbe a kezüket a mellkasuk előtt. Egy picit vicces volt, de inkább fenyegető.

Aztán láttam Alice-t lefelé jönni a lépcsőn, a fehér bőre ragyogott a bíbor fényben.

„Alice!” vinnyogtam megkönnyebbülten.

Azonnal rám nézett, amint kimondtam a nevét, annak ellenére, hogy a dübörgő basszus elnyomta a hangom. Buzgón integettem, és néztem az arcát, ahogy észreveszi, hogy három vérfarkas hajol felém. A szemei összeszűkültek.

De, ezelőtt a reakció előtt a szemei tele voltak aggodalommal és félelemmel. Az ajkamba haraptam, ahogy mellém szökdelt.

Jacob, Quil és Embry nyugtalan ábrázattal távolabb léptek tőle. Karját a derekam köré fonta.

„Beszélnem kell veled,” suttogta a fülemben.

„Ööö, Jake, később találkozunk...” motyogtam, miközben megkerültük őket.

Jacob a falnak támasztotta a hosszú kezét, hogy lezárja előlünk az utat. „Hé, ne olyan gyorsan.”

Alice elkerekedett és hitetlen szemekkel bámult rá. „Tessék?”

„Mondjátok el nekünk, mi folyik itt,” követelte morogva.

Jasper a szó szoros értelmében a semmiből tűnt elő. Egy pillanattal ezelőtt csak Alice és én voltunk a fal mellett, Jacob lezárta a kiutat, aztán Jasper ott állt Jacob karjának másik oldalán, rémisztő ábrázattal.

Jacob lassan visszahúzta a karját. Ez tűnt a legjobb döntésnek, azzal a feltétellel, hogy meg akarja tartani a karját.

„Jogunk van tudni,” suttogta Jacob, még mindig dühösen Alicre meredve.

Jasper közénk lépett, és a három vérfarkas megmerevedett.

„Hé, hé,” mondtam, hozzá adva egy enyhe hisztérikus kuncogást. „Ez egy buli, emlékeztek?”

Senki nem figyelt rám. Jacob dühösen nézett Alicre, miközben Jasper mereven Jacobot nézte. Alice arca hirtelen elgondolkodó volt.

„Minden rendben Jasper. Tulajdonképpen igaza van.”

Jasper nem enyhített a testtartásán. Biztos voltam benne, hogy a bizonytalanságtól körülbelül egy percen belül felrobban a fejem. „Mit láttál Alice?”

Egy percig Jacobra bámult, aztán felém fordult, nyilvánvalóan eldöntötte, hogy hallhatják-e.

„A döntést meghozták.”

„Seattle-be mentek?”

„Nem.”

Éreztem, ahogy a szín kifut a arcomból. A gyomrom felfordult. „Ők jönnek ide,” nyögtem ki.

A Quileute fiúk csendesen figyeltek, leolvasva minden tudatalatti indulatot az arcunkról. A földre gyökereztek, de mégsem teljesen mozdulatlanul. Mind a hármuk keze remegett.

„Igen.”

„Forks-ba,” suttogtam

„Igen.”

„Hogy...?”

Bólintott, megértette a kérdésem. „Az egyiknél ott van a piros blúzod.”

Próbáltam nyelni.

Jasper rosszalló arckifejezést vágott. Elmondhatom, hogy nem szerette ezt megbeszélni a vérfarkasok előtt, de valamit el kellett mondania. „Nem engedhetjük őket ilyen messzire. Nem vagyunk elegenden, hogy megvédjük a várost.”

„Tudom,” mondta Alice, az arca hirtelen sivárrá vált. „De nem számít hol állítjuk meg őket. Még mindig nem vagyunk elegenden, és néhányan idejönnek majd keresni.”

„Ne!” suttogtam.

A buli zaja elnyomta a tagadásom hangját. Mindenki körülöttünk, a barátaim, a szomszédaim és kicsinyes ellenségeim ettek, nevettek és ringatóztak a zenére, nem voltak tudatában, hogy borzalommal néznek szembe, veszéllyel, és talán halállal. Miattam.

„Alice,” mondtam. „El kell mennem, el kell tűnnöm innen.”

„Az nem segít. Ez nem olyan, mint, amikor a nyomkövetővel foglalkoztunk. Akkor is idejönnek keresni.”

„Akkor eljűk kell mennem.” a hangom nem volt olyan rekedt és feszűlt, sikoltásnak kellett volna lennie. „Ha megtalálják, amit keresnek, talán elmennek, és nem bántanak másť.”

„Bella!” tiltakozott Alice.

„Várj,” parancsolta Jacob halk, erőteljes hangon. „Mi jön?”

Alice felé fordította fagyos pillantását. „A mi fajtánk. Sokan.”

„Miért?”

„Belláért. Ennyit tudunk.”

„Olyan sok van belőletek.?” kérdezte.

Jasper megfűkezte. „Van néhány előnyűnk, kutya. Sima küzdelem lesz.”

„Nem,” mondta Jacob, és egy szokatlan, vad félmosoly futott át az arcán. „Nem lesz sima”

„Kiváló!” sziszegte Alice.

Még mindig megfagyva a borzalomtól, Alice új arckifejezését bámultam. Az arca diadalittas lett, minden kétségbeesés eltűnt a tökéletes vonásairól.

Jacobra vigyorgott, ő pedig vissza rá.

„Minden eltűnt természetesen,” mondta önelégűlt hangon. „Kellemetlen, de minden ténymt figyelembe véve, elfogadom.”

„Össze kell dolgoznunk,” mondta Jacob „Ez nem lesz könnyű nekűnk. De ez még mindig inkább a mi dolgunk, mint a tiétek.”

„Nem megyűnk olyan messzire, de szükségűnk van a segítségre. Nem leszűnk válogatósak.”

„Várj, várj, várj, várj,” szakítottam félbe őket.

Alice lábujjhegyen állt, és Jacob lehajolt felé, mindkettejűk arcáról sűtött az izgalom, és mindketteen ráncolták az orruk a szag miatt. Tűrelmetlenül néztek rám.

„Összedolgozni?” ismételtem a fogaimon keresztül.

„Nem gondoltátok komolyan, hogy kihagytok ebből minket?” kérdezte Jacob.

„Kimaradtok ebből!”

„A szellemlátód nem így gondolja.”

„Alice - mondj nekik nemet.” ragaszkodtam hozzá. „Meg fogják ölni őket.”

Jacob, Quil és Embry hangosan nevettek.

„Bella,” mondta Alice nyugtató, békítő hangon. „külön mindannyiunkat megölnek. Együtt –”

„Nem lesz semmi gond,” fejezte be Jacob a mondatot. Quil újra nevetett.

„Mennyi?” kérdezte mohón Quil.

„Nem!” kiabáltam.

Alice még csak rám sem nézett. „Változik – ma huszonegy, de a szám csökken.

„Miért?” kérdezte kíváncsian Jacob.

„Hosszú történet,” mondta Alice, hirtelen körbenézett a szobában. „És ez nem a legalkalmasabb hely.”

„Később ma éjjel?” erőltette Jacob.

„Igen,” válaszolt neki Jasper. „Már tervezünk egy...hadi gyűlést. Ha velünk fogtok harcolni, szükségetek lesz pár utasításra.”

Mindhárom farkas elégedetlen arcot vágott az utolsó részre.

„Nem!” nyögtem.

„Ez páratlan alkalom,” mondta Jasper elgondolkodva. „Soha nem gondolkodtam rajta, hogy együtt dolgozzunk. Ez az első.”

„Semmi kétség,” értett egyet Jacob. Most már sietett. „Vissza kell mennünk Samhez. Mikor?”

„Mikor van túl késő nektek?”

Mindhárman forgatták a szemüket. „Mikor?” ismételte Jacob.

„Háromkor?”

„Hol?”

„Körül-belül tíz mérföldre északra a Hoh Forest vadőr állástól. Nyugat felől gyertek, így követni tudjátok majd az illatunk.”

„Ott leszünk.”

Aztán elindultak.

„Várj, Jake!” kiabáltam utána. „Kérlek! Ne tedd ezt!”

Megállt, megfordult és rám vigyorgott, amíg Quil és Embry türelmetlenül az ajtó felé indultak.

„Ne légy nevetséges, Bells. Sokkal jobb ajándékot adsz nekem, mint amit én adtam.”

„Ne!” kiabáltam ismét. Egy elektronikus gitár hangja elnyomta a sírásom.

Nem reagált, sietett, hogy utolérje a barátait, akik már elmentek. Tehetetlenül néztem, ahogy Jacob eltűnik.

18. fejezet

Utasítás

-Ez volt a világ leghosszabb party-ja- panaszkodtam a hazaúton. Edward nem úgy tűnt, hogy ne értene velem egyet-.Most már vége van- mondta miközben megnyugtatóan dörzsölte a karomat.

Én voltam az egyetlen akinek nyugalomra volt szüksége. Edward jól volt - a Cullenek közül mindenki jól volt.

Mindannyian nyugtatgattak engem; Alice megpaskolta a fejem ahogy távoztam, Jasper jelentőségteljesen nézett úgy éreztem mintha a békéjének a víze, ami körülölelne , Esme megcsókolta a homlokomat és megígérte nekem hogy minden rendben lesz, Emmett féktelenül nevetett és megkérdezte, hogy miért én voltam az egyetlen, akinek megengedték, hogy harcoljak a vérfarkasokkal.. . . Jacob

javaslatától mind teljesen megnyugodtak, majdnem eufórikusan, a feszültségekkel teli hosszú hetek után.

A kétséget lecseréltek bizalomra. A party véget ért az igaz ünneplés miatt. De nem számomra.

Elég rossz — szörnyű — hogy a Cullenek miattam harcolnának. Az már túl sok volt számomra hogy nekem kellett megengednem mindezt. Éreztem hogy ez már mint több mint amit kibírtam volna.

És ott volt Jacob. Meg a bolond, lelkes testvérei — ők még fiatalabbak mint én. Ők csak túlméretezett, izmos gyerekek voltak, és túl haladónak tűntek ehhez, meg kellett volna érteniük hogy ez nem csak egy piknik volt a strandon. Én tettem ki őket is ennek a veszélynek. Az idegeimet elkopottnak és védtelennek éreztem. Nem tudtam milyen sokkáig tudom visszatartani a készletet, hogy hangosan sikítsak.

Most is csak suttogtam hogy kontrollálni tudjam a hangomat.- Vigyél magaddal ma este-

-Bella, kimerültél.-

-Azt gondolod, hogy tudnék aludni?- Ráncolta a szemöldökét. -Ez egy kísérlet. Nem vagyok biztos benne, hogy mindannyian együtt tudunk majd működni. Én nem akarlak téged belekeverni ebbe. Nem mintha ettől nyugodtabb lettem volna.

.-Ha nem viszel el engem, hívni fogom Jacobot.- A szemei összehúzódtak. Ez egy aljas támadás volt, és tudtam ezt jól. De nem volt más út.

Nem válaszolt ; már Charlie házában voltunk. A külső fények fel voltak kapcsolva.

-Fent látlak-molytogtam. Lábujjhegyen álltam a bejárati ajtóban. Charlie a nappali szobában aludt lefordulva a kicsi kanapéról, és annyira hangosan horkolt hogy ha szaggathattam volna egy láncfűrész is akkor sem ébred fel.

Megráztam a vállát.

-Apu! Charlie!-Morgott, a szemei még mindig csukva voltak.

-Itthon vagyok —meg fogod húzni a hátadat alvás közben.Gyerünk, mozogj már.-

Megráztam még néhányszor, és a szemei egész úton végig csukva voltak, de sikerült útnak indítanom őt hogy lefeküdjön. Elsegítettem az ágyáig, ahol rádölt a takaróra, teljesen felöltözve és újra horkolni kezdett.

Nem készült engem keresni egy jó ideig.

Edward a szobámban várt rám, amíg megmostam az arcomat és átöltöztem egy farmerbe és egy flanelingbe. Ő sajnálkozva nézett engem a hintaszékből ahogy felakasztottam a szerelést a szekrénybe, amit Alice adott nekem.

-Gyere ide- mondtam miközben a kezembe vettem a kezét és lehúztam őt az ágyamba.

Letoltam az ágyamra azután összekuporodtam a mellkasán. Talán neki volt igaza volt és tényleg elég fáradt voltam az alváshoz. Nem akartam megengedni neki, hogy nélkülem elsettenkedjen.

Körémcsavarta a paplanomat, azután közel húzott magához.

-Kérlek lazulj el.-

-Persze.-

-Menni fog, Bella. Érzem.-

A fogaimat összeszorítottam.

Még mindig megkönnyebbülést sugározott. Senki,egyedül csak én törődtem azzal, hogy Jacobot és a barátait megsebzik-e. Nem csak Jacobot és a barátait. De különösen őket ne.

Majdnem megbolondultam-. Figyelj rám, Bella. Ez könnyű lesz. Az újszülöttek meg lesznek lepve. Nekik nincs semi új ötletük, ráadásul a vérfarkasok érted léteznek. Én láttam, hogy hogyan cselekednek egy csoportban.. Én igazán hiszek abban hogy a farkasok vadászati technikája hibátlanul fog működni ellenük. És velük, megosztjuk és megzavarjuk őket, és ez elég lesz hogy mi többiek cselekedjünk.

-Részekre bomlotok,- motyogtam hangtalanul a mellkasának

-Shhh,- megsimogatta az arcomat.- Látni fogsz még. Ne aggódj emiatt-
Elkezdte dúdolni az altatódalomat, de most az egyszer ez nem csendesített le engem.

Emberek— rendben, vámpírok és vérfarkasok igazából, de akkor is — olyan emberek, akiket szerettem, fognak megsebesülni miattam. Megint. Azt kívántam, hogy a balszerencsém kicsit óvatosabban öszpontosítson. Kedvem lett volna ahhoz, hogy az üres égbe ordítsak: Engem akarsz! Csak engem! Itt vagyok!

Megpróbáltam egy olyan módszerre gondolni, amit pontosan meg tudnék csinálni, kényszeríteni a balszerencsémet hogy rám koncentráljon..Ez nem volt könnyű. Várnom kellene, ki kellene várnom az időmet .

Nem aludtam el. A percek gyorsan teltek, meglepetésemre, és még mindig éber és feszült voltam mikor Edward felállított mindkettőnket ülő pozícióba.

-Biztos vagy benne hogy nem akarsz maradni és aludni?-

Savanyúan pillantottam rá.

Sóhajtott, és felemelt a karjaiban, mielőtt kiugrott velem az ablakomon.

Keresztülzáguldott velem a hátán a fekete, csendes erdőn, és még a futás közben is érezhettem a lelkesedést.

Futott azt uton, amit azért tett, mert így csak mi voltunk, csak az élvezetért, csak hogy érezze ahogy a szél belekap hajában . Ez az a fajta dolog volt, ami kevésbé nyugtalan időkben boldoggá tett volna engem.

Amikor odaértünk a nagy nyílt területhez, a családja már ott volt, nyugodtan, mellékesen beszélgettek. Emmett nevetése néha visszhangzott a széles réten át.

Edward letett engem és kéz a kézben sétáltunk feljűk.

Kellett nekem néhány perc, annyira sötét volt mert a hold, elrejtözött a felhők mögött, de aztán rájöttem hogy a baseball-tisztáson voltunk. Ez ugyanaz a hely volt hol, több mint egy évvel ezelött, ahol az első gondatlan estét a Cullenekkel James és a bandája szakított félbe. Furcsa volt itt lenni megint— mintha ez az összejövetel nem lenne teljes, amíg James és Laurent és Viktória megint nem csatlakozna hozzánk.

De James és Laurent soha nem térnek vissza. Ez a szokás soha nem fog megisméltődni. Talán minden szokás megszűnik.

Igen, valaki megtörte a szokást. Lehetséges hogy a Volturik rugalmasak ebben az ügyben? Kétkelkedtem benne.

Viktória mindig a természet egy erejének látszott számomra — mint egy hurrikán ami a part irányába mozog egyenes vonalban — elkerülhetetlen, engesztelhetetlen de megjósolható. Talán hiba volt úgy korlátozni őt. Ő talán tudna alkalmazkodni.

-Tudod, hogy mit gondolok?- Kérdeztem Edwardot.

Nevetett.- Nem.-

Majdnem mosolyogtam.

-Mit gondolsz?-

Azt gondolom, hogy minden összefűg. Nem csak az a kettő, hanem mind a három.

-Elvesztettél engem.-

Három rossz dolog történt, mióta visszatértél. Számoltam őket az ujjaimon. Az újszülöttek Seattle-ben. Az idegen a szobámban. És — először is — Victoria elérte, hogy engem keressenek.-

A szemei összeszűkültek, ahogy erre gondolt.- Miért gondolkodsz annyit erre?-

-Mert egyetérték Jasperrel — a Volturi szereti a szabályait. Valószínűleg jobb munkát végeznének amúgy is. És én halott lennék, ha holtan akarnának látni engem, szellemileg ráadásul. Emlékszel, hogy te mikor követted tavaly Victoriát?-

-Igen.- rosszállóan nézett-. Nem voltam nagyon jó ebben.-

-Alice azt mondtula, hogy Texasban voltál. Követted őt ott is?-

A szemöldökei összeértek-. Igen. Hmm .

-Nézd — Ott kaphatta az ötletet. De nem tudja, hogy mit tegyen, és az újszülöttek nincsenek kontról alatt.-

Elkezdte rázni a fejét. -Csak Aro tudja pontosan, hogy Alice látomásai hogyan működnek.-

-Aro tudná a legjobban, de Tanya és Irina és a Denaliban levő barátaid többi része nem tudhatnak eleget? Laurent velük élt elég sok ideig. És ha ő Viktóriával még mindig elég jó barátságban volt hogy szivességeket tegyen neki miért nem mondott volna el neki, mindent, amit tudott?-

Edwardot rosszállóan nézett rám-. Nem Viktória volt a szobádban.

-Nem tud új barátokat csinálni? Gondolj erre, Edward. Ha eztVictoria tette ez Seattle-ben, ő nagyon sok barátot gyűjtött Seattleben. Létrehozta őket.- Megfontolta amit mondtam, a homlokán ránc jelent meg a koncentrálástól.

-Hmm, mondta végül. Ez lehetséges. Még mindig azt gondolom hogy a Volturit vagy ...

Az elméleted tökéletesen illik a személyiségéhez. Ő megmutatta hogy figyelemre méltó tehetség az önfentartásban— talán ez a tehetsége. Mindenesetre, ez a terv nem veszélyeztetné őt, ha biztonságban ül és a hagyja hogy a pusztítást az

újszülöttek kövessék el. És talán kicsi veszély a Volturinak. Talán győzelemre számít felettünk, bár természetesen nem a halálos áldozatok nélkül.

De nem lesznek túlélők a kis hadseregéből aki tanuskodhatna ellenes. Valójában-folytatta átgondolva- ha maradnának túlélők valószínűleg ő maga semmisítené meg őket. Hmm. Legalább egy barátjának kell lennie aki kicsit többet jelent neki, aki idősebb és tapasztaltabb mint az újjak...nincs olyan újszülött aki otthagya volna az apádat élve.-

Egy hosszú pillanatig ráncolta szemöldökét, azután hirtelen rám mosolygott miközben visszatért, az álmodozásából-. Határozottan lehetséges. Mindezek ellenére, nekünk fel kell készülnünk mindenre amire csak tudunk.- Ma nagyon figyelmes vagy,- tette hozzá.- Ez lenyűgöző.-

Sóhajtottam.- Talán éppen így reagálok erre a helyre. Arra készíttet engem, hogy úgy érezzem hogy itt van –és figyel engem.-

Az álkapcsa megfeszült ettől az ötlettől.- Soha nem fog hozzáérni, Bella,- mondta. A szavai ellenére a szemei gondosan söpörtek végig a sötét fákon keresztül. Amíg a fák árnyékait kutatta, a legfurcsább kifejezés suhant át az arcát. Visszahúzta a fogait és a szemeiben valami furcsa fény fénylett— egy vad formája a reménynek. -Mit nem adnék hogy végezzek vele-, mormolta-. Viktóriával, és bárki mással aki valaha

arra gondolt, hogy bántson téged. Ha alkalmam lesz rá a saját kezemmel vetek véget ennek.-

Remegtem a vad vágyódástól a hangjában, és összefontam az ujjait az enyémmekkel miközben azt kívántam hogy elég erős legyek hogy állandóan összezárjam a kezeinket.

Mi majdnem a családjánál voltunk már, és azt vettem észre először, hogy Alice nem olyan optimistán nézett mint a többiek. Kissé félreállt miközben végignézte,

ahogy Jasper kinyújtja a karjait, hogy bemelegítsen az edzésre, és lebiggyesztette az ajkait.

-Valami baj van Alice-szel? -suttogtam.

Edward megint magában kuncogott- A vérfarkasok úton vannak úgyhogy nem látja hogy éppen mi történik._Elég kényelmetlen neki hogy olyan mintha vak lenne. Alice, bár elég messze állt tőlünk, hallotta a halk hangját. Kiöltötte a nyelvét Edwardra.

Ő megint nevetett.

-Hé, Edward- üdvözölte őt Emmett.- Hé, Bella. Meg fogja engedni neked, hogy te is gyakorolj?

Edward sóhajtott a testvérének-. Kérlek, Emmett, ne adj tippeket neki!-

-A vendégeink mikor érkeznek meg? - kérdezte Carlisle Edwardot.

Edward koncentrált egy pillanatra, azután sóhajtott. -Egy és fél perc. De nekem kell majd tolmácsolnom. Nem bíznak bennünk eléggé ahhoz hogy használják az emberi alakjukat.

Carlisle bólintott. -Ez nekik elég nehéz. Hálás vagyok hogy egyáltalán eljönnek.-

Bámultam Edwardot, a szemeimet megfeszítve

.- Farkasokként jönnek?-

Elővigyázatosan bólintott a reakcióm miatt. Nyeltem egyet közben emlékeztem arra a két időre, amikor láttam Jacobot farkasként, — az első alkalommal Laurentel, az erdőben lévő réten, második alkalommal pedig amikor Paul dühös lett rám. . . . Ezek szörnyű emlékek voltak. Egy furcsa ragyogást láttam Edward szemeibe, mintha valami éppen most jutott volna az eszébe, valami ami volt nem mindent egybevéve kellemetlen. Gyorsan elfordult, mielőtt bármit láthattam volna háttal Carlislenek és a többieknek.

-Készüljetek fel-valamit elhallgatnak előlünk-

-Hogy érted ezt?-követelte Alice.

-Shh,-figyelmeztette, és a sötétséget kezdte el kémlelni.

A Cullenek fesztelen köre hirtelen Jasperrel és Emmett-tel azt élen egy laza vonalat alkotott. Melletük álltunk Edwardal, és tudtam hogy azt kívánja bárcsak mögöttük állhatna ő is. A kezemet a karja köré fontam.

Bandzsítottam az erdő irányába miközben nem láttam semmit.

-Átkozottak- motyogta Emmett miközben levegőt vett-. Láttál már valakit aki kedvelte ezt?

Esme és Rosalie váltottak egy hosszú pillantást.

-Mi ez? -Suttogtam amilyen csendben tudtam-. Nem látok semmit.

-A falka nagyobb lett- mormolta Edward a fülemben.

Nem mondtam el neki, hogy Quil csatlakozott a falkához? Erőlködtem, hogy lássam a hat farkast a homályban. Végül, valami felragyogott a feketeségben, — a szemeik, magasabban voltak mit ahogy általában. Elfeledkeztem hogy milyen nagyon magas farkasok voltak. Hatalmas izmokkal és nagy bundával rendelkeztek mint amilyen a lovaknak van csak talán vastagabb és hosszabb — és a fogaik mint a kés éle olyan veszélyes és éles volt volt.

Csak a szemeit láthatnám. És ahogy pásztáztam őket miközben erőlködtem, hogy minél többet lássak, eszembe jutott az hogy ott több mint hat párt látok miközben szembenéztem velünk.egy, kettő, három . . . Serényen számoltam a párokat a fejemben. Kétszer.

Volt közülük tíz.

-Lenyűgöző,- mormolta Edward csendesen

Carlisle tett előre lassú, előre megfontolt lépést. Ez egy előrelátó mozgás volt, tervezte hogy megnyugtatja a kedélyeket.

-Isten hozott titeket- üdvözölte a láthatatlan farkasokat.

-Köszönjük nektek- válaszolt Edward furcsán lassú hangon, és rájöttem azonnal, hogy a szavak Samtól jöttek. A szemeit, kerestem, amik fénylettek a körvonal központjában, a legmagasabbikét, mert ő volt mindközül a legmagasabb. Lehetetlen volt megkülönböztetni a nagy fekete farkasalakját a többi közül. Edward ugyanabban a különálló hangnemben beszélt megint miközben közvetítette Sam szavait.

- Mi figyelni és hallgatni fogunk de ez minden. Vagyis a legtöbb, amit elvárhatunk az önuralmunktól.

-Vagyis több mint amit várhatunk- válaszolt Carlisle. -A fiam, Jasper —,arra felé intett ahol, Jasper állt feszülten és készen — tapasztalattal rendelkezik ezen a területen. Meg fogja tanítani nekünk, hogy hogyan harcolnak, és hogyan tudjuk őket legyőzni. Én biztos vagyok benne, hogy ezt alkalmazni tudjátok majd a saját vadászati stílusotokban.

-Különböznek tőletek? -Kérdezte Edward Sam hangján.

Carlisle bólintott- Ők mind nagyon újak — egy hónaposak az új életükben. Gyerekek még, bizonyos szempontból. Nekik nincs semmilyen gyakorlatuk vagy stratégiájuk, egyedül az állati erő. Ma este a számuk húsz körül van... Tíz a miénk, tíz a tietek — ez talán nem lesz nehéz. A számok csökkenhetnek. Az újak egymással is harcolnak.

Egy moraj, futott végig a farkasok sorában, valaki morgott eggyett, ami valahogy boldogultnak és lelkesnek hangzott.

-Hajlandóak vagyunk arra, hogy a saját részünknél többet vállaljunk, ha szükséges,- fordította Edward,a hangja kevésbé volt közömbös.

Carlisle mosolygott- Látni fogjuk, hogy ez hogyan működik majd.-

-Tudod mikor és azt, hogy hogyan fognak megérkezni?-

- Négy nap alatt jönnek át a hegyeken, késő reggelre érnek ide. Ahogy közelednek, Alice segíteni fog megmondani az útvonalat-

-Köszönet az információért. Figyelni fogunk.-

Egy halk sóhajjal a szemek összezárultak.

Két szívdobbanásnyi ideig csend volt, azután Jasper a vámpírok és a farkasok közötti üres területre lépett. Nem volt nehéz látnom őt, — a bőrét, ahogy fénylett a sötétségben úgy mint ahogy a farkasok szemei. Jasper dobott egy óvatos pillantást Edward felé, aki bólintott, azután Jasper hátat fordított a vérfarkasoknak. Kényelmetlenül sóhajtott egyet.

-Carlislének igaza van.- Jasper csak nekünk beszélt; úgy tűnt, hogy megpróbálja figyelmen kívül hagyni a mögötte lévő közönséget.

-Mint a gyerekek úgy fognak harcolni. Az a két legfontosabb dolog, amire nektek emlékeznetek kell, hogy ne hagyjátok hogy a karjuk közé szorítsanak titeket, második pedig hogy,ne döljete be a nyilvánvaló gyilkolási szándéknak. Ez minden, amire ők fel vannak készítve.

Amikor rájuk támadsz oldalról és ellenállásból miközben mozogsz, túl zavartak lesznek, hogy válaszoljanak a támadásra. Emmett?-

Emmett egy hatalmas mosollyal kilépett a sorból.

Jasper hátrált egy pár lépést észak felé, a szövetséges ellenségek felé. Ő előre intett Emmettnek. -Rendben, Emmett, először. Ő egy újszülött támadásának legjobb példája.

Emmett szemei összeszűkültek.- Megpróbálom semmidet sem eltörni,-motyogta.

Jasper vigyorgott- Amint azt gondoltam, Emmett számít az erejére. Ő nagyon egyenesen támad. Az újszülöttek közül egyik sem fog kipróbálni semmi finomat és semmi bonyolultat.

Gyere a könnyű zsákmányért Emmett.-

Jasper tett még néhány lépést, a teste megfeszült.

-Rendben, Emmett — próbálj meg elkapni engem.-

És már nem láttam Jaspert — már csak egy folt volt, ahogy Emmett üldözte őt mint egy medve miközben vigyorgott, amí Emmettet vicsorgásra készítette. Emmett szintén lehetetlenül gyors volt, de nem olyan gyors mint Jasper. Úgy nézett ki, mintha Jasper nem lett volna több egy szellemnél, — mikor Emmett azt hitte hogy elkapta őt, az újjai között csak az üres levegőt markolászta. Én, Edward mellett álltam, aki szándékosan elém állt, a szemei a harcot figyelték, Azután Emmett lefagyott.

Jasper mögötte volt, a fogai egy hüvelykre a torkától. Emmett komiszkodott. Az őket néző farkasokból elismrés moraja szaladt ki.

-Újra –bizonygatta Emmett, a mosolya eltűnt.

-Én következek,-tiltakozott Edward. Az ujjaimat az övé köré csavartam.

- Csak egy perc-. Vigyorgott Jasper miközben hátralépett

-Bellának is mutatni akarok valamit-

Nyugtalanul néztem ahogy előrehúzza Alice-t.

-Tudom, hogy aggódsz miatta- magyarázta nekem, miközben Alice vidáman betáncolt középre.

- Meg akarom mutatni miért nem kell aggódnod miatta.

Bár tudtam, hogy Jasper soha nem fogja megengedni, hogy Alice megsérüljön, még mindig nehéz volt nézni ahogy ő lesüllyed hogy guggolva szembenézzen vele. Alice mozdulatlanul állt, Emmett után abró babának tűnt, miközben magában mosolygott. Jasper megmozdult, és a bal oldalára lopakodott.

Alice lehunyta a szemeit.

A szívem hangosan dobogott mikor Jasper arrafelé osont ahol Alice állt. Jasper felugrott és eltűnt. Hirtelen Alice másik oldalán volt. Ő nem mozdult meg.

Jasper ellökte magát és gördítette őt megint csak mögötte guggolt a földön mint első alkalommal; egész idő alatt Alice állt miközben rá mosolygott, a szemeit

becsukta.

Most figyelmesebben néztem Alice-t.

Mozgott — éppen elszalasztottam ezt, annyira megzavart Jasper támadása. Tett egy kis lépést és pontosan egy másodperc múlva, amikor Jasper teste keresztülrepült egyenesen oda ahol ált. Tett egy másik lépést, amíg Jasper megfogta a kezeivel azt a részt ahol a dereka volt.

Jasper megfogta őt és Alice gyorsan kezdett el mozogni. Táncolt — csigavonalban és szlalomban mozgott mint egy jégtáncos. Jasper társult hozzá miközben előrelelendült úgy mozgott mint Alice, de soha nem érintette meg őt, mintha valami táncot koreografáltak volna.

Végül Alice nevetett. Végül Jasper újra földön volt Alice ajkai pedig a nyakánál.
-Mégvagy-mondta, miközben megcsókolta a nyakát.

Jasper kuncogott miközben a fejét rázta.- Igazán kis ilyesztő szörny vagy. A farkasok megint motyogtak. A hangjuk ezúttal óvatos volt.

-Legalább tanulnak egy kis tiszteletet-mormolta Edward szórakozottan. Azután hangosabban mondta-Én jövök-

Megszorította a kezem mielőtt elengedte volna.

Alice helyet cserélt vele és mellém ált.- Jó volt mi?, -kérdezte tőlem önelégülten.

-Nagyon-, értettem egyet, miközben nem néztem félre Edwardtól, ahogy hangtalanul siklott Jasper felé, a mozgása hajlékony volt mint egy élénk nagymacskáé.

-Rajtad tartom a szemem Bella- suttogta hirtelen Alice, a hangja annyira halk volt,hogy alig hallottam, bár az ajkai a fülemnél voltak.

Rápillantottam azután vissza Edwardra. Ő teljesen belemerült Jasperbe, mindketten a másikkal cselezgettek ahogy fogyott a távolság közöttük. Alice arckifejezése tele volt szemrehányással.

-Figyelmeztetni fogom őt, ha elhatározod magad a terveidet illetően -fenyegetett meg ugyanolyan halkán.- Egyáltalán nem segít ha veszélybe sodrod magadat. Azt gondolod, hogy bármelyikük is feladná, ha te meghalnál? Amíg tudnánk mindannyian harcolnánk. Nem tudsz megváltoztatni semmit tehát legyél jó rendben?-

Grimaszoltam, miközben megpróbáltam figyelmen kívül hagyni őt.
-Figyellek-ismételte.

Edward most körülzárta Jaspert, és ez a küzdelem egyenletesebb volt, mint bármelyik másik. Jasper évszázados tapasztalattal irányította őt, és megpróbált egyedül az ösztöneire hagyatkozni ahogy csak tudott, de a gondolatai mindig megmutatták neki hogy mire készült és a másodperc egy töredéke alatt cselekedett. Edward kissé gyorsabb volt, de azok a lépések, amiket Jasper használt, ismeretlenek voltak neki. Újra és újra egymásra támadtak, egyik sem tudott előnyt szerezni, ösztönösen vicsorogtak,

Nekem túl gyorsan mozogtak hogy hogy igazán felfogjam hogy mit is csinálnak. Aztán a farkasok szemei és alakja vontak magukra a figyelmemet. Nekem volt egy olyan érzésem hogy a farkasok többet értettek és láttak ebből mint én-talán többet mint nekik kellene.

Végül Carlisle megköszöri a torkát. Jasper nevetett, és hátrált egy lépést. Edward felegyenesedett és vigyorgott ő is.

-Vissza dolgozni-járult hozzá Jasper-. Egy fogásnak fogjuk nevezni ezt. Mindenki megfordult, Carlisle, azután Rosalie, Esme, és Emmett is. Bandzsítottam a szempilláimon át, mikor Jasper elkezdte megtámadni Esme-t. Ezt volt a legnehezebb nézni.

Akkor nyugodtan lelassult nem eléggé ahhoz hogy értsem a mozdulatait, és közben utasításokat adott.

-Látod, amit csinállok itt? -kérdezne. Igen épp mint az előbb,- bátorította.-
Koncentrálj az oldalakra. Ne felejtse el, hogy a céljuk mi lesz. Folyamatosan mozogj.

Edward mindig összpontosított miközben figyelt és szintén hallgatta azt, amit mások nem láthattak.

Egyre bonyolultabb lett hogy kövessem, ahogy a szemeim nehezebbek lettek. Régóta nem aludtam, körülbelül úgy huszonnégy órája, aludtam utoljára. Edward oldalának dőltem, és engedtem a szemhéjaimnak, hogy lecsukódjanak.
-Végeztünk.-suttogta.

Jasper megerősítette ezt miközben először fordult a farkasok felé, a kifejezése kényszerefett volt megint.

-Holnap ezt fogjuk csinálni.Kérlek tartsátok be ezeket.-

-Igen, -válaszolta Sam hűvös hangján Edward.- Itt leszünk.-
Azután Edward sóhajtott, megpaskolta a karomat, és ellépett tőlem. A családjához fordult.

-A farka azt gondolja, hogy segítene ha ismerné mindannyiunk illatát —nem akarnak később hibát elkövetni hogy összekeverjék az újszülöttekével. Ha nagyon nyugodtak tudunk maradni, ez nekik könnyen menni fog.

-Természetesen mondta Carlisle Samnek- Bármi amire szükségetek van- A farkascsoportból egy komor, rekedt morgás, hangzott fel ahogy ők felálltak. A szemeim megint élesek voltak, elfelejtettem hogy kimerültem. Az tintafekete éjszaka kezdett enyhülni , —a nap felkelni látszott ahogy keresztülhatolt a felhőkön,bár még messze volt, túl a hegyek gerince mögött. Ahogy közeledtek, hirtelen lehetséges volt kivenni az alakjukat, és a színeiket.

Sam ment legelől természetesen. Hihetetlenül hatalmas, fekete mint az éjszaka, a szörny a rémálmaimból — szó szerint; miután első alkalommal láttam Samet és a többieket a réten, ők voltak legtöbbször a rémálmaim főszereplői.

Most hogy mindannyiukat láttam, így meg tudtam számolni hány szempár meredt felénk. A farka hatalmas volt. A szemem sarkából láttam hogy Edward engem nézett hogyan reagálok.

Sam megközelítette Carlislét, ahogy legelőlt állt, egy hatalmas csomaggal a farkán. Jasper megmerevedett, de Emmett, Carlisle másik oldalán vigyorgott és ellazult. Sam megszagolta Carlislénét miközben úgy tűnt, hogy kissé összerezzenetek mindketten.

Azután továbbment Jasper felé. Végre elég jól láttam a farkasok óvatos menetét. Biztos voltam benne hogy megismernék az új farkasok közül néhányat. Volt egy olyan világos szürke farkas, aki a másoknál sokkal kisebb volt, nyaktollazat volt a nyaka körül, és undor ült ki az arcára.

Volt egy másik, akinek sivatagi homok színe volt, aki nyakiglábnak látszott és koordinátlannak a többihez képest. Egy alacsony nyüszítés kiört a homokszínű farkasból, amikor Sam elhaladt előtte és Carlaise és Jasper közé szorult. Épp Sam mögött állt egy farkas. A bundája pirosas-barna és hosszabb volt mint a többieké, és összehasonlítva bozontosabb is volt. Ő majdnem olyan magas volt, mint Sam, második legnagyobb a csoportban. Az állása hivatalos volt, valahogy nemtörődömség áradt felőle, ami a többieknek nyilvánvalóan nagyobb megpróbáltatás lett volna.

Az óriási rőt színű farkas úgy tűnt, hogy megérezte a tekintetemet, és ismerős fekete szemével nézett vissza rám. Bámultam rá miközben megpróbáltam elhinni azt, amit már eddig is tudtam. Éreztem a csodálkozást és az elragadtatást az arcomon.

A farkas pofája kinyílik miközben visszahúzódtak a fogai. Ez egy ijesztő kifejezés lett volna, ha az egyik oldalon nem lógott volna ki a nyelve ahogy farkas módjára vigyorgott.

Kuncogtam.

Jacob vigyorgása elterült az éles fogai fölött. A sorben maradt a helyén miközben figyelmen kívül hagyta a falkája szemeit, ahogy követték őt. Ügetve elindult miután elhagyta Edwardot és Alice-t hogy odaálljon, alig két lábra tölem. Megállt ott, és a odapillantott Edward felé. Edward mozdulatlanul állt, mint egy szobor, a szemei nyugodtak voltak miközben figyelték a reakciómat.

Jacob leguggolt az elülső lábaira és lehúzta a fejét, hogy az arca ne legyen magasabb, mint az enyém, rám bámult és felmérte hogy a válaszom hogyan hat Edwardra.

-Jacob?-lehetlem

A mély morgás ami feltört a torkából kuncogásra emlékeztetett. Elérte a kezemet és megfogta, miközben kissé remegett, és megérintettem a piros-barna bundát az oldalánál.

A fekete szemei lecsukódtak, és Jacob megtámasztotta a hatalmas fejét a kezembe. Egy mély zümmögés szakadt fel a torkából. A bundája puha és selymes volt, és melegítette a bőrömet. Különös volt ahogy átfuttattam az ujjaimat miközben tanulmányoztam a hogy a nyakánál mélyül a bundája színe.

Nem ébredtem rá, hogy milyen közel volt hozzám; és minden figyelmeztetés nélkül, Jacob hirtelen megnyalta az arcomat.

-Fújj, Jake! -Panaszkodtam miközben visszaugrottam és megpofoztam, mintha csak ember lenne.

Félreugrott az útból, és köhögő hangot hallatott ami nyilvánvalóan nevetés volt.

Megtöröltem az arcomat az ingújjamba és képtelen voltam megállni hogy ne nevessek vele.

Aztán rájöttem hogy mindenki minket néz, a Cullenek és a vérfarkasok is, — a Cullenek zavarodott és némileg undorodó arckifejezéssel.. Nehéz volt a farkasok arcáról bárm terit is leolvasni de úgy tűnt hogy Sam boldogtalan.

Legelől Edwardon világosan látszott hogy csalódott volt. Rájöttem, hogy más reakciót várt tőlem. Szerettem volna sikítani és elfutni a szenvedések elől. Jacob nevetése újra felhangzott.

A többi farkas hátrált, levették a szemüket Cullenékről, ahogy elindultak. Jacob nekemtámaszkodott miközben nézte, ahogy elmennek. Hamarosan eltűntek a sötét erdőbe. Csak kettő habozott a fák alatt, nézték Jacobot, a testtartásuk, aggodalmat sugározott.

Edward sóhajtott, és — figyelmen kívül hagyta Jacobot — elérte, hogy a másik oldalamon álljon miközben megfogta a kezemet.

-Kész vagy indulni?- Kérdezte tőlem. Mielőtt válaszolhattam volna, Jacobra bámult a fejem fölött.

-Még nem dolgoztam ki minden egyes részletet- válaszolt Jacob gondolatban feltett kérdésére.

.A farkas mogorván bólintott.

-Ez annál bonyolultabb,-mondta Edward.- Ne érdekeljen téged. Először arról fogok meggyőződni hogy biztonságos e.-

-Miről beszélsz? –követeltem

-Csak egy stratégiát vitatunk meg-, mondta Edward. Jacob feje visszafordult az arcom felé. Azután hirtelen elmenekült az erdőbe. Ahogy elrohant, észrevettem hogy egy fekete szövet van felkötve a hátsó lábára.

-Várj-, kiáltottam, de egy kéz, ami automatikusan megállította hogy utána terjedjek.

Másodpercek alatt eltűnt a fák között, a másik két farkas pedig követte őt.

-Miért ment el?- Kérdeztem sértődötten

-Visszajön-, mondta Edward. Sóhajtott. –Vissza kell változnia.-

Visszanéztem, az erdőnek arra a részére, ahol Jacob eltűnt, aztán megint nekidőltem Edward oldalának.

Kezdttem végleg kimerülni, de harcoltam ellene. Jacob ekkor már két lábon tért vissza. A széles mellkasa csupasz volt, a haja összekuszálódott és bozontos volt. Csak egy fekete alsónadrágot viselt, a lábai csupaszak voltak . Most egyedül volt, de gyanítottam hogy a barátai, láthatatlanul vártak rá a fák között.

Nem sokáig vesztegette az időt, keresztülvágott a mezőn, bár a Cullenéknek elég nagy helyet adott, akik közben csendesen beszélgettek a körben.

-Rendben, vérszívó,-mondta Jacob aztán amikor csak néhány lányira volt tőlünk folytatta abeszélgetést.Melléálltam.

-Mi annyira bonyolult ezen?-

-Nekem meg kell fontolnom minden lehetőséget, -mondta Edward,- higgadtan. -Mi van, ha valaki keresztüljut rajtad?-

Jacob felhorkant erre az ötletre.- Rendben, hagyd őt a rezervátumba. Elérjük, hogy Collin és Brady hátul maradjanak. Ott biztonságban lesz.- Mogorván ránéztem.- Rólam beszéltek?-

-Éppen azt akarom tudni, hogy hogy tervezi te kivel leszel a küzdelem alatt-magyarázta Jacob.

-Hogy én kivel leszek?-

-Nem maradhatsz Forksban, Bella.- Edward hangja békítő volt.-Tudják, hogy hol lehet téged megtalálni.Mi van, ha valaki átcsússzan alattunk? A gyomrom összehúzódott és a vér kifutott az arcomról.- Charlie? -ziháltam.

-Ő Billyvel lesz,- biztosított gyorsan Jacob-. Ha apámnak gyilkosságot kell elkövetnie hogy ott legyen akkor meg fogja tenni. Valószínűleg ez nem lesz olyan nehéz ügy. Szombat igaz?akkor meccs van.

-Ez a szombat? -Kérdeztem, a fejemet forgatva. A gondolatok vadul száguldoztak a fejemben.Szemöldökömet ráncoltam Edward felé-. A fenébe! Akkor megyek a diplomázási ajándékokért!

Edward nevetett.- Ez most nem számít-, emlékeztetett engem.-egyébként is majd valakinek odaadod a jegyeket.

Az ihlet gyorsan jött. Angela és Ben,- döntöttem azonnal. Legalább így elmennek a városból arra az időre.

Megérintette az arcomat. -Nem tudsz evakuálni mindenkit,- mondta finom hangnemben. Elrejtteni téged, nagyon elővigyázatosan kell. Megmondtam neked, —nem lesz semmi baj. Nem tudunk mindenkit elrejtteni akit akarunk.-
-De mi lesz azzal hogy La Push-ban tartjuk őt? -vágott közbe Jacob türelmetlenül.
-Visszajött és túl sokat tud-, mondta Edward. -Mindenhol nyomokat hagyott. Alice csak

nagyon fiatal vámpírokat lát, akik jönnek a vadászni, de nyilvánvalóan valaki létrehozta őket. Valaki aki tapasztaltabb van a háttérben. Bárki — Edward szünetet tartott hogy rám nézzen, — aki bármit megtud tenni elég zavaró dolog. Alice látni fogja, ha úgy dönt, hogy leleplezi magát de túl elfoglalt ahhoz hogy döntést hozzon. Talán valaki számít erre. Nem hagyhatom bellát addig egyedül.Őt nehéz lenne megtalálni. Ez egy hosszú folyamat lenne és nem veszíthetem el a lehetőségeket-
Bámultam Edwardot, miközben magyarázott, ahogy a homloka gyűrődött. Megpaskolta a karomat.

-Óvatosak leszünk-, ígérte Jacob elnézett a mély erdőbe tőlünk keletre, az olimpiai hegyek hatalmas kiterjedéséhez.

-Rejtsd el őt ott-, javasolta. Ott egy millió lehetőség van, — olyan helyek,ahová bármelyikünk egy perc alatt ott tudna lenni ha szükség van ránk.

Edward a fejét rázta.

- Az illata túl erős és,kombinálva az enyémmel különösen felismerhető. Még akkor is, ha elviszem őt és elfedünk minden nyomot,de Bella illata ránk vonná a figyelmüket. Nem tudnák pontosan hol vagyunk hiszen még ők se tudják merre felé jönnek.Ha azelőtt megéreznék az illatát, megtalálnának minket .

Mindkettőjük ugyanakkor grimaszolt, a szemöldökeik összehúzódtak

-Látod a nehézségeket.-

-Kell lennie egy módszernek, ami beválhat-, Jacob motyogott. Az erdőt fixírozta, miközben összehúzta az ajkait. Megroggyantak a lábaim. Edward a derekam köré tette a karját miközben közelebb húzott magához, és ránehezedtem a testsúlyommal.

- Haza kell vinnem téged — kimerült vagy. És Charlie hamarosan fel fog ébredni.-

-Várj egy percet-, mondta Jacob miközben odajött hozzánk.Szemeiben fény égett.-
Az illatomat undorítónak tartod igaz?

-Hmm, nem rossz.- Edward kettőt lépett előre.- Ez lehetséges. A családjához fordult.

-Jasper?-szólt oda neki.

Jasper különösen nézett ránk. Alice-szel átsétált felénk. Az arca megint frusztrált volt..

-Rendben, Jacob.- bolintott Edward

Jacob az érzelmei furcsa keverékével az arcán fordult felém. Világosan látszott hogy izgatott volt az új tervét illetően,de még mindig nyugtalan volt az új szövetségesei miatt.Azután rajtam volt a sor hogy óvatos legyek ahogy kinyújtotta akarjait felém.

Edward vett egy mély lélegzetet.

-Látni fogjuk, hogy össze tudom-e zavarni az illatod eléggé hogy elrejtse a nyomodat,-magyarázta Jacob.

Gyanúsan bámultam a kitért karjait.

-enged meg neki hogy elvigyen téged, Bella,- mondta nekem Edward. A hangja nyugodt volt, de én tudtam hogy allig bírja legyőzni az ellenszenvét.

Roszzallóan néztem.

Jacob égenk emelte a szemeit, türelmetlenkedett, és átkarolta engem az izmos karjaival.

-Ne viselkedj úgy mint egy kisbaba-, motyogta

De a szemei épp mint az enyéme Edward felé pislogtak. Edward arca higgadt és sima volt. Jasperhez beszélt.

Bella illata nagyon intenzív nekem— azt gondoltam, hogy sokkal tisztességesebb ha valaki más teszteli le.

Jacob elfordult tőlünk és besietett velem a fák közé. Nem mondtam semmit, ahogy a sötétség bezárult körülöttünk. Lebiggyesztettem az ajkaimat. Kényelmetlen volt Jacob karjai között lenni.

Ez túl bizalmasnak tűnt nekem — nem hiszem hogy neki ennyire szorosan kellett volna tartania engem — és nem tudtam hogy ez hogyan hathatott rá.

Visszaemlékeztem az utolsó délutánomra La Pushban, és nem akartam erre gondolni. Bosszúsan toltam el a karját amikor még szorosabban fogott engem. Nem mentünk messze; csinált egy széles ívet és másik iránybóljött vissza a tisztásra.

Edward egyedül volt ott és Jacob felé ment.

-Most már letehetsz-

- Nem akarok esélyt adni arra hogy összekuszálódjon a kísérlet.-

A sétája lelassult és a karjai összeszorultak.

-Annyira bosszantó vagy,- motyogtam.

-Köszí-

Jasper és Alice álltak egyedül Edward mellett. Jacob több lépést tett, azután megállított engem egy tucat lábra Edwardtól.

Anélkül hogy ránéztem volna Jacobra odamentem Edwardhoz és megfogtam a kezét.

-Rendben van?- kérdeztem

-Amíg nem érintesz meg semmit Bella, én nem tudom elképzelni hogy valaki rájönne hogy ez a te illatod.- mondta Jasper miközben grimaszolt.

-Ezek az illataiok most majdnem teljesen összemosódtak.-

-Egy határozottan sikeres volt, értett egyet Alice miközben az orrát ráncolta.

-És ez nekem adott egy ötletet.-

-Amelyik működni fog,- tette hozzá Alice magabiztosan.

-Ügyes, -értett egygett Edward.

-Hogyan birtad ki? –motyogta nekem Jacob.

Edward figyelmen kívül hagyta Jacobot és rám nézett, amíg magyarázott. Mi — rendben te — itt vagyunk és ez a hamis nyom a tisztáson marad. Az újszülöttek amikor vadásznak, az illatod fel fogja izgatni őket, és jönni fognak pontosan ahogy ezt akarja az aki megteremtette őket. Alice már látja, hogy ez működni fog. Amikor megfogják az illatunkat, kettészakadnak majd és megpróbálnak ránk támadni két oldalról. Az egyik fele keresztül fog menni az erdőn ahol Alice látomásaiban látni fogja.

-Igen! –sziszegte Jacob.

Edward rá mosolygott, mint egy igazi bajtársra. Hányingerem volt. Hogyan lelkesedhetnek ezért ennyire? Hogyan állhatnék egy helyben miközben veszélyben van mindkettőjük?

Nem voltam rá képes. Nem leszek.

-Nem ez az egyetlen lehetőség,- mondta hirtelen Edward, a hangja undorodó volt.

Ez arra készítetett engem, hogy elugorjak miközben arra gondoltam hogy biztos hallja amit gondolok, de a szemei Jaspert nézték.

-Tudom, tudom, -mondta gyorsan Jasper. Ráadásul nem fontoltam meg igazán- Alice a lábán toporgott.

-Ha Bella ténylegesen itt volt a tisztásban, ez hajtaná őket,- magyarázta neki Jasper.-ettől megörülnének. Nem lennének képesek,koncentrálni másra csak rá. Ez túl könnyű lenne.

Edward Jaspert fixírozta egy ideig.

-Természetesen ez túl veszélyes számára. Ez csak egy eltévedt gondolat volt,
-mondta gyorsan.

De a szeme sarkából engem nézett, a pillantása sóvárgó volt.

-Nem, -mondta Edward. A hangja végleges volt.

-Igazad van,- mondta Jasper. Megfogta Alice kezét és elindult a többiek felé .

-Legjobb kettő

a háromól?- Hallottam amikor ezt kérdezte, mikor újra gyakorolni mentek.

Jacob undorodva bámult utána.

Jasper katonai szemszögből zézi a dolgokat-, Edward csendesen védte meg a testvérét.

-Ő mindegyik lehetőséget megnézi-ez nem érzéketlenség hanem alaposág.-

Jacob horkantott egyet. Öntudatlanul közelaraszolt hozzám. Csak három lányira állt Edwardtól és, miközben álltam ott közöttük, érezhetem a testi feszültséget a levegőben.

Ez olyan volt mint valami légköri zavar.Elég kényelmetlen.

Edward visszatért a feladathoz.- Péntek délután el fogom őt ide hozni hogy lefektessük a hamis nyomot.Akkor tudunk találkozni, és elvinni őt egy olyan helyre amit ismerek. Teljesen eltér az úttól, és könnyen védhető, nem fognak könnyen odatalálni. -

-És aztán mi lesz? Egy mobillal otthagysz őt? -Kérdezte kritikusan Jacob.

-Van jobb ötleted?-

Jacob hirtelen önelégült lett.

-Voltaképpen, van.-

-Oh. . . már megint, kutya, ez egyáltalán nem rossz.-

Jacob gyorsan hozzám fordult, ahogy elhatározta hogy játsza majd a jó fejet és így engem is bevont a beszélgetésbe.

-Megpróbálom rábeszélni Sethet és a másik két fiatalot hogy maradjon hátra,ők még elég fiatalok de erősek, és makacsul ellenállnak. Tehát ez egy új kinevezés lenne neki, — a mobiltelefonra, gondoltam természetesen.- Megpróbáltam kedvet kapni a dologhoz.Igy senki nem lesz rászedve.

-Amíg Seth Clearwater a farkasalakjában van, neki jó kapcsolatai lesznek a falkával,- mondta Edward.- A távolság nem probléma? Tette hozzá amikor Jacobhoz fordult.

-Nem.-

-Háromszáz mérföld?-kérdezte Edward-. Az lenyűgöző.-

Jacob megint jó fejnek tűnt.- Ez a leghosszabb amit valaha kikísérleteztünk, -mondta nekem. Nyugodj meg Bells.

Szórakozottan bólintottam; rosszul voltam a tudattól hogy a kicsi Seth Clearwater voltis egyike volt a vérfarkasoknak,és ez a tény mindent nehezebbé tett. A mosolya olyan volt mint a fiatalabb Jacobévolt, még a 15öt se töltötte be. A lelkesedése a tanácsülés-örömtűznél hirtelen új jelentést adott.

-Ez egy jó ötlet. -Edward vonakodóan vallotta ezt be- Sethtel jobban fogom érezni magamat ott,és még a kommunikáció is meglesz. Nem tudom, hogy képes lennék e Bellát egyedül hagyni ott.Ugy tűnik ez sikerülhet! Bízom avérfarkasokban!-

-A vámpírokkal harcolok ahelyett hogy ellenük harcolnék!- Jacobon is tükröződött Edward undorodó hangja.

-Nos még mindig sikerülhet harcolnod néhányunk ellen, -mondta Edward. Jacob mosolygott.

-Ezért vagyok itt!-

19. ÖNZÉS

Edwárd a karjaiban vitt haza,tudván másképp nem menne.

Elaludhattam az úton. Amikor felébredtem, a szobámban feküdtem az ágyamban, az ablakon án gyenge fényszűrődött be. Mintha délután lett volna.

Ásítva nyújtózkodtam, s közben kezeimmel kerestem őt,de csak ürességet találtam.

„Edwárd?” motyogtam.

Kereső kezeim rátaláltak valami hidegre és simára. A keze.

„Tényleg fel akarsz kelni?dörmögte

„Mmm, „ beleeggyezően sóhajtottam fel. „Sok téves riasztás volt?”

„Nagyon nyugtalan voltál-egész nap beszéltél.”

„Egész nap?” Felpillantottam, majd ismét az ablakra néztem.

„Hosszú volt az éjszakád, mondta nyugtatóan.” Egész nap ágyban voltál.”

Ahogy felálltam megszédültem. A lenyugvó nap fénye volt, ami bevilágított az ablakomon.”húha.”

„Éhes vagy?” kérdezte. Szeretnél ágyban reggelizni?

„Megyek,megcsinálom”nyögtem fel nyújtózkodva. Szükségem van rá,hogy felkeljek és kinyújtóztassam magamat.”

Amíg leértünk a konyhába,végig fogta a kezemet, óvatosan kémlelt, mintha attól tartana,hogy bármelyik percben leeshetek. Vagy szimplán azt hitte,hogy alvajárok. Egyszerűen beledobtam a pár toast a piritóba. Egy futó pillantást vettem a króm gépen visszatükröződő arcomra.

„Au, de rosszul nézek ki.”

„Ez egy hosszú este volt, mondta ismét.”Talán maradnod kellett volna, és aludni inkább.”

„Igaz és elveszíteni mindent. Tudod ideje lenne elfogadnod a tényt,hogy én is családod része vagyok.”

Mosolygott. Talán meg tudom szokni ezt a gondolatot.”

Leültem a reggelim kíséretében, ő pedig mellém ült. Amikor az első falatot a számhoz emeltem, láttam, hogy a kezemet nézni. Lenéztem és láttam, hogy mindig rajtam volt Jacob ajándéka.

„Szabad?” kérdezte, és az apró farkas után nyúlt.

Halkan álaszoltam. „Persze, természetesen.”

A lánc alá csúsztotta a kezét, és hűvös kezébe fogta az apró medált.

Egy múltó pillanatig, tartottam tőle, hogy egyszerűen szétmorzsolja ujjaival. De természetesen Edwárdnak esze ágában nem volt ezt tenni. Zavart voltam a gondolattól. Egyszerűen elengedte a farkast, hagyta hogy visszaessen. Az lágyan hintázva esett le a csuklómra. Próbáltam olvasni a tekintetéből, mindent elrejtett, ha volt is bármi más.

„Jacob Black adhat neked ajándékot.”

Ez nem kérdés volt, de még csak vád sem. Csak egy ténymegállapítás. Tudtam, hogy az előző születésnapomra utal, arra hogyan reagáltam az ajándékokra, hogy nem akartam kapni semmit sem. Különösképpen nem Edwárdtól. Ez abszolút logikátlanak tűnt, természetesen, bárki más figyelmen kívül hagyott...

„Kaptam tőled ajándékot, emlékeztetem. Tudod, hogy mennyire szeretem a saját kezű ajándékot.

Egy pillanatra lebiggyedt az ajka. „Mi van ezzel? Ez elfogadható?”

„Mit akarsz mondani ezzel?”

„Ez a karkötő. Ujjaival körbe simította a csuklómra” Sokat fogod hordani?”

Megrándítottam a vállamat.

„Nem akarod megbántani az érzéseit,” mondta csípősen

„Természetes, gondolom.”

„Nem gondolod,hogy akkor jogos, hogy,” beszéd közben a kezemet nézte, majd megfogta és ujjával ismét végigsimította a csukómat, „ van ez ellen egy csöpp kifogásom?”

„Kifogásod?”

„Az amulett- valamint jelent a szemedben.”

„Te vagy minden gondolatom, nem kell emlékeztető.”

„Ha adnék neked valamit , hordanás?

„Valami személyeset?”

„Igen,ami már korábban is megvolt nekem.”angyalian mosolygott rám.

Ha ez az egyedüli reakció,amit Jacob ajándéka kiváltott, szívesebben vettem volna el. „Bármi ami boldoggá tesz.”

„Érzed az egyenlőtlenséget?” kérdezte vádlóan.”Mivel én igen.”

„Milyen egyenlőtlenséget?”

Szeme elsötétült. Rajtam kívül, mindenki megtalálja a módját, hogy ajándékot adjon neked. Szerettem volna odaadni az érettségi ajándékodat,de nem tettem. Tudtam jobban kiakasztana, mint bárkim mást. Ez teljesen tisztességtelen. Hogyan magyarázod ezt?”

„Nagyon könnyen.” Mondtam.” Te mindenki másnál fontosabb vagy a számomra. És tőled az ajándékom te magad vagy. Ez már most több,mint amit valaha is kérhetnék, és bármféle ajándék,csak méginkább felborítaná az egyensúlyt köztünk.”

Fontolgatta a hallottakat,majd felhúzott szemöldökkel mondta „ Nevetséges a magyarázatod.”

Csöndben ettem a reggelimet. Tudom nem hallota volna meg,hogy ő is ezt teszi. Megrezzent a telefonja. Megnézte a számot,mielőtt felvette. „Mi történt Alice?” Várakozva figyeltem a reakcióját, kicsit idegesen. De bármi,amit Alice mondott neki nem lephette meg. Néha felsóhajtott.

„Kitalálok valamit” mondta neki, miközben felhúzott szemöldökkel a szemembe nézett. „Beszél Álomában.”

Elképedtem. Mit mondhattam?

„Vigyáznunk fogok rá.”ígérte

Áthatóan nézett, ahogy letette a telefont. „van valami, amiről szívesen beszélnél velem?”

Óvatosan vártam egy percig. Alic figyelmeztetése volt ez tegnap éjjel. El tudtam képzelni miért hívta. Akkor eszembe jutott az egész álom, ami kísért egész nap, miközben aludtam. Álomban igyekeztem követni Jaspert, hogy megtalálhassam Edwárdot... Edwárdot és szörnyet, aki megakart ölni, de nem kellett már félnem tőle, mert meghoztam a döntésemet. El tudtam képzelni, mit hallhatott Edwárd, miközben aludtam.

Egy percre összeszorítottam az ajkaimat, és kitértem a tekintete elől. Várt.

„Tetszik Jasper ötlete.” mondtam végül.

Felhördült

„Segíteni akarok. Tennem kell valamit.” bizonygattam

„Az nem segít, ha tudom, hogy veszélyben vagy.”

„Jasper nem így látja.” És ez az ő szakterülete.”

Edwárd haragosan nézett rám.

„Nem vihetsz el. Fenyegetőztem.” Nem fogok az erdő mélyén bujkálni, amíg te kockáztatod magad miattam.”

Harciasan mosolygott. Alice nem látott tisztán téged Bella. Azt látta, hogy elveszel az erdőben. Nem tudsz megtalálni minket, nekem pedig sok időbe telik, hogy rád találjak.

Probáltam hűvös maradni. „Pont ezért nem számít Alice Seth Clearwaterrel kapcsolatban, mondtam politikusan. „Ha neki volt, természetesen akkor sem látna semmit. Deez most úgy hangzik, hogy Seth szeretné ha ott lennék, pont mint én.

Nem hiszem,hogy nehéz lenne meggyőzni,hogy mutassa az utat nekem.”Düh cikázott keresztül az arcán, majd vett egy mély levegőt, majd összeszedte magát.”Talán kivitelezhető...ha nem mondod el nekem.”Most csak meg kell kérnem Samet, hogy adjon utasítást Sethnek. Bármennyire is szeretné, Seth nem ellenkezhet majd.”

Kellemesen elmosolyodtam. „De miért mondana Sam ilyet? Ha elmondanám,hogy tudna nekem ott segíteni?Azt hiszem Sam szívesebben tesz nekem szívességet,mint neked.”

Ismét összeszedte magát. „Talán igazad van. De abban biztos vagyok, hogy Jacob nagyon is buzgón adna utasítást.”

Megrökönyödtem”Jacob?”

„Jacob a másodvezető. Sosem mondta neked? A falka őt is követi.”

Megfogott, és a mosolyából tudtam, hogy ezzel ő is tisztában van. Lüktetett a fejem. Tudtam,hogy ilyen helyzetben Jacob azt szeretné ha az ő oldalán lennék. - Biztos voltam benne. És Jacob ezt sosem mondta el nekem.

Edwárd kihasználva pillanatnyi előnyét, gyanúsán lágy hangon folytatta.

Tegnap éjjel egy elbűvölő gondolatmenetet láttam a falka agyában.” Komolyan mondom jobb,volt mint egy szappanopera. Sosem hittem, hogy ilyen összetett dinamikájú egy ekkora falka. A közösségi érdek elnyomja az egyénit. Nagyszerű.”

Meg akart zavarni, áthatóan néztem rá.

„Jacobnak rengeteg titka van.” Mondta fogait csikorgatva.

Nem válaszoltam. Figyelmesen néztem,nyitottan egy vitára.

„Például tudod egyáltalán ki volt tegnap este a legkisebb szürke farkas?”

Sóhajtottam”Rendben. Miről akarsz pontosan beszélgetni?”

„Kérdés nélkül elfogadnak mindent, hogy csak az eredeti farkas leszármazottaknak van erejük az átalakulásra.”

„Volt valaki,akinek nincs a felmenői között farkas és mégis átalakult?”

„Nem. A lány egyenesági leszármazott, az biztos.”

A szemeim kitágultak. „Egy lány?”

Biccentett. „Ő tud rólad. Leah Clearwaternek hívják.”

„Leah egy vérfarkas?” sikoltottam. „Hogyan? Mióta? Ezt miért nem mondta el neked Jacob?”

„Vannak dolgok, amiket nem osztott meg – például hogy hányan vannak. Mintha korábban azt mondtam volna, amikor Sam lett a vezér nem mellőzhettem az egyességet. Jacob nagyon óvatos mindig másra gondolt, amikor a közelemben volt. Természetesen a tegnapi éjszaka után, már nem számít.”

„Nem tudom elhinni. Leah Clearwater” Természetesen emlékeztem, amikor Jacob mesélt Leah és Sam esetéről, a cselekedeteiről, aztán meg mintha túl sokat mondott volna. Miután mondott valamit Samról, mélyen Leah szemébe nézett és rájött, hogy megszegte minden ígéretét. Leah olyan volt, mint egy szikla, egy csillogó könnycsepp gördült le az arcán, amikor az öreg Quil azokról a terhekről beszélt, amit a Quilet indiánok a vállukon cipelnek... És Bill sok időt töltött Sueval, hiszen az ő gyerekéért is aggódott... az aggódás jogos volt, hiszen mostanra belőlük is vérfarkas lett!

Nem gondoltam sokat Leah Clearwaterre, csak miután megtudtam, hogy eltűnt, amikor Harry meghalt, majd nagyon szántam, amikor Jacob elmesélte a történetét, hogy milyen nehéz lehetett neki látni az erős nyomot Sam és a saját unokahúga között, ami összetörte Leah szívét.

És most Sam falkájába tartozik, hallja a hangját... és nem hagyhatják magára.

Utáltam ahogy ezt Jacob mondta. Minden ami vagy, kívül esik azon, amit mások látnak.

„Szegéyn Leah,” suttogtam

Edwárd felhorkantott. „Ő kiválóan kezeli az életét, hogy közöttük lehessen.” „Nemhiszem, hogy kiérdemelte a szimpátiádat.”

Ez meg mit jelentsen?”

„Épp elég nehéz így is nekik, hogy hallják egymás gondolatait. Néhányan próbálnak összedolgozni, hogy könnyebb legyen.” Ha van valamilyen szándékos, fájdalmas emlék, az mindenkit bánt.”

„Elég oka van rá.” motyogtam, pártját fogva.

„O, igen tudom, „mondta” Ez a lenyomat okozta kényszer az egyik legfurcsább dolog, amivel valaha is találkoztam, pedig láttam már néhány különös dolgot.” Rázta meg fejét csodálkozva.

„Az út, ahogy Sam elérte, hogy Emily az övé legyen leírhatatlan- vagy fordítva is mondhatnám. Samnek nem volt választása. Ez emlékeztetett a Midsummer Night's Dreamre, az összes zavarosságával és elsöprő szerelmével... mint egy varázslat.” mosolygott. Ez nagyon is közel van ahhoz, hogy számomra milyen nehéz megérteni, hogy mit érzek irántad.”

„Szegény Leah,” mondtam ismét. „De mit értesz azon, hogy bűnös?”

„Folyamatosan látott olyan dolgokat, amikre korábban nem is gondolt,” magyarázta. „Például Embry.”

„Mi van Embryvel?” kérdeztem meglepetten

„Az anyja a Makah rezervátumba ment 17 évvel ezelőtt, amikor terhes volt vele. Ő nem Quil indián. Mindenki úgy gondolta, hogy az asszony elhagyta Makah indián férjét. De aztán csatlakozott a falkához.”

„Így?”

„Így valószínűsíthetően az apja vagy Quil Ateara, vagy Joshua Uley, vagy Billy Black, akik akkoriban mind házasok voltak természetesen.”

„Nem” zúzótam. Edwárdnak igaza volt, ez tényleg olyan mint egy szappanopera.

„Most Sam, Jacob és Quil azt találgatja közülük kinek van féltestvére. Mindenki szeretné azt hinni, hogy Samnek, mióta az apja, már nem volt az apja. De a kétely mindig ott lesz. Jacob sosem kérdezte erről Billy-t.

„Ez ige. Hogy derítettél ki ennyi mindent egyetlen éjszaka alatt?”

„A falka gondolatai igézőek. Mind együtt gondolkodnak, majd egyszerre elkülönülnek. Annyi minden van, amit ki lehet olvasni.”

Olyan izgatott volt a hangja, mint annak, aki épp most tett le egy izgalmas könyvet, épp a tetőpont előtt. Nevettem.

„A falka magávalragadó.” Érettem vele egyett. „Ugyanolyan elbűvölő, amikor te próbálsz összezavarni engem.”

Teljesen kiolvashatatlan lett az arca. –tökéletes póker arc.

„Igyekszem elmagyarázni Edwárd.”

„Nem” hangja olyan volt, mint aki befejezte.

Nem volt sok kedvem befejezni törölgetést. Csak ott akartam lenni, ahol Edwárd volt.

Kegyetlen, ostoroztam magam. Önző, önző, önző” Ne tedd!

Figyelmen kívül hagytam, amit az eszem diktált. Nem tudtam ránézni, amíg beszéltem. A szememet bűnösen az asztalra szegeztem.

„Rendben Edwárd, suttogtam.” Van valami... egyszer már majdnem megőrültem. Tudom mik az értékeim, és nem viselném el mégegyszer ha elhagynál.”

„Nem néztem fel, hogy megnézzem hogyan reagál a hallotakra, tudván mennyi fájdalmat elevenítek fel. Hallottam ahogy kifújja a levegőt, majd csend lett.

Meredten néztem a ötét asztallapot és azt kívántam bár csak nem mondtam volna semmit. De tudtam, hogy ki kellett mondanom. Mivel számított.

Hirtelen a kezeivel körbeölelt, megcirógatta az arcomat, a kezemet. Vigasztalt. A bűntudat keringett bennem. De a túlélési ösztön erősebb volt. Nem volt kérdése, hogy ő az én túlélésem kulcsa.

„Tudod, hogy ez nem ugyanaz, Bella,” mormogta. „Nem leszek messze, és hamar ismét itt leszek.”

„Nem fogom kibírni,” szegeztem le a tekintetemet. „Nem tudni, hogy mikor, vagy egyáltalán valaha vissza jössz-e. Hogy tudnám az túlélni?”

Mosolygott. „Ez sokkal könnyebb lesz Bella, Nincs benne kockázat.”

„Senkinek?”

„Senkinek.”

„És mindenki jól lesz?”

„Mindenkire,” ígérte

„Akkor semmi esély, hogy átváltozzak?”

„Természetes nincs. Alice mondta nekem, hogy ő is lemult 19. Mi is könnyen kezelni tudjuk majd ezt.”

„Igaz-úgy mondod, mint ez lenne a legkönnyebb dolog?” Megismételtem a tegnapi szavait. „Tényleg így gondolod?”

„Igen.”

Olyan egyszerűnek látszik-látta, hogy megtörténik.

„Olyan egyszerű, hogy akár ki is hagynád?”

Egy hosszú csend után, felnéztem az arcába.

A póker arc visszatért.

Mély levegőt vettem. „Így csak két lehetőség van. Egyrészt vagy annyira veszélyes, hogy nem akarod, hogy tudjak róla, amelyik esetben úgy lenne helyes, hogy én is ott legyek és segítek. Vagy annyira könnyű, hogy könnyűszerrel elintézhetik nélküled is. Melyik igaz?”

Nem szólalt meg.

Tudtam mit gondol-ugyanazt, amit én. Carlisle, Esme, Emmett, Rosalie, Jasper and... persze Alice

Csodálkoztam volna ha szörny lettem volna. Nem a gondolat bántott, hanem a dolgok igazi háterre. A dolgok, amik megsebeztek más embereket. Tdni,hogy nincs esélyük, ha eljön amit szeretnének. Én csak őt szerettem volna biztonságban magam mellett. Tudtam hol a határ annak amit szeretnék, amit feláldoznék érte? Nem voltam biztos benne.

„Azt kéred tőlem,hogy hagyjam őket magukra a harcban?”kérdezte csendesen.

„Igen”meglepődtem mennyire nyugodt maradt a hangom,miközben olyan nyomorultul éreztem magam belül.”Vagy hogy vigyél magaddal.”Mind a két út ugyanolyan, ha együtt lehetünk.”

Vett egy mély levegőt,majd lassan kifújta. A kezei közé fogta az arcomat,kényszerítve, hogy az arcába nézzek. Mélyen a szemembe nézett, csodálkoztam mit kutathat bennük, és mit találhatott. A gyomron vadulkavargott-undorít engem?

Valami ismét átfutott rajta, egy érzés, nem tudtam mi volt az. Egy kézzel felvette a telefonját.

„Alice, mondta.Tudnál jönni kicsit vigyázni Bellára?”Felhúzta a szemöldökét, hogy megértettem-e a szavait. „Beszélnem kell Jasperrel.”

Egyetértett. Elrakta a telefonját, majd ismét fürkészni kezdte az arcomat.

„Mit akarsz mondani Jespernek?” sziszegtem

„Megbeszélni...hogyan lesz nélkülem.”

Könnyű volt észrevenni rajta,hogy mennyire nehéz most neki.

„Sajnálom.”

Tényleg sajnáltam. Utáltam, hogy ezt csinálom vele. De azért annyira nem,hogy mosolyogva azt mondjam neki, ne is törődjön velem. Minden bizonnyal nem annyira.

„Ne kérj elnézést, mondta enyhén elmosolyodva.”Soha ne félj elmondani nekem, hogyan érzel valójában,Bella. Ha neked erre van szükséged...”vonta meg a vállát.”Számomra te vagy a legfontosabb.”

„Nem gondolnám, hogy az út- amit választottál a családot elé helyezne.”

„Jól tudom ezt. Nem ez volt a kérésed. Felajánlottál két lehetőséget, ami elfogadható a számodra, és én kiválasztottam azt az egyet, ami számomra elfogadható. Nagyon nehéz kompromisszumot találni.”

Fejemet a hideg mellére szorítottam.”Köszönöm.”suttogtam

„Bármikor,”mondta miközben megcsókolta a hajamat.”Bármit.”

Sokáig így maradtunk. Az arcomat a pólójába rejtettem.Két hang szólalt meg bennem. Az egyik jó akart lenni, a másik le akarta zárni az ajkait.

„Ki a harmadik feleség? Kérdezte csendesen

„Tessék?”kérdeztem meglepetten. Nem emlékeztem, hogy megint álmodtam volna erről.

„Mormogtál valamit a harmadik feleségről múlt éjjel.

Éreztem a nyugalmat,de aztán elvesztettél.”

„Ó igen. Ez volt az egyike a sztoriknak, amit az örömtűz éjszakáján hallottam. sóhajtottam”Valahogy bennem maradt”

Edwárd az oldalára feküdt , és megpróbálta kiszűrni a hangomból a kellemetlenséget.

Mielőtt bármit is kérdezhetett volna, Alice kopogtatott a konyha ajtaján savanyúan.

„Azt akarod, hogy elveszítsem minden humorérzékemet?”morogta

„Hello Alice,” üdvözölte. Egy ujjal megemelte az államat, hogy búcsuzóul megcsókoljon.

„Később este visszajövök.”ígérte nekem. „Megoldjuk, hogy nélkülem is menjen ez a dolog.”

„Rendben.”

„Nincs sok minden amit el kéne intétned,” mondta Alice. „Már mindent elmondtam nekik. Emmett örült.”

Edwárd felsóhajtott „Persze, hogy örült.”

Kiment az ajtón egyedül hagyva Aliccel.

Alice fürkészve nézett rám.

„Sajnálom, kértem ismét elnézést.” Gondolod, hogy ez még nagyobb veszélyt fog okozni?”

Prüszkölt egyet. „Túl sokat aggódsz Bella. Idő előtt szürke leszel.”

„Mit akarsz ezzel mondani?”

„Edwárd nagyon durcás, ha nem engedik, hogy a saját útját járja. Csak épp elképzeltem a következő hónapokat vele.” Grimaszolt. „Gondold át józanul.

Szeretném, ha jobban uralnád a borulátásodat, Bella.” Annyira nem szükséges.”

„Elengednéd Jaspert nélküled?” kérdeztem

Alice fintorgott. „Az teljesen más.”

„Persze, hogy az.”

„Menj frissítsd fel magadat,” utasított. „Charlie 15 perc múlva hazaér, és ha ilyen ramatyul fog kinézni, legközelebb nem fog elengedni.”

Tényleg elment az egész nap. Mintha elvesztegettem volna, annak örültem, hogy nem kell minden alkalmat alvással töltenem.

Alapvetően jól néztem ki, mikor Charlie hazaért-felöltöztm, megfésülködtem, és a vacsorát készítettem a konyhában. Alice odaült, ahol Edwárd is szokott, és A napja felől kérdezte Charliet.

„Hello Alice! Hogy vagy aranyom?”

„Jól vagyok Charlie, köszönöm.”

„Látom, azért a nap végére kikászálódta az ágyból” mondta nekem, mikor mögé álltam, mielőtt visszafordult Alichez. „Mindenki a partiról beszél, amit a szüleid adtak tegnap éjjel.

Fogadni mernék, hogy nagy takarítás áll előtted.”

Alice megvonta a vállát. Ismerve őt, már minden rendben volt.

„Nehéz volt,mondta”nagy parti volt.

„hol van Edwárd?kérdte Charli kissé kelletlenül.”Segít takarítani?”

Alic tragikusan felsóhajtott. Mintha csak egy színészt látnék,de számomra túlságosan is tökéletes volt,hogy elhiggyem.”Nem. A hétvégét Emmettel és Carlisle-al tölti.”

„Megint kirándulnak?”

Alice hallgatott, arcán az elveszettség látszódott.”Igen. Engem is nagyon megleptek. Minden iskolaév végén összejövünk,csapunk egy kis ünneplést, de idén én inkább vásárolni akartam túrázás helyett, és senki nem akart itt maradni velem. Olyan elhagyatott vagyok.”

Láttam, ahogy Charlie azon gondolkodik, hogyan tudna segíteni Alicnek, miközben én azon gondolkodtam mit akar elérni ezzel a színjátékkal.

„Alice aranyom, miért nem jössz addig hozzánk?”ajánlotta Charlie”Utálok még a gondolatát is,hogy egyedül legyél egy akkora házban.”

Mosolygott. Mintha kihúzták volna a lábam alól a talajt.

„O”ellenkeztem.

Charli rám nézett.”Mi van?”

Alice csalódottan nézett rám. Tudom, azt gondolta,hogy nagyon lassú vagyok ma este.

„Valami kaparja a torkomat.”motyogtam

„Aha”majd ismét Alicre nézett.”Nos mi ez a harc?”

Rálépett a lábamra, kicsit finomabban ez alkalommal.

„Nos, apa, tudod, nincs olyan sok lehetőség itt nálunk, Alice biztos nem érezné magát jól, hogy a földön kell aludnia...”

Charlie összeszorította a száját. Alice ártatlan várakozással nézett felfelé.

„Talán Bella, ott maradhatna veled, ajánlotta” csak amíg a többiek visszajönnek.”

„O, Bella, megtennéd?” mosolygott rám győztesen Alice. „Nem gond ha vásárolgatnod kell velem ugye?”

„Persze, helyeslem” a vásárlás rendben van.”

„Mikor mennek el?” kérdezte Charlie

Alice arca megváltozott. „Holnap.”

„Mikor lenne rád szükséged?” kérdeztem

„Vacsora után, azt hiszem.” ujjaival tartotta az állát, mintha nagyon gondolkodna. „Ugye nincs semmi dolgod szombatra? Szeretnék bemenni a városba vásárolni, és ez egész napos program nálam.”

„Csak nem Seattlebe.” mondta Charlie szemöldökét felhúzva.

„Természetesen oda nem,” értett vele azonnal egyett Alice, habár mindkette tudtuk, hogy szombaton semmi baj nem történhetne ott sem. „Olimpiára gondoltam talán...”

„Tetszeni fog neked Bella. Charlie egész izgatott lett tőle.” Menj és fedezd fel a várost!”

„Igen apa” Ez nagyszerű lesz.”

Alice még csacsogott a tervekről, majd Edwárd is visszaért nem sokkal később. Meglepetés nélkül fogadta Charlie jókívását akiránduláshoz. Mivelkorán indulnak, ezért korábban elbúcsúztak, mint szokott. Alice is vele ment.

Amilyen hamar csak tudtam én is kimentettem magam Charlinál.

„Biztos fáradt vagy.” mondta Charlie

„Egy kicsit.” Hazudtam.

„Nem csodálom, hogy ki akartad hagyni a partit, morogta” sok időbe tellik, míg kipihened magad.”

Mire felértem Edwárd, már az ágyamban feküdt.

„Mikor találkozunk a farkasokkal?” morogtam, miközben csatlakoztam mellé.

„Egy óra múlva.”

„Az jó. Jakenek és a többieknek is szükségük van egy kis alvásra.”

„Feleannyira sem, mint neked.” mutatott rá a lényegre.

Igyekeztem lendületben tartani a témát, nehogy rábeszéljen az otthonmaradásra.

„Elmondta Alice, hogy megint elrabol?”

Vigyorgott. „Pontosan, nem ő.”

Zavartan néztem rá, miközben ő jót szórakozott ezen.

„Én vagyok az egyetlen, akinek engedélye van, hogy fogságban tartson. Emlékszel?” mondta. Alice elmegy velük vadászni.” sóhajtott. „Megígértem, hogy nem kell most ezt csinálnom.”

„Te fogsz elrabolni?”

Biccentett.

Charlie már nem szokott olyan gyakran hallgatózni lennről.

És szerencsére volt egy mindnet halló vámpír is a közelben. Csak ő és én.-tényleg egyedül.

„Rendben van ez így? kérdezte félreértve hallgatásom

„Persze... biztos, egy dolgot leszámítva.”

„Mi az a dolog?” kérdezte nyugtalan tekintettel.

„Miért nem mondta el Alice Charlienak, hogy elmész ma éjjel? kérdeztem
Meggönnyebülten nevetett.

Élveztem a gondolatot, hogy tisztábban látok, mint múlt éjjel. Még voltak félelmeim, de nem rettegettem semmitől. Működtem. Láttam mi fog történni, és valahol mindig éreztem, hogy nem lesz baj. Edwárd kétségtelenül nem repesett az örömtől, hogy kihagyja a harcot... épp ezért esett nehezemre elhinni, amikor azt mondta, hogy könnyű lesz. Sosem hagyná el a családját, ha nem bízna magában. Talán Alicnek igaza volt, és túlságosan is sokat aggódom.

Végül elindultunk.

Jasper és Emmett éppen bírkóztak, nevetésük messze elhangzott. Alice és Rosalie a távolságot kémlelték. Esme és Carlisle néhány méterrel távolabb egymásra koncentráltak. Jóval világosabb volt az éjszaka, mint előzően, így tisztán láttam a három farkast a távolban egy körben, ahogy figyelmesen vártak. Könnyen felismertem Jacobot, akkor is megismertem volna, ha most láttam volna így először.

„Hol van a többi farkas?” csodálkoztam

„Nincs szükség rájuk.” Egyikük elvégzi majd a munkát, de Sam nem bízik meg bennünk annyira, hogy csak Jacobot küldje, pedig ő benne lett volna. Quil és Embry általában együtt van...

„Jacob hisz neked.”

Edwárd hallgatott. „annyira bízunk bennünk, hogy ne öljük meg. De erről ennyit.”

„Osztoztok ma éjszaka?” kérdeztem óvatosan. Tudtam ez legalább annyira nehéz volt a számára, mint nekem a háttérben maradni. Lehet, hogy nehezebb.

„Segíteni fogok Jaspernek, ha szükséges. Ki akar próbálni néhány támadást, ilyen helyzetekben. Vonta meg a vállát.

Rövid pánikhullám tört rám. Túlerőben vannak.

Igyekeztem elrejtetni az érzéseimet, visszatartani a reakciómat.

Rossz volt nézni, ahogy igyekeztem hazudni magamnak, hogy minden működik, ha én is mindent megteszek. Ahogy elsiklott a tekintetem a Cullenekről - el az ő játékos harcukról, ami igaz is lehetett, halálos épp csak pár napja. Jacob a szemembe nézett és mosolygott.

Ugyanaz a szürke farkas volt, mint korábban, a szeméi az utat pásztázták, amikor még ember volt.

Még mindig képtelen voltam elhinni, hogy nem is olyan régen, láttam egy vérfarkas küzdelmet - ami miatt volt néhány rémálmom.

Tudtam, kérdés nélkül, melyikük Embry és melyikük Quil. Mivel Embry volt a legtisztább szürke farkas sötét folttal a hátán, és Quil mélycsokiban, fényesen

világító szemekkel- úgy nézett ki mintha élvezné a harcot. Nem voltak szörnyek,még így sem. Barátok voltak. Barátok, akik nem voltak elpusztíthatatlanok,mint Emmett és Jasper, gyorsabban mozogtak, mint egy kobra, ahogy a holdfény megcsillan kemény gránit bőrén. Barátok, akik nem is igen fogták fel a veszélyt. Barátok, akik valaha emberek voltak,barátok,akik olykor véreztek, barátok, akik akár meg is hallhattak...

Edwárd nyugodt volt,mivel ő nem igen tartott attól, hogy a családját bármi baj érhetné. De vajon az zavarná, ha a farkasok megsérülnék? Ténylegesen zavarná őt bármilyen veszély is? Edwárd bizalma csak még inkább erősítette az aggodalmamat.

Próbáltam visszamosolyogni Jacobra, legyűrve a gombócot a torkomban. Nem voltam biztos, hogy sikeülni fog.

Jacob könnyedén ugrott a lábaival, oda ahol Edwárddal várakoztunk.

„Jacon,„üdvözölte Edwárd udvariasan.

Jacob nem vett róla tudomást, sötét szemeivel engem figyelt. Velem egymagaságba hajtotta a fejét, ahogy tegnap is. Egy vámpir gyengéden megfogta az orrát.

„Semmi baj.” Mondtam, szavak nélkül is megértettem Edwárdot.”Csak aggódom, tudod.”

Jacon figyelmesen nézett.

„Szeretné tudni,hogy miért.” Morogta Edwárd

Jacob felmordult, -olyan bosszantóan- és Edwárd ajkai összezárultak.

„Tessék?”kérdeztem.

„Úgy gondolja, nem fordítottam pontosan. Amire valójában gondolt,

„Ez tényleg nagy hülyeség. Mitől kellene tartani? Vágtam közbe,mivel úgy gondoltam, hogy goromba volt.

Félig elmosolyodtam, mert mulatott a dolog. „Elég sok minden miatt lehet aggódni,” magyaráztam Jacobnak.” Például ha egy csapat farkas öltre megy.”

Jacob ugatva nevetett.

Edwárd sóhajtott.”Jasper segítségre szorul.El leszel tolmács nélkül?”

„Mebírkózzom vele.”

Edwárd egy percig kétkedve nézett rám, megfejthetetlen volt az arca, majd elindult Jasper felé. Leültem. A föld hideg és kényelmetlen volt. Jacob megfordult,majd visszanezett rám, majd tett még pár lépést.

„Menj nélkülem.” mondtam”Nem akarom látni.”

Ismét előre kapta a fejét , majd morogva letelepedett mellém.

„Tényleg,menjél csak.”biztosítottam. Nem mozdult,fejét mancsaira tette.

A csillogó ezüst felhőket néztem, nem vágytam harcot látni. Elképzelni éppen elég volt. Egy szellő simította végig testemet,megborzongtam. Jacob közelebb húzódott hozzám, körbeölelve meleg testével.

„Oh,köszönöm.” motyogtam

Néhány perccel később nekidőltem puha testének. Sokkal kényelmesebb volt így.

A felhők lassan úsztak az égen, olykor eltakarva a holdat. Ujjaimmal a nyakánál levő szőrt simogattam. Furcsa hangot hallatott, valahogy úgy hangzott, mint mikor egy macska elégedetten dorombol.

„Tudod sosem lehetett kutyám- méláztam el – Mindig szerettem volna egyet, de Rene allergiás a szőrre”

Jacob teste rázkódott a nevetéstől.

„Nem aggódsz a szombat miatt?kérdeztem.

Keskeny fejét felém fordította, így láttam, hogy szükül össze a szeme.

„Bárcsak jónak érezném ezt.”

Visszatette a fejét a lábam mellé és megint elégedett hangot hallatott. Ettől valahogyegy kicsit jobban éreztem magamat.

„Akkor holnap túrázunk,” találgattam.

Lelkesen morgott.

„Lehet, hogy egyedül túrázom majd,” néztem rá”Edwárd nem épp szokványos módon szokott közlekedni.”

Jacob ugatva nevetett.

Közelebb simultam meleg testéhez, amíg a fejem egészen a nyaka mellé nem került. Erős volt. Az a bizar érzetem támadt, hogy ez sokkal járhatóbb út számunkra- egy könnyű, természetes barátság- mint az utóbbi pár találkozás, amikor Jacob ember volt. Valahogy a farkas visszaadtad azt az érzést, amit elveszettnek hittem, pont a farkas dolog miatt.

A gyilkos játék folytatódott, én pedig csak néztem a holdat.

20. Kompromisszum

Minden elérhető

Összepakoltam a kétnapos látogatásomhoz „Alicnál”, és a csomagjaim a kocsim utasülésén vártak rám. A koncertjegyeket odaadtam Angelának, Bennek és Mikenak. Mike úgy döntött Jessicát fogja elhívni magával, ahogy reméltem. Billy kölcsönkérte az öreg Quil Altera hajóját, és meghívta Charliet, hogy horgásszanak délután, még a meccs előtt. Collin és Brady, a két legfiatalabb vérfarkas, La Pushban maradt, hogy örködjenek- annak ellenére, hogy még szinte gyerekek voltak, mindketten csak 13 évesek voltak. Azóta, Charlie még jobban figyelt, nehogy valaki megint eltűnjön Forksból.

Mindent megtettem, amit csak tudtam. Igyekeztem elfogadni ezt, és figyelmen kívül hagyni azokat a dolgokat, amiket nem tudtam kontrolálni, legalábbis ma este.

Így, vagy úgy 49 óra múlva eldől majd minden. A gondolat valahogy megnyugtatott.

Edwárd megkért, hogy pihenjek, és azon voltam, hogy hozzam legjobb formámat. - Kivételesen egyetlen éjszakára nem lehetne, hogy elfelejtsünk minden mást, és csak mi ketten számítsunk? Nekem úgy tűnik, mi soha nem lehetünk együtt úgy, mit most elégszer. Szükségem van a közelségedre. Csak rád van szükségem.

Nem volt nehéz ezzel egyetérteni, tudtam a félelmeimet ez nem mulasztja el olyan könnyen, mondani könnyebb volt, mint megtenni. Más dolgok is jártak a fejemben, tudván, hogy ezt az éjszakát kettesben töltjük el, talán ez segíthet.

Néhány dolog megváltozott.

Például, hogy kész voltam. Kész voltam csatlakozni a családjához, az ő világához. A félelem, a bűn és a kín jobban elért, mint akartam. Szerettem volna odafigyelni ezekre – ahogy a felhőkön keresztül felbukkanó holdat néztem és egy vérfarkas mellett pihentem – és tudtam, soha többé nem fogok félni. A következő alkalommal, történik velünk valami, készen fogok állni rá. Egy előny, nem teher. Sosem kell választania köztem és a családjá között. Igazi társak leszünk, pont, mint Alice és Jasper. Következő alkalommal megteszem, amit kell.

Vártam, hogy a fejem felett lebegő kard eltűnjön, hogy Edwárd büszke legyen rám. De ez nem volt szükséges. Készen álltam.

Csak egy dolog hiányzott.

Egy darab, mert egy dolog nem változott, ez magába foglalta a reménytelenséget, hogy mennyire szeretem őt. Sok időt töltöttem azzal, hogy Jasper és Emmett fogadásán gondolkodtam- kikalkulálva azon emberi dolgokat, amiket elveszíthetek, és ezzel együtt nem akartam feladni. Tudtam melyik emberi arcomat akarom megőrizni, mielőtt halhatatlan leszek.

Volt néhány dolog, amit át kellett gondolnunk ma este. Mindenek után, amiket az elmúlt két évben láttam, már nem hittem a lehetetlenben. Többnek kell ahhoz történnie, hogy leállítson engem.

Oké, őszintén szólva ennél voltak bonyolultabb dolgok is. De megpróbáltam. Amilyen eltökélt voltam, nem lepődtem meg, hogy azért volt bennem egy csöpp félsz, ahogy végigmentem a keskeny ösvényen a háza felé. – Nem tudtam, hogy tegyem meg, amit megszerettem volna megtenni, és ez izgalommal töltött el. Az anyósülésen ült, csendes arcom felé küldött egy mosolyt. Meglepett, hogy nem erőszakoskodott, hogy ő vezessen, de ma este úgy látszik eldöntötte, a mai este az én tempómban fog eltelni.

Sötétedés után értünk a házhoz. Ennek ellenére, a rét fénylett az ablakokból kiszűrődő lágy fények miatt. Amint leállt a motor, már nyitotta is az ajtómat. Egy kézzel kiemelt az autóból, kidobta a csomagomat a furgonból másik kezével. Az ajkai azonnal rátaláltak az enyémre, ahogy hallottam becsukódni a kocsiját mögöttem.

Anélkül, hogy megszakadt volna a csókunk magához emelt és a karjaiban ringatva, óvatosan bevitt a házba.

Nyitva volt a bejárati ajtó? Nem tudnám megmondani. Bent voltunk, gondoltam, és megszédültem. Emlékeztetnem kellett magamat rá, hogy levegőt is venni kell. Ez a

csók nem ijesztett meg engem. Ellenkezőleg, azt kaptam, amire vágytam, csak nem olyan körülményesen, ahogy azt korábban elképzeltem.

Persze csak most kezdett a dolog bonyolódni. Csöndesen kuncogva tolt el magától, gyengédebben tartva a kezében.

- Isten hozott itthon. -mondta őszinte melegséggel a szemében.

- Ez nagyon kedves. -mondtam izgatottan.

Gyengéden lerakott a lábaimra. Mindkét kezemmel átkaroltam, elutasítva mindenfajta távolságot köztünk.

- Van valamim a számodra. - mondta csevegő hangnemben

- Igen?

- Személyes, emlékszel? Azt mondtad, az elfogadható.

- Oh, igaz. Azt hiszem, mondtam ilyet.

Kuncogott az ellenállásomat hallva.

- Fent van a szobámba. Lehozhatom?

A hálósobájában? –Természetesen! - egyeztem bele, kényszerítve magamat, hogy görcsös ujjaim elengedjék.

- Most mehetsz.

Buzgón igyekezett odaadni a nem ajándékomat, a normál emberi sebesség nem volt elég gyors neki. Egy határozott mozdulattal felkapott megint, és felrohant a közelben lévő lépcsőkön egészen a szobájáig. Az ajtónál letett, majd egy szökkenéssel a szekrénynél termett. Vissza is ért, mielőtt még akárcsak egyet is léphettem volna, de ezt figyelmen kívül hagyva leültem a hatalmas arany ágy sarkára, majd becsúsztam középre. Magamhoz húztam egy párnát, majd a kezeimmel átkulcsoltam felhúzott térdeimet.

-Rendben. - motyogtam.

Most hogy már ott voltam, ahol lenni akartam, kissé idegesebbnek éreztem magamat. Edwárd nevetett.

Behuppant közvetlenül mellém, mire a szívem össze-vissza kezdett kalimpálni. Szerencsére ezt az ajándék tényének is betudhatta.

- A házi ajándék- emlékeztetett. Bal kezemet lefejtette a térdemről, és egy pillanatra megérintette az ezüst karláncomat. Majd visszatette a kezemet. Alig hittem el. A farkas másik oldalán, most már egy briliánsokkal kirakott kristály szív lógott. Ezer fénnel ragyogott, ahogy a lámpa fénye megvilágította. Hosszú időre elakadt a lélegzetem.

- Az édesanyámé volt.- mondta elutasítást nem tűrően - Van még néhány hasonló csecsebecsém. Adtam belőle Esmenek és Alicnek is. Így ez nem számít olyan nagy dolognak.

Bánatosan mosolyogtam magabiztosságán.

- De biztos vagyok benne, hogy ez egy jó ajándék. – mondta - Kemény és hideg. – nevetett - És a napsütésben szivárványt rajzol.

- A legfontosabbról megfeledkeztél. - motyogtam. - Ez gyönyörű.

-A szívem csöndes- búgta - és olyan, mint a tied.

Megforgattam a csuklómat, hogy a szív felragyogott. „

- Köszönöm, még egyszer.

- Nem én köszönöm neked, hogy ilyen könnyen elfogadtad az ajándékomat. Egy hasznos praktika hozzád.

Vigyorogva, elővillantak a fogai.

Felé dőltem, a fejemet a karja alá csúsztattam és magamhoz öleltem. Majdnem olyan érzés volt, mintha csak Michelangelo Dávid szobrához simultam volna, azzal a kivétellel, hogy tökéletesen karjaival, még inkább magához szorított. Ez jó kezdésnek tűnt.

- Megbeszélhetünk valamit? Szeretnék tisztán látni, amíg még tiszta a fejem.

Egy pillanatig hezitált.

- A legjobb formámat fogom hozni. - mondta óvatosan.

- Nem fogom áttörni szabályokat – ígértem- Ez kettőnket érint. - próbáltam kitisztítani a torkomat. - Nos...az érdekelne,hogyan fogunk megegyezni a másik éjszakáról.

Arra gondoltam, pont így vélekednék más esetben is.

Csodálkoztam magamon, hogy ennyire hivatalos voltam. Biztos az idegesség miatt.

- Pontosán mit szeretnél ajánlani? - kérdezte vidám hanggal.

Igyekeztem megtalálni a megfelelő szavakat.

- Hallgasd, hogy ver a szíved – mormogta -Úgy verdes, mint egy csapdába esett kismadár. Biztos jól vagy?

- Remekül vagyok.

- Akkor kezd el, amit mondani szeretnél - unszolt.

- Nos, elsőként is, szeretnék veled beszélni erről a nevetséges házassági feltételről.

- Csak nevetséges számodra? Mi történt?

- Azon gondolkodtam... még mindig áll az ajánlatod?

Edwárd komolyan rosszallóan nézett.

- A lehető legnagyobb engedményt adtam, amit csak lehetett. A legjobb döntést akarjuk hozni, ami az életedet érinti. Ebben kellene szerinted egyeztetnünk a te feltételeid alapján.

- Nem. - ráztam meg a fejem, igyekezve megtartani a kontrollt.

- Ez most nem alku. Még nem beszéltük meg az én... egészen idáig. Ki szeretnék zárni, néhány dolgot.

Feszülten nézett rám.

- Pontosán milyen részletre gondolsz?

Haboztam.

- Először is tisztázzuk a te feltételeidet.

- Pontosán tudod,hogy mit szeretnék.

- Házasság. - a hangom olyan volt,mintha valami illetlenről beszélnék.

- Igen. - mosolygott szélesen. - Azzal kezdve.

Áramütésként ért a döbbenet.

- Van más is?

- Nos - az arca gondolkodó volt - ha a feleségem leszel, akkor, ami az enyém az a tiéd is..., így a pénz is. Így már nem lesz gond a Dartmouthra járni.

- Még valami? Miért vagy mindig ennyire abszurd?

- Máskor nem szoktam.

- Nem, máskor nem. Ez egy jó megállapítás.

Mosolyogva válaszolt.

- Csak évente egyszer vagy kétszer.

Megráztam a fejemet és elhúztam a számat. - Rukkolj ki a következővel.

- Ez az. Ha szeretnél autókról beszélgetni...

Kajánul vigyorgott, ahogy meglátta a grimaszt az arcomon, majd elkapta a kezemet és játszadoxni kezdett az ujjaimmal.

- Nem hiszem, hogy lett volna még valami, amit szerettél volna, mielőtt átváltoztatnád magad. Biztos vagyok benne.

A hangja lágy volt. Vártam, míg a kezét a kezembe vettem. Nem tudtam, hogyan kezdjek hozzá. Éreztem, hogy engem néz, de féltem felnézni. A vér az arcomba tódult. Hideg ujjáival megemelte az államot.

- Zavarban vagy? - kérdezte meglepetten. Lesütöttem a szemeimet.

- Kérlek, Bella, nem bírom ezt a feszültséget.

Beharaptam az ajkamba.

- Bella.

A hangja ráébresztett, hogy mennyire nehezen viseli, hogy nem képes hallani a gondolataimat.

- Nos, csak egy kicsit félek... az utána következő dologtól. - mondtam, miközben végül ránéztem.

Éreztem a teste merevségét, de a hangja lágy maradt.

- Mitől félsz?

- Van egy dolog, amit még azelőtt szeretnék megtapasztalni, mielőtt átalakulnék.

Éreztem, hogy megrándul a lehetőségtől.

- És attól tartok, hogy a házasság után, nekem már nem lesz lehetőségem... ezt nem akarom... a másíféle képen is szeretnélek, most.

- Bella, ez nem tart örökké - bizonygatta.

Elvesztette a fonalat.

-Edward - idegesen néztem egy pontot a csuklómon - egy dolog van, amit azelőtt szeretnék megtenni, mielőtt átalakulok.

Várta, hogy folytassam. Nem tettem. Az egész arcom égett.

- Bármi, amit szeretnél – mondta.

- Megígéred? - motyogtam, mivel tudtam, hogy szavaim nem voltak értelmezhetőek számára.

- Igen - mondta. Felnéztem, és láttam a szemében a komolyságot.

- Csak mond el, hogy mit szeretnél, és teljesítem.

El sem hittem, hogy érezhetem magam egyszer ennyire idiótának. Annyira összetett volt – hogy pontosan miről is beszélünk. Nem találtam semmilyen jó lehetőséget, hogy kimondjam, amire pontosan gondolok.

- Te. - motyogtam zavarosan.

- A tiéd vagyok - mosolygott, miközben igyekezett megtalálni a tekintetemet.

Vettem egy mély levegőt, majd kifújtam és felkőnyököltem az ágyon. Majd a nyaka köré csúszttam a karjaimat és megcsókoltam. Visszacsókkolt, zavartan, de beleegyezően. Szája lágyan simult az enyémre, miközben biztosra vettem, hogy azt találgatja, hogy mire gondolhatok. Úgy éreztem, szüksége van egy kis célzásra.

Kezeim remegtek, miközben a nyakáról lejjebb csúsztak, le az ing nyakán. A remegés nem segített, mikor ki akartam gombolni az ingjét. Az ajka

megmerevedett, és szinte hallottam, ahogyan összeállnak fejében a szavaim.

Azonnal eltolt magától s szemében láttam a kifogását.

- Legyél ésnél Bella.

- Megígérted. Bármit, amit szeretnék. - emlékeztettem reménytelenül.

- Nem pont erről beszéltünk. - mondta miközben visszagombolta az ingjét.

Összeszorítottam a fogaimat.

- De igen! - makacskodtam. Elindultam, hogy kigomboljam a felső gombokat az ingemen.

Elkapta a kezeimet, és visszafektette őket mellém.

- Azt mondtam, hogy nem! - mondta határozottan.

Haragosan néztünk egymásra.

- Tudnod kellett. – erősködtem.

- Azt hittem valami hihetetlen dolog lesz.

- Így, te bármit kérhetsz - mint pl. az esküvő -, de az nem számít, amit én szeretnék?

Ezalatt összeszorította a kezeimet az egyik kezével, míg a másikkal megpróbált elhallgatatni.

- Nem. - arca kemény volt.

Vettem egy mély levegőt, hogy kicsit megnyugodjak. Ahogy csillapodott a dühöm, egy másik érzés kerített a hatalmába. Magamra néztem, elpirultam, miért fáj a gyomrom mindig, miért égtek könnyek a szememben, s miért akartam kirohanni a szobából.

A visszautasítás keményen érintett engem. Tudtam irracionális volt. Hogy csak egy dolog van, amiért nem enged, az pedig az én biztonságom. Sosem éreztem magam ennyire sebezhetőnk azelőtt. Kívántam bárcsak megcáfolna az érzéseimet, amit az elutasítása vált ki belőlem.

Edward sóhajtott. Lassan megemelte az államát, hogy a szemébe nézzek.

- Most mi van?

- Semmi. - motyogtam.

Hosszú ideig vizsgálta az arcomat, majd összeráncolta a homlokát és borzalmas arcot vágott.

- Megbántottam az érzéseidet? - kérdezte megütközve.

- Nem. - hazudtam.

Pontosan nem is tudom, hogyan történt, a karjaiban voltam, az arcomat a keze és a teste közé fogta, miközben lágyan cirógatta a nyakamat.

- Tudod, miért mondtam nemet. – mormogta - Tudod, hogy én is ugyanúgy szeretném.

- Szeretnéd? - suttogtam elfúló hangon.

- Természetesen, te butus, gyönyörű, érzékeny lány vagy. - nevetett fel feketén. -

Ki ne szeretné?

Úgy éreztem, mintha egy vonal húzódott volna mögöttem, várva, hogy elkövessek valami hibát...

- Túlságosan is kívánatos vagy.

Ki az ostoba most? Az egész olyan volt, mintha egy könyvben olvastam volna.

- Körbeküldjek egy kérdőívet, hogy higgy nekem? Elmondjam, kiknek a neve szerepelne a listán? Néhányat te is tudnál mondani, de lenne, aki meglepne.

Megráztam a fejemet, miközben grimaszoltam.

- Csak zavarba akarsz hozni. Térjünk inkább vissza a tárgyra.

Sóhajtott.

- Szólj, ha valamit rosszul mondanék, - igyekeztem higgadt maradni- a te feltételed az esküvő, fizeted a tanulmányaimat, és venni akarsz nekem egy gyorsabb autót. - felhúztam a szemöldököm- Kifejejtetem valamit? Ez a teljes lista?

- Csak az első, a többi kérés csupán.

Úgy látszott nehezebbre esik uralkodni a vonásain.

- Nekem csak egy követelésem van, csak egy kicsi.

- Követelés? - vált bosszússá.

- Igen, követelés.

Elsötétült a szeme.

- A házasság egy ajánlat. Nem adom meg, míg nem kapok cserébe valamit.

Lehajtott fejjel suttogta: - Nem. Nem lehetséges, most. Később, ha átalakultál.

Kérlek légy belátó Bella.

Igyekeztem nyugodt hangon beszélni. - Pontosan ez a problémám. Már nem lesz ugyanaz, ami után átalakulok. Nem leszek a régi! Fogalmam sincs, milyen leszek.

- Akkor is te leszel Bella. - ígérte.

Bosszús lettem.

- Ha oda jutok, hogy szomjazom Charlie, vagy Jacob, vagy Angela vérére, hogy lehetnék ugyanaz?

- El fog múlni. És remélem, nem akarsz majd egy kutya véréből inni. Annál minden jobb.

Nem vettem figyelembe az elterelést.

- De ez lesz, amit mindennél jobban szeretnék majd, vagy nem? Vér, vér és még több vér.

- Nem lesz így egész életed alatt.

- 80 évvel később, - emlékeztettem - ha jól gondolom, de akkor sem leszek újra önmagam. De fizikálisan mindennél jobban szükségem lesz rá.

Nem válaszolt.

- Így más leszek, most fizikailag nincs más, amit jobban szeretnék. Jobban, mint pl. vér, víz, levegő. Érzelmileg persze vannak igényeim, de testileg...

Elforgattam a fejemet, hogy egy csókot leheljek kezére.

Mély levegőt vett. Meglepődtem a bizonytalanságot hallva a hangjában.

- Bella, meg is ölhetlek. – suttogta.

- Nem hinném, hogy tudnád.

Edward szeme összeszűkül. Elhúzza a kezét az arcom előtt, és a háta mögül elővett valamit. Nem láttam jól mi volt az.

Egy kattanást hallottam és az ágy megremegett alattunk. Valami sötét volt a kezében, egy kovácsoltvas rózsa, olyan, ami a postaládákon és baldachinokon volt látható. Újra összezárta a kezét, egy röpke percre, majd ismét kinyitotta. Szavak nélkül mutatta, hogyan morzsolja szét tenyerében a kemény vasat, mígnem csak apró por marad belőle.

- Nem erre gondoltam. Pontosan tudom, hogy milyen erős vagy. Nem kell szétmorzsolnod az egész bútort.

- Akkor ez mit jelent? - kérdezte sötéten, amíg engedte, hogy a vaspor a földre hulljon, mintha csak homok lett volna.

Figyelmesen nézte az arcomat, várva magyarázatom.

- Nem arra, hogy fizikálisan bánthatnál, ha akarnál... Többre, nem bánthanál... ebben annyira biztos vagyok, mint még soha másban eddig.

Még mielőtt befejezhettem volna, már rázta is a fejét.

- Talán nem ez itt a gond, Bella.

- Talán- gúnyolódtam - Már nem is tudod, hogy miről is beszélünk.

- Pontosan. Gondolod, hogy valaha is képes lennék kockáztatni veled kapcsolatosan?

Hosszú percig bámultam a szemébe. Semmi jele nem volt annak, hogy meg tudnánk állapodni, semmi jelzés, ami eloszlatta volna a bizonytalanságot.

- Kérlek! - próbálkoztam egy utolsó könyörgéssel. - Ez minden, amit szeretnék, kérlek!

Várakozóan hunytam le a szemeimet felkészülvén a nemleges válaszra.

De nem válaszolt azonnal. Hitetlenkedve éreztem, ahogy megváltozik a levegővétele.

Kinyitottam a szemeimet, az arca feldúlt volt.

- Kérlek? - suttogtam újra és szívem vadul kalapálni kezdett. A szavak gyorsan jöttek a számra, hogy kihasználjam pillanatnyi megingását.

- Nem kell megígérned semmit. Ha nem működik, akkor annyi, nem próbálkozunk. Csak próbáljuk meg... csak megpróbálni. És én minden kérésedet teljesítem. - ígértem elhamarkodottan - Hozzád megyek feleségül. Engedem, hogy fizess a tanulmányaimat, nem fogom vesztegetésnek tekinteni. És persze vehetsz nekem egy gyorsabb autót, ha ez téged boldoggá tesz! Csak... kérlek.

Karjai szorosan fontak körbe, az ajkai a fülemet súrolták, hideg lehelete megborzongatott.

- Ez kibírhatatlan. Annyi mindent szeretnék adni neked – és te meg csak ezt kéred tőlem. Van róla fogalmad, milyen nehéz ellenállni bárminek is, amikor így kérsz engem?

- Akkor ne utasítsd vissza! - ajánlottam izgatottan.

Nem felelt.

- Kérlek! - próbáltam újra.

- Bella... - lassan megrázta a fejét, de most nem láttam az arcán az elutasítást, ajkai nyakamra siklottak. Nagyobb megadást éreztem. A szívem már összevissza vert izgalmamban.

Igyekeztem megint kihasználni előnyömet. Ahogy arca bizonytalanul távolodott, gyorsan magamhoz húztam és számat az övére tettem. Kezeivel az arcomat fogta, és éreztem, hogy a következő percben el fog tolni magától. Rossz voltam.

Az ajkai nem voltak gyengédek, teljesen új, kétségbeesett módon mozgott a szája. Nyaka köré zártam karjaimat, felhevült testemet az övéhez préseltem, ami most minden korábbinál hidegebbnek tűnt. Reszkettem, de nem a teste hidegétől.

Nem akarta abbahagyni a csókot. Elsőként én húzódtam el, hogy levegőt vehessek. Ajkai ez alatt végig a bőrömet cirógatták, végig finoman a nyakamon. A győzelem

hatalmas erőt adott, energiabombaként hatott rám. Kezeim bátortalansága eltűnt, gyengéden küzdöttem ingjének gombjaival, majd ujjaim végre megtalálták tökéletes jeges mellkasát. Hihetetlenül gyönyörű volt. Milyen szót is használt? Kibírhatatlan - igen ez volt. Szépsége felfoghatatlan volt.

Visszanyomtam száját az enyémre, hozzám hasonló izgatottságot éreztem rajta is. Egyik kezével lágyan megemelte a fejemet, másik kezével szorosán magához húzott. Kissé nehezen tudtam így elérni a blúzom elejét, de nem volt lehetetlen. Vasbilincsként zárultak kezei csuklómra, majd hirtelen a fejem fölött átemelve egy párnára estek.

Ajkai ismét fülemet cirógatták.

- Bella - mormogta meleg bársonyos hangon - befejeznéd a próbálkozást, hogy megszabadulj a ruháidtól?

- Te szeretnéd csinálni? - kérdeztem zavartan.

- Nem ma este - mondta lágyan. Most ajkai állkapcsom minden négyzetcentiméterét felfedezték, minden érzékeny pontot.

- Edward, kérlek - kezdtem ellenkezni

- Nem azt mondtam, hogy nem. - előzött meg válasza. – Csak azt, hogy nem ma este.

Lélegzetem lelassult.

- Csak egyetlen jó okot mondjál, hogy miért nem jó a ma esete annyira, mint bármelyik másik.

Hangomban nem tudtam palástolni a kétségbeesést.

- Nem tegnap születtem. - kuncogott a fülemben. - Kettőnk közül, szerinted kinek a kérése a fontosabb? Még csak most ígérted meg, hogy hozzám jössz, mielőtt bármiben is változnál, de ha én megadom neked ma éjjel, amit szeretnél, mi a garancia, hogy nem fogsz elfutni Charlihoz hajnalban? Én – természetesen – nem vonakodom attól, hogy megadjam, amit szeretnél. Előtte viszont...

Kitaláltam mire gondolt.

- Először megesküszünk? - kérdeztem hitetlenkedve.

- Ez a javaslatom – fogadd el, vagy utasítsd el. Kompromisszum, emlékszel?

A karjai szorosan körém fonódtak és nem éppen visszafogott módon csókolt.

Túlságosan meggyőző volt ez a kényszer. Próbáltam kitisztítani a fejemet...

teljesen elbuktam.

- Ez egy nagyon rossz ötlet. - mondtam, amikor levegőhöz jutottam.

- Nem lep meg, hogy így gondolod –vigyorgott - A te agyad mindig egy irányba mozog.

- Hogy történt mindez? – morogtam- Úgy hittem ez az én estém lesz –végre – és most hirtelen...

- Foglalt vagy- fejezte be helyettem.

- Huh! Kérlek, ne mond ki így.

- Meggondoltad magadat? – kérdezte. Elhúzódott, hogy olvasson az arcomról.

Szórakoztatott mókás arckifejezése.

Visszamosolyogtam rá, igyekezvén figyelmen kívül hagyni mosolyát, ami megdobogtatta a szívemet.

-Vagy? - bökött meg

- Pfüj! - nyögtem. - Nem. Nem gondoltam meg magam, boldog vagy?

Fényes volt a mosolya.

- Kivételesen.

Felnyögtem.

- Te nem vagy boldog?

Megcsókolt mielőtt válaszolhattam volna. Ez egy nagyon is csábító csók volt.

- Egy kicsit. - sóhajtottam, amint tudtam beszélni - De nem az esküvőtő.

Ismét megcsókolt.

- Úgy érzed mindent magad mögött hagysz? - nevetett a fülembe.

- Muszáj formálisan is egymás oldalán állunk?

- A formalitás nem szól másról, csak rólad és rólam.

- Igaz.

Újra megcsókolt, a szívem vad táncba kezdett, forrt a vérem.

- Nézd Edward - motyogtam, elakadt a hangom, amikor befejezte a tenyerem csókogatását. - Azt mondtam, hozzád megyek, és úgy is lesz. Ígérem... Esküszöm. Ha gondolod, aláírom a véremmel.”

- Ez nem vicces- morogta a csuklómba.

- Azt akarom ezzel mondani – nem fogok trükközni. Ezt jobban tudod nálam. Tényleg nincs okunk, hogy várjunk. Nagyon ritkán vagyunk így magunkban, hányszor is volt erre példa? És itt van ez a nagyon kényelmes, hatalmas ág...

- Ma este nem. - mondta ismét

- Nem bízol bennem?

- Természetes, hogy bízom benned.

Azzal a kezemmel, amit az imént még cirógatott, felemeltem a fejét, hogy lássam az arcát.

- Akkor mi a probléma? Nem tűnik úgy, hogy ne lennél tisztában vele, hogy a végén úgy is te fogsz győzni. - sóhajtottam. - Te mindig győzöl.

- Csak a legjobbat akarom nyújtani. - mondta melegen.

- Van valami más is? - találgattam sötét szemekkel. Volt valami ellentmondás az arcán, mintha rejtegetni akart volna valamit. - Meggondoltad magad?

- Nem. - ígérte lágyan. - Esküszöm neked, hogy meg fogjuk próbálni. Miután összeházasodtunk.

Megráztam a fejemet, és halkán felnevettem. - Olyan érzésem van, mintha egy gazember lennél egy drámából - pödröd a bajsod, amíg azon vagy, hogy ellopd szegény lány erényét.

Nagyon áthatóan nézte az arcomat, majd ajkait a kulcsontomra szorította.

- Ez az, ugye?

A rövid nevetése teljesen meglepett.

- Véded az erényeidet!

Igyekeztem kezemmel visszafojtani a számból előtörő kacajt. A szavak olyan... régmódiak voltak.

- Nem butuskám - motyogta a vállamhoz hajolva - Igyekszem a te erényeidet védeni. És őszintén szólva, nagyon megnehezítetted ezt nekem.

- Ez nevetséges.

- Hagyj kérdezzek tőled valamit. - könyökölt fel hirtelen. - Már beszélünk róla, csak mindig elvicceltük. Hány embernek van ebben a szobában lelke? Esély a mennyre, vagy bármi legyen is az, a halála után?

- Kettő - mondtam tüzesen.

- Rendben. Talán ez is igaz. Ebben a hatalmas világban vannak eltérő vélemények erről, de abban mindenki egyetért, hogy van valami a halál után.

- A vámpírok léte nem elég neked? Még az emberekért is aggódsz?

Nem bánthat. – mondta - Csak tételezzük fel.

Sötét szemekkel néztem rá.

- Nos, természetesen, valószínű már késő a számomra, még akkor is, ha igazad van a lelkemet illetően.

- Ez nem igaz! - bizonygattam mérgesen.

- A legtöbb esetben az emberölés nem elfogadott. És én megöltem párembert, Bella.

- Csak aki rossz volt.

Megrándította a vállát.

- Talán számít, talán nem. De te sosem öltél meg senkit.

- Legalábbis nem tudsz róla. – morogtam.

Mosolygott, de figyelmen kívül hagyta, amit mondtam.

- És én azon vagyok, hogy legjobb tudásom szerint megóvjalak téged ettől.
  - Rendben. De nem mindig tudunk harcolni a gyilkos ösztön ellen. – emlékeztettem.
  - Hasonló elven – de van egy különbség, van, amiben én is tapasztalatlan vagyok, pont mi te. Nem tudnék átugorni egy szabályt?
  - Egyet?
  - Tudod, hogy elvesztem, hazudtam, sóvárogtam... Az egyetlen dolog az erényem.
  - vigyorgott
  - Egész idő alatt hazudtam.
  - Igen, de te rosszul hazudsz, szóval nem számít. Senki nem hiszi el neked.
  - Nagyon remélem, hogy tévedsz, mert ha Charlie rájön a dolgokra, biztos, hogy egy töltött puskával fog ajtót nyitni.
  - Charlie boldog, hogy elhiszi a történetedet. Ő is hazudik saját magának, azért olyan zárkózott. - vigyorgott rám.
  - De mire vágysz? - kérdeztem kételkedve - Hiszen megvan mindened.
  - Rád vágyom - mosolygott sötéten. - Nem helyes, hogy akarlak - de elértelek, és elviszlek. És most nézd meg mi lett veled. Fáradhatatlanul igyekszel elcsábítani egy vámpírt.
- Gúnyosan rázta meg fejét.
- Nyugodtan vágyhatsz arra, ami már úgy is a tiéd - tájékoztattam őt. - Mondtam már, hogy emiatt nem kell aggódnod.
  - De kell. Mivel nekem már késő... átkozottak leszünk - ez nem vicc – ha hagyom, hogy te is odakerülj.
  - Számomra a pokol az a hely, bárhol is legyen, ahol nem vagy velem. – mondtam - Egyébként is lesz bőven időnk rágódni rajta, sosem halunk meg, nem igaz?

- Egyszerűen hangzik. Miért nem gondoltam erre korábban? - mosolygott, miközben feladtam a harcot. - Akkor ez minden. Nem fogsz velem aludni, míg össze nem házasodtunk.

- Technikailag, sosem tudok veled aludni.

Lehunytam a szememet.

- Nagyon vicces Edward.

- De a másik értelemben, így van, ahogy mondod.

- Azt hiszem, van még egy hátsó szándékod. - szeme összeszűkült. - Még valami?

- Ez fel fogja pörgetni az eseményeket. - állítottam.

Megpróbált nem mosolyogni.

- Egyetlen dolgot akarok meggyorsítani, a többi akár örökké várhat... de azt el kell ismernek, hogy azok az erős emberi hormonjaid, kívánják tőlem a legtöbb erőt ezen a ponton.

- Nem hiszem, hogy ezzel egyedül vagyok. Ha Charliera vagy Reneere gondolok. El tudod képzelni, hogy mit fog gondolni Angela? Vagy Jessica? Au. Hallom is a gúnyos hangjukat.

Felhúzott szemöldökkel nézett rám, tudtam miért. Mit számít mit gondolnak rólam, ha nem sokára úgy is elmegyek, és nem is fogok visszajönni? Ez tényleg ennyire érzékenyen érintette engem?

Talán nem is fognak pletykálni a hátam mögött, ha csak nem hinnék, hogy más valami miatt megyek férjhez a nyáron.

Grr. Házasság a nyáron! Sóhajtottam.

Talán jobb lesz, ha nem fogok ennyire berzenkedni a házasság gondolatától.

Edward megszakította a gondolatmenetemet.

- Nem kell nagy felhajtás. Nincs szükségem ünneplésre. Nem kell, hogy bárkinek is elmond, vagy megváltozz. Egyszerűen elmegyünk Vegasba – egy régi farmerben

bemegyünk a templomba. Csak azt akarom, hogy hivatalos legyen. - hogy csak hozzám tartozzál, senki máshoz.

- Ennél hivatalosabb már nem is lehetne. – vigyorogtam. De az ajánlata nem hangzott rosszul. Csak Alice lesz csalódott.

- Majd meglátjuk. - mosolygott bölcsen - Feltételezem, nem szeretnéd viselni a gyűrűdet?

Nyeltem egyet, mielőtt bármit is mondtam volna. - Jól gondolod.

Nevetett az arcomat látva.

- Rendben. Úgyis hamarosan felhúrom az ujjadra.

Felkacagtam. - Úgy beszélsz, mintha már megvetted volna.

- Igen. - mondta lágyan. - Azonnal, amikor először láttam rajtad, hogy gyengül az ellenállásod.

- Hihetetlen vagy.

- Szeretnéd látni? - kérdezte. Szeme úgy ragyogott akár a drágakő.

- Nem. - Jött az első ösztönös válaszom.

Az arca annyira lágy volt.

- Nos, ha nagyon szeretnéd, megmutathatod nekem. – ajánlottam. Összeszorítottam a fogaimat, nehogy feltörjön belőlem akaratlanul egy sóhaj.

- Semmi gond, tudok várni. - vont vállat.

Felsóhajtottam.

- Mutasd már meg azt az átkozott gyűrűt, Edward.

Megrázta a fejét.

- Nem.

Figyelmesen néztem az arcát.

- Kérlek? - kérdeztem gyorsan, tudván új erőmről. Lágyan megsimogattam ujjaimmal fénylő arcát.

- Kérlek, láthatnám?

Szeme elsötétült.

- Te vagy a legveszélyesebb teremtés, akivel valaha is találkoztam. – mormogta.

De felállt és letérdelt a kicsi éjjeliszekrénye mellé. Pillanatokon belül vissza is ült az ágyba mellém, kezével átkarolva engem. A másik kezében egy aprócska fekete dobozt tartott. Egyensúlyozva tette a bal térdemre.

- Vedd el, és nézd meg. - mondta nyersen.

Idegesebb voltam ahhoz, hogy képesnek éreztem volna magamat arra, hogy kinyissam a kis dobozt, de semmiképp nem akartam megbántani, így megpróbáltam leállítani a kezem remegését. A dobozka felszíne finom fekete szaténselyemmel volt borítva. Bizonytalanul futattam végi ujjaimat rajta.

- Ugye nem költötté el sok pénzt, hogy megvedd? Inkább hazudj, ha igen.

- Nem került semmibe. – bizonygatta. - Ez egy másik személyes tárgy. Ezt a gyűrűt még édesapám adta annak idején édesanyámnak.

- Oh - mondtam meglepett hangon. Megpróbáltam ügyetlen ujjaimmal felnyitni a zárat, de sehogy sem sikerült.

- Azt hiszem egy kicsit ódivatú. - mondta védekezően - Pont olyan ódivatú, mint én. Ha szeretnéd, vehetek neked valami divatosat. Valamit a Tiffanyban?”

- Én nagyon szeretem az ódivatú dolgokat - motyogtam, miközben óvatosan felnyitottam a tetejét. A fekete selyemdobozban egy Elizabeth Masen gyűrű sziporkázó fénye tűnt elő. Egy hosszú ovális alapon ferdén helyezkedtek el a kövek, vékony arany szegély futott körbe, az arany kiemelte a drágakő csillogását. Sosem láttam még ehhez foghatót.

Elbűvölten simogattam végig a felületén.

- Ez annyira gyönyörű. - motyogtam inkább magamnak meglepetten.

- Tényleg tetszik?

- Ez nagyon szép. - majd a meglepődés hangja szakadt ki belőlem. - Miért ne tetszene?

Felkacagott

- Nézzük meg jó-e.

A Bal kezem ökölbe szorult.

- Bella – sóhajtott - Nem akarom rád erőszakolni, csak próbáld fel, hogy lássuk, kell –e állítatni rajta. Utána azonnal le is húzhatod.

- Rendben. – morogtam.

Kivettem a gyűrűt, de ujjai megállítottak. Kezébe vette bal kezemet, és lassan felhúzta a gyűrűt a harmadik ujjamra. Eltartotta a kezemet, mindketten megbabonázva néztük, ahogy megvilágítja a gyűrű a bőrömet. Olyan volt, mintha direkt nekem készítették volna.

- Tökéletes - mondta elfogultan. - Rendben- így legalább nem kell elmennem az ékszerészhez.

Valami hatalmas érzést tört ki a hangjából, ezért az arcára néztem. Volt a szemében valami undor.

- Tényleg szeretnéd ugye? - kérdeztem izgatottan, mozgatva ujjaimat, és arra gondoltam, hogy mennyire kár, hogy nem törtem el a bal kezemet.

Megvonta a vállait.

- Persze - mondta csendesen. - Nagyon szépen mutat a kezeden.

Megpróbáltam kiolvasni a gondolatait. Visszanézett, és az undor hirtelen eltűnt a szemeiből. Mosolygott, angyali arca örömet és győzelmet sugárzott. Annyira gyönyörű volt, hogy szinte elfelejtettem levegőt venni.

Mielőtt levegőt vehettem volna, megcsókolt diadalittasan. Teljesen elfehéredtem, amikor elhúzta az ajkait, hogy a fülembe súghasson – de ugyanolyan izgatott volt, mint én.

- Igen, szeretném. Nem is tudod mennyire.

Diadalittasan felnevettem.

- Hiszek neked.

- Zavarna, ha tennék valamit? - mormogta, karjaival átölelve.

- Semmi, amit szeretnél.

De ott hagyott, és felkelt.

- Mindent, csak ezt ne. – magyaráztam.

Figyelmen kívül hagyta, amit mondtam, megfogta a kezemet, visszanyomott az ágyra. Velem szemben állt, komoly arccal, fogva testemet.

- Nos, jól akarom ezt csinálni. Kérlek, kérlek, tarts vissza a haragodat, és ne fuss el.

- Ó, ne. - motyogtam, mikor térdre ereszkedett előttem.

- Légy jó – mormogta.

Mély levegőt vettem.

- Isabella Swan? - Felnézett rám, hihetetlen hosszú szempilláin keresztül, aranyló szeme lágy volt.

- Ígérem, hogy mindig szeretni foglak-minden egyes nap, örökké. Hozzám jönnél feleségül?

Annyi mindent szerettem volna mondani, nem mindegyik volt kedves, de voltak ott romantikus gondolatok is, álmok. Végül csak annyit tudtam suttozni: - Igen.

- Köszönöm. - mondta egyszerűen.

Kezébe vette bal kezemet, minden ujjamat végig csókolta, mielőtt megcsókolta volna a gyűrűt, ami immár az enyém volt.

21.NYOM

Utáltam egyetlen percet is az alvásra pazarolni éjszaka, de ez elkerülhetetlen volt.

A nap fényesen ragyogott az ablakokból álló falon kívül, amikor felébredtem, az

apró felhők túlságosan gyorsan repültek át az égbolton. A szél szinte letarolta a fák tetejét, mintha az egész erdőt félre akarná söpörni.

Edwárd egyedül hagyott, hogy felöltözhessek, és hálás voltam neki, hogy gondolt rá. A terveim valahol szörnyen félrecsúsztak múlt éjjel, meg kell értenem a következményeket. Arra gondoltam, hogy amint lehet visszaadom a „személyes” gyűrűt, ha megtehetem anélkül, hogy megbántsam az érzéseit, a bal kezemet sokkal nehezebbnek éreztem, mintha meg sem mozdulna, mintha csak láthatatlan lenne.

Nem kellett volna, hogy ez bántson engem, gondolkodtam. Ennél volt egy sokkal nagyon dolog – a Vegasi utunk. Talán a régi farmer helyett jobb ruhába is mehetnék – viselhetnék egy régi melegítőt. Az ünneplés nem tarthat sokáig, nem lehet több 15 percnél, igaz? Akkor talán tudom kezelni majd a helyzetet.

És, majd ha végeztünk, teljesül a megállapodásunk azon része, amit ő támasztott követelményként. Erre fogok gondolni, és elfelejtem a többit.

Azt mondta, nem kell senkinek elmondanom, és azt terveztem, hogy tőle is ezt kérem. Természetesen nagyon buta dolog volt tőlem, hogy Alicet kihagytam a számításból.

A Cullen család délkörül ért haza. Valami új, szakszerűség érződött körülöttük a levegőben és ez visszarántott engem a szörnyű valóságba, ami várt ránk.

Úgy látszott Alicnek szokatlanul rossz napja van. Teljesen normálisnak tartottam a hangulatát, mivel az Edwárdhoz intézett első szavaival, a farkasokkal való munkát ecsetelte.

„Azt hiszem” –olyan arcot vágott, mintha bizonytalan szót használt volna.-

„Jobban teszitek, ha meleg holmikat is pakoltok a hideg idő miatt, Edwárd. Azt

nem látom pontosan, hogy hova mentek, mivel a délutánt avval a kutyával töltitek. De a közelgő vihar, különösen rossz, mindkét területnek egyaránt. Edwárd biccentett.

„Havazni fog a hegyekben.” figyelmeztette Alice.

„Aha, hó,” motyogtam magamnak. Június volt, az ég szerelmére.

„Húzz fel egy kabátot,” mondta Alice. Hangja barátságtalan volt, ami meglepett engem. Megpróbáltam olvasni az arcáról, de elfordult.

Edwárdra néztem, ő mosolygott, bármi bántotta Alicet, őt nagyon mulatatta. Edwárd több mint elegendő kemping cuccot választott, a Cullensek voltak a legjobb vásárlói a Newton boltnak. Legurított egy hálósákot, egy kis sátrat, és néhány csomagot, ami az élelmet tartotta szárazon – kuncogott, amikor látta arcomon a reakciót – és mindent bepakolt egy hátizsákba.

Alice csodálkozott, hogy mit kerestünk a garázsban, szó nélkül nézte Edwárd ténykedését. Edwárd nem vett róla tudomást. Amikor végzett a pakolással, odaadta a telefonját.

„Miért nem hívod fel Jacobot, hogy kb. egy óra múlva nála leszünk. Tudja, hol kell találkozoznunk.”

Jacob nem volt otthon, Billy megígérte, hogy amint talál egy elérhető vérfarkast, hogy átadja az üzenetet, hívni fog.”

„Nem kell aggódnod Charlie miatt, Bella” mondta Billy.” Tudom, hogyan tartsam a felügyeletem alatt.”

„Igen, tudom, hogy Charlie jól lesz.” A fia biztonságáról nem voltam ennyire biztos, de ezt nem mondhattam.

„Bárcsak velük lehetnék a bajban ma este.” Kuncogott Billy sajnálkozva. „Öreg ember a bajban, Bella.”

A harc iránti belső kényszer valószínű az Y kromoszóma sajátossága volt. Ebben mind hasonlítottak.

„Jó szórakozást Charlieval.”

„Sok szerencsét Bella, válaszolta” És... kérlek vigyázz, a Cullenekre a kedvemért.”

„Úgy lesz,” lepődtem meg a kérésen.

Amikor visszaadtam a telefont Edwárdnak, láttam, hogy ő és Alice néma párbeszédet folytatnak valamiről. Alice bámulta őt, szemében védekezéssel.

Amikor Edwárd visszafordult, boldogtalanabb volt, mint Alice szerette volna.

„Billy kérte, hogy mondjam meg neked, hogy sok szerencsét.”

„Kedves tőle, mondta Edwárd, távolabb húzva Alicétől.

„Bella, beszélhetnék veled négy szemközt egy percet? Kédezte Alice kedvesen.

„Nehezebbé teszed az életemet Alice, mintsem kellene. Sziszegte Edwárd a fogain keresztül „Igazán kérlek, hogy ne tedd.”

„Ez nem rólad szól Edwárd.” Mondta sötéten

Edwárd felnevetett. Valami vicces volt a válaszában.

„Nem az.” mondta Alice” Ez női dolog.”

Edwárd helytelenítette ezt.

„Had beszéljek vele” mondtam neki. Kíváncsi voltam.

„Te kérted, mormogta. Ismét felnevetett- kevésbé mérgesen, - és kifordult a garázsból.

Alice felé fordultam, aggódtam, de ő nem nézett rám. Nem múlt még el a rosszkedve. Leült a Porsheja motorháztetejére, az arca szomorú volt. Követtem és leültem mellé.

„Bella?” kérdezte szomorúan, majd távolabb dőlt, és ismét visszatért mellém. Annyira szomorú volt a hangja, hogy késztetést éreztem rá, hogy vigasztalóan átöleljem.

„Mi a baj Alice?”

„Szeretsz te engem?” kérdezte még mindig szomorúan.

„Természetesen. De ezt te is tudod.”

„Akkor miért látom, hogy Vegasba szöksz, hogy férjhez menj nélkülem?”

„oh. Motyogtam, elpirulva. Láttam mennyire megbántottam az érzéseit, és magamat vádoltam.” Tudod mennyire, utálok a nagy ünnepléseket. Ez Edwárd ötlete volt, különben is.”

„nem érdekel, hogy kinek az ötlete volt. Hogy teheted ezt velem? Ez Edwárdtól nem meglepő, de tőled nem vártam. Úgy szeretlek, mintha az édes húgom lennél.”

„Én is Alice, a testvérem vagy.”

„Szavak!” vont vállat

„Rendben, gyere. Nem lesz sok látnivaló.”

Lassan elhúzta a száját.

„Mi van?” kérdeztem

„Mennyire szeretsz engem, Bella?”

„Miért?”

Védekezően nézett rám, hosszú, fekete szemöldökét összehúzta, szája széle legörbült. Szívszagatóan nézett rám.

„Kérlek, kérlek, kérlek,” suttogta. „Kérlek Bella, kérlek, ha tényleg szeretsz...

Kérlek, engedd, hogy megszervezzem az esküvődet.”

„óh, Alice” nyögtem fel, ellöktem magam és felálltam. „Nem! Ne tedd ezt velem!”

„Ha tényleg, igazán szeretsz Bella.”

Keresztbefontam a karjaimat a mellkasom előtt. „Ez nem szép tőled.” És Edwárd kérése számít egyedül a számomra.”

„Garantálom, hogy Edwárd is jobban szeretné, ha ilyen hagyományos esküvőtök lenne, még ha neked nem is mondja. És Esme - mit gondolsz, hogyan fogja magát érezni!”

Felnyögtem. „Inkább néznék szembe az újszülöttekkel egymagam.”

„Jövök neked egy évtizedig.”

„Inkább egy évszázadig!”

Felcsillant a szeme. „Ez igent jelent?”

„Nem! Nem akarom ezt csinálni!”

„Semmi mást nem kell tenned, minthogy sétálsz pár métert, és ismétled, amit a pap mond.”

„Pfúj!”

„Kérlek? Kezdte újra”Kérlek, kérlek, kérlek, kérlek, kérlek?”

„Soha, de soha nem fogom ezt megbocsátani neked Alice.”

„Oké” tapsolt.

„Ez még nem jelent igen.”

„De talánt,” énekelte

„Edwárd! Kiabáltam ki a garázból.” Tudom, hogy hallasz. Gyere ide.” Alice közvetlen mögöttem állt, szorosán tartva.

„Kösz szépen Alice,” mondta Edwárd fanyarul, mögülünk feltűnve.

Meg akartam mondani a magamét, de annyira aggódó és szomorú volt az arca, hogy nem tudtam beszélni a bajomról. Átkaroltam, eltakarva az arcomat, csak hogy elrejtsem a harag könnyeit. „Vegas” ígérte Edwárd

„Semmi esélyed,” kárörvendett Alice. „Bella soha nem tenné meg ezt velem. Tudod, Edwárd, mint testvér olykor kiábrándító vagy.”

„Ne mond, morogtam le”Ő megpróbál boldoggá tenni, nem úgy, mint te.”

„Én is próbállak boldoggá tenni, Bella. Csak tudod, én jobban tudom, hogy mi tesz téged boldoggá...hosszútávon. Meg fogod még köszönni ezt nekem. Lehet, hogy nem 50 év múlva, de egyszer.”

„Nem gondolod, hogy lesz olyan nap, amikor én kérem, hogy ezt tedd meg értem, Alice,, el fog jönni, hidd el.”

Ezüstösen felkacagott.”Nos akkor megmutatod a gyűrűdet?”

Grimaszoltam, majd gyorsan felemeltem a bal kezemet.

Hú. Nem hittem, hogy rajtad van...lemaradtam valamiről?”kérdezte. egy fél percig koncentrált, mielőtt megválaszolta volna saját kérését.”Nem. Még lesz esküvő.”

„Bella, megállapodott az ékszerbolttal.”magyarázta Edwárd.

„Tessék, egyel több gyémánt?”szerintem jó sok gyémánt van a gyűrűn, az én állásom az, hogy egy-,,

„Elég lesz Alice” Szakította félbe Edwárd Alice mondandóját. Az út, tőle függ... ismét vámpírnak látszott.”Késésben vagyunk.”

„Nem értem. Mi van a gyémántokkal?” kérdeztem

„Talán beszéljük ezt meg később, mondta Alice”Edwárdnak igaza van - ideje indulnotok. Ideje túrázni,és felállítani a csapdát, mielőtt kitör a vihar.”mondta összeráncolva a szemöldökét, izgatottsága idegesnek tűnt. „Ne felejtse el a bundát Bella. Úgy tűnik... hihetetlenül hideg lesz.”

„Már eltettem.”biztosított Edwárd.

„Legyen szép az estétek, mondta búcsúzóul.

Kétszer olyan messzinek tűnt a túra helyünk, mint általában, Edwárd kerülőutat választott,hogy elrejtse az illatomat,hogy Jacobnak ne kelljen később foglalkozni vele.

A karjaiban vitt, a hátizsákot én fogtam. A gleccser legtávolabbi pontjánál óvatosan letett a lábaimra.

„Minden rendben. Csak menj észak felé az úton, amennyire közel csak lehet. Alice adott egy tiszta képet az ő útjukról, és nem fog sok időbe telni, hogy keresztezzük azt.”

„Észak?”

Mosolyogva mutatott a helyes irányba.

Az erdőben barangoltam, elhagyva a tiszta furcsa sárga fényű napot a hátam mögött. Talán Alice tévedett a havat illetően. Legalábbis reméltem. Az ég sokkal tisztább volt, noha a szél vadul táncolt az üres helyek fölött. A fák között melegebb volt, de Júniushoz képest hideg volt-még hosszú ujjú ingben, pulóverben is. Lassan sétáltam, tapogatózva valami után, nyomokat hagyva a durva fakérgen, nedves páfrányon, az elterülő sziklákon.

Edwárd velem maradt, párhuzamosan haladva pár méterrel odébb.

„Jól csinálom?” kérdeztem.

„Tökéletesen.”

Támadt egy ötletem. „Ez segíthet? Túrtam bele hajamba, eldobva néhány kihullott hajszálat.

„Igen ez erősíti a nyomot. De nem kell kitépned a hajadat Bella. Minden rendben lesz.”

„Van néhány rendkívüli tartalékom.”

Egy árny suhant el a fák között, és azt kívántam bárcsak közelebb mehetnék Edwárdhoz., hogy megfoghassam a kezét. Eldobtam még néhány hajszálat.

„Nem kell hagynod, hogy Alice beleszóljon a döntésedbe, ugye tudod?” mondta Edwárd.

„Ne aggódj miatta Edwárd. Nem foglak faképnél hagyni az oltár előtt, ígérem.”

Egy kósza érzés azt sugallta, hogy Alice sem hagyná ezt, mivel nem tűrt ellenkezést, ha valamit akart, és persze én voltam a hab a tortán.

„Nem emiatt aggódom. Azt szeretném, hogy úgy legyen, ahogyan te szeretnéd.”

Elengedtem egy sóhaj. Megbántom, ha elmondom neki az igazat - ami nem igazán számított

, mivel így is elég sok veszély vett körül.

„Nos, ha megkapja, amit szeretne, még mi is megtehetjük. Csak mi. Emmett szerezhethet egy engedélyt, az interneten.

Kuncogtam.”Ez jobban hangzik. Nem tűnne olyan hivatalinak, ha Emmett olvasná fel az esküt. Meg emelné az esemény fényét. Egy nehéz percig feszült volt az arcom.

„Nézd, mondta mosolyogva.”Mindig van kompromisszumra lehetőség.”

Elérkezik az a pont, ahol az újszülött sereg biztosan keresztezni fogja a nyomomat, de Edwárd nem türelmetlenkedett. Kicsit hátra maradt, ugyanerre készítette engem is. Hasonlóan gondolkodtam. Már majdnem a tisztáson voltunk, amikor elestem.

Tisztán láttam a vad szakadékot, talán ennek köszönhető, hogy túl buzgó lettem és elfelejtettem a lábam elé nézni.

Megkapaszkodtam, mielőtt a fejem bevágtam a volna egy közeli fa kemény törzsébe, de kezem alatt egy apró ágacska eltört és megsértette a tenyeremet.

„Áu! Hihetetlen!” motyogtam

„Jól vagy?”

„Remekül. Maradj, ahol vagy. Vércem. Párperc és eláll.”

Figyelmen kívül hagyta amit mondtam és még mielőtt befejezhettem volna már mellettem áll.

„Van elsősegély doboz a csomagban”- mondta és visszament a hátizsákhoz.”Volt egy olyan érzésem, hogy szükségünk lesz rá.”

„Nem olyan vészes. El tudom én is intézni. –nem kell, hogy kényelmetlenül érezd magad.”

„Nem érzem kényelmetlenül magamat,” mondta nyugodtan”Engedj, ide kitisztítom.”

„Várj, támadt egy ötletem.”

Anélkül, hogy ránéztem volna a vérre, a számon keresztül véve a levegőt, épp időben, mielőtt a gyomrom felfordult volna, véres kezemet a sziklának nyomtam.

„Mit csinálsz?”

„Jasper szeretni fogja ezt, motyogtam magamnak. Majd mindenhez odanyomtam vérző tenyeremet.” Fogadni mernék, hogy megteszi majd a hatását.”

Edwárd sóhajtott.

„Tartsd benn a levegőt.” mondtam neki.

„Én jól vagyok.” Csak azon gondolkodom, hogy nálad elmentek otthonról.”

„Én csak ennyit tehetek. Jó munkát akarok végezni.”

Miközben beszéltem még megfogtam az utolsó fatörzset, majd egy páfrányra tettem a kezemet.

„Te tudod, biztosított Edwárd,” Az újszülöttek megvadulnak majd, és Jesper le lesz nyűgözve az aláírásodtól. Na had nézzem meg a kezedet. – jól bekoszoltad a vágást.”

„Had csináljam én kérlek.”

Megfogta a kezem és mosolyogva megvizsgálta. „Már nem zavar.”

Óvatosan néztem rá, miközben megtisztította a sebet, igyekeztem másra koncentrálni, ami nem okoz gondot. Normálisan lélegzett, ugyanazzal az apró mosollyal az arcán.

„Miért nem?” kérdeztem végül, amikor már a kötszert simította a tenyeremre.

Vállat vont. „Túl vagy rajta.”

„Te...túl vagy rajta?Mikor?Hogyan?” Megpróbáltam visszaemlékezni az utolsó alkalomra, amikor visszatartotta a közelemben a lélegzetét. Csak a múlt szeptemberi szülinapi bulim jutott az eszembe. Edwárd összeszorította a száját, miközben a szavakat kereste „24 órával később kezdődött, amikor azt hittem, hogy meghaltál,Bella. Ez sok dologban megváltoztatta a nézeteimet.”

„Megváltozott az illatom hatása?”

„Nem mondhatnám. De...amikor megtapasztaltam, hogy milyen lenne nélküled, hogy elveszítettelek...megváltozott a reakcióm. Az egész eltűnt, a félelem a dolgoktól.”

Nem tudom, hogy mit mondhatnék erre.

Mosolygott arckifejezésemre. „Feltételezem, hogy jól választottad meg a nevelési módszeredet.”

A szél szétszakította a mondatot, majd az arcomba fújta a hajamat, megborzongatva ezzel.

„Minden rendben van,” mondta belenyúlt a csomagba. „Befejezted a munkádat.” Elővette a télikabátomat a zsákból, és gyengéden a felhúzta a kezeimre. „Ez rajtunk már nem múlik. Menjünk kempingezni!”

Felnevettem a gúnyolódástól a hangjában.

„Hol találkozunk Jacobbal?” kérdeztem.

„Pontosan itt.” Mutatott a közvetlenül előttünk levő fára, amelynek árnyékából eltűnt Jacob.

Nem kellett volna, hogy meglepjen, hogy emberként látom de a nagy vöröses-barna farkast vártam. Jacob, mintha megint magasabb lett volna, mint ahogy emlékeztem rá, az én örült barátom, aki semmiből nem csinált problémát. Keresztfonata karjait bronz barna mellkasa előtt, a kabát volt, ami először feltűnt rajta. Kifejezéstelenül nézett minket.

Edwárd szája szöglete lekonyult. „Szerinte lett volna jobb út is ennél.”

„Már túl késő,” motyogtam

Sóhajtott.

„Hello Jake,” üdvözöltem, ahogy közelebb értünk.

„Szia, Bella.”

„Hello, Jacob.” mondta Edwárd

Jacob figyelmen kívül hagyott minden jó modort. „Hova vigyem?”

Edwárd elővette a térképet a zsákjából, és oda adta neki. Jacob szétnyitotta azt.

„Most itt vagyunk,” Bökött egy pontra Edwárd. Jacob automatikusan visszahúzta a kezét, és csak magára figyelt. Edwárd nem tett rá megjegyzést.

„És ide kell felvinned,” mutatta a kanyargó utat Edwárd a papíron. „Nagyjából 9 mérföld.”

Jacob biccentett.

„Ha úgy kb. egy mérföldre lesztek, ott kereszteznetek kell az én utamat. Oda fog vezetni. Szükséged van a térképre?”

„Nem, köszi. Nagyon jól ismerem a környéket. Azt hiszem, nem fogok eltévedni.”

Úgy tűnt Jacobnak nagyobb erőfeszítésébe kerül higgadtnak maradnia, mint Edwárdnak.

„Én majd a hosszabb úton megyek,” mondta Edwárd.””Néhány óra múlva találkozunk.”

Edwárd szomorúan nézett rám. A tervnek ezt a részét nem szerette.

„Viszlát.” motyogtam.

Edwárd gyorsan eltűnt a fák között a másik irányba. Amint elment, Jacob derűsen fordult felém.

„Hogy vagy Bella?” kérdezte szélesen vigyorogva

Összehúztam a szemeimet.”A szokásosan.”

„Igen,” értett egyet”Egy kis csoport vámpír akar megölni. Általában így van.”

„Általában.”

„Nos, mondta,ahogy szabad kezébe fogta a kabátját .”Induljunk.”

Grimaszoltam,majd közelebb léptem hozzá. Leguggolt a térdeim mögött összekulcsolta a kezeit, majd szinte kirántotta talpam alól a talajt. Másik kezével elkapott, mielőtt elvesztettem volna az egyensúlyomat.

„Jerk,” mormogtam

Jacob kuncogott, miközben a fák között futott. Egyenletes tempót tartott..

„Nincs szükség rá, hogy fuss. El fogsz fáradni.”

„A futás nem fáraszt.” mondta A lélegzése olyan egyenletes volt, mintha egyenletes tempóban nem is maratont futna.”Különben is hamarosan hidegebb lesz. Remélem ő hamarabb felér, hogy felállítsa a tábort,mire odaérünk.” Vastag kabátjába vájtam ujjaimat. „Remélem, nem fogsz megfázni.”

„Nem fogok. Ezt neked hoztam, ha netán nem készültél volna.”Úgy nézett a kabátomra, mintha zavarná, hogy készültem.”Nem szeretem, amikor ilyen az idő. Idegesít. Lehet, hogy nem fogunk látni állatokat?”

„O, nem igazán.”

„Ígérem, nem fogsz. Unatkozol?”

Ugrottam egyet.”Alice aggódik a vihar miatt.”

„Az erdőnek nagy a csendje. Jó éjszakát választottál a túrázáshoz.”

„Nem az én ötletem volt.”

Az út, emelkedőhöz ért, de ez nem fékezte a tempóját. Könnyedég ugrált szikláról sziklára, mintha nem is lenne szüksége hozzá a kezére. Ez a tökéletes egyensúly leginkább egy hegyi kecskéhez volt számomra hasonlatos.

„Mit tettél a karkötődre? kérdezte

Lenéztem, és láttam, hogy a kristályszív a csuklómon fekszik.

Halkam motyogtam.”Egy másik érettségi ajándék.”

Felszisszent. „Egy kőszikla. Figura.”

Egy kőszikla? Visszaemlékeztem Alice be nem fejezett szavaira, amit a garázsban mondott. A csillogó kristályt néztem, és erőlködtem, hogy emlékezzem Alice szavaira... a gyémántokról.

Arra akart talán utalni, hogy már adott nekem egyet? Mintha már viseltem volna egy Edwárdtól kapott gyémántot? Nem ez lehetetlen. A szív olyan 5 karátos lehetett,ez örület! Edwárd nem..

„Nos jó régen nem jártál La Pushnál.” mondta Jacob megtörve gondolataimat.

„Elfoglalt voltam,” magyaráztam. „És ...nem igen mentem sehova sem.”

Elhúzta a száját. „Azt gondoltam hiszel a megbocsátásban, és én voltam a haragtartóbb.”

Megvontam a vállam.

„Gondolkodtál egy kicsit az elmúlt időben?”

„Nem.”

Nevetett. „Vagy hazudsz, vagy te vagy a legmakacsabb ember, akit valaha is ismertem.

„Nem hiszem, hogy makacs lennék, de nem hazudok.”

„Nem tetszett az a párbeszéd a jelen helyzetben. Ahogy meleg kezei szorosan átöleltek, és nem tehettem semmit. Az arca olyan közel volt, hogy legszívesebben hátraléptem volna egy lépést.

„Egy okos ember minden oldalt megvizsgál, mielőtt döntene.”

„Megtettem.” vágtam vissza.

„Ha nem gondolkodtál rólunk...nos, az utóbbi időben, akkor ez nem igaz.”

„Ez beszélgetés nem változtat a döntésemén.”

„Néhány ember semmitől sem riad vissza, hogy becsapja magát.”

„Néhány vérfarkas pedig szem elől veszti a lényegét,- szerinted ez genetikai sajátosság?”

„Akkor ez azt jelenti, hogy jobban csókol, mint én? Kérdezte Jacob komoran.

„Őszintén nem tudom Jake. Edward az egyedüli személy, akit valaha megcsókoltam.”

„Leszámítva engem.”

„Arra nem tudok igazi csókként gondolni Jacob. Sokkal inkább, mint egy támadásra.”

Au! Ez kemény volt!”

Megvontam a vállamat. Nem akartam visszavonni.

„Már bocsánatot kértem miatta.” Emlékeztetett

„És én megbocsátottam... nagyjából. Ez nem változtat azon, ahogy emlékszem rá.”

Valami nevetlent motyogott.

Néhány mérföldig csend volt, amit csak a légzése és a fák hangja tört meg, ahogy tetejüket fújta a szél. Egy rózsás kőszikla arc mellett mentünk el, ami szürke árnyalatú volt. Követtük az utat, az erdő mentén.

„Valami, apró illetlenségre gondoltam.” Mondta végül Jacob.

„Már megint miről beszélsz, rossz vagy.”

„Gondold meg Bella. Addig, amíg csak egyetlen személyt csókoltál meg, - aki mellesleg nem a megfelelő- egész életedben, hogy mondhatod, hogy hozzá tartozol? Honnan tudod, hogy mit akarsz? Nem találod ezt egy kicsit ellentmondásosnak?”

Igyekeztem higgadt hangon válaszolni. „Pontosan tudom, hogy mi az, amit akarok.”

„Ha ennyire biztos vagy, akkor nem bántana, ha leellenőriznéd egy másik személlyel ezt.

Csak, hogy biztos legyél benne... mi történhetne egy másik napon, ami már nem történhetett meg. Például megcsókolhatnál engem. Nem mondom, hogy csak én lehetek jó alany.”

Még szorosabb vont a mellkasára, így arca közelebb került az enyémhez.

Mosolygott a saját tréfáján, de én nem akartam neki esélyt adni.

„Ne játssz velem Jake. Megígérhetem, hogy nem fogom leállítani, amikor eltöri az állkapcsodat.” A hangom harciasabbá tette. „Ha te kéred, hogy csókoljalak meg, semmi oka nem lesz kiakadni. Azt mondta úgy rendben lenni.”

„Ne tartsd vissza a levegőt Jake, - ne várj, meggondoltam magamat. Tartsd vissza a levegőt. Csak azután lélegezz, ha én megcsókollak téged.”

„Látom rossz napod van ma.”

„Csak azt nem értem, miért?”

„Néha úgy hiszem, jobban szeretsz, amikor farkas vagyok.”

„Néha így is van. Mivel olyankor nem tudsz beszélni.”

Szorosan összezárta az ajkait. „Nem hiszem, hogy ez így igaz. Szerintem sokkal könnyebb neked mellettem lenni, amikor nem vagyok ember, mert nem tetszik neked, hogy hatással vagyok rád.”

Az ajkaimon a megdöbbenés hangja csúszott ki. Majd gyorsan összezártam, a fogaimat csikorgatva. Meghallotta. Az ajkai láthatatlan mosolyra húzódtak.

Mély levegőt vettem, mielőtt beszélni kezdtem volna. „Nem. Biztos vagyok, bennem, mivel nem tudsz beszélni.” Felsóhajtott. „Megpróbálsz majd valaha nem hazudni magadnak?”

Látom felkészültél ellenem. Legalábbis pszihésen, gondolom.”

„Hogy lehet nem felkészülni a szellemed ellen, Jacob? kérdeztem.” Te egy hatalmas, veszedelmes szörny vagy, aki nem akarja elfogadni a másik személyes döntését.”

„Idegesítelek, de csak amikor ember vagyok. Amikor farkas vagyok, sokkal nyugodtabban viselkedsz mellettem.”

„Felidegesíteni vagy irritálni, nem ugyanaz a két dolog.”

Egy percig bámult, ahogy lassult a lépése, az élvezet lehullott az arcáról. A szeme elsötétült, fekete árny futott át rajta. A légzése olyan nyugodt volt, mintha még csak most akarni nekiállni futni. Lassan közelebb tolt az arcát az enyémhez.

Leállítottam, pontosan tudva, hogy mire készül.

„Ez a te arcod,” emlékeztettem.

Lágyan felnevetett, majd ismét futni kezdett. „Igazából nem akarok harcolni ma éjjel a te vámpíroddal – persze máskor szívesen. De mindkettőnknek dolga van ma este, és nem akarom megszegni a Culleneknek adott szavamat.”

Váratlanul elszégyelltem magamat.

„Tudom,tudom,„ magyarázta félre arckifejezésemet ”Szerinted el tudna kapni” Nem tudtam megszólalni. LE voltam maradva egy gondolattal. Mi van ha, valaki megsérül miattam? Mi lesz ha én jól leszek,de Edwárd...Még gondolni sem akartam rá.

„Mi történt, Bella?a viccelődő,arckifejezés eltűnt az én Jacobom arcáról,mintha csak egy álarc lett volna.”Ha valamivel megbántottalak, tudod,nem úgy gondoltam. Nem is gondoltam semmire – hé, jól vagy? Kérlek Bella, ne sírj, kérlelt Próbáltam összeszedni magamat.”Nem sírok.”

„Mit mondtam?”

„Nem azért, amit mondtál. Nos ez csak miattam. Valami...rosszat tettem.”

Rám nézett szemében vad vággyal a folytatásra.

„Edwárd nem fog harcolni menni ma este.”suttogtam”Megkértem, hogy maradjon velem. Nagyon gyáva dolog volt tőlem.”

Rosszallóan mondta”Azt hiszed, más miatt nem kell aggódni? Hogy esetleg rád találnak itt?Tudsz valamit,amit én nem?”

„Nem, nem. Nem ettől félek . Én csak...nem tudom elengedni. Ha nem jönne vissza...”Szorosan lehunytam a szemeimet, hogy elhessegessem a gyötrő képeket. Jacob csendben volt. Lopva ránéztem. „Ha bárki megsérül, az mind az én hibám lesz. És ha soha nem is mondja senki...akkor is szörnyű. Nem kellett volna megkérnem,hogy maradjon velem. Sosem hozná fel nekem, de tudnám mennyire alkalmatlan vagyok. „ Kicsit jobban lettem, ahogy kimondtam a szavakat. Így csak Jacobbal tudtam beszélni.

Fel horkant. Félve nyitottam ki a szememet, és szomorúan láttam hogy a kemény állarc visszatért.”Nem hiszem el, hogy hagyta magát lebeszélni,hogy elmenjen.

Sosem fogom ezt elfelejteni.”

Felsóhajtottam”Tudom.”

„Ez nem jelent semmit.” Mintha visszalépett volna. „Ez nem jelenti azt, hogy ő jobban szeret téged, mint én.”

„De te nem maradnál velem, még ha könyörögnék sem.”

Összeszorította a száját egy percre, csodálkozott volna ha ellenkezett volna. Mindketten tisztában voltunk az igazsággal. „Ez csak azért van, mert jobban ismerlek,mondta végül.” Mindenhol vannak akadályok. Ha megkérdezted volna és én nemet mondtam volna, nem örültél volna meg utánam.”

Ha valami is megtörténhetne úgy,hogy nem ütközik akadályba,akkor talán igazad lenne. Nem örültem volna meg. De abban a percben amikor elmentél volna, betegre aggódtam volna magam, Jake. Beleörültem volna.”

„Miért?”kérdezte barátságtalanul. „Mit számítana neked,ha történne velem valami?”

„Ne mond ezt. Tudod milyen sokat jelentesz nekem. Sajnálom, hogy nem úgy, ahogyan te szeretnéd, de csak így lehetséges. Te vagy a legjobb barátom. És nem utolsó sorban létezned kell. És egyszer majd... amikor már nem fogsz őrizni.”

A régi, általam olyan nagyon szeretett módon mosolygott. „Mindig itt leszek, ígérte”Még akkor is, ha nem lehetne. Itt lent, mindig itt leszek.”

„Tudom, Miért másért nézném el az összes ökörségedet?”

Velem nevetett, és akkor a szeme szomorú lett. „Mikor fogsz végre ráébredni,hogy te is úgy szeretsz engem,ahogyan én téged?”

„Élvezd a percet.”

„Nem azt mondom, hogy nem szereted őt. Nem vagyok hülye. De létezik olyan, hogy egyszerre több személyt is szeressünk,Bella. Már láttam rá példát.”

„Én nem vagyok egy bolondos vérfarkas,Jacob.”

Felhúzta az orrát, elnézést akartam kérni ezért az utolsó szurkálásért, de belém fojtotta a szót.

„Már nem vagyunk messze, érzem a szagát.”

Megkönnyebbülten sóhajtottam. Félreértette a hangomat.” Én is boldog vagyok, hogy letehetlek Bella, de tető alá kell kerülnöd, mielőtt ez kitörne.”

Mindketten az égre néztünk.

Vastag takaróként területek el a hatalmas sötét felhők, sötétbe vonva az erdőt.

Hüha” motyogtam. Jobb lesz ha sietsz Jack. Haza kell érned,mielőtt ez elkezdődik.”

„Nem megyek haza.”

Bőszen kezdtem hozzá. „Nem fogsz velünk táborozni.”

„Technikailag nem . – nem minta sátrad része. Jobban kedvelem a vihar szagát. De biztos vagyok benne, hogy a vérszívód szeretne majd infókat kapni, én majd igyekszem szállítani azt.”

„Azt hittem ez Seth dolga lett volna.”

„Holnapig távol lesz, amíg tart a harc.”

Ez emlékeztető csend volt a számomra, Aggódva néztem tüzes arcába.

„Nem gondolod, hogy lenne rá valamilyen mód, hogy itt maradj,ha már úgylis itt vagy?” ajánlottam. „Ha könyörögnék?” Vagy tennék valami szívességet neked?”

„Nagyon kecsegtető, de nem. Akkor érdekesebb lehet a viszontlátás.

Jó utat kívánhatsz,ha szeretnéd.”

„Nincs semmi, amit mondhatnék?”

„Nincs. Csak, hogy jobban harcoljak. Amúgy Sam vívja a csatát,nem én.”

Emlékeztem.

„Edwárd mondott valamit régebben...veled kapcsolatosan.”

Megrázkódott.”Biztos hazugság volt.”

„Na ne mond,komolyan?” Akkor nem is igaz,hogy te vagy a második ember a falkában?”

Meglepetten nézett rám.”Ja,az.”

„Hogy lehet,hogy ezt sosem mondtad el nekem?”

„Miért tettem volna? Ez nem nagy dolog.”

„Nem tudom. Miért is nem? Érdekes. Akkor hogy is van ez? Sam akkor az alpha hím, te pedig a béta?”

Jack kuncogott a megfogalmazásomon.” Sam volt az első, az öregebb.

Kötelességének érzi , hogy gondoskodjon.”

Megborzongtam.” De nem lehetne Jared vagy Paul a második? Ők voltak a akik előbb átalakultak.”

„Nos... ezt nehéz elmagyarázni.” mondta Jacob elveszetten.

„Azért csak próbáld meg.”

Felsőhajtott. „Ez több, mint egyszerű sorrend. Az ősokról is szól. Tudod meséltem, hogy ki volt a nagyapám, igaz?”

Emlékszem , hogy valamikor régen Jacob beszélt róla, mielőtt még bármelyikünk is tudott volna a vérfarkasokról.

„Nem hallottad még, hogy Ephraim Black volt az utolsó vérfarkas a Quileteknél?”

„O, igen, igaz. Mivel ő egy Alpha hím volt. Tudtad, hogy technikailag, Sam most az egész terület főnöke?” nevetett. „Őrült hagyomány.”

Hallgattam, hogy megértsem a hallottakat. „De azt is mondtad, hogy az emberek hallgatnak az édesapádra, jobban , mint bárkire, mivel ő volt Ephraim dédunokája?

„És mi van ezzel?”

„Nos, ha a így nézzük a vonalasságot... neked kellene a főnöknek lenni, nem?”

Jacob nem válaszolt. A sötét erdőt fürkészte, mintha koncentrálnia kéne, hogy hova lép.

„Jake?”

„Nem. Ez Sam helye.” Ráncolta össze homlokát egy percre.

„Miért? az ő ük-ük nagyapja volt Levi Uley, igaz? Levi is alpha hím volt?”

„Mindig csak egy Alpha hím van.” válaszolta gondolkodás nélkül.

„Akkor mi volt Levi?”

„Gondolom a Beta.” követte a logikámat. „Mint én.”

„Ez így nem áll össze.”

„Nem számít.”

„Csak szeretném megérteni.”

Jacob meglegelten sóhajtott fel. „Igen. Én voltam a következő Alpha hím várományos.”

A szemöldökeim felszaladtak. „Sam nem akart előre engedni?”

„Nehezebb. Én nem akartam előre lépni.”

„Miért nem?”

Megrázkódott a kellemetlen kérdésemtől. Ez volt az a pont, amikor rosszul érezte magát.

„Sosem akartam azt, Bella. Nem akartam, hogy bármi változzon. Nem akartam hasonló legendás vezető lenni. Nem akartam egy lenni a falkából. Nem fogadtam el, amikor Sam felajánlotta.”

Sokat gondolkodtam ezen. Jacob nem szakított félbe. Ismét nekivágott az erdőnek.

„De úgy látom, hogy boldogabb vagy. Elfogadtad ezt.” mondtam végül.

Jacob kedvesen mosolygott le rám. „Igen. Tényleg nem olyan rossz. Izgalmas néha, mint mondjuk ma éjjel. De először nem tudod élvezni. Nem volt választás, tudod? És így olyan véglegesnek tűnt.” vontam meg a vállát. „Mindenesetre már jól vagyok. Ez már megtörtént, és nem tehetek ellene semmit, nem igaz? Jobb ha elfogadom a magam érdekében.”

Figyelmesen néztem, úgy éreztem, hogy valami lezárult a barátomban. Sokkal érettebb lett, mint az valaha is elképzeltem róla. Pont, mint Billy azon a másik éjszakán az örömtűznél, volt valami csoda, amit én sosem gyanítottam.

„Jacob, főnök.” Suttogtam mosolyogva azon, ahogy a szavak hangzottak a számból.

Rám sandított. Akkor a szél ereje megreccsentette a fákat körülöttünk, aminek hangja hatalmas robajjal visszhangzott a gleccserben. Mintha a hegyek össze

akarnának omlani. Az ég besötétedett, és láttam, ahogy apró hópelyhek szállingóznak lefele. Jacob szeme elé tette a kezét futás közben, hogy védje azt. Mellkasához bújtam, elbújva a hó elől. Csak pár perc volt, és már láttuk a tábor körvonalait. A havazás erősödött, de mi olyan gyorsan mentünk, hogy nem tudod megtapadni rajtunk a hó, a szél tovagörgette a pelyheket.

„Bella!” Edwárd hangja élesen jött a széllel. A kis sátor mellett állt.

Csak egy villanás volt, olyan gyorsan mozgott. Jacob letett a lábaimra, Edwárd figyelmen kívül hagyta Jacob morgását, és a karjaiba zárt.

„Köszönöm.” mondta Edwárd a fejem fölött. Hihetetlenül őszinte volt a hangja.

„Ez több, mint amit elvárhattam tőled, igazán nagyon értékelem.”

Hátranéztem, hogy lássam Jacob reakcióját.

Jacob csak megvonta a vállát, minden barátságosság nélkül az arcán. „Vidd be.

Nem sokára rosszabb lesz. Feláll a szőr a hátamon. Biztonságos az a sátor?”

„Minden oldalról szikla védi.”

„Jó.”

Jacob felnézett az égre, nincs kétség vihar lesz, kiszélesedtek orrcimpái ahogy a levegőbe szagolt.

„Megyek, átváltozom,” mondta. „Tudni akarom mi folyik otthon.”

Egy vaskos faágra akasztotta kabátját, majd anélkül, hogy visszanézett volna elrohant.

22. TŰZ ÉS JÉG

Fordította: Cicuka

Az szél ismét megremegettette a sátrat, és én is vele remegtem

A hőmérséklet csökkent. Éreztem a hálózásokon és a dzsekimen keresztül. Teljesen fel voltam öltözve, túrázó csizmát húztam. Semmin nem változtatott. Hogy lehetett ennyire hideg?

Hogy lehet, hogy egyre hidegebb? Kell lennie alsó határnak, nem igaz?

„M-m-m-m-m-mennyi a-az i-i-i-i-d-d-őőő?” próbáltam kikényszeríteni a szavakat a vacogó fogaim között.

„Kettő,” válaszolta Edward.

Edward olyan távol ült tőlem, amennyire csak tudott, attól is félt, hogy egyáltalán rám leheljen, amikor már így is ilyen hideg volt. Túl sötét volt, hogy lássam az arcát, de a hangja tele volt aggodalommal, határozatlansággal és szorongással.

„Talán...”

„Nem, tt-t-t-tény-le-e-eg , j-j-j-j-jóól vagyok. Nem a-a-akaro-o-ok ki-i-men-n-ni.”

Már tucatszor megpróbált rábeszélni, hogy fussak, de féltém kimozdulni a menedékemből. Ha itt is ilyen hideg volt, elrejtve a tomboló szél elől, el tudtam képzelni milyen lenne, ha kint futnék. Kárba menne minden délutáni erőfeszítésünk. Lenne elég időnk, hogy újra alaphelyzetbe álljunk, ha a viharok vége? Mi van, ha nem lesz vége? Semmi értelme nem volt most megmozdulni. Egész éjszaka képes lennék reszketni.

Aggódtam, hogy a nyom, amit hátrahagytunk odaveszett, de biztosított róla, hogy még mindig elegendő lesz a közelgő szörnyetegeknek.

„Mit tehetnék?” majdhogynem könyörgött.

Megráztam a fejem.

Kint a hóban Jacob boldogtalanul szűkölt.

„T-t-t-tűnj el i-n-n-n-n-en!” parancsoltam újra.

„Csak aggódik érted.” fordította Edward. „Ő rendben van. Az ő teste felkészült, hogy megbirkózzon a hideggel.”

„A-a-a-a.” azt akartam mondani, hogy akkor is el kéne mennie, de nem tudtam kinyögni. Majdnem ráharaptam a nyelvemre a próbálkozástól. Legalább Jacob elég felkészültnek tűnt a hóra, jobban, mint a saját farkája a vastag, hosszú és bozontos vöröses bundájával. Azon tűnődtem, vajon miért van ez.

Jacob nyöszörgött, magas, csikorgó, panaszos hangon.

„Mit akarsz, mit tegyek?” morgott Edward, túl aggodalmas volt, ahhoz hogy az udvariassággal törődjön.

„Vigyem keresztül ezen? Nem látom, hogy te hasznossá tennéd magad. Miért nem mész egy hőszűrőért, vagy valamiért?”

„J-j-j-jól v-v-vagyok,” tiltakoztam. Edward sóhajából és a kintről hallatszó csendesebb sóhajból ítélve nem győztem meg senkit. A szél erősen megrázta a sátrat, és vele együtt remegtem én is.

Egy hirtelen vonyítás hasította keresztül a szél bömbölését, én meg befogtam miatta a fülem. Edward fenyegetően nézett.

„Ez aligha szükséges,” suttogta „És ez a legrosszabb ötlet, amit valaha hallottam,” kiáltotta hangosabban.

„Jobb, mint bármi, amivel eddig előjöttél” válaszolta Jacob, meglepett az emberi hangja. „Menj, hozz egy hőszűrőt,” morogta „nem vagyok én Szent Bernard.” Hallottam, ahogy a sátor zipzára gyorsan lehúzódik. Jacob olyan kis nyíláson jött be, amekkorán csak tudott, miközben fagyos levegő özönlött be mellette, néhány hópelyhet hullatva a sátor aljára. Olyan erősen remegtem, hogy az már rángatózás volt.

„Nem tetszik ez nekem,” sziszegte Edward, miközben Jake becipzározta a sátor bejáratát. „Csak add oda neki a kabátot, és kifelé.”

Erőltettem a szemem, hogy lássam az alakokat – Jacob behozta a bélelt dzsekijét, ami a sátor mellett lógott a fán.

Próbáltam megkérdezni miről beszélnek, de csak annyi jött ki a számom, hogy „M-m-m-m-m-m-m,” miközben féktelenül remegtem.

„A dzseki holnapra van – most túlságosan át van fagyva, hogy magától felmelegítse. Megfagyott.” az ajtóhoz dobta.

„Azt mondtad hőszugárzó kell, hát itt vagyok én.” Jacob olyan szélesre tárta a karját, amennyire csak a sátor engedte. Mint általában, amikor farkasként pásztázott, csak a legfontosabbakat hozta magával – csak nadrágot, semmi póló, semmi cipő.

„J-j-j-j-ake, m-m-meg fogsz-sz-sz f-f-fagyn-n-ni.” próbáltam panaszkodni.

„Nem én,” mondta vidáman „A testem 42 fokos. Semmi perc alatt felmelegítelek.” Edward vicsorgott, de Jacob még csak rá se nézett. Helyette mellém lépett, és elkezdte kicipzározni a hálósákom.

Edward keze hirtelen keményen a vállára került, hogy visszatartsa. Hófehér a sötét bőrrel szemben. Jacob összeszorította az állkapcsát, orrlyukai kitágulta, a teste megrándult a hideg érintéstől. A hosszú izmok automatikusan megfeszültek a karján.

„Vedd le rólam a kezed,” sziszegte a fogain keresztül.

„Tartsd távol tőle a kezed,” válaszolta sötéten Edward.

„N-n-n-n-ne v-v-v-vitáz-z-zatok,” kértem. Egy újabb remegés futott végig rajtam. Úgy éreztem a fogaim összetörnek, olyan erősen csapódtak egymáshoz.

„Biztos vagyok benne, hogy ezt majd megköszöni neked, amikor a leesnek a lábujjai,” csattant fel Jacob.

Edward habozott, aztán levette róla a kezét, és visszahúzódott a helyére, a sarokba. A hangja határozott volt és ijesztő. „Vigyázz magadra.”

Jacob kuncogott.

„Menj arrébb Bella,” mondta, tovább cipzározva a hálóságot.

Felháborodva bámultam rá. Nem csoda, hogy Edward így reagált.

„N-n-n-n-n” próbáltam ellenkezni.

„Ne légy hülye,” mondta felbőszülten. „Nem szereted, hogy tíz lábujjad van?”

Bepréselte magát a nem létező helyre, és behúzta a háta mögött a cipzárt.

Aztán nem tudtam ellenkezni – nem akartam többé. Olyan meleg volt. Körém fonta a karját, és meghitten a csupasz mellkasához húzott. A meleg ellenállhatatlan volt, mint a levegő, ha az ember sokáig volt víz alatt. Megrándult, amikor a jeges ujjaim a bőréhez érintettem.

„Jesszus, fagyos vagy Bella” panaszkodott.

„S-s-s-sajnálom.” dadogtam.

„Próbálj ellazulni,” javasolta, mikor vadul végigfutott rajtam egy újabb remegés.

„Egy perc alatt felmelegszel. Persze, gyorsabban melegednél fel, ha levennéd a ruháid.”

Edward élesen felmordult.

„Ez egyszerű tény.” védekezett Jacob. „Túlélés lépésről-lépésre.”

„F-f-fejezd be Jake,” mondtam dühösen, habár a testem megtagadta, hogy egyáltalán megpróbáljam eltolni őt.

„S-s-s-s-senki sincs ig-g-g-azán sz-sz-sz-szüksége t-t-t-tíz lábuj-jra.”

„Ne aggódj a vérszívó miatt,” javasolta Jake önelégült hangon. „Csak féltékeny.”

„Persze, hogy az vagyok.” Edward hangja ismét olyan volt, akár a bársony, fegyelmezett, zenélő suttogás a sötétségben.

„A legapróbb fogalmad sincs róla, mennyire kívánom, hogy megtehessem érte, amit te teszel, korcs.”

„Ezek a hiányosságok,” mondta könnyedén Jacob, de a hangja keserű volt.

„Legalább tudod, hogy azt kívánja bár te lennél.”

„Ez igaz.” értett egyet Edward.

A remegés lassult, elviselhetővé vált mialatt ők civakodtak.

„Na tessék,” mondta elégedetten Jacob. „Jobb?”

Végre képes voltam tisztán beszélni. „Igen.”

„Az ajkaid még mindig kékek,” ámult „Szeretnéd, hogy felmelegítsem őket is? Csak kérned kell.”

Edward viharosan sóhajtott.

„Viselkedj,” suttogtam az arcomat a vállának nyomva. Megint megrándult, amikor a hideg bőröm az övéhez ért, és én gonosz elégedettséggel mosolyogtam.

Már meghitt és meleg volt a hálósákban. Jacob teste úgy fűtött, akár egy radiátor, minden oldalról – talán mert olyan sok volt belőle. Lerúgtam a csizmám, és a lábujjaimat a lábának nyomtam. Kissé megugrott, aztán lehajtott a fejét, hogy a forró arcát a dermedt füleimre nyomja. Észrevettem, hogy Jacob bőrének fás és pézsmaillata van – ami pont odaillett ahol voltunk, az erdő közepéhez. Finom volt. Azon tűnődtem, hogy a Cullenek és a Quileutes nem csak az előítéleteik miatt vitáznak a szagokról. Nekem mindenki jó illatú volt.

A vihar úgy süvített, mintha egy állat támadta volna meg a sátrat, de már nem aggasztott. Jacob már nem volt a hidegben, és én sem. Plusz, egyszerűen túl kimerült voltam ahhoz, hogy bármi miatt is aggódjak – fáradt, mert sokáig ébren voltam, és fájtak az izmaim. A testem lassan ellazult, ahogy felolvadtam, centiméterről-centiméterre, és erőtlenné váltam.

„Jake?” motyogtam álmosan. „Kérdezhetek valamit? Nem szemét akarok lenni, vagy bármi. Őszintén kíváncsi vagyok.” Ugyanazok a szavak voltak, amiket a konyhában mondott nekem... milyen régen volt?

„Persze.” kuncogott. Emlékezett.

„Miért vagy sokkal bundásabb, mint a barátaid? Nem kell válaszolnod, ha goromba vagyok.”

Nem tudtam az etika szabályait, mivel rájuk a vérfarkas kultúráé vonatkoztak.

„Mert hosszabb a hajam,” mondta szórakozottan – a kérdésem legalább nem bosszantotta. Megrázta a fejét, szóval a kócos haja miatt – már az álláig ért – csiklandozta az arcom.

„Oh” meglepődtem, de ez észrevehető volt. Szóval ezért vágták le mindannyian a hajukat az elején, amikor csatlakoztak a falkához. „Miért nem vágatod le? Szeretsz bozontos lenni?”

Ez alkalommal nem válaszolt azonnal, és Edward kuncogott az orra alatt.

„Sajnálom.” mondtam ásítva. „Nem kíváncsiságból. Nem kell elmondanod.”

Jacob dühös hangot hallatott. „Oh, ő majd úgyis elmondja, szóval mindegy... azért növesztettem a hajam, mert... úgy tűnt neked jobban tetszik, ha hosszú.”

„Oh,” kínosan éreztem magam. „Én, ööö, mindenhogy szeretem Jake. Nem kell, hogy... kellemetlenséget okozzon.”

Vállat vont. „Ma épp megfelelő volt, szóval ne aggódj miatta.”

Nem volt már mit mondanom. Ahogy tovább nőtt a csend, a szemhéjam lecsukódott, és a légzésem jobban lelassult.

„Helyes, édes, aludj.” suttogta Jacob.

Elégedetten sóhajtottam, már félig öntudatlanul.

„Seth itt van,” morogta Edward Jacobra, és hirtelen megértettem a vonítás okát.

„Tökéletes. Most minden mást szemmel tarthatsz, amíg én gondoskodom a barátnődről.”

Edward nem válaszolt, de tántorogva nyögtem „Hagyd abba” suttogtam.

Aztán csend volt, bent legalábbis. Kint a szél örülten süvített a fák között. A sátor rázkódásától nehéz volt aludni. A hirtelen rángatózások és remegések visszarántottak az öntudatlanság széléről mindig, amikor már majdnem elaludtam.

Rosszul éreztem magam a farkas, a fiú miatt, aki kint volt a hóban.

A gondolataim elkalandoztam, amíg arra vártam, hogy az elnyomjon az álom. A kis meleg hely miatt azokra a napokra gondoltam, amiket korábban Jacobbal töltöttem, emlékeztem, milyen volt, amikor még ő volt az én napom, a melegség, ami az üres életemet elviselhetővé tette. Rég volt, hogy így gondoltam Jake-re, de most itt volt, hogy újra felmelegítsen.

„Kérlek!” sziszegte Edward. „Nem zavar?!”

„Mi van?” suttogta vissza meglepődve Jacob.

„Gondolod képes vagy kontrollálni a gondolataidat?” Edward halk suttogása dühös volt.

„Senki nem mondta, hogy hallgatnod kell,” morogta még mindig zavartan Jacob.

„Kifelé a fejből.”

„Bárcsak tudnék. Fogalmad sincs, milyen hangosak a kis fantáziálgatásaid. Mintha, direkt nekem céloznád őket.”

„Megpróbálom leállítani.” suttogta gúnyosan Jacob.

Egy rövid pillanatig csend volt.

„Igen,” válaszolt morogva Edward egy kimondatlan kérdésre, olyan halkán, hogy alig hallottam. „Arra is féltékeny vagyok.”

„Gondoltam, hogy erről van szó,” suttogta önelégülten Jacob. „Az események kissé kiegyenlítik a mezőnyt, nem igaz?”

Edward kuncogott. „Álmodban.”

„Tudod, még mindig meggondolhatja magát” gúnyolódott Jacob.” Figyelembe véve azokat a dolgokat, amiket én megtehetek veled, te pedig nem. Legalábbis anélkül, hogy megölném.”

„Aludj, Jacob.” dörögte Edward. „Kezdesz az idegeimre menni.”

„Azt hiszem, fogok is. Nagyon kényelmes itt.”

Edward nem válaszolt.

Túl távol voltam ahhoz, hogy megkérjem őket, ne beszéljenek úgy rólam, mintha itt se lennék. A beszélgetés álomszerűvé vált, és nem voltam benne biztos, hogy tényleg ébren vagyok.

„Talán igen.” mondta Edward egy perc múlva, válaszolva egy kérdésre, amit nem hallottam.

„De őszinte lennél?”

„Csak kérdezz és meglátod.” Edward hangja elgondolkodtatott, mintha lemaradtam volna egy viccről.

„Nos, belelátsz a fejembe – enged, hogy ma éjjel én is belelássak a tiédbe, csak így fair.” mondta Jacob.

„A fejed tele van kérdésekkel. Melyikre akarod, hogy válaszoljak?”

„A féltékenység... meg kell, hogy őrjítsen. Nem lehetsz olyan biztos magadban, mint ahogy tűnik. Hacsaknem egyáltalán nincsenek érzéseid.”

„Persze, hogy megőrít.” értett egyet Edward, nem mulatott többé. „Most olyan rossz, hogy alig tudom fegyelmezni a hangom. Persze, még rosszabb, amikor távol van tőlem, veled, és nem látom.”

„Mindig gondolsz rá?” suttogta Jacob. „Nehéz koncentrálnod, ha nincs veled?”

„Igen és nem.” mondta Edward, úgy tűnt elhatározta, hogy őszintén válaszol. „Az én agyam másként működik, mint a tiéd. Sok mindenre tudok egyszerre figyelni. Természetesen, ez azt jelenti, hogy mindig képes vagyok rá gondolni, mindig azon tűnődöm, hogy mi jár a fejében, amikor csendben van, vagy elgondolkodik.”

Mindketten csendben voltak egy percig.

„Igen, úgy sejtem gyakran gondol rád,” motyogta Edward válaszul Jacob gondolataira. „Többet, mint szeretném. Aggódik, hogy boldogtalan vagy. „Nem, mintha nem tudnád. Nem, mintha nem használnád ki.”

„Ki kell használnom, amit csak tudok.” suttogta Jacob. „Én nem rendelkezem a te adottságaiddal – az adottsággal, hogy tudod, hogy szerelmes beléd.”

„Ez segít,” értett egyet Edward szelíd hangon.

Jacob kihívó volt. „Belém is szerelmes, tudod.”

Edward nem válaszolt.

Jacob sóhajtott. „Csak nem tudja.”

„Nem tudom megmondani, hogy igazad van-e.”

„Ez zavar téged? Azt kívánod, bárcsak hallanád, hogy mit gondol?”

„Igen...és ismét csak nem. Ő jobban szereti, hogy így van, és bár ez néha az örületbe kerget, jobb szeretném őt boldoggá tenni.”

A szél süvített a sátor körül, megrázta, akár egy földrengés. Jacob védelmezően összébb húzta a karját körülöttem.

„Köszönöm,” suttogta Edward. „Talán furán hangzik, de örülök, hogy itt vagy Jacob.”

„Úgy érted, ’amennyire szeretnék megölni, annyira örülök, hogy felmelegítéd’, ugye?”

„A kíméletlen igazság, nem igaz?”

Jacob suttogása hirtelen önelégült lett. „Tudtam, hogy olyan örülten féltékeny vagy, akárcsak én.”

„Én nem vagyok olyan bolond, hogy így kimutassam, mint te. Nem segít rajtad, tudod?”

„Türelmesebb vagy, mint én.”

„Annak kell lennem. Volt száz évem, hogy elsajátítsam. Száz év, rá várva.”

„Szóval...ezek szerint elhatároztad, hogy a nagyon türelmes srácot játszod?”

„Amikor látom, mennyire bántja, hogy választania kell. Általában nem olyan nehéz irányítani. Visszafogom a...kevésbé civilizált érzéseket, amiket irántad érzek, sokszor elég könnyen megy. Néha azt hiszem, keresztüllát rajtam, de nem vagyok benne biztos.”

„Szerintem csak attól félsz, hogy ha választásra kényszeríted, akkor talán nem téged választ.”

Edward megint nem válaszolt rögtön. „Ez is része,” ismerte el végül. „De csak egy része. Mindannyiunknak megvannak a kétségeink. Leginkább azért aggódom, hogy kárt tesz magában, mikor megpróbál elosonni hozzád. Miután elfogadtam, hogy többé-kevésbé biztonságba van veled – már amennyire Bella biztonságban lehet – úgy tűnt leálltál, hogy extrém dolgokba rángasd.”

Jacob sóhajtott. „Mindig elmondtam neki, de sosem hitte el.”

„Tudom.” úgy hallatszott, mintha Edward mosolyogna.

„Azt hiszed, mindent tudsz.” suttogta Jacob.

„Nem ismerem a jövőt.” mondta Edward, hirtelen bizonytalan hanggal.

Hosszú szünet állt be.

„Mit tennél, ha meggondolná magát?” kérdezte Jacob.

„Ezt sem tudom.”

Jacob csendesen kuncogott. „Megpróbálnál megölni?” gúnyolódott ismét, mintha kételkedne benne, hogy Edward képes lenne rá.

„Nem.”

„Miért nem?” Jacob hangja még mindig gúnyos volt.

„Tényleg azt képzeled, hogy így bánthanám őt?”

Jacob egy percig tétovázott, aztán sóhajtott. „Igen, igazad van. Tudom, hogy igaz.

De néha...”

„Néha csábító ötlet.”

Jacob a hálósákba temette az arcát, hogy elfojtsa a nevetését. „Pontosan.” értett egyet végül.

Milyen különös álmom volt. Eltűnődtem vajon a szünni nem akaró szél miatt képzelődtem a suttogást. Csakhogy a szél üvöltött inkább, mintsem suttogott...

„Milyen érzés? Elveszíteni őt?” kérdezte Jacob egy csendes perc után, és semmi jele nem volt humornak a hirtelen rekedt hangjában. „Amikor azt hitted, hogy örökre elvesztetted? Hogyan... birkóztál meg vele?”

„Erről elég nehéz beszélni.”

Jacob várt.

„Két különböző alkalommal gondoltam ezt.” Edward lassabban ejtette ki a szavakat, mint általában. „Először, amikor azt hittem képes vagyok elhagyni... az majdnem... tűrhető volt. Mert azt hittem, képes elfelejteni, és olyan lesz, mintha

soha nem lettem volna része az életének. Több, mint hat hónapig képes voltam távol maradni, hogy betartsam az ígéretem, miszerint nem fogom ismét akadályozni. Közel volt – küzdöttem, de tudtam, hogy nem fogok győzni, hogy vissza fogok jönni, ...csak hogy lássam. Legalábbis ezt hazudtam magamnak is. És ha láthatóan boldog lenne...akkor képes lennék újra elmenni.”

„De nem volt boldog. És maradnom kellett. Így győzött meg, hogy holnap is vele maradjak, természetesen. Nemrég azon tűnődtem, vajon mi ösztönözhet. Mi miatt érezte olyan szükségtelenül bűnösnek magát. Arra emlékeztetett, mit tettem vele, amikor elhagytam – mit tesz vele még mindig, amikor elmegyek. Borzalmasan érzi magát, ha említi, de igaza van. Soha nem leszek képes pótolni azt az időt, de mindenestre megpróbálom.”

Jacob egy percre nem reagált, hallgatta a vihart, vagy megrémítette, amit hallott, nem tudom pontosan.

„És másodszor – amikor azt hitted meghalt?” suttogta durván Jacob.

Jacob karjai megfeszültek körülöttem.

„De azért hagytad el, mert nem akartad, hogy vérszívó legyen belőle. Azt akartad, hogy ember legyen.”

Edward lassan beszélt. „Jacob, attól a másodperctől, hogy rájöttem, hogy beleszerettem, tudtam, hogy négy lehetőségünk maradt. Az első lehetőség, a legjobb Bellának, ha nem lennének olyan erősek az érzelmei irántam – ha elfelejtene és tovább lépne. Elfogadnám, habár ez soha nem változtatná meg azt, ahogy én érzek iránta. Úgy gondolsz rám, mint egy...élő sziklára – kemény és hideg. Ez igaz. Olyanok maradunk, amilyenek vagyunk, és nagyon ritka a valódi változás az életünkben. Amikor ez megtörtént, amikor Bella belépett az életembe, akkor minden véglegesen megváltozott. Nincs visszaút...

„A második lehetőség az, amit eredetileg választottam, hogy élete végéig mellette maradok. Ez nem túl jó lehetőség számára, hogy elvesztesse olyasvalakivel az

életét, aki nem lehet ember vele. Ez egy lehetőség, amivel a legkönnyebben szembe tudtam nézni. Tudva, hogy végül, amikor meghal, találnék rá módot, hogy kövessem én is. Hatvan év, hetven év – nagyon-nagyon rövid időnek tűnt számomra...De bebizonyosodott, hogy sokkal veszélyesebb számára az én világom közelében élni. Úgy tűnt, hogy ami csak rosszra fordulhat, az rosszra is fordult. Megrémültem, hogy nem jutnék túl azon a hatvan éven, ha a közelében maradok, amíg ember.

„Így a hármast választottam. Ami a nagyon hosszú életem legnagyobb hibájának bizonyult, ahogy azt te is tudod. Azt választottam, hogy eltűnök a világából, remélve, hogy ez őt az egyes lehetőség felé tereli. Nem működött, és ez majdnem megölt mindkettőnket.

„Mi más maradt, mint a négyes lehetőség? Ha ez az, amit akar – vagy legalábbis azt hiszi. Próbálok késleltetni, időt adni, hogy meggondolhassa magát, de nagyon...önfejjű. Tudod te is. Szerencsés leszek, ha egy pár hónapig el tudom húzni. Van ez a félelme az öregedéstől, és szeptemberben lesz a szülinapja...

„Az első lehetőség tetszik” suttogta Jacob.

Edward nem reagált.

„Pontosan tudod, mennyire gyűlölöm ezt elfogadni” suttogta lassan Jacob „de látom, hogy tényleg szereted...a magad módján. Ezzel többé vitatkozom.”

„Kivéve, hogy nem hiszem, hogy fel kéne adnod az első lehetőséget, még nem. Szerintem elég jó esély van rá, hogy jól lenne. Idővel. Tudod, ha nem ugrott volna le a szikláról márciusban...és ha vártál volna még hat hónapot, hogy ellenőrizd....Hát, talán elég boldognak találtad volna. Volt egy játék tervem.”

Edward kuncogott. „Talán működött volna. Nagyon jól kigondolt terv volt.”

„Ja” sóhajtott Jake. „De...” hirtelen olyan gyorsan suttogott, hogy a szavak összekuszálódtak, „adj nekem egy évet vérsz – Edward. Azt hiszem, tényleg boldoggá tudnám tenni. Makacs, senki sem tudja nálam jobban, de képes

meggyógyulni. Meggyógyult volna azelőtt is. És ember lehetne Charlie-val és Renée-vel, és felnőhetne, lehetnének gyerekei, és lehetne...Bella.

„Eléggé szereted, látnod kell a terv előnyeit. Azt hiszi nagyon önzetlen vagy...tényleg az vagy? Elgondolkodsz az ötleten, hogy talán én jobb lennék neki, mint te?”

„Már elgondolkodtam,” válaszolta csendesen Edward. „Bizonyos szempontból, jobban hozzá illenél, mit bármely más ember. Bellának szüksége van egy kis odafigyelésre, és te elég erős vagy, hogy megvédd saját magától, és minden mástól, ami összeesküszik ellene. Már megtetted, és ezért hálás leszek mindaddig, amíg élek – örökké – bármelyik jön is először...”

„Még meg is kérdeztem Alice-t, hogy látja-e – látja-e, hogy Bellának jobb lenne-e veled. Természetesen nem láthatja. Nem láthat téged, és aztán Bella biztos a döntésében, egyelőre.

„De nem vagyok olyan hülye, hogy elkövessem ugyan azt a hibát, amit azelőtt Jacob. Nem fogom ismét megpróbálni belekényszeríteni az első lehetőségbe. Addig, amíg akar engem, itt leszek.”

„És ha úgy döntene, engem akar?” vonta kérdőre Jacob.

„Elengedném.”

„Csak úgy?”

„Úgy, hogy soha nem mutatnám ki neki, mennyire nehéz is ez nekem, igen. De figyelnék. Tudod, Jacob, talán elhagyod egy nap. Mint Sam és Emily, nem lenne választásod. Mindig a háttérben várnék, remélve, hogy megtörténik.”

Jacob csendesen felhorkantott. „Hát, sokkal őszintébb voltál, mint azt igazán reméltem...Edward. Kösz, hogy beengedtél a fejedbe.”

„Ahogy mondtam, ma éjjel tényleg hálás vagyok, hogy jelen vagy az életében. Ez volt a legkevesebb, amit tettem...Tudod Jacob, ha nem lennénk természetünkénél

fogva ellenségek, és nem próbálnád ellopni tőlem az életem értelmét, talán valóban kedvelnék.”

„Talán...ha nem lennél egy undorító vámpír, akinek feltett szándéka, hogy kiszívja az életet a lányból, akit szeretek...hát nem, akkor sem kedvelnék.”

Edward kuncogott.

„Kérdezhetek valamit?” szólalt meg Edward egy perc múlva.

„Miért kell kérdezned?”

„Csak akkor hallom, ha rá gondolsz. Ez csak egy történet, amit Bella nem akart elmondani a napokban. Valami...a harmadik feleségről?”

„Mi van vele?”

Edward nem felelt, hallgatta a történetet Jacob fejében. Hallottam a halk felszisszenését a sötétben.

„Mi van?” kérdezte ismét Jacob.

„Hát persze,” dühöngött Edward, „Hát persze! Bár csak az öregeitek inkább megtartották volna ezt a történetet maguknak, Jacob.”

„Nem szereted, ha a piócákat rosszfiúkként tüntetik fel?” gúnyolódott Jacob. „Tudod, hogy azok. Akkor és most is.”

„A legkevésbé sem érdekel az a rész. Van fogalmad róla, melyik szereplővel azonosulna Bella?”

Jacobnak egy percbe telt. „Ó. Uhh. A harmadik feleség. Oké, értem a lényegét.”

„Ott akar lenni a tisztáson. Hogy megtegye azt keveset is, amit csak tud, és meg is teszi.” sóhajtott. „Ez volt a másik ok, amiért holnap vele maradok. Elég leleményes, ha akar valamit.”

„Tudod, a katona bátyád adta neki az ötletet, épp úgy, akár a történet.”

„Egyik sem okozott kárt.” suttogta Edward, immár békítően.

„És mikor ér véget ez a kis fegyverszünet? kérdezte Jacob. „Első napsugár? Vagy várunk amíg véget ér a harc?”

Csend volt, amíg mindketten gondolkodtak.

„Első napsugár,” suttogták mindketten, aztán csendesen nevettek.

„Aludj jól Jacob” mormogta Edward. „Élvezd ki a pillanatot.”

Ismét csend volt, és a sátor pár percig mozdulatlan volt. Úgy tűnt a szél elhatározta, hogy mindezek után nem fúj el minket, és végül feladta.

Edward halkán felnyögött. „Nem a szó szoros értelmében értettem.”

„Bocs,” suttogta Jacob. „Elmehetnél, tudod – hagyj egy kicsit magunkra.”

„Szeretnéd, hogy segítsék elaludni Jacob?” ajánlotta Edward.

„Megpróbálhatod,” mondta közömbösen Jacob. „Érdekes lenne látni, ki ment el, nem igaz?”

„Ne tégy próbára, farkas. Az én türelmem sem olyan tökéletes.”

Jacob nevetve suttogott. „Most inkább nem mozdulnék, ha nem bánod.”

Edward dúdolni kezdett magának, hangosabban, mint általában – feltételezem, próbálta elnyomni Jacob gondolatait. De az én altatómat dúdolta, és a suttogó álom miatti növekvő kényelmetlenségem ellenér, mélyebbre süllyedtem az öntudatlanságban...más álmokba, amik et jobban érzékelttem...

23. Szörnyeteg

Ragyogó reggelre ébredtem, nagyon világos volt, a Nap még a sátorban is elvakított. Izzadtam, ahogy Jacob megmondta. Jacob halkán horkolt, karjával még mindig átöltelt.

Felemeltem a fejem lázasan meleg mellkasáról, és éreztem a hideg reggel hűvösét nyirkos nyakamon.

Fészkelődtem, képtelen voltam felemelni a fejem, hogy lássam.

Edward pillantása találkozott enyémmel. Tekintete nyugodt volt, de szemében ott volt a leplezetlen fájdalom.

Meleg van odakint? suttogtam

Igen, nem hiszem, hogy kell ma hőszugárzó.

I tried to get to the zipper, but I couldn't free my arms. I strained, fighting against Jacob's inert strength. Jacob muttered, still fast asleep, his arms constricting again. Próbáltam a cipzárhoz férni, de még a karomat se tudtam kiszabadítani. Küszködtem Jacob tehetetlen tömegével. Jacob mormogott, mindig aludt, és újra meg szorított karjaival.

Segítenél? kérdeztem csendesen.

Edward elmosolyodott. Akarod hogy levegyem rólad a karjait?

Nem kell, kösz, csak szabadíts ki. Különben hőgutát kapok.

Edward egy hirtelen mozdulattal kizipzárta a hálósákat, Jacob kiesett, meztelen hátával a sátor jéghideg padlójára.

“Hé, panaszkodott, félig nyitott szemekkel. Ösztönösen arrébb csúszott a hidegről, rám gördülve. Még a levegőt is kiszorította belőlem testének súlyával.

Aztán a súlya eltűnt. Éreztem, ahogy Jacob a levegőbe emelkedik, és a sátor egyik oszlopának repül. A sátor megremegett.

Mindenhonnan morgást hallottam. Edward előttem guggolt, nem láttam az arcát, de dühösen acsarkodó hangok törtek elő mellkasából. Jacob szintén félig lekuporodott, egész teste remegett, miközben vicsorgó hangokat hallatott összeszorított fogakkal. Kívülről pedig a sziklákról visszhangzott Seth Clearwater dühös morgása.

Állj, állj ! kiabáltam, ügyetlenül közéjük férközve. A hely kicsi volt, egy-egy karomat kinyújtva mindkettejüket távol tartva egymástól. Edward átkarolta derekamat, készen arra, hogy egy mozdulattal félrelökjön az útból.

“Fejezd be, most ! figyelmeztettem.

Éritésemre Jacob lenyugodott. A remegése lelassult, de fogait vicsorítva továbbra is Edwardot bámulta. Seth folytatta a morgást, a hosszú, folyamatos hang indulatos háttérrel nyújtott a sátorra telepedő hirtelen csendre.

Jacob ? kérdeztem. várva hogy verge rám nézzen. – Megsérültél?

Természetesen nem ! sziszegte.

Edwardra néztem. Engem bámult, kemény és dühös tekintettel. –Ez nem volt túl szép, bocsánatot kellene kérned !

A szeme kitágult az undortól. Viccelsz ? – hisz majdnem összenyomott !

Azért mert lelökted a padlóra ! Nem szándékosan csinálta, és nem sérültem meg.

Edward lázadón felszisszent. Lassan felnézett, Jacobra szegezve ellenséges tekintetét – Sajnálom, kutya !

Nem okoztam sérülést neki – mondta gúnyos éllel hangjában.

Még mindig hideg volt, bár nem annyira mint korábban. Átkulcsoltam karjaimat magma előtt.

Tessék. Mondta Edward, újra nyugodtan. Egy esőkabátot (parkát) vet fel a földről és terítette a kabátomra.

Ez Jacobé – ellenkeztem.

“Jacobnak szőrembundája van – gúnyolódott félreérthetetlenül Edward.

Én inkább a hálósákat használnám, ha nem bánod. Jacob nem vet róla tudomást, ahogy megkerülve minket az also hálósákba csúszott. - Még nem voltam kész az ébredésre. Nem ez volt a legjobb éjszakám...

A te ötleted volt- mondta Edward szenvtelenül.

Jacob felkuporodott, szemei csaknem csukva. Ásított. Azt mondtam, nem ez volt a legjobb éjszakám. Csak ennyit, nem aludtam eleget. Azt hittem Bella sosem fogja be végre a száját.

Összerándultam, arra gondolva, vajon mit mondhattam álmomban ? A lehetőségek rémisztőek voltak.

Örülök, hogy jól érezted magad – morogta Edward.

Jacob fekete szemeit rebegettette – Szóval neked nem volt kellemes éjszakád ? kérdezte önelégülten.

Nem ez volt életem legrosszabb éjjele.

Akkor ez volt a legjobb? folytatta Jacob perverz kéjjel

Lehet.

Jacob elmosolyodott és becsukta szemeit.

De Edward továbbment. Ha a helyedben lettem volna, nem csak egy jó éjszakám let volna, hanem életem legjobb éjszakája ! Erről álmodozz !

Jacob rávillantotta szemét. Lassan felült, vállait megfeszítve.

Tudod mit? azt hiszem, kissé szsúfolt itt.

-Másban nem érthetek egyet.

Könyékkkel bordán vágtam Edwaedot – valószínűleg zúzódást okozva ezzel magamnak

“Guess I’ll catch up on my sleep later, then.” Jacob made a face. “I need to talk to Sam anyway.” Azt hiszem, majd máskor pótolom be az alvást – vágott egy pofát Jacob. Úgyis beszélni akartam Sammel.

Letérdelt és az ajtót kicipzárta.

Fájdalom kúszott végig a gerincemen, a gyomromba hatolva, ahogy hirtelen ráeszméltem, lehet, hogy ez az utolsó alkalom, amikor láthatom. Visszamegy Samhez, hogy a vérszomjas újszülött vámpírok hordájával harcoljon.

Jake, várj – kinyújtottam a karom, hogy elérjem kezét.

Félrehúzta karját, melőtt ujjaim célba értek volna.

Kérlek Jake, nem maradnál ?

Nem!

. A szó kemény és hideg volt. tudtam, hogy arcom nem palástolja fájdalmam, mert sóhajtott egyet, egy félmosollyal kifejezve érzéseit.

Ne aggódj Bella. Minden rendben less, ahogy mindig. Erőltetetten nevetett. Emellett, gondolod, hagynám hogy Setg elfoglalja a helyem? Élvezze a sikert és learassa a dicsőséget? Rendben. Horkant fel.

Vigyázz magadra, légy óvatos !

Kiment a sátorból mielőtt befejezhettem volna.

Pihenj, Bella, hallottam motyogását kívülről, ahogy visszahúzta a cipzárt.

Hallgattam volna távolodó lépteit, de teljesen csönd volt. A szél se rebbent. Hallottama távoli madárdalt a hegyről, de semi mast.

Összehúzódtam a kabátomban és nekidőltem Edward vállának. Sokáig csendben voltunk.

“How much longer?” I asked. Mennyivel tovább? - kérdeztem

Alice azt mondta Samnek, egy óra less. mondta Edward nyugodtan.

Együtt madarunk, bármi lesz.

“Bármi lesz, mondta egyetértően.

Tudom, aggódom miattuk.

Tudják hogy kezeljék magukat. Biztosított Edward, szándékosan gyengéd hangon. Kár, hogy kihagyom a bulit !

Megint ez a buli. Orrom kitágult.

Vállam köré fonta karjait. Ne aggódj ! nyomatékosította, és megcsókolta a homlokom.

Mintha lenne rá mód, hogy ezt elkerüljem. – Rendben, rendben.

Akarod, hogy szórakoztassalak –kérdezte arcomat cirógatva

Önkéntelenül megremegtem, a reggel még mindig hideg volt.

Talán majd máskor – válaszolt magának, és elhúzta a kezét.

Más módja is van, hogy elszórakoztass.

Mit szeretnél?

Mesélhetnél a legjobb éjszakáidról. Javasoltam. Kíváncsi vagyok.

Nevetett – Találgass !

Megráztam a fejem – túl sok éjszaka van, amiről nem tudok. Egy évszázadnyi.

Leszűkítem neked. A legjobbak azóta történtek, hogy veled találkoztam.

Csakugyan?

Igen, csakugyan. elég bőven számítva.

I thought for a minute. “I can only think of mine,” I admitted. Gondolkodtam egy pillanatig- én csak az enyéimre gondolhatok. Vallottam be.

Az valószínűleg ugyanaz lesz ! Bátorított.

Nos, az első éjszaka volt. AMikor ottmaradtál.

Igen, nekem is az volt a legjobb. Természetesen, nem voltál magadnál a legjobb résznél.

Így van. emlékeztem. Azon az estén is beszéltem álmomban.

Igen, mondta egyetértően.

Arcomat előntötte a forróság, ahogy gondolkodtam, vajon mit is mondhattam álmomban Jacob karjaiban. Nem emlékeztem, miről álmodtam, vagy hogy egyáltalán álmodtam e. Úgyhogy nem volt segítség.

Mit mondtam múlt éjjel? Suttogtam még halkabban.

Válasz helyett vállat vont és grimaszolt.

Ilyen rosszat?

Semmi borzalmasat. sóhajtott.

Kérlek, mondd el.

Leginkább a nevedet mondtad, amit mindig.

Ez nem rossz. válaszoltam körültekintő egyetértéssel.

Majdnem a legvégén, elkezdél valami lehetetlenséget motyogni. Jacob, én Jacob-om. Még a suttogásban is hallottam a fájdalmat. De Jacob-od nagyon élvezte ezt.

Kinyújtottam a nyakam, megfeszítve, hogy ajkaim elérjék az állát. Nem láthattam a szemét, mert a sátor plafonját bámulta.

Sajnálom. motyogtam. Ez csak egy módja, ahogy különbséget teszek.

különbséget teszel?

Dr. Jekyll és Mr. Hyde között. Aközött a Jacob között, akit kedvelek, és a másik között, aki pokolian bosszant. Magyaráztam.

Érhető. válaszolta békítően. Mondj egy másik kedvenc éjszakát !

Olaszországból hazafelé repülve.

Rosszallóan nézett.

I wondered. Az nem a kedvenceid közül való? kérdeztem csodálkozva.

De, tulajdonképpen az egyik azok közül. Csak megleptél, hogy rajta van a listádon. Nem volt végig az a nevetséges benyomásod, hogy csak színészkedek a rossz lekliismeretem miatt, és elillanok ahogy kinyílik a repülőgép ajtaja?

De. elmosolyodta. De te mégis ottmaradtál.

Megcsókolta a hajam. Jobban szeretsz, mint azt megérdemlem.

Felnevettem ezen a nevetséges feltételezésen. A következő pedig az Olaszországot követő éjszaka lenne – folytattam.

Hát igen, az ott van a listán. Igazán vices voltál.

Vices? – tiltakoztam.

Nem gondoltam, hogy a fantáziád ilyen élénk. Egy örökkévalóságig tartott meggyőzőnöm, hogy ébren voltál.

Még mindig nem vagy benne biztos. suttogtam. Inkább álomnak tűntél mint valóságnak. Most pedig mondd el a tieidet. Kitaláljam, mi van az első helyen?

Nem. – az két éjszakával ezelőtt volt, amikor végre igent mondtál, hogy hozzám jössz.

Elképedtem.

Ez nincs a listádon?

Arra gondoltam, ahogy megcsókolt, a bátor engedékenységre amit gyűjtöttem, és megváltoztattam a véleményem. Igen....rajta van. De fenntartásokkal. Nem értem, miért ilyen fontos ez neked. Már megkaptál örökre.

100 év múlva, ha elég tapasztalatot gyűjtessz, hogy értékeld a választ, majd rel fogom magyarázni.

Majd emlékeztetlek rá, hogy magyarázd el -100 év múlva.

Eléggé felmelegedtél? kérdezte hirtelen.

Rendben vagyok. biztosítottam. Miért?

Mielőtt válaszolhatott volna, a sátorra boruló csöndet egy fülsiketítő, fájdalmas üvöltés foszlatta szerte. A hang minden irányból visszhangzott a hegyoldal kopár kőszikláiról, és megtöltötte a levegőt.

Az üvöltés úgy hasadt a tudatomba, mint egy tornado, egyszerre volt idegen és ismerős. Idegen, mert sosem hallottam ilyen kinnal telt sírást. Ismerős, mert ismertem a hangot. Felismertem és megértettem a jelentését, tökéletesen. Nem tettem különbséget, amikor Jacob nem emberként vonyított. Nem volt szükségem tolmácsra.

Jacob közel volt, és minden egyes szót tisztán hallott, amit beszélünk. Jacob kínlódott.

A vonyítás egy furcsa, gurgulázó zokogásba fulladt. Majd csend lett újra.

. Nem hallottam a csendes menekülését. De érzetem. Érzem a távollétét, rosszul feltételeztem korábban, az üres helyet, amit hátrahagyott.

Csak mert a hőszűrő a végét járja. Válaszolt Edward halkán. A fegyverszünetnek vége. tette hozzá, olyan halkán, hogy nem voltam benne biztos, csakugyan ezt mondta.

“Jacob was listening,” I whispered. It wasn't a question. Jacob hallott minket. suttogtam. Ez nem kérdés volt.

Igen

Tudtad végig.

Igen

A semmibe bámultam.

ígértem fair küzdelmet. emlékeztetett halkán. És megérdemli, hogy tudja.

Fejemet a kezeimbe tettem.

Dühös vagy rám? kérdezte.

Nem rád. Elborzadok magamtól.

Ne gyötörd magad. mondta

Persze, mondtam egyetértően. Spórolnom kellene az erőmmel, hogy Jacobot gyötörhessem még. Nem hagyhatom egyetlen porcikáját sem megkínzatlannul.

Tudta, mit csinál.

Szerinted ez számít? Pislogva próbáltam könnyeimet elrejteni, de a hangom elárult. Szerinted érdekel, fair volt-e vagy hogy kellően figyelmeztetve lett? Minden alkalommal, ha erre járok, megsebzem őt. A hangom erősebb, hisztérikusabb lett. Ocsmány ember vagyok!

Szorosan átölelt – nem, nem vagy az.

De igen! Mi a baj velem? A karjaival küzdöttem, ő elengedett öleléséből. Meg kell találnom őt!

Bella, ő már mérföldekre van, is kint nagyon hideg van.

Nem érdekel. Képtelen vagyok csak itt ülni. Levettem Jacob esőkabátját, és bebújtam lábaimat a csizmámba, majd az ajtóhoz csúsztam, lábaim elgémberedtek. Nekem, én... nem tudtam, hogy fejezzem be a mondatot és hogy mit tegyek. De bárhog is, kinyitottam az ajtó cipzárat és kimásztam fagyos reggelbe.

Sokkal több óra számítottam a kemény éjjeli vihar után. Valószínűleg a szél, mintsem a Nap olvaszotta volna meg, mely déleketen ragyogott a havon, hunyorgatva szemem, ami még nem szokott hozzá. A levegőt harapni lehetett, de halálosan nyugodt volt minden és az idő is jobbra fordul, ahogy feljebb kúszik a Nap.

Seth Clearwater egy kiszáradt fenyőfa törzsén kuporgott, fejét mancsára hajtva, a tűlevelek között, egyvastag lucfenyő árnyékában. Homokszínű bundája csaknem észrevehetetlen volt a száraz tűlevelek közt, de megláttam a csillogó havat, ahogy nyitott szemében tükröződött. Engem bámult vádlón.

Tudtam, hogy Edward követ, ahogy a fák felé botladoztam. Nem hallottam őt, de a Nap tükröződött a bőrén, szírványt szórva elém. Nem nyúlt felém, hogy megállítson, amíg néhány lépést nem tettem a fák árnyékába érve.

Keze elkapta a bal csuklóm. Nem foglalkoztam vele. Megpróbáltam kiszabadulni.

Nem mehetsz utána. Ma nem. Már majdnem itt az idő. És ha eltévednél, azzal senkinek sem használnál.

Csavargattam a csuklóm, hasztalanul próbáltam kihúzni.

Sajnálom Bella. suttogta. Sajnálom, hogy ezt tettem.

Te nem tettél semmit. Az én hibám. Mindent én rontottam el. Én tudtam volna... amikor mi... nekem nem kellett volna... én... én... zokogtam

“Bella, Bella.”

Karjaiba zárt, és könnyeim az ingét áztatták.

El kellett volna mondanom neki. El kellett volna, mondani. Mit? Min változtatott volna? Nem így kellett volna rájönnie.

Akarod, hogy megpróbáljam visszahozni, akkor tudnál vele beszélni. Van még egy kis idő. Mormogta Edward, elfojtott kínlódással hangjában.

Bólintotta, mellkasához bújva. Félttem a szemébe nézni.

Maradj a sátonnál, rögtön jövök.

Karjai eltűntek. Olyan hirtelen tűnt el, hogy szinte észre se vettem. Mire körülnéztem, sehol sem láttam, egyedül maradtam.

Újra sírás tört rám. Ma mindenkit csak bántottam. Volt egyáltalán bármi, amit nem rontottam el?

Nem tudtam, miért fáj most ez nekem ennyire. Nem olyan volt, mintha nem tudtam volna előre. De Jacob még sosem ragált ilyen erősen – elveszítve túlzott magabiztosságát, és kimutatva fájdalmának teljes intenzitását.

Önző voltam, bántó, minden szerettemnek fájdalmat okoztam. Szenvedésének hangja még bennem volt, valahol mélyen a szívemben. Rögtön ott a másik fájdalom mellett. A fájdalom, amit Jacob sajnálata miatt éreztem. Amivel Edwardot is megbántottam. Mivel nem láttam, hogy Jacob megnyugodott, ez volt az egyetlen dolog, amit tehettem.

Olyan voltam mint Cathy, a *Wuthering Heights*-ből, *csak nekem csak az én lehetőségeim sokkal jobbak voltak, sem egy gonosz, sem egy gyönge. És csak ültem itt, sírtam, és nem tettem semmit, hogy kijavítsam a saját hibám. Pontosan úgy, mint Cathy.*

Nem engedhettem, hogy az ami bántott, tovább befolyásolja döntéseimet. Már túl késő volt, és helyesen kellett cselekednem. Talán már el is mulasztottam a lehetőséget. Talán Edward mégsem tudja visszahozni. És ezt kell majd fogadnom, és továbblépni a saját életemmel. Edward sosem láthat könnyeket hullatva Jacob Black miatt. Nem less több könny. Hideg ujjaimmal letöröltem az utolsó könnycseppeimet most.

De Edward visszahozta Jacobot. Így történt. El kellett mondanom neki, hogy menjen el és sose jöjjön vissza.

Miért volt ez ilyen nehéz? Sokkal nehezebb, mint elbúcsúzni más barátaimtól, mint pl Angela vagy Mike? Nem kellett volna, hogy így bántsa a szívemet. Azt kaptam, amit akartam. Nem kaphattam meg mindkettejüket, hiszen Jacob nem lehetett volna csupán egy barát. Most jött el az idő, hogy erről lemondjak. Hogy lehet valaki ennyire nevétségesen telhetetlen?

Túl kellett lépniem azon az irritáló érzésen, hogy Jacob az életem része, hozzám tartozik. Ő nem lehet velem, nem lehet az én Jacob-om, hiszen én máshoz tartozom.

Visszasétáltam a kis tisztásra, lábaimat vonszolva. Amikor a nyílt területre értem, elvakulva pislogtam az éles fénytől, gyorsan Seth felé pillantottam – nem mozdult a túlevél ágyából azóta sem – aztán másfelé néztem, kikerülve pillantását.

Éreztem, hogy a hajam összekócolódott, mint a medusa karjai. Ujjaimmal beletúrtam, de rögtön abbahagytam. hisz kit érdekelt most, hogy nézek ki?

Megragadtam a sátor ajtaja mellett logo kulacsot, és megráztam. Volt benne, így lecsavartam a kupakot, és ittam egy kortyot a jeges vízből. Volt valami ennyivaló is

valahol, de nem éreztem éhséget, ezért nem kerestem meg. Átlépkedtem a ragyogó kis tisztáson, végig érzetem Seth tekintetét magamon. Nem néztem rá, gondolataimban újra fiúként láttam, nem pedig óriási farkasként. Sokkal inkább olyannak, mint a fiatal Jacob.

Meg akartam kérni Seth-et, hogy jelezzen, ugasson, adjon valami jelet, ha Jacob visszajön. De meggondoltam magam. Semmin sem számítana, ha Jacob visszajönne. Még könnyebb is lenne, ha nem jönne. Bárcsak szólni tudnék valahogy Edwardnak.

Seth vakkantott egy pillanatra, majd lábaira állt

Mivan? kérdeztem ostobán.

Tudomást sem vet rólam, a fa csúcsára ügetett, orrát Nyugat felé fúrta. Nyüszítésbe kezdett.

Jönnek amazok? kérdeztem követelőn. A tisztáson?

Rám nézett, és gyengéden vakkantott egyet, majd orrát figyelmeztetően ismét Nyugat felé fordította, és nyüszített.

Miért voltam ennyire bolond? Mit gondoltam, amikor elküldtem Edwardot? Hogy gondolhattam, megértem mi történik? Hisz nem is értem a farkasok nyelvét.

Jeges félelem kúszott végig a gerincemen. Mi van, ha nincs több idő? Mi van, ha Edward úgy don't, ott marad és csatlakozik a harchoz?

A jeges félelemérzet a gyomromba kúszott. Mi van, ha Seth aggodalmának semi köze a tisztáshoz? Mi van, ha Jacob és Edward egymásnak estek, valahol messze az erdőben? Ugye nem tennének ilyet?

Hirtelen rádöbbsentem, hogy megtennék – ha a nem megfelelő szavak jönnek elő. Eszembe jutott a reggeli felszültségteli helyzet sátorban, arra gondoltam, hogy alábecsültem, milyen közel voltak a verekedéshez.

Többet nem is érdemelhetnék, minthogy mindkettejüket elveszítsem valahogy.

A jeges félelem már a szívemig ért.

Mielőtt összeestem volna a réműlettől, Seth felhorkant, valahonnan a torka mélyéről, és visszafordult, majd visszafoglalta a pihenőhelyét. Ez megnyugtató, de ugyanakkor irritált. Nem tudna legalább egy üzenetet firkálni a földre vagy valami?

A gyaloglás megizzasztott. Levettem a kabátomat, a sátorba dobtam. Majd visszamentem a fák között az ösvényen.

Seth újra lábaira állt hirtelen, nyakán felborzolódt a szőr. Körülnéztem, de semmit sem láttam. Ha nem hagyta volna abba, már épp meg akartam volna dobni egy tobozzal.

Felmordult, mély figyelmeztető hangon. A nyugati rész felé fordulva, ezzel ismét nyugtalanságot hozva rám.

Csak mi vagyunk, Seth – mondta Jacob a távolból.

Próbáltam megmagyarázni magamnak, miért kapcsolt a szívem negyedik fokozatba, ahogy meghallottam a hangját. Biztos csak a félelem miatt, hogy mitt mondjak neki, csak emiatt. Nem engedhetem meg magamnak, hogy örüljek a visszatérésének. Ez éppen a megfelelő ellenkezősje lenne.

Elsőnek Edward ért a látókörünkbe., arca nyugodt volt. Ahogy kilépett az árnyékból, a Nap ragyott bőrén, ahogy korábban a havon. Seth fogadta, elszántan a szemébe nézve. Edward lassan bólintott, és aggódva ráncolta homlokát.

Igen, ez minden ami kell nekünk. motyogta magának, mielőtt a nagydarab farkashoz fordult. Azt hiszem nem kell meglepődnünk. De hamarosan itt az idő ! Kérlek, kérd meg Samet és Alice-t hogy véglegesítsék a tervet.

Seth biccentett egyet, és azt kívántam, bárcsak tudnék morogni. Ő most valóban tudott. Megfordultam, észrevettem hogy jacobb ott van.

Háttal állt, abba az irányba nézve, ahonnét jöttek. Vártam, hogy megforduljon.

Bella-motyogta Edward, hirtelen mellettem teremve. Rám bámult, csak aggodalom volt a szemében. Sosem ért véget nagylelkűsége. Sokkal kevésbé érdekelttem meg őt most, mint eddig valaha.

Van itt egy kis komplikáció-mondta szándékosan nyugodt hangon. ELmegyek, elviszem Seth-et egy kicsit, hogy rendbehozzam a dolgot. Nem leszek messze, de nem fogok hallgatózni sem. Tisztában vagyok vele, hogy nincs szükséged hallgatóságra most, bármi is lesz a döntésed.

Csak az utolsó szavaknál torte át fájdalom a hangját.

Nem szabad soha többé bántanom őt. Ez less az én küldetésem egész életemben. Nem lehetek soha többé az oka annak, hogy ismét ezt a pillantást lássam a szemében.

Túl ideges voltam még ahoz is, hogy megkérdezzem, miféle új probléma merült fel. Nem volt szükségem már másra.

Siess vissza- suttoztam

Gyengéden megcsókolta ajkaim, aztán eltűnt az erdőben Seth-el az oldalán.

Jacob was still in the shadow of the trees; I couldn't see his expression clearly. Jacob még mindig a fák árnyékában állt. Nem láttam tisztán az arc kifejezését.

Sietek Bella, nem érek rá. Mondta szomorú, tompa hangon. Miért nem zárod le ezt?

Nyeltem egyet. A torkom hirtelen kiszáradt, és nem voltam benne biztos, hogy meg tudok szólalni.

Csak mondd, amit akarsz, és fejezd be.

Mély levegőt vettem.

Sajnálom, hogy egy ilyen rohadék vagyok. suttogtam. Sajnálom, hogy ilyen önző voltam. Bár csak sosem találkoztam volna veled, és sosem okoztam volna fájdalmat, ahogy tettem. Többé nem tenném, ígérem. Távol maradok tőled. Elmegyek az államból is. Többé nem kell rám nézned.

Hát ez nem sok egy bocsánatkérésnek. mondta keserűen

Képtelen voltam suttogásnál hagosabban válaszolni. – akkor hát áruld el, mit kellene tennem?

Mi van, ha nem akarom, hogy elmenj? Mi van, ha azt szeretném, mardj, bármilyen önző is vagy? Nem lehetne beleszólásom a dologba, ha már érint engem is?

Ez nem oldana meg semmit, Jake. Nem kellett volna veled maradnom, hiszen teljesen más dolgokat akartunk. És nem fog javulni. Csak továbbra is fájdalmat okoznék neked. De én nem akarlak megbántani soha többé. Gyűlölöm ezt. - Elcsuklott a hangom.

I understand.” Felsóhajtott. - Elég. Nem kell többet mondanod.

El akartam mondani, mennyire hiányozni fog, de beleharaptam a nyelvembe. Nem javítana a helyzeten.

Egy pillanatig csendben állt, a földet bámulva. HArcoltam érzelmeimmel, hogy odamenjek és átöleljem.

Hirtelen felemelte a fejét.

Nos, nem te vagy az egyedüli, aki feláldozhatja magát. mondta erősebb hangon. Ezt a játékot ketten játszik

Micsoda?

Én is csúnyán viselkedtem. Sokkal nehezebbé tettem a dolgodat, mint kellett volna. Feladhattam volna már az elején. De én is fájdalmat okoztam neked.

Az én hibám.

Nem engedem, hogy mindenért saját magadat hibáztasd, Bella. Vagy minden dicsőség a tied legyen, azt sem. Tudom jól, hogy válthatom meg magam.

Miről beszélsz? kérdeztem. Hirtelen megrémültem fagyos pillantásától.

Felnézett a Napra, majd rám mosolygott. –Elég nagy csata készülődik odalent. azt hiszem nem lesz nehéz kitörölni magam a képből.

Szavai agyamig hatoltak, lassan, egytől egyig, és nem kaptam levegőt. Annak ellenére, hogy minden erőmmel ki akartam vágni Jacobot az életemből, nem fogtam fel eddig a pillanatot, milyen mélyre is kell a késnek hatolnia.

Jaj, ne, Jake, Nem, nem, nem. hörögtem. Ne, Jake, kérlek ne tedd. Térdeim remegni kezdtek.

Mi a különbség Bella? Ez csak könnyebbé tenné a helyzetet mindannyunknak. Még el sem kéne költöznöd.

Nem – emeltem fel a hangom. Nem Jacob, nem engedem, hogy ezt tedd.

És hogyan állítanál meg? Gúnyolódott mosolyogva.

Jacob, könyörgök neked. Maradj velem. Térdre borultam volna, ha egyáltalán képes lettem volna megmozdulni.

15 percig, amíg elmulasztok egy jó kis bunyót? És aztán elmennél, ahogy biztonságban tudnál? Viccelsz, ugye?

Nem fogok elmenni. Meggondoltam magam. Kitalálunk valamit Jacob. mindig van kompromisszum. Ne menj !

Hazudsz !

Nem hazudok. Tudod jól, milyen rossz hazudozó vagyok. Nézz a szemembe. Itt fogok maradni, ha megteszed.

Arca megkeményedett. És majd lehetnék a tanúd az esküvőn?

Ez volt az a pillanat, amikor megszólalhattam volna, de az egyetlen válasz, amit ki tudtam nyögni ez volt – Kérlek.

Erre gondoltam – mondta, nyugodt arckifejezéssel újra, de kavargó fényekkel szemében.

Szeretlek, Bella – motyogta.

Szeretlek, Jacob – suttogtam elfúló hangon.

Elmosolyodott. - Jobban ismerlek, mint te saját magadat.

Megfordult, hogy elmenjen.

Bármit. Szóltam utána elfojtott hangon – bármit megteszek, amit csak akarsz Jacob. Csak ne tedd ezt!

Megállt, és lassan visszafordult.

Nem egészen értem, mire gondolsz.

Maradj - könyörögtem

Megrázta fejét. Nem, elmegyek. Megállt egy pillanatra, mintha eldöntene valamit. – De a sorsa bízom magam.

hogyan érted ezt ?– nyögtem ki

Nem csinállok semmit előre eltervezve – csak teszem a dolgom, a legjobb tudásom szerint, és meglátjuk, mi lesz. Megvonta a vállát. – Ha meg tudnál győzni, tényleg akarnod kellett hogy visszajöjjenek. Jobban mint ahogy önzetlen próbáltál lenni.

Hogyan? - kérdeztem

Megkérhetnél – javasolta.

Gyere vissza. suttogtam. hogy kételkedhet ebben, hogy tényleg ezt akarom?

Mosolyogva megrázta a fejét. Nem erről beszéltem.

Egy másodpercig tartott, hogy megértettem, amit mondott, és a felsőbbrendű arckifejezését – biztos volt a reakciómban. abban a pillanatban, ahogy rájöttem, mit akar, kipattantak belőlem a szavak, anélkül hogy felmértem volna a lehetséges következményeket.

Megcsókolnál, Jacob ?

Meglepődve és gyanakvón nézett rám. - Te blöffölsz.

Csókolj meg, Jacob. Csókolj meg és gyere vissza.

Hezitált az árnyékban. Félig visszafordult nyugat felé, törzsét elfordítva tőlem, lábaival lecövekelve. Még mindig elfordulva, tett egy tétova lépést felém. Majd még egyet. Felém fordította arcát. Kétkedve nézett rám.

I stared back. I had no idea what expression was on my face. Visszabámultam. Fogalmam se volt, milyen arcot vágok.

Jacob a sarkaira állt, és áthidalta a köztünk lévő távolságot 3 hatalmas lépéssel.

Tudtam, hogy kihasználná az előnyös helyzetet. Számítottam rá. Nyugodtan vártam, csukott szemmel, ujjaimat ökölbe szorítva az oldalamon – ahogy keze elkapta arcomat és szája megtalálta az enyémet, oly hevesen, már-már erőszakosan.

Éreztem a dühöt a száján, ahogy találkozott az én vonakodó, passzív ellenállásommal. Egyik kezével a tarkómat fogta, csavargatva hajam tövét. A másikkal durván megragadta vállam, megrázott, és magához rántott. Kezével lejjebb haladt karomon, csuklómra találva. Karomat nyakához húzta, otthagytam, még mindig ökölbe szorított kézzel, bizonytalanul, milyen messze kell elmennem kétségbeesésemben, hogy életben tarthassam. Egész idő alatt meglepően puha és meleg ajkaival megpróbálta válaszra bírni ajkamat.

Ahogy biztos volt benne, hogy karomat nem veszem le nyakából, elengedte a csuklóm és a derekamhoz nyúlt. Forró keze rátalált a bőrömre, előrerántott, úgy hogy testem az övének ütközött.

Ajkai otthagyták a számat egy pillanatra, de tudtam, még messze van attól, hogy befejezze. Szájával állam vonalát követte, majd a nyakamat fedezte fel. Elengedte a hajam, másik karoméért nyúlva, hogy azt is nyakába helyezze.

Aztán mindkét karját derekam köré fonta, és ajkavali a fülemre talált.

Ennél sokkal jobban tudod ezt csinálni, Bella – suttozta rekedten. – Túlértékeled ezt!

Megremegtem, ahogy éreztem az éritését a fülcimpámon.

Ez az! – morogta. Csak egyszer, engedd el magad, hagyd hogy azt érezd amit érzel !

Mechanikusan megráztam a fejem, amíg egyik keze ismét a hajamba nem túrt, megállítva.

hangja savanyúvá vált – Biztosan azt akarod, hogy visszajöjjek? vagy azt, hogy meghaljak?

A düh ostorcsapásként zúdult rám. Ez túl sok – nem harcolt tisztességesen.

Karjaim a nyaka körül voltak, hát megragadtam 2 hajtincsét – nem törődve a job csuklómban érzett fájdalommal- és harcoltam, megpróbálta hátrahúzni az arcomat az övétől

De Jacob félreértette.

Túl erős volt, hogy felismerje, azért húzom a haját, hogy fájdalmat okozzak. Azt gondolta, végre beindultam, és reagálok rá.

Vad zihálással újra megcsókolt, ujjait vadul táncoltatva csípőmön.

The jolt of anger unbalanced my tenuous hold on self-control; his unexpected, ecstatic response overthrew it entirely. If there had been only triumph, I might have been able to resist him. But the utter defenselessness of his sudden joy cracked my determination, disabled it. My brain disconnected from my body, and I was kissing him back. Against all reason, my lips were moving with his in strange, confusing ways they'd never moved before — because I didn't have to be careful with Jacob, and he certainly wasn't being careful with me. A düh lökete kibillentett a bizonytalan egyensúlyomból. Az ő váratlan, eksztatikus reakciója teljesen felülírta ezt. A hirtelen élvezet teljes védtelensége megtörte elhatározásomat. A testem függetlenítette magát az agyamtól, és visszacsókoltam. Minden ok ellenére, akjaim ol zavarbaejtően mozogtak az övében, ahogy még soha ezelőtt. Mert vele nem kellett óvatosnak lennem, és Jacob sem óvatoskodott.

Ujjaim a haját szorították, de most közelebb húztam.

Ő volt mindenhol. Az átfúródó napfény vörösre festette csukott szemhéjamat, ez illett a forróságához, ami elöntött. Mindenhol forróság volt. Semmit nem hallottam, vagy éreztem, ami nem Jacob volt.

A tudatom egy pici darabja, mely képes volt épelméjűnek maradni, kérdéseket üvöltött.

Miért nem hagyom ezt abba? És ami a legrosszabb volt, hogy miért nem érzem azt, hogy abba kéne hagynom? Mert a vállain logo karjaimnak tetszett, hogy a válla széles és erős? Vagy mert karjai oly erősen szorították testemet az ő testéhez, és ez mégsem volt elég szoros nekem?

A kérdések ostobák voltak, mert tudtam a választ. Hazudtam magamnak.

Jacobnak igaza volt. Mindíg is igaza volt. Sosem volt csak egy barát. Ezért volt képtelenség könnyen búcsút mondani neki – mert szerelmes voltam belé. Belé is. Őt is szerettem, sokkal jobban, mint tehettem volna, és mégis, mindennek a tetejébe, még bele is szerettem. De ez sem változtathatott a dolgokon. Csak arra volt elég, hogy mindkettőnknek még jobban fájjon. Hogy még több fájdalmat okozzak neki, mint eddig valaha.

Nem érdekel smmi ennél jobban – a fájdalmánál. Én több fájdalmat érdemeltem volna, reméltem hogy rossz lesz. Reméltem hogy nagyon fogok szenvedni.

Ebben a percben úgy érzetem, mintha egyik lennénk. Az ő fájdalma az enyém is, és mindig is az én fájdalmam volt - az ő öröme az enyém is. Örömet érztem, de mégis, ez az öröm fájt is. Majdnem tapinthatóan – szinte égette a bőröm, mint a sav, lassú kinnal.

For the tiniest fragment of that second, I saw the bobbing heads of two small, black-haired children, running away from me into the familiar forest. When they disappeared, they took the rest of the vision with them. Egy rövid, soha véget nem érő pillanatig, teljesen másképp láttam könny-áztatta szememmel a szemhéjamon át. Mintha csak egy szűrőn keresztül néztem volna, láttam Jacob gondolatait. Pontosan láttam, mit adnék fel, pontosan láttam, ez az új önismeret mit venne el tőlem. Láttam Charlie-t és René-t egy fura kollázsban Billy-vel és Sam-el, és La PUSH-t. Láttam a tovatűnő éveket, ahogy megváltoztatnak. Láttam az irdatlan méretű vörösésbarna farkast, akit szerettem, aki mindig ott állt védelmezőn, ha szükségem volt rá. A másodperc töredékéig, láttam két tüskés, fekete hajú gyermeket ahogy tőlem az ismerős erdő felé szaladnak. Ahogy eltűntek, eltűnt velük a látomás többi része is.

Ekkor teljesen tisztán, egy szívbemarkoló, hasító fájdalmat éreztem, mint ahogy egy kis darab kiszakad a nagy egészből.

Jacob ajka még mindig előttem volt. kinyitottam a szemem, ő engem bámult eufórikusan csodálkozva.

Mennem kell. mondta

“NE

Rám mosolygott, a válaszomnak örült. Nem fog sokáig tartan. ígérte. De még egy dolog előbb....

Lehajolt, hogy megcsókoljon, és semi okom nem volt az ellenkezésre. Miért tenném?

Ezúttal teljesen más volt. Kezeivel puhán símogatta arcom, forró ajka gyengéd volt és meglepően bizonytalan. Egy rövid, és nagyon, nagyon édes csók volt.

Karjaival átfont, és biztonságosan átölelt, amíg a fülembe suttogott.

Ennek kellett volna az első csókunknak lennie. Jobb későn, mint soha.

A mellkasán, ahol nem láthatta, a könnycseppek kibuggyantak, és tovagördültek.

24. HARAGOS DÖNTÉS

Hasra fordultam a hálósákban, várva, hogy az igazság rám találjon. Talán a lavina maga alá temetett. Azt kívántam, bárcsík így lenne. Nem akartam többet tükörbe nézni. Nem volt semmilyen figyelmeztető hang. Valahol kint, Edwárd hideg kezével simogatta összegubancolódtott hajamat.

„Rendben vagy?” morogta türelmetlenül.

„Nem. Szeretnék meghalni.”

„Ez soha nem fog megtörténni. Nem fogom megengedni.”

Nyögtem sóhajtva, „Talán meggondolod magad erről.”

„Hol van Jacob?”

„El ment harcolni,” motyogtam a talajba nyomva arcomat.

Jacob vidáman ment el a táborból – egy óvatos „Mindjárt jövök”-el, - rohant a gleccserig.

Már az egész falka tudott mindent. Seth Clearwater, néma szemtanúja volt szégyenemnek.

Edwárd hallgatott egy darabig. „Ó, „ mondta végül.

A hangjában aggodalom volt, ami még inkább megerősítette a fájdalmamat, hogy a lavinám nem jön elég gyorsan. Felpillantottam rá, pont elég volt, láttam ahogy szemei elrévednek, ahogy hallgat valamit, amit én nem hallhattam. Visszanyomtam fejemet a földre.

Edwárd kuncogása arra ösztökélt, hogy ismét felnézzek, bár vonakodva tettem meg.

„ÉS azt mondtam erkölcstelenül fogok harcolni,” mondta kelletlen csodálattal. „Azt hiszi én vagyok az etika lovagja.” Ismét végigsimított arcomon, felvillanyozó volt. „Nem haragszom rád, szerelmem. Jacob jóval ravaszabb, annál, hogy esélyt adjak neki. Mindemellett azt kérném, ne kérdezd meg tőle.”

„Edward,” suttogtam a hálósák anyagába. „Én...Én...-,,

„Shh,” hallgatatott el, ismét megsimogatva az arcomat. „Nem úgy értem. Csak arról van szó, hogy bármikor megcsókolhatott volna – ha nem estél volna el előtte – de most nem tudom összetörni a képét. Azt is nagyon élveztem volna.”

„Elestem?” motyogtam érthetetlenül.

„Bella, Tényleg azt hiszed, hogy ez egy nemes tett volt tőle? „Hogy kimegy a dicső csatába, csak hogy utat engedjen nekem?”

Lassan emeltem fel a fejemet, amikor találkozott tekintetem az ő türelmes, megértő szemeivel, pedig ellenérzést vártam volna inkább.

„Igen, ezt hiszem.” Motyogtam és félre néztem. „De nem vagyok dühös Jacob trükkje miatt. Nem volt annyi hely a testemben, hogy elviseltem volna az utálatomat magammal szemben.

Edwárd lágyan felnevetett. „Olyan rossz hazudozó vagy, mindenkinek hiszel, akiben akár csak egy parányi trükk is van.”

„Miért nem haragszol rám?” suttogtam. „Miért nem utálsz? Vagy nem ismered még az egész történetet?”

„Gondolom én egy elég átfogó képet kaptam, Mondta könnyed hangon” Jacob pontos emlékképeket csinált. Épen olyan rossznak éreztem magam a falka szemében, mint a sajátomban. Szegény Sethet émelyítette. De Sam most Jacob oldaláról nézi a dolgokat.

Megráztam a fejem és szomorúan lehajtottam. A sátor éles neylona kaparta a bőrömet.

„Te csak ember vagy,” susogta, megint végigsimítva a hajamon.

„Ez a legszánalmasabb védelem, amit valaha hallottam.”

„De te ember vagy, Bella. És amennyire csak lehet másképp kéne kívánnom, így ő... Vannak olyan részek az életedben, amit én nem tudok kitölteni. Én megértem ezt,”

„De ez nem igaz. Ezért vagyok én olyan szörnyű. Nincsenek lyukak.”

„Szereted,” mormogta nyugodtan.

Minden részem fáj t tiltakozni ez ellen.

„Téged jobban szeretlek” mondtam. Ez volt a legjobb amit mondhattam.

„Igen, én is tudom ezt. De... amikor elhagytalak, Bella itt hagytalak megsebezve. Jacob volt az egyetlen, aki ismét talpra állított. Ez egy kötelék, amit nem lehet figyelmen kívül hagyni – mindkettőnknek, veled szemben. Nem vagyok biztos benne, hogy ezek a dolgok szétválaszthatóak lennének. Nem tudok neked szemrehányást tenni akármiért is, én tehetek róla. Megbocsátottál, de az nem ment fel a tettem alól.”

„Tudhattam volna, hogy megtalálsz az utat, hogy magadat hibáztasd. Kérlek fejezd be. Nem hiszem el.”

„Mit szeretnél mit mondjak?”

„Azt akarom, hogy dühös legyél, hogy elmondj rám minden rosszat, minden olyan nyelven, amit ismersz. Akarom, hogy kiabálj velem, és mond azt, hogy szedjem a sátorfámat, amire én könyörögve borulnék a lábaid elé, hogy marad.”

„Sajnálom.” mosolygott. „Nem tudom ezt megtenni.”

„És végül ne akarj vigasztalni. Engedd, hogy szenvedjek. Megérdemlem.”

„Nem.” mormogta.

Csendesen hallgattam. „Igazad van. Légy megértő. Ez talán még rosszabb.”

Egy percre hallgatott, majd megéreztem a változást a levegőben.

„Hamarosan vége.” állítottam.

„Igen, már csak néhány perc. Pont elég arra, hogy még egy dolgot elmondjak...”

Vártam. Amikor végül megint beszélt, csak suttogott. „Nagylelkű leszek Bella. Nem kérem, hogy válassz közülünk. Csak légy boldog, és olyan részem adom, amit szeretnél, vagy semmit, ha az úgy jobb. Ne hidd, hogy adósom lennél, és tartozol nekem.”

Felnyomtam magam a földről, majd felálltam.

„A francba, fejezd ezt be!” kiabáltam rá.

Szemei meglepetten villantak egyet. „Nem – nem értettél. Nem csak azért mondom, hogy jobban érezd magadat, Bella. Tényleg így gondolom.”

„Tudom, hogy így gondolod,” morogtam. „Mi van a harccal? Ne most legyél nemes! Harcolj!”

„Hogyan? Kérdezte szemében mély fájdalommal.

Visszakúsztam hozzá, kezeimmel átölelve őt.

„Bánom is, hogy hideg van. Nem foglalkozom azzal, hogy olyan bűdös vagyok, mint egy kutya. Felejtesd el velem, hogy milyen nyomorult vagyok. Felejtesd el őt. Hogy elfelejtsem a saját nevemet is. Szerezz vissza!”

Nem vártam meg a döntését – vagy az esélyt, hogy elmondhassa, hogy egy olyan szörny, mint én nem érdekli. Hozzányomtam a testemet az övéhez, a számát jéghideg ajkához.

„Óvatosan szerelmem,” motyogta sürgető csókom alatt.

„Nem,” morogtam

Szépen eltolta arcomat egy pár centire. „Semmit nem kell bizonyítanod nekem.”

„Semmit nem akarok bizonyítani. Azt mondtad, bármelyik részedet megkaphatom, amit szeretnék. Így van rád szükségem. És minden részed kell.” Fontam a karjaimat a nyaka köré, és igyekeztem elérni a száját. A fejével felém hajolt és visszacsókolt, de hideg ajkai tétováztak, ahogy megérezte türelmetlenségemet. A testem nyíltan mutatta, hogy mit szeretne. Kezei finoman leállítottak.

„Talán, nem ez a legjobb időpont ehhez,” javasolta, higgadtan.

„Miért ne?” kérdeztem. Nem volt értelme vitatkozni vele. Karjaim lehullottak.

„Először is, mert hideg van.” Emelte fel a hálósákokat a földről és rám terítette.

„Hiba.” mondtam. „Először is, mert te egy különös erkölcsű vámpír vagy .

Kacagott. ”Rendben, igazad van. A hideg csak a második dolog. Harmadszor...nos, jelenleg bűzlesz, szerelmem.”

Felhúzta az orrát. Felsóhajtottam.

„Negyedszer, mormogta, a fülemhez hajolva suttogta, Ki fogjuk próbálni, Bella.

Tartom magam az ígéretemhez. De nem fogok így reagálni Jacob Blackre.”

Megráztam a fejem és arcomat a vállához nyomtam.

„És ötödször...”

„Ez egy nagyon hosszú lista, motyogtam.

Nevetett. ”Igen,de szeretnéd hallani a harcot, vagy nem?”

Mialatt beszélt, Seth övültése hallatszott kintről. A testem megmerevedett a hang hallatán. Nem vettem észre, hogy kezem ökölbe szorult, körmeim, a kötésbe mélyedtek, egészen addig amíg Edwárd finoman ki nem egyenesítette az ujjaimat.

„Minden rendben lesz, Bella, ígérte.” Ügyesek vagyunk, felkészültek, és van néhány meglepetés a tarsolyunkban.”

Hamarosan vége lesz. Ha őszintén nem hinnék benne, nem mennék le oda – itt hagyva téged.

„Alice is ilyen kicsi, ”sóhajtottam.

Kacagott. ”Ez talán problémát okoz...ha tegyük fel valaki elkapná őt.” Seth vonyítani kezdett.

„Mi a baj?” kérdeztem

„Csak ideges, hogy itt kell dekkolnia velünk. Tudja, hogy a farka kihagyja egy üldözésből, amit szeretne. Megőrül, hogy csatlakozhasson.”

Haragosan néztem Seth irányába.

„Az újszülöttek elérték a nyom végét – ahogy reméltük, Jesper egy zseni – elfogyott az illat a réten, most ketté váltak, ahogy Alice megmondta.” Mormogta Edwárd, meredt a távolba. ”Sam vezet minket körbe fejben a rejtek helyre.” Nagyon megfeszült azon, amit hallott, a farka többes számában beszélt.

Hirtelen lenézett rám. „Lélegezz, Bella.”

Igyekeztem megtenni, amit mond. Hallottam Seth hangját a sátor falán kívül, igyekeztem egy helyben maradni, így nem tört rám a pánik.

„Az első csoport a gleccsernél van. Hallhatjuk a harcot.”

Összeszorítottam a fogaimat.

Felnevetett. „Hallhatjuk Emmetet – annyira élvezi a dolgot”

Vettem még egy levegőt, Sethel együtt.

„A második csoport, most érkezik – még nem sejtene semmit, nem hallanak minket.”

Edwárd morgott.

„Mi van?” Ziháltam

„Rólad beszélnek.” a fogai csikorogtak. „Eldöntötték, hogy megbizonyosodnak róla, hogy nem menekülsz... Szép mozgás Leah! Hú, nagyon gyors,” mormogta elismerően.

„Az újszülöttek közül egy, megérezte az illatunkat, de Leah ledöntötte, mielőtt bármit tehetett volna. Sam segít neki befejezni. Paul és Jacob egy másikat követ, de az most védelkezik. Nincs ötletük, hogy mit csináljanak velük. Mindkét oldal tettet... Ne, hagyd Samet. Állj el az útjából” mormogta. „Különítsd el – ne engedd, hogy beszéljenek egymással.”

Seth vinnyogott.

„Így már jobb, tereld őket tovább a gleccserhez.” Edwárd engedett. A teste megfeszült, ahogy nézett, mintha indulni akart volna. A kezei még az enyémenek voltak. Az ujjaimat az övéi közé fűztem. Aztán már nem volt ott. A csend bolt az egyedüli figyelmeztető.

Seth zihálása törte meg a csendet- lelassítottam a légzésem – hallgatóztam.

Nem mertem lélegzetet sem venni, éreztem, hogy túl izgatott vagyok, amíg nem éreztem meg, hogy Edwárd mellettem van, akár egy jéghegy.

Ó, ne, Nem. Nem.

„Ki vezett oda? Tőlük valaki, vagy tőlünk? Enyém, minden az enyém. Mit volt a veszteségem?

Olyan gyorsan történt, hogy nem is tudom pontosan felidézni, a lábamon álltam, a sátor szétszakítva hevert a földön körülöttem. Edwárd utat tört? Miért?

Hunyorogva néztem a fénybe. Csak egy dolgot láttam, Sethet, pontosan mellettem állt, az arca centikre Edwárdétól. Egy percig behatóan nézett minket. A Nap sugarai szikrázóan verődtek vissza Edwárd bőréről, és csillámlott Seth bundáján.

A végén Edwárd keményen suttozta. „Menj Seth!”

A hatalmas farkas eltűnt az erdő árnyékában.

Csak 2 perc lehetett? Olyan volt, mintha órák teltek volna el. Rosszul voltam a tudattól, hogy valami szörnyű dolog történik a gleccsernél. Kinyitottam a számat, hogy követeljem Edwárdtól vigyen oda, és most azonnal. Szükségük volt rá, és rám is szükség volt. Ha a megmentésükhöz el kell hogy vérezzek, akkor megteszem. Kész vagyok meghalni értük, mint a harmadik feleség. Nem volt ezüst fegyver a kezemben, de megtalálom a módját.

Mielőtt még megszólalhattam volna, úgy éreztem mintha repülnék a levegőben. De Edwárd keze szorosan tartott – csak olyan gyorsan mozogtam, hogy az az érzetem támadt, mintha szállnék.

Szembetaláltam magam a kőszikla arccal. Edwárd velem szemben állt, testtartásából tudtam, hogy mi történik. A megkönnyebbülés kitisztította a fejemet, a gyomrom a lábamhoz zuhant. Félre értettem. Megkönnyebbülés – semmi baj nem történhet a gleccsernél. Rémület – a kritikus helyzet itt volt. Edwárd védekező állásba állt – félig – kezét védőn elé hajította – ekkor rám tört az undorító

felismerés. A szikla mögöttem,akárcsak az ódon házfal Olaszországban,ahol ugyanígy áll közém és a fekete csuhás Volturi katona közé. Valami közeledett felénk.

„Ki?”suttogtam

Szavai vicsorogva hagyták el száját,jóval hangosabban,mint vártam volna. Túl hangosan. Ami azt jelentette,hogy már késő volt ahhoz,hogy meneküljünk.

Csapdában voltunk, és nem számított már,hogy ki hallja.

’Viktória’mondta, a szó,mintha átok lett volna. „Ő, nincs egyedül. Keresztezte az illatomat, miközben követte az újszülötteket,hogy lássa mi történik – nem volt szándékában velük harcolni. Csak arra várt, hogy rám találjon, kitalálva,hogy neked is ott kell lenned,ahol én vagyok. Igaza volt. Neked is igazad volt. Ez végig Viktória volt.”

Elég közelvolt hozzá, hogy hallhassa a gondolatait. Újabb megkönnyebbülés cikázott keresztül rajtam. Ha a Voltirek lettek volna, mind meghaltunk volna. De így, hogy Viktória volt az, nem mindenkire fenyegető a veszély. Edwárd túlélhette ezt. Jó harcos volt,pont olyan jó, mint Jasper. Ha nem jönnek vele sokan, ki tudja magát verekedni innen vissza a családjához. Edwárd gyorsabb volt bárki másnál. Meg fogja tudni csinálni.

Boldog voltam,hogy Sethet elküldte. Rajta kívül nem volt segítségünk. Viktória remekül időzített. De a lényeg,hogy Seth biztonságban volt, nem az ezüstös sarkast láttam magam előtt, ahogyan rá gondoltam, hanem az épp csak 15 éves nyakigláb fiút.

Edwárd teste elmozdult – épp csak alig, de jelezte merre kell nézmem. Kémleltem az erdő árnyait. Pont olyan volt , mint egy rémálmom, ami el akart kapni.

Két vámpír éles körvonalai látszódtak a táborunk mellett, ahogy figyelő tekintetük minden apró részletet észrevesz. Testük fényes gyémántként ragyogott a fényben.

Nem tudtam levenni a szemem a szőke fiúról, - igen csak egy fiú volt, magas és

izmos, talán annyi idős lehetett, mint én, amikor átalakult. A szeme – olyan élénk vörös, amit még sosem láttam azelőtt – nem talált engem. Ő volt legközelebb Edwárdhoz, a legközelebbi veszély, nem tudtam ránézni. Mivel tőle pár méterre, kicsit hátrébb Viktória engem nézett.

Narancsos haja világosabb volt, mint ahogy emlékeztem rá, mintha lángolt volna. Szélcsend volt, arca olyan tüzes volt, mintha még mindig élő ember lenne. Fekete szemei szomjasak voltak. Nem mosolygott, ahogy a rémálmaimban – ajkai keskeny vonallá szűkültek. Teste olyan volt, mintha csak egy nőstény tigrisé lenne, amint ugrásra készen várakozik. Vad tekintete ide oda ugrált Edwárd és köztem, de nem vesztette őt szem elől több, mint fél percig. Nem tudott az arcomba nézni, úgy ahogy én tettem. Feszültsége szinte tapintható volt a levegőben. Éreztem a vágyát. Mintha csak a képes lettem volna olvasni a fejében, tudtam mire gondol. Annyira közel volt ahhoz, amit akart – a lényeg, ami több, mint egy éve hajtotta, most bekövetkezhet. A halálom. A terve nyilvánvalóan gyakorlati volt. A nagydarab szőke fiú Edárdra támad. Amint Edwárd eléggé megőrül, Viktória végez velem. Gyors lesz – nincs ideje játszózni – de mélyreható lesz. Valami nagyon mélyről jövő. Valami amit nem lehet meggyógyítani. Le akarja állítani a szívemet. Kiszakítva azt mellkasomból. Vagy valami ilyesmi. A szívem dühösen vert, hangosan, mintha mutatni akarná a célpontot neki. Valahonnan az erdő mélyéről egy farkas üvöltés hangzott fel. Mivel Seth nem volt már itt, nem volt ok foglalkozni evvel. Aszőke fiú szeme sarkából nézett Viktóriára, várva a parancsot. Fiatal volt, több szempontból is. Valahogy úgy éreztem, hogy nem lehet régóta vámpír. Erős volt, de ostoba. Edwárd tudni fogja, hogyan győzze le. Biztos túl éli. Viktória állával Edwárd felé bökött, így jelezve a fiúnak a dolgát. „Riley.” Mondta puha, védekező hangon.

A szőke fiú véraláfutásos szeme kitágult az izgalomtól.

„Hazudik neked, Riley,” mondta neki Edwárd. „Hallgass rám. Hazudott neked, pont úgy, mint a többieknek, akik meghalnak a gleccsernél. Tudod, hogy hazudott nekik, rólad is hazudott nekik, hogy valaha is segíteni fog nekik. Ennyire nehéz elhinni, hogy neked is hazudott?”

Nyugodt arcán zavartság futott át. Edwárd kicsit megemelkedett, nyugodtan kiegyenlítve a magasságot.

„Nem szeret téged, Riley.” Edwárd lágy hangja szinte hipnotizált. „Sosem fog. Egy James nevű személyt szeret, te csak egy eszköz vagy a számára.”

Ahogy kimondta James nevét, Viktória vicsorogva húzta fel száját. Rámbámult. Riley összezavartan nézett vissza rá.

„Riley?” kérdezte Edwárd

Riley automatikusan Edwárdra nézett.

„Tudja, hogy meg foglak ölni, Riley. Szeretné, hogy meghaljál, hogy aztán már senkitől ne kelljen tartania. Igen – érted már, ugye? Láttad a szemében az idegenkedést, hogy valami nincs rendben az ígéretével. Igazad volt. Sosem akart téged. Minden csók, minden érintés hazugság volt.”

Edwárd a fiú felé lépett, néhány lépésre távolodva tőlem. Viktória csak a köztünk keletkező résre figyelt. Meghozta a döntését, én leszek a második, akit megöl – csak a megfelelő pillanatra várt.

Ez idő alatt Riley őrlődött magával.

„Nem kell, hogy meghalj,” ígérte Edwárd, szemét a fiúéba függesztve. „Van út, hogy túlélj ezt, azt az utat, amit ő mutatott neked. Nem minden a hazugság és a vér, Riley. Elsétálhatsz most azonnal. Nem kell, hogy meghalj az ő hazugsága miatt.”

Edwárd még közelebb helyezkedett, most még nagyobb rés tátongott közöttünk.

Riley túl messze volt, hogy számított volna ebben a percben. Viktória előre dőlt.

„Utolsó esély, Riley,” suttogta Edwárd.

Riley elszánt tekintettel nézett Viktóriára, hogy válaszoljon.

„Ő a hazug, Riley,” mondta Viktória , a számból egy kétségbeesett hang tört elő, a hangját hallva.”Meséltem a képességéről. Tudod,hogy csak téged szeretlek.”

Hangja, nem volt erős, vad, mint amit az arca sugallt. Lágú és magas volt – gyerekes, szoprán csengésű. Ez a hang megőrijtette a szőke fiút, felfújta akár egy rózsaszín rágógumi buborékot. Csillogó fogai nem hagytak kétséget a felől, hogy mit fog tenni. Riley arca megkeményedett. A szemében jele sem maradt kétségnek,sem bármi gondolatnak. Eldöntötte,hogy harcol, Viktóri teste megrázkódott, ujjai begörcbültek,és csak arra várt,hogy Edwárd tegyen még egy lépést. Egyikük sem vicsorgott most.

Egy óriássárgás-barna folt repült keresztül, és terítette le Riley-t a földre.

„Nem!” kiáltott fel hitetlenkedve Viktória gyermeki hangján.

Fél méterrel előttem egy hatalmas farkas ugrott a szőke fiúra. Valami fehér és kemény dologba ütközött a lábam a szikla mellett. Megpróbáltam kikerülni.

Viktória egy pillantást sem vetett a fiúra, akit az előbb szerelméről biztosított.

Szemeivel csak engem figyelt, csalódottan, hatalmas veszéllyel a szemében.

„Nem,” mondta ismét, fogai között szűrve a szavakat, amikor Edwárd elindult, hogy az útjába álljon. Riley ismét talpon volt, szinte sértetlenül, szikáran, alattomosan megrúgta Seth vállát. Hallottam a csont ropogását. Seth felállt,és körözni kezdett. Riley felhúzta a kezeit, ő elveszítette egyik kezét.Csak pár méterrel arrébb, Edwár és Viktória táncoltak. Nem pontosan körbe, Edwárd igyekezett közelebb tartani magához, így teret hagyni köztem és Viktória között. Előre hátra lépkedett, keresve a rést Edwárd védelmén. Tökéletesen lopakodott, teljes figyelemmel. Edwárd csak egy pillanattal előbb mozdult, ahogy ki tudta olvasni Viktória gondolatát. Seth kitört Riley mellől,és valamit magával ragadott és behajította az erdőbe. Riley dühödten üvöltött, de Seth már vissza is ért mellé, Ripley ádázul nézett rá félkarúan.

Viktória úgy ugrált a fák ágain, mintha csak egy torna gyakorlatot mutatna be. Elszakadt, lábait biztonságosan behúzta, miközben szemei felém sóvárogtak, mintha egy mágnes lennék, ami vonzza őt. Láttam ahogyan küzd benne az ölési vágy és a túlélési ösztön. Edwárd is látta ezt.

„Ne, menj, Viktória,” mormogta a korábbi hipnotizáló hangján. „Sosem lesz még egy ilyen esélyed.”

Vicsorgott, sziszegett, de láttam, hogy nem tud otthagyni engem.

„Bármikor elfuthatsz.” dorombolta Edwárd. „Gondold át. Ezt akarod, nem igaz? Ezért volt veled James is. Hasznos ha szereted a halálos játékokat. Egy társ, segítség a menekülésben. Nem kellett volna elhagynia téged – hasznára lett volna az ügyesség, amikor elkaptuk Phonenixben.”

Vicsorgás tépte fel a száját.

„Ez az amit te valaha is jelentettél a számára. Butaság ennyi energiát ölni valakibe, aki az első adandó alkalommal elhagy, hogy a saját kedvére vadásszon. Soha nem jelentettél neki többet, mint kényelmet. Tudnám.”

Edwárd szája megrándult, mintha a halántékára léptek volna.

Egy éles sikollyal Viktória visszatért a fákról, és ismét táncoltak. Épp akkor Riley lefogta Seth öklét és ágyékon rúgta, majd a nyakának esett. Seth megtántorodott, válla rázkódott, mintha nehezére esett volna lerázni a fájdalmat. Kérlek, akartam szólni Rileynek, de az arcom izmai nem engedelmeskedtek, nem tudtam kinyitni a számat, hogy kipréseljem magamból a szavakat. Kérlek, hisz még csak egy gyerek! Miért nem futott el Seth? Most miért nem fut el?

Riley csökkentette a távolságot, és kőszikla felé tolt, mellém Sethet. Viktóriát hirtelen érdekelni kezdte partnere sorsa. Láttam a szemem sarkából, ahogy felméri a távolságot köztem és Riley között. Seth elkapta Riley-t és visszanyomta, mire Viktória felszisszent.

Seth már nem volt puha. Edwárd köré ment, farka súrolta Edwárd hátát, Viktória szemei elkerekedtek.

„Nem ő nem fog engem bántani,” válszolta meg Edwárd Viktória gondolatát. Pillanatnyi figyelmetlenségét kihasználva közelebb ment hozzá.”Mindkettőnk számára ellenség vagy. Hazudtál nekünk.”

Felhúzta fogait, próbált Edwárdra koncentrálni.

„Nézzd meg közelebbről, Viktória,” mormogta, miközben megpróbálta kizökkenteni Viktória figyelmét.”Tényleg annyira kedveli a szörnyeteg Jamest, hogy egész Sibérián át üldözte?”

Szemei dühösen rebbentek, majd ide oda kapkodott Edwárd, Seth és köztem.”Nem ugyanaz?” vicsorgott gyermeki hangján.”Lehetetlen!”

„Semmi sem lehetetlen,” Edwárd hangja lágy volt, és még közelebb lépett.”Fogadd el, amit szeretnél. Sosem érhetsz hozzá.”

Viktória megrázta a fejét, gyorsan, és megpróbálta kicselezni Edwárdot, de ő azonnal meghiúsított a tervét, mielőtt még végiggondolhatta volna. Arcán a feszültség jele voltak láthatóak, majd mint egy nőstény oroszlán meghajlította testét és előre vetette magát.

Viktória nem egy tapasztalatlan újszülött volt. Halálos volt. Látható volt a különbség közte és Ripley között, és tudtam hogy Seth nem éli túl ezzel a vámpírral a küzdelmet.

Edwárd addig ment, míg össze nem kapaszkodtak, olyan volt mint egy oroszlán és tigris harca. A tánc gyorsult. Valahogy hasonló volt, mint Alice és Jesper tánca a réten, csak az nem volt ilyen tökéletesen koreografálva. Éles ropogó hang hallatszott a kőszikla felől, amikor valamelyikük kiesett az ütemből. De olyan gyorsan mozogtak, hogy nem láttam a hibákat...

Riley örült erőszakos balettje alatt szemeit partnerére szegezte. Seth ütése megropogtatta a vámpír egy részét. Riley egy hatalmas ütése a levegőbe emelte

Sethet. Seth teste a kősziklának csapódott a fejem felett a szikla recsegett, mintha megrázták volna az egészet. Hallottam ahogy levegőt vesz, majd néhány méterrel távolabb tőlem leugrik a szikla tetejéről.

Halk nyöszörgésszűrődött Seth fogaim közül.

Éles szürke kőszilánkok hullottak a fejem mellett a bőrömrre. Egy darabot reflexszerűen elkaptam a jobb kezemmel. Az ujjaim végigsimították az éles követ, nem volt esély a harcra, a testem – nem a következményeken – a harcért kiáltott. Az adrenalin végigszáguldott testemen. Tudtam hogy a tenyerem a kötés alatt ott a vágás. Tudtam, hogy a kezem tiltakozik, tudtam, de nem éreztem félelmet.

Riley mögött, csak azt láttam, a sodró vörös csíkot hagy maga után Viktória haja és mellette a halvány fehér foltot. Könnyezve készültem megtenni azt, amivel biztos lehettem abban, hogy a táncba ő nem fog belehalni.

De melyik?

Riley rám nézett, vörös szemei úgy ragyogtak, mint a drágakő. Fogai Seth bundájába mélyedtek, Kinyitotta a száját, hogy fogait mélyen Seth nyakába fúrja. A második adrenalin löket, szinte sokként futott végig a testemen, hirtelen nagyon tisztán láttam. Mind a két harc nagyon szoros. Seth annyira elesett volt, és fogalmam sem volt róla, hogy Edwárd győzni fog-e vagy sem. Segítségre van szükségük. Ami élt ad.

Szorosan tartottam a követ, és a patent szétnyílt.

Elég erős voltam? Elég bátor voltam? Milyen erősen tudom a testemet a kőnek nyomni? Elég lesz ennyi idő, hogy Seth meggyógyítsa kicsavarodott lábait? Meg tud gyógyulni olyan gyorsan, hogy értelme legyen az áldozatomnak?

Feltúrtem vastag pulóverem szabadon hagyva csupasz bőrömet ott, ahol még látszott az előző születésnapomon szerzett vágás nyoma. A vérem most éjjel elég

lesz ahhoz, hogy egy pillanatra megfagyasszon minden vámpírt, ami kizökkenti majd őket. Imádkoztam, hogy beváljon a tervem. Vettem egy utolsó mély levegőt. Viktória örült zihálásomat hallva. Szemei egy pillanatra megkerestek engem. Kíváncsi düh villant szemében.

Nem tudom pontosan, hogy honnan hallottam a halk hangot, visszaverte a szikla, és fejemben zúgott. A saját szívdobogásom is elég lett volna hozzá. De az utolsó pillanatban, amikor Viktóriára néztem, azt hittem egy ismerős morgást hallok. A következő percben a tánc erőszakosan megszakadt. Olyan gyorsan történt, hogy nem is tudtam felfogni a történéseket. Megpróbáltam felfogni a fejemben a dolgokat.

Viktória egy hatalmas fának repült, majd mintha eltört volna zuhant a földre. Ezzel egy időben Edward – hihetetlen sebességgel – elkapta hátulról a meglepett Riley karját. Mintha Edward a lábát megtámasztva felemelte Rileyt. A kis táborhely megtelt Ripley egetrázó sikolyával. Ezzel egy időben, Seth talpra ugrott, eltakarva a kilátást.

De még láttam Viktóriát. Bár elég nyomoréknak tűnt – mintha nem tudna többé kiegyenesedni – láttam a mosolyt, mint álmomban, vad arcán.

Aztán kitekeredett és felugrott.

Valami kicsi és fehér szállt keresztül a levegőben. Mintha robbanás lett volna, és Viktória megint egy másik fához csapódott, ami ettől kettétört. Lábaikra érkezett, de Edward már ott volt a helyén. A szívem megnyugodott, amikor láttam hogy nincs semmi baja. Viktória félrerúgott valamit – ami nem messze tőlem ért földet, és rájöttem, hogy mi az.

A gyomrom felfordult.

Az ujjak még mindig egy fücsomót szorongattak, Riley maga után húzta a kezét. Seth morogva indult felé, de Riley visszavonult. Fájdalmas szemmel nézett a félelmetes farkasra. Fél karját védekezően emelte maga elé. Seth nekiment, a

vámpír félelmetesen sikított. Láttam, ahogy Seth belemélyeszi fogait Riley vállába, és marcangolja, mígnem egy fémes reccsenéssel, a másik kezét leszakította. Seth rázta a kezét és befutott vele az erdőbe. Riley gyötrelmesen sikított. „Viktoria!”

Viktória nem reagált rá. Csak a partnerére koncentrált. Seth, mint egy rongylabdát kapta fel a sikítózó Riley-t és beszaladt vele az erdőbe. Mikor teljesen eltűntek Viktória megállapította, hogy egyedül maradt. Távolodni kezdett Edwárdtól és szemében csalódottság égett. „Ne.” dúdolta Edwárd csábítóan. „Csak még egy kicsit maradjál.”

Viktória akár egy nyíl szállt el, de Edwárd olyan volt akár egy puszkagolyó. Elkapta védtelen hátát, és az éles fáknak nyomta, egyetlen lépéssel vége lett a táncnak. Edwárd szája a nyakára tapadt, mintha csak cirógatná. A Seth hangja minden mást elnyomott. Kierőszakolt egy csókot. Majd a vörös lángtenger testetlenül lehullott és elgurult a fák között.

25. TÜKÖR

ERŐLTETTEM A SZEMEIM – AMIK A SOKKTÓL TÁGRA NYÍLTAK, hogy mozogjanak, annyira... hogy ne lássam túlságosan jól az ovális dolgot, ami a tüzes hajkoronába volt bugyolálva. Edward újra mozgott. Fürgén és rideg kifejezéssel, feldarabolta a lefejezett tetemet.

Nem tudtam közelebb menni – a lábfejeim nem engedelmeskedtek, mintha megkövültem volna. De addig is alaposan megfigyeltem minden mozdulatát, hogy lássam nem sérült-e meg. A szívem visszatért a normális tempójú dobogásához, amikor nem találtam erre utaló jelet. Ruganyos és kecses volt, mint mindig. Nem láttam sérülést a ruháján sem.

Nem nézett rám – oda, ahol lefagyva álltam a rémülettől – mialatt ő egy halomba hordta és dobálta a még reszkető végtagokat, és száraz fenyőágakkal borította be őket. Döböntem bámultam, ahogy elindult Seth után az erdőbe. Mielőtt még felocsúdtam volna mindketten megjelentek, Edward karjaiban Riley darabjaival. Seth egy terjedelmes csonkot – a törzset – szállította a szájában. Ezeket is hozzáadták a halomhoz, és Edward a zsebéből előhúzott egy ezüst színű, téglalap alakú gázöngyújtót. A gyújtót száraz gyújtós ágakhoz tartotta. Egyszer csak fellángolt a tűz, hosszú nyelve a narancs tűznek gyorsan keresztülfutott a halotti máglyán.

„Itt van minden darab,” – mondta Edward Sethnek.

Együtt, a vámpír és a vérfarkas a táborhelyünkön, néha dobáltak még néhány apró fehér kavicsot a lángoló tűzbe. Seth mindent a fogaival oldott meg. Agyam még nem igazán akart dolgozni, nem tudtam megérteni, hogy miért nem változik vissza, hogy legyenek kezei. Edward a szeméit a dolgán tartotta. És akkor befejezték, és a dühöngő tűz egy bíbor színű oszlopban tört az ég felé. A vastag füst lassan csavarodott felfelé, szilárdabb volt, mint kellene, a forróság felerősítette a szagokat, és ez a szag, émelyítő volt. Nehéz volt elviselni, túl erős. Seth egy vihogáshoz hasonló hangot hallatott, mélyen a mellkasából jött. Egy mosoly lebegett keresztül Edward feszült arcán. Edward kinyújtotta a karját, és ökölbe szorította a kezét. Seth vigyorgott, amitől kilátszottak borotvaéles fogai, és orrát Edward kezéhez nyomta. „Szép csapatmunka” – morajlott Edward. Seth egy nevető hangot hallatott.

Azután Edward vett egy mély lélegzetet, és lassan felém fordította az arcát. Nem értettem a kifejezését. A szemei olyan óvatosak voltak, mintha további ellenségre számítana – több volt, mint óvatos, inkább félelem tükröződött benne. Még akkor sem nézett ekkora félelemmel, amikor Victoria és Riley... a szemei ebben a kifejezésben megakadtak, elkábultak és hasztalanok voltak, mint a testem. Zavartan meredtem rá.

„Bella, nagyon szépen kérlek, dobd el azt a követ, nehogy megsebezsd magad.”
Teljesen elfeledkeztem az éles kavicsról, amit olyan erősen szorítottam. Szinte hallottam, ahogy az eltört ujjam felháborodva kiabál a fájdalomtól. Vajon újra eltört? Ha igen, akkor Carlisle ezúttal biztosan begipszeli. Edward még mindig felemelt kezekkel állt tőlem úgy egy méterre. Az arca ijedtséget tükrözött. Néhány másodpercig azon gondolkoztam, hogy hogyan is kell mozgatni az ujjaimat. Miután rájöttem, a követ kiejtettem a tenyeremből, de a kezem mozdulatlan maradt. Edward kissé megnyugodott, de még nem mert hozzám közeledni.

”Bella, nincs okod a félelemre, - mondta - már biztonságban vagy. Nem bántalak.”
Ezt a furcsa ígéretet hallva, úgy meredtem rá, mint egy bolond. Nem értettem, hogy ezt miért mondja.

”Bella, minden rendben lesz. Tudom, hogy meg vagy ijedve, de mindennek vége. Most már senki se bánthat. Hozzád se érek. Nem bántalak.”- ismételte.

Meglepve pislogtam, s rájöttem, hogy újra tudok beszélni.

„Miért ismétелgeted ezt folyton?” – bizonytalanul tettem egy lépést felé. Edward hátrált.

„Mi történt?” – suttogtam. „Miről beszélsz?”

„Te...nem félsz...tőlem?”

„Félek? Tőled? Miért?”

Még egyet léptem, de rögtön megbotlottam valamiben, talán a saját lábamban.

Edward elkapott, s én a mellkasába fűrődva sírtam.

„Bella, Bella, bocsáss meg nekem. Mindennek vége.”

„Én rendben vagyok. Teljesen. Én csak...sokkot kaptam. Kérlek, várj...egy percet.”

Éreztem, ahogy karjai lassan a csípőm köré fonódnak.

„Úgy sajnálom.” – suttogta újra és újra.

Edwardba kapaszkodtam. Még nem kaptam rendesen levegőt. Aztán elkezdtem őt csókolgatni...a mellkasát, a vállát, a nyakát, mindent, amit csak elértem. Az agyműködésem lassan megint a régi lett.

„Veled minden rendben?” – kérdeztem két csók között – „Nem sérültél meg?”

„Teljesen jól vagyok.” – ígérte, az arcát a hajamba temette.

„Seth?”

Edward kuncogott. „Több, mint remekül. Valójában nagyon büszke magára.”

„A többiek? Alice, Esme? A vérfarkasok?”

„Odaát is mindenki jól van. Ez épp olyan simán ment, ahogy ígértem. Itt rosszabb volt a helyzet.”

Hagytam, hogy a szavai átjárják a gondolataimat, hagytam, hogy szétterjedjen bennem. A családom és a barátaim jól vannak, biztonságban. Victoria többé nem fenyeget engem. Halott. Minden a legnagyobb rendben.

De nem tudtam teljesen átérezni a jó hírt, mert még mindig elég zavaros volt a fejem.

„Mond csak miért,” – kérdeztem – „miért hitted, hogy félek tőled?”

„Sajnálom” – mondta, mentegetőzött újra – fogalmam sem volt, hogy miért. „Úgy sajnálom. Nem akartam, hogy lásd, nem kellett volna látnod, hogy tudok szörnyeteg lenni.”

Ezen elgondolkodtam egy percre, ahogy hezitált, amikor megközelített, kezei a levegőben. Azt hitte, hogy elszaladok, ha túl gyorsan jön felém...

„Komolyan?” – kérdeztem végül. „Te...azt? Azt gondoltad, hogy megrémítetted engem?” – prüszköltem és prüszköltem újra. A hangom összetört a reszketéstől. A hangom elég rögtönzött volt.

A kezét az állam alá csúsztatta és felbillentette, hogy lássa az arcomat.

„Bella, én éppen”, - tétovázott a szavait mintha kikényszerítette volna – „épp az előbb fejeztem le és daraboltam fel egy érző teremtményt, tőled nem egészen 20 yardra. Ez nem zavar téged?” – rosszalva a reakciómat.

Vállat vontam. Vállat vontam túl egyszerűen. Nagyon fásultan. „Nem igazán. Csak attól féltem, hogy te vagy Seth megsérültök. Segíteni akartam, de én csak ennyit tudtam....”

Hirtelen rémült arckifejezésétől a hangom elhalványult.

„Igen” – mondta, hangszíne zavaros. „A te kis kunsztod a szikladarabbal. Tudod, hogy kis híján a szívrohamot hoztad rám? Nem tudom, hogy gondoltad.”

Dühös pillantást lövellt rám, miközben válaszolt.

„Én segíteni akartam...Seth megsérült...”

„Seth csak eljátszotta, hogy megsérült, Bella. Ez csak egy trükk. És akkor te...!” – rázta a fejét, képtelen volt befejezni. „Seth nem látta, hogy mit akartál, így közbe kellett lépnem. Seth egy kicsit elégedetlen is, hogy nem tudta puszta kézzel egyedül elintézni.”

„Seth....eljátszotta?” – Edward komolyan bólintott.

„Oh”

Mindketten Sethre néztünk, aki szorgalmasan igyekezett nem felénk nézni, hanem a lángokat figyelni. Önelégültség sugárzott minden porcikájából.

„Szóval, nem tudtam” – mondtam, sajnálom. „és egyébként nem könnyű az egyetlen gyámoltalan személynek lenni. Legközelebb már én is vámpír leszek! Nem akarok többet a kispadról figyelni.”

Egy tucat érzelem söpört végig a szemében, mielőtt megszólalt volna.

„Legközelebb? Szerinted hamarosan megint háború lesz?”

„Az én szerencsémrel? Ki tudja?”

Összeráncolta a szemöldökét, de tudtam, hogy boldog volt, hogy vége van – láttam az enyhülés fényét mindkét szemében. Felülkerekedett rajta.

„Mi...az?”

„Tudom. Valamit nem mondtál el - ?” – hátráltam, pontosan emlékszem, hogy az előbb – rákérdezzek Jacobra? A szívem hirtelen fájdalmas dobogásba kezdett.

Nehéz elhinni, majdnem lehetetlen, de a mai napig elég katonásan viselkedtem.

„Valami bonyodalom? És Alice, fel kellett borítani a tervet Sammel. Azt mondta be kell fejezni valamit. Mit akart lezárni?”

Edward szeme Sethre pillantott, és gyorsan pillantást cseréltek.

„Szóval,” – kérdeztem.

„Tényleg semmi,” – mondta gyorsan Edward. „de mennünk kell...”

Indult és próbált magával húzni, de én megmerevedtem, hogy ne tudjon elhúzni.

„Tényleg semmi” – Edward a kezei közé vette az arcomat. „Csak egy pár percünk van, ne félj, rendben? Elmondanám neked, ha félned kellene. Bízz bennem, kérlek!” – bólintottam, bár ez nehéz volt ilyen rémülten – mennyi félelmet tudok még elviselni. „Nincs okod félni. Érted?”

Összezárta a száját egy pillanatra, míg átgondolta, hogy mit mondjon. És akkor hirtelen Sethre pillantott, mintha a farkas mondott volna neki valamit.

„Mit csinált?” – kérdezte Edward.

Seth kínlódott, egy türelmetlen, nehézkes hangot hallatott. Ráadásul a nyakát egyre jobban az ég felé meresztette. Aztán minden halotti csendbe burkolózott egy végtelen pillanatig. És akkor Edward felnyögött.

„Ne” – és a kezeit kitérte, mintha meg akarna valamit markolni, de nem láttam mit.

„Nem lehet - !”

Egy görcs futott végig Seth testén, és egy üvöltést hallatott, óriási lelki fájdalommal, a tüdőjéből szakadt ki. Edward pontosan ugyanabban a pillanatban térdre hullott, a két kezét a fejéhez kapta, a szemébe hatalmas fájdalom szökött. Sikítottam a rémülettől, és mellé térdeltem. Tehetetlenül megpróbáltam a kezeit elhúzni az arcából, tenyerem nyirkos és izzadt volt, csúszott a márvány bőrén.

„Edward, Edward!” – rám nézett, nyilvánvaló erőfeszítéssel, félrerántotta a fogait.

„Minden rendben. Mehetünk. Ez – „ – félre nézett, és újra összerezett.

„Mi történt?” – kiáltottam, amikor Seth megint üvöltött kínjában.

„Minden rendben. Induljunk.” – Edward zihálta. „Sam – segít nekik – „

És rögtön rájöttem, amikor kimondta Sam nevét, hogy ő Sethel beszélt. Nem

valami láthatatlan erő támadta meg őket. Ez alkalommal a baj nem itt volt. A

csapattal történt valami. Az összes adrenalin keresztülfutott rajtam, a testem

elernyedte. Teljesen petyhüdt lettem, Edward elkapott mielőtt a sziklára zuhantam

volna. Felugrott a lábaira, a karjaiban tartott.

„Seth!” – kiáltott Edward.

Seth meghajolt, még mindig nagy lelki fájdalmai voltak, mintha az erdőbe akarna indulni.

„Ne!” – parancsolt rá Edward. „Menj egyenesen haza. Most. Amilyen gyorsan csak tudsz!”

Seth nyöszörgött, és rázta a fejét.

„Seth. Bízz bennem.”

A hatalmas farkas Edward szemeibe bámult egy hosszú pillanatig, aggodalmas szemekkel, és akkor felegyenesedett és a fák közé repült, eltűnt, mint egy szellem.

Edward szorosan a mellkasához szorított, és akkor mi is suhantunk az árnyékos erdőn keresztül, de egy másik úton, mint a farkas.

„Edward.” – próbáltam kierőszakolni a szavakat összehúzott torkomon keresztül.

„Mi történt Edward? Mi történt Sammel? Hová megyünk? Mi történt?”

„A többiekhez vissza” – mondta nekem halkan. „Tudtuk, hogy valószínűleg ez fog történni. Korábban, reggel, Alice látta, és elküldte Samet és Sethet. A Volturi eldöntötte, hogy közbenjár.”

A Volturi. Igen. De úgy éreztem, hogy a hangja teljesen érzéketlen, nem értettem miért színlel. A fák csak úgy suhantak mellettünk. Nagyon gyorsan futott, szinte semmit sem tudtam érzékelni.

„Semmi pánik. Nem miattunk jönnek. Ez teljesen normális olyan esetben, amikor egy őr rendbontást érzékel. Semmi komoly, csak a munkájukat végzik. Persze, úgy gondoljuk, hogy nagyon óvatosan időzítették az érkezésüket. Azt hiszem, senki sem gyászolná Olaszországban, ha a Cullen család száma megfogyatkozott volna.”

A szavakat a fogain keresztül szűrte, kemény volt és sivár.

„Biztosak voltunk benne, hogy ez előfordulhat.”

„És miért megyünk vissza?” – suttogtam. Tudom ezt kezelni? A képe a folyékony fekete díszruhának a szemembe szökött, de nem akartam látni. Közel voltam az összeomláshoz.

„ez része az indoknak. Leginkább, az a legbiztonságosabb, ha együtt vagyunk. Nekik nincs okuk molesztálni minket, de... Jane velük van. Ha belegondolok, hogy egyedül vagyunk valahol, messze a többiektől, lehet, hogy ez kísértés lenne neki. Mint Victoria, Jane elkezd találgatni, hogy biztos Veled vagyok. Demetri is vele van. Könnyen meg tud találni, ha Jane megkéri rá.”

Nem akarok erre a névre gondolni. Nem akartam gondolni a kápráztató, gyermeki arcára, ami a fejemben él. Egy különös hang jött ki a torkomon.

„Shh, Bella, shh. Nem lesz semmi baj. Alice gondoskodik róla, hogy.”

„Alice látta? De...akkor hol vannak a farkasok? Hol a csapat?”

„A csapat?”

„Gyorsan el kell tűnniük. A Volturi nem kötött fegyverszünetet a vérfarkasokkal.” Hallottam, hogy egyre sebesebben lélegzem, de nem tudtam kontrollálni. Zihálni kezdtem.

„Esküszöm, hogy rendben lesznek”, ígérte Edward. „A Volturi nem fogja felismerni az illatukat – nem tudják, hogy farkasok vannak itt, nem ismerik őket. A csapat jól lesz.”

Nem tudtam feldolgozni a magyarázatát. Koncentrálsom feltépett egy másik félelmet. Mielőtt azt mondta, hogy induljunk... Seht nagy lelki fájdalma... Edward elkerülte az első kérdésem, csak a Volturit magyarázza....

Nagyon közel voltam az arcához – éppen belekapaszkodtam az ujjhegyeimmal. A fák csak úgy suhantak mellettünk a homályban, hallottam a vízcsobogást.

„Mi történt?” – suttogtam újra. „Mielőtt? Amikor Seth összeroppant? Amikor megsérültél?” – Edward tétovázott.

„Edward. Mondd el nekem!”

„Az egész területen.” – suttogta. Alig hallottam, a szél sebessége miatt. „A farkasok nem számolták, hogy az ő felükön... azt hitték az összes. Persze Alice nem láthatta...”

„Mi történt?”

„Egy újszülött elrejtőzött... Leah megtalálta – de ő ostoba volt, pimasz és bizonyítani akart valamit. Megpróbálta egyedül elfogni...”

„Leah” – ismételtem, túlságosan gyengén, elárasztott a döbbenet. „Jól van?”

„Leah nem sérült meg” – motyogta Edward. Bámultam egy hosszú másodpercig.

„Sam – segített neki - „, zihálta Edward. Nem értem.

„Már majdnem ott vagyunk” – mondta Edward, és felnézett az ég felé.

Önműködően követtem a szememmel. Egy sötét bíbor felhőt láttam a fák felett. Egy felhő? De ez nem normális ilyen napos időben...nem, nem felhő – felismertem a vastag oszlopát a füstnek, olyan mit a táborhelyünkön.

„Edward,” – mondtam alig hallhatóan. „Edward valakinek baja esett.”

Hallottam Seth kínlódását és láttam Edward arcán a fájdalmat.

„Igen” – suttogta.

„Kinek?” – kérdeztem, de már tudtam a választ. Persze, hogy tudtam, persze. A fák lelassultak körülöttünk, ahogy a célállomásra értünk. Edward sokáig nem válaszolt.

„Jacobnak” – mondta ki végül.

Hihetetlen, de sikerült bólintanom.

„Persze...”-suttogtam.

Zuhantam, zuhantam a semmibe, s próbáltam kapaszkodni a szélébe. A világ körülöttem feketébe öltözött.

Először jéghideg kezek érintésére lettem figyelmes. Több, mint két kézre. A kezek fogtak engem, egy tenyér pedig az arcomon pihent. Ujjak simogatták a homlokomat, s a tarkómat is szorították. Aztán megismertem a hangokat. Először csak lágy morgásnak tűntek, aztán egyre pontosabban hallottam. Mintha valaki a rádiót hangolta volna.

„Carlisle – öt perc” – Edward hangja türelmetlen volt.

„Akkor jön vissza, amikor kész lesz, Edward” – Carlisle hangja mindig nyugodt és biztos.

„Sok dologgal foglalkozott ma. Hagyta megvédeni magát.”

De nézetem szerint nem védett. Törbe estem az ismeretlenben, az eszméletlenség felé – a fájdalom és a sötétség felé. Éreztem, ahogy elválok a testemtől. Mintha egy kalitkában lettem volna, már nem tudtam irányítani a fejemet. Nem tudtam fókuszálni. Nem tudtam gondolkodni. Túl erős volt a lelki fájdalom.

Nem volt menekülés. Jacob. Jacob. Nem, nem, nem, nem, nem...

„Alice, mennyi időnk van?” – követelte Edward, hangja még feszült, Carlisle megnyugtató szavai nem segítettek. Alice hangja élénk volt. „Még öt perc. És Bella ki fogja nyitni a szemét, úgy 37 másodperc múlva.. Biztos vagyok benne, hogy hall bennünket.”

„Bella, drágám?” – Esme puha, kellemes hangja. „Hallasz engem? Biztonságban vagy, kedvesem.”

Igen, biztonságban voltam. De fontos ez most?

Akkor hűvös száj ért a fülemhez, és Edward beszélt hozzám, hogy kikerüljek a saját gyötrő kis kalitkámból.

„Életben van Bella. Jacob Black meg fog gyógyulni. Rendben lesz.”

A fájdalom és a félelem hosszú idő után elhagyta a testem. A szemeim kinyíltak.

„Oh, Bella,” – Edward kicsit nyugodtabban sóhajtott, és lehajtotta a fejét.

„Edward” – suttogtam.

„Igen. Itt vagyok.”

Kinyitottam a szemem és meleg arany szemeibe bámultam.

„Jacob, rendben van?”

„Igen” – ígérte.

Óvatos néztem a szemeibe, néhány jelét kerestem, hogy igazat mond –e és így volt.

„Én magam vizsgáltam meg.”- mondta Carlisle. A fejem felé fordítottam a tekintetét kerestem, csak néhány lábnyira volt. Carlisle kifejezése komoly és biztató egyidejűleg. Nem lehetett kétségbe vonni. „Nincs életveszélyben. Hihetetlen módon meg fog gyógyulni, noha a sérülései eléggé kiterjedtek és néhány napba fog telni míg vissza tudja nyerni az emberi alakját. Jobban tudok majd segíteni, ha újra ember lesz. Sam azt mondta, hogy most nehéz lesz visszaváltoznia. Addig ő könnyebben tudja kezelni.”

Carlisle mosolyog. „Nem vagyok állatorvos.”

„Mi történt vele?” – suttogtam. „Mennyire súlyos a sérülés?”

Carlisle arca megint komoly. „Másik farkas volt bajban – „

„Leah” – ziháltam.

„Igen. Ő félreeső helyen volt, de nem volt ideje megvédeni magát. Az újszülött karjai körülölelték. És összetörte a teste jobb oldalát.” – hátráltam.

„Sam és Paul idejében odaért. Már jobban volt, amikor vissza vitték La Pushba.”

„rendbe fog jönni?” – kérdeztem.

„Igen, Bella. Nem szenvedett tartós károkat.” – Vettem egy mély lélegzetet.

„Három perc” – Alice mondta nyugodtan.

Megpróbáltam a lábamra állni. Edward megértette, hogy mit szeretnék és segített nekem felállni. Körülnéztem, hogy mi a helyzet.

A Cullenek egy laza félkörben álltak az örömtűz körül. Minden láng vastagon látható volt, bíbor fekete füst, mint valami betegség lebegett a fényes fűvön. Jasper nagyon közel állt az árnyékhoz, árnyékban annyira, hogy... bőre nem csillogott, mint a gyémánt, ahogy a többieknek. Hátat fordított nekem, válla feszült, karjait némiképp kitérte. Valami volt még az árnyékban. Valami fölé hajolt óvatosan... Túlságosan zsibbadt voltam hozzá, hogy egy enyhe megdöbbenésnél többet mutassak, mikor rájöttem mi volt az. Nyolc vámpír volt körülöttem.

A lány egy kicsi labdába csavarodott a láng mellett, karjaival a lábszárát ölelte.

Nagyon fiatal volt. Fiatalabb, mint én – talán tizenöt, sötét hajú és vékony.

Szemeivel rám fókuszált, és a szivárványhártyája megdöbbenő volt, ragyogó vörös. Sokkal világosabb, mint Rileyé, majdnem izzó. Vadul zihált, és kínlódott. Edward látta a megzavart kifejezésemet.

„Megadta magát,” – mondta nyugodtan. „Soha nem látott még ilyet. Carlisle megfontolta a felajánlást. Jasper nem ért egyet.”

Nem tudtam levenni a szemem a tűz mellől. Jasper sérült bal alkarját dörzsölte.

„Jasper jól van?” – suttogtam.

„Jól van, csak megszúrta a méreg.”

„Meggymarta?” – kérdeztem rémültem.

„Mindenne oda akart figyelni. Meg akart győződni róla, hogy Alice tényleg jól van.”

Edward rázta a fejét. „Alicenek nincs szüksége segítségre.”

Alice fintorgott felé igaz szeretettel. „Oltalmazó butusom.”

A fiatal lány hirtelen visszaugrott, mint egy állat és éles hangon jajgatott. Jasper morgott és megint fölé hajolt, ujjait a földre vágta és feje előre hátra mozgott. Jasper tett felé egy lépést, és még jobban fölé hajolt. Edward kicsit elfordult, annyira mozgott el, hogy... pontosan közém és a lány közé álljon. Kikukucsáltam Edward karjai felett, és láttam a lányt és Jaspert. Carlisle azonnal Jasper mellett volt. Megfékezte a fia karjait.

„Észnél tudsz lenni, újszülött?” – kérdezte Carlisle, nyugodtabban, mint valaha.

„Nem akarunk megölni, de meg fogunk, ha nem tudsz viselkedni.”

„Hogyan állod meg?” – a lány magas tiszta hangon nyögte. „Nem kívánod őt?”

Fényes karmazsinvörös szivárványhártyájával Edwardra fókuszált, és felette engem nézett, és a körmeit újra a kemény földre meresztette.

„Meg kell állnod.” – mondta Carlisle komolyan. „Meg kell tanulnod kontrollálni magad. Ez lehetséges, és ez az egyetlen esélyed, hogy életben maradj.”

A lány lefeküdt a földre a kezeit a feje köré tette és nyugodtan zihált.

„Nem kellene messzebb mennünk?” – suttogtam Edward karja fölött. A lány megrángatta a száját a fogairól, amikor meghallotta a hangomat, kifejezése gyötrelmes volt.

„Itt maradunk” – morajlotta Edward. „Ők most észak felé meredtek.”

A szívem mintha versenyt futott volna, olyan hevesen dobogott és arra figyeltem, amerre ők, de csak a füstöt láttam. A sikertelen keresés után, újra visszanéztem a fiatal vámpírra és elfogott a szájalom. Ő még mindig engem figyel, a szeme félig dühös. Találkozott a tekintetünk egy hosszú pillanatig. Állig érő sötét haja az arca körül, ami alabástrom sápadt. Kemény volt elgondolni, hogy tulajdonságai gyönyörűek, leszámítva az örült szomjúságot. Véraláfutásos szemei dominánsak voltak – elfordultam a keménységétől. Gonoszul bámul engem, borzong és vonaglik minden második pillanatban.

Aztán megint bámultam őt, hipnotizál, csodálkoztam, mintha saját magamat látnám, egy tükre a jövőmnek.

Akkor Carlisle és Jasper felénk indultak. Emmett, Rosalie és Esme is hozzánk futott, körülöleltek, ahol Edwarddal és Aliceszal álltunk. Előttünk összezárultak, ahogy Edward mondta, velem a központban, védekező helyzetben.

Elszakítottam figyelmemet a lányról, és a közelgő szörnyeteget kerestem. Még semmit sem láttam. Edwardra pillantottam, szemeivel egyenesen előre fókuszált. Próbáltam követni a tekintetét, de csak a füstöt láttam – sűrű, olajos füst hullott a földre, lassan szállt fel, hullámozott a fűvön át. A nagy hullámnál, középen valami sötét volt.

„Hmm”, hallottam egy morajt a ködből. És azonnal felismertem.

„Isten hozott Jane” – Edward hangja hidegen udvarias volt.

A sötét árny közelebb jött, elválasztva magát a homályból, megszilárdulva.

Tudtam, hogy Jane jön elől – sötét köpönyegben, majdnem fekete, és nagyon karcsú. Tudtam, hogy ezek Jane angyali tulajdonságai a csuklya árnyékában.

A négy szürke köpönyeges alak mögötte, valahogy szintén ismerős volt. Biztos voltam benne, hogy a legnagyobbat ismerem, és amíg bámultam, a gyanúm beigazolódott, Felix nézett fel. Kapucnija lecsúszott, éppen annyira, hogy...láttam ahogy rám kacsintott és mosolyog. Edward még közelebb jött az oldalamhoz, szorosan ellenőrzésben tartott.

Jane bámult minket, világító arca lassan suhant végig a Culleneken és akkor megállt a tűz mellett az újszülött lányon, az újszülött kezei újra a fején voltak.

„Nem értem” – Jane hangja nagyon halk, de nem egészen olyan, mint az előbb.

„Megadta magát” - Edward magyarázta, válaszolva Jane zavarára.

Jane sötét tekintetet lövelt. „Valóban?”

Felix és a többi árnyék váltott egy gyors pillantást. Edward vállat vont.

„Carlisle megadta neki a választás lehetőségét!”

„Felrúgta a szabályokat, nincs alternatíva” – mondta Jane laposan.

Carlisle beszélt most, hangja szelíd. „Az ő döntése. Addig ameddig leállt a támadásunkkal, nem láttam szükségét, hogy elpusztítsuk. Nem ismeri a törvényt.”

„Ez nem számít” – ragaszkodott hozzá Jane.

„mit kívánsz?”

Jane döbbsen bámult Carlislere. Kicsit rázta a fejét és összeszedte magát.

„Aro reméli, hogy még láthat nyugaton, Carlisle. Üdvözetét küldi.”

Carlisle bólintott. „Értékelném, ha te is átadnád üdvözetem.”

„Persze” – Jane mosolygott. Arca majdnem túlságosan kedves, amikor mondta.

Majd visszanézett a füstbe. „Többet dolgoztatok ma nekünk... mint a legtöbb esetben szükséges.” – szeme a túszon lebeg. „Csak a kíváncsiság kedvéért, mennyien voltak? Egészen sok kárt okoztak Seattleben.”

„18-an, beleértve ezt is” – válaszolt Carlisle.

Jane szeme kitágult, és újra a tüzet nézte, látszólag felbátorította a mérete. Felix és a másik árnyék gyors pillantást váltott.

„18” – ismételte, hangja először bizonytalan volt.

„Mind újszülött” – mondta Carlisle elutasítóan. „Gyakorlatlanok voltak”

„Mind?” – hangja most éles volt. „Ki változtatta át őket?”

„A neve Victoria!” – mondta Edward, érzelem nélkül.

„Hol van?” – kérdezte Jane.

Edward az erdő keleti része felé tekintet. Jane fókuszált valamire a távolban. A másik tűz oszlopot nézi? Nem fordultam meg, hogy megnézzem.

Jane keletre bámult egy hosszú pillanatig, és közelebbről megvizsgálta újra az örömtüzet.

„Ez a Victoria – ő ott volt a tizennyolc pedig itt?”

„Igen. Csak egy másik volt vele. Ő nem volt olyan fiatal, mint ez, de nem volt öregebb egy évesnél.”

„20” – dörmögte Jane. „Ki végzett az alkotóval?”

„Én” – mondta Edward.

Jane szeme összeszűkült, és a lány felé fordult újra.

„Te ott” – mondta, hangja durvább, mint az előbb. „A neved?”

Az újszülött ijedten meredt Janere, száját szorosán összeszorította. Jane angyalian rámosolygott.

Az újszülött lány sikoltott és a füleit összeszorította, teste mereven csapkodott, egy nem természetes helyzetet felvéve. Elnéztem, harcoltam, hogy ne is halljam.

Csikorgattam a fogaim és a gyomrom fel-le ugrált. A sikítás egyre intenzívebb lett.

Próbáltam Edward arcára koncentrálni, sima és érzelemmentes, ha csak arra emlékszem, amikor Edwardot nézte így Jane és a kínok, szinte éreztem. Inkább Alicet néztem, és Esmét mellette, arcuk olyan üres volt, mint Edwardé. Végül, megnyugodott.

„Neved?” – Jane mondta újra, hangja ingerült.

„Bree” – zihálta a lány.

Jane mosolygott és a lány újra sikoltott. Visszatartottam a lélegzetem, amíg a hangja a nagy lelki fájdalomnak nem állt le.

„Elmondja neked, amit tudni akarsz.” – mondta Edward a fogain keresztül. „Erre semmi szükség.”

Jane felnézett, szeme kuncogott, pedig rendszerint halott a tekintete. „Oh, tudom.” – mondta Edwardnak, és rávigyorgott, mielőtt megint a fiatal lányra Breere nézett.

„Bree” – mondta Jane, hangja hideg újra. „Igazat mondtak? Húszan voltatok?”

A lány lihegett, az arca egyik oldala a földön. Gyorsan beszélt. „Tizenkilencen vagy húszan, talán többen, nem tudom!” – elhajolt, lehet hogy tudatlansága újabb gyötrelmek forrása lesz. „Sara és az egyik, akinek a nevét nem tudom harcra tanított...”

„És ez a Victoria – hozott létre téged?”

„Nem tudom” – mondta, újra hátrált. „Riley soha nem mondta a nevét. Én nem gondoltam, hogy éjszaka...sötét volt, és az megsérült...” Bree megborzongott. „Ő nem akarta, hogy tudjuk, azt mondta, hogy a gondolataink nincsenek biztonságban...”

Jane szeme Edwardon lebegett, aztán vissza a lányra.

Victoria megtervezte ezt. Ha nem Edwardot követte volna, akkor biztos nem lett volna tisztában a képességével...

„Mi van Rileyval?” – mondta Jane. „Miért hozott ide?”

„Riley azt mondta, hogy nekünk az a dolguk, hogy elpusztítsuk itt a különös sárga szeműeket.” – Bree gyorsan és készségesen válaszolt.

„Azt mondta könnyű lesz. Azt mondta,, hogy a város az övék, és mi meg fogjuk kapni. Azt mondta, ha végzünk velük az összes vér a miénk. És ő odaadta az illatát.” Bree felemelte az egyik kezét és ujjával felém mutatott. „Azt mondta látni fogjuk, a szövetségésük, és velük lesz. Azt mondta akárki a miénk, de ő az övé.”

Hallottam, hogy Edward összecsapta az állkapcsát mellettem.

„Látom Riley könnyen rászédett titeket.” – mondta Jane

Bree bólintott, látszólag megkönnyebbült, hogy a párbeszéd fájdalom nélkül zajlik. Óvatosan felült. „Nem tudom mi történt. Felbomlottunk és a többiek nem jöttek. És Riley hazudott nekünk, nem jött segíteni, ahogy ígérte. És akkor összezavarodtunk, és aztán mindenki darabokban.” – újra megborzongott. „Megijedtem és el akartam futni. De ő” – Carlisle nézett – „Azt mondta, hogy nem bántanak engem, ha nem harcolok.” – Bree bámult rá értetlenül.

Jane Carlislere nézett. „Biztos, hogy mindegyikük? A másik féltől mindenki elpusztult?”

Carlisle arca nagyon sima és nyugodt, amikor bólintott. „Mind elpusztult biztosan!”

Jane egy félmosolyt mutatott. „Egyszerűen nem tudom felfogni.” – A nagy árnyék mögötte egyetértően morgott. „Soha nem láttam ilyen nagy szövetséget támadni.

Mi áll e mögött? Úgy látszik, itt szeretik a szélsőséges viselkedést, ahol ti éltek. És miért a lány a kulcs? – szeme engem fürkésztett egy pillanatig. Elfordultam.

„Victoria neheztelt Bellára.” – mondta Edward, hangja közömbös.

Jane nevetett – a hangja aranylott, mint egy boldog gyermek. „Úgy tűnik egy bizarr, erős reakciót váltasz ki a fajtánkból” – figyelt, rám mosolygott, arca boldog volt.

Edward megmerevedett. Én idejében láttam a szemében a döbbenetet, aztán visszaneéztem Janere.

„Talán nem örülsz, hogy megoldottuk?” – kérdezte halkán.

Jane nevetett újra könnyedén. „Éppen csak ellenőrzés. Természetesen nem bántunk.”

Elfordultam, különösen hálásak voltak az idegeim, hogy már egy ideje nem nézett rám Jane – gyakorlatilag. Edward megszűkítette a karjait körülöttem.

„Szóval, úgy tűnik, hogy nekünk már nem nagyon van dolgunk. Nagyszerű.” – mondta Jane, unalom szökött a hangjába. „Nem szoktunk hozzá, hogy fölöslegesen érkezünk. Nagyon kellemetlen, hogy lemaradtunk a harcról. Biztosan szórakoztató látvány volt.”

„Igen” – válaszolt Edward gyorsan, hangja éles. „És kimaradtál. Kár, hogy nem érkeztél egy fél órával korábban. Esetleg, akkor teljesíthetted volna a célokat.”

Jane Edwardot bámulta megingathatatlanul. „Igen, egészen kellemetlen, hogy így alakult, nem igaz?”

Edward bólintott egyet, még mindig idegesen. Jane újra az újszülött Breere nézett, az arca teljesen unott volt. „Felix?”, mondta vontatottan.

„Várj” – szólt közbe Edward.

Jane megemelte az egyik szemöldökét, de Edward Carlislere figyelt, mialatt sürgős hangban beszélt.

„Meg tudjuk tanítani a szabályokat ennek a fiatalnak. Nem vonakodik tanulni, úgy látom. Nem tudta, hogy mit tesz.”

„Persze” – válaszolt Carlisle. „Mi biztosan felelősségre tudjuk tanítani Bree-t.” Jane kifejezése a szórakozottság és a hitetlenség között lebegett.

„Nincs kivétel” – mondta. „És nem adunk második esélyt. Ez rontaná a hírnevünket. Hát emlékeztetnem kell....”, hirtelen a szemei engem figyeltem, és angyali arcán kis gödröcskék jelentek meg.

„Caius nagyon érdekelni fogja, ha meghallja, hogy Bella még ember. Esetleg meglátogat.”

„Csak mondjátok mikor” – mondta Alice, először szólalt meg. „Talán pár hónapon belül meglátogatunk.”

Jane mosolya elhalványult, és vállat vont unottan, nem nézett Alicere. Az arcát Carlisle felé fordította.

„Örülök, hogy megismerhettelek, Carlisle – Aro sokat beszélt rólad. Nos, amíg újra találkozunk...”

Carlisle bólintott, kifejezése fájdalmas volt.

„A te gondod, Felix”, mondta Jane, miközben Bree felé bólintott, hangja tele volt unalommal. „Haza akarok menni.”

„Ne nézz oda!” – suttogta Edward a fülembe.

Nagyon is buzgón követtem az utasítását. Böven eleget láttam mára – sőt egész életemre. Szorosán behunytam a szemeimet és az arcomat Edward mellkasába fúrtam. De ettől még hallottam.

Volt egy mély dörgés, morgás, és akkor egy éles és borzasztóan ismerős sikoltó hang. A sikoly gyorsan abbamaradt, és undorító ropogtatás és harapás zaja hallatszott. Edward aggodalmasan dörzsölte a vállamat a kezével.

„Gyerünk” – mondta Jane, és én még idejében néztem fel, hogy lássam a magas, szürke köpönyegek elúsznak a füstben. A szag megint émelyítő volt, újra erős – friss. A szürke köpönyegek eltűntek a vastag ködben.

26. ETIKA

Az idő, amit Alice fürdőszobájában töltöttem, nagyon lassan telt. Ezer különféle piprecikk volt ott, mivel ebben a házban mindenki tökéletes és áthatolhatatlan bőrrel rendelkezik, csak arra tudtam következtetni, hogy Alice, ezeket a dolgokat miattam szerezte be. Olvasgattam a címkéket zsibbadtan, de úgy éreztem, csak pazarolom az időt. Alice egy lassú ütemes mozgással fésülte a hajamat.

„Elég lesz, Alice!” – mondtam unottan. „Vissza akarok menni La Pushba.”

Hány órát kell még várnom, mire Charlie végre elhagyja Billy házát... hogy láthassam Jacobot? Mindegyik perc, amíg nem tudtam biztosan, hogy Jacob él-e vagy sem, mintha tíz évnek tűnt volna. És akkor, amikor végre eljön az idő, hogy lássam Jacob él, az idő lassan pergett. Éreztem, hogy a lélegzetem elakadt, mielőtt Alice hívta Edwardot, ragaszkodtam az ébrenléthez. Ez most jelentéktelennek tűnt...

„Jacob még nem ébredt fel.” – mondta Alice. „Carlisle vagy Edward hívni fog, amikor felébred. Egyébként neked Charliehoz kell menned. Billy házában volt, és ő látta, hogy Carlisle és Edward visszatért a kirándulásunkból, és gyanús lenne, ha nem mennél haza.”

A történetet már megjegyeztem és megerősítettem, ezzel kapcsolatban. „Ne aggódj. Ott akarok lenni, amikor Jacob felébred.”

„Neked most Charliera kell gondolnod. Hosszú napod volt – sajnálom tudom, hogy nem izgat – ha csak nem akarsz kitérni a felelősség alól.” – hangja fontos, szinte

szidó volt. „Most fontosabb, mint valaha, hogy Charlie ne jöjjön rá semmire. A szereped a játékban nagyon fontos, Bella, és tudnod kell, hogy mint akarsz most. Egy Cullenek felelősséget kell vállalnia a többiekért.”

Tudtam, hogy igaza van. És mert egyébként az ok megegyezik – egy ok, ami erősebb, mint az összes többi félelmem, fájdalomam és bűnösségem - Carlisle soha nem tudod volna lebeszélni, hogy ne legyek Jacob mellett, eszméletlen vagy nem.

„Menj haza!” – rendelkezett Alice. „Beszélj Charlieval, hogy megalapozd az alibid. Maradjon biztonságban.”

Felálltam, és a vér lassan folyt vissza a lábfejeimbe, éreztem ezer tűszúrást. Túl sokáig ültem egy helyben.

„Ez a ruha imádnivaló rajtad.” – turbékolta Alice.

„Huh? Oh. Ő – köszönöm még egyszer a ruhát” – motyogtam előzékenyen inkább, mint őszinte hálával

„Szükséged van bizonyítékra” – mondta Alice, szeme ártatlan és tágra nyitott. „Hát lehetne egy vásárlós kirándulás új felszerelés nélkül? Ez zseniális, ha mondhatom magamnak.”

Pislogtam, képtelen voltam emlékezni a ruhára. Nem tudtam türtőztetni a gondolataimat egy pillanatra sem, futni akartam a fény felé...

„Jacob jól van, Bella!” – mondta Alice, könnyen rájött, hogy mibe feledkeztem bele. „Nem sietnek. Ha tudnád Carlisle mennyi extra morfint adott neki – a forró hőmérsékletével gyorsan feldolgozza - tudnád, hogy rövid időre kiütötte.”

Legalább nem voltak fájdalmai, még nem.

„Szeretnél valamiről beszélgetni mielőtt elméysz?” – kérdezte Alice kedvesen.

„Több, mint szükséges mennyiségű trauma ért.”

Tudtam mire volt kíváncsi, de nekem egyéb kérdéseim voltak.

„Tudod mire gondoltam?” – kérdeztem, hangon elgyötört. „Ugyanolyan leszek, mint a lány Bree a réten?”

Sok dolog történt ott, amit át kellett gondolnom, de a legjobban ez ragadta meg a gondolataimat, az újszülött élet – hirtelen – felülkerekedett. Emlékeztem, hogy az arcán látszott, hogy a véremre vágyik, csukott szemhéjam mögött tisztán láttam. Alice megsimogatta a karom.”Mindenkinek más. De körülbelül mind ilyenek voltunk.” Még nagyon nehéz volt ezt elképzelniem.

„Át fogod vészteni!” – ígérte.

„Milyen hamar?” – Vállat vont. „Néhány év, talán kevesebb. Lehet, hogy neked más idő kell. És sosem láttam még ezelőtt, ahogy valaki keresztül megy ezen. Érdekes lenne látni, hogy milyen hatással lenne rád.”

„Érdekes” – ismételtem.

„Melletted leszünk a bajban.”

„Tudom. Bízom benned.” – hangon nem volt túl meggyőző.

Alice ráncolta a homlokát. „Te aggódsz Carlisle és Edward miatt, biztos vagyok benne, hogy jól vannak. Hiszen Sam kezd bízni bennünk...nos, legalábbis Carlisleban. Ez egy nagyon jó dolog. A légkör mondjuk egy kicsit feszült volt, amikor Carlisle helyrerakta a törést – „

„Kérlek, Alice.”

„Sajnálom.”

Vetten egy mély lélegzetet, hogy megnyugodjak. Jacob túlságosan gyorsan kezdett gyógyulni, és néhány csontja rosszul kezdett összeforni. Tudom, hogy ájultan alszik, de még gondolni is nehéz volt erre.

„Alice kérdezhetek valamit? A jövőről?”

Hirtelen óvatos lett. „Tudod, hogy nem látok mindent.”

„tudom, hogy nem tudod pontosan. De te néha látod a jövőm. Miért van az, hogy nincsenek rám hatással? Hogy Jane, vagy Edward vagy Aro nem tud...” – mondanivalóm tele volt kíváncsisággal. De kíváncsiságom ezzel kapcsolatban mulandó, mert rengeteg más érzélem is kavarg bennem.

Alice, a kérdést nagyon is érdekesnek találta. „Jasper, Bella – a képességével fizikailag befolyásolja a testet. Ő valóban megnyugtat, vagy felizgat. Ez nem illúzió. Én pedig az eredményét látom az eseményeknek, nem az okokat és a gondolatokat, maik alapján meghozzák a döntést. Ez az elmén kívül van, nem illúzió, ez egy valóság, vagy legalábbis egy változata. De Jane, Edward és Aro vagy Demetri – ők az elmén belül tudnak hatást elérni. Jane csak az illúzióját adja a fájdalomnak. Valójában nem bántja a tested, te csak képzeled a dolgokat. Érted, Bella? A te elméd van biztonságban. Senki nem tudja elérni az elmédet. Így nem csoda, hogy Arot érdekli a képességed és a jövőd.”

Rám nézett, hogy lássa tudtam-e követni a logikáját. Igazából a szavainak egy része elveszett, mintha csak átfutottak volna rajtam. Nem tudtam koncentrálni. De bólintottam. Nehéz úgy csinálni, mintha értettem volna.

Nem hitt nekem, simogatta az arcom és morajlott. „”azt akarja, hogy jól legyél Bella. Nem kell látnom, hogy tudjam. Kész vagy menni?”

„Még egy dolog. Kérdezhetek még valamit a jövőről? Nem konkrétumot, éppen csak egy áttekintést.”

„Nem vagyok a legjobb benne” – mondta kételkedve.

„Még mindig látsz engem vámpírként?”

„Oh, ez könnyű, biztos vagyok benne.”

Lassan bólintottam. Megvizsgálta az arcom, szeme kifürkészhetetlen. „Nem vagy biztos magadban, Bella?”

„Én, én éppen csak elgondolkodtam.”

„tudod, hogy mit akarsz Bella. Tudom. Ha megváltoztattad volna a döntésed, akkor látnám a változást... vagy a te esetemben a jövőd eltűnt volna.”

Sóhajtottam. „Nem akarom, hogy az megtörténjen.”

A karjait körém tekerte. „Sajnálom. Nem tudom teljesen átérezni a dolgot. Először Jasper arca jelent meg számomra, mint jövő, mindig tudtam, hogy ő az, aki nekem

lett rendelve. De én boldog vagyok így. Sajnálom, hogy neked két jó lélek között kell választanod.”

Leráztam a karjait. „Ne sajnálj engem.” Ők voltak, akik szeretetet érdemeltek. Nem volt egyik, vagy másik. És egyszerűen nem tudtam választani közöttük – mindenképpen egy jó szívet fogok összetörni. „Megyek, törődök Charlieval.”

A teherautómmal mentem haza, ahol Charlie épp olyan gyanús tekintettel várt, ahogy arra Alice számított.

„Szia, Bella. Milyen volt a bevásárlós kirándulásod?” – üdvözölt, amikor beléptem a konyhába. A karjait a mellkasán keresztbe fonta, szeme az arcomon.

„Hosszú” – mondtam fáradtan. „Most értünk vissza.”

Charlie felbecsülte a hangulatom. „Csak találgatok, hogy akkor te már hallottál-e Jakeről?”

„Igen. Cullenékkal találkoztunk náluk. Esme mondta nekünk, hogy Carlisle és Edward hol van.”

„Jól vagy?”

„Aggódok Jake miatt. Amint készítettem ebédet, átmegyek La Pushra!”

„Mondtam, hogy azok a motorbiciklik veszélyesek. Remélem mostmár érted, hogy gyerekesen viselkedtél.”

Bólintottam, aztán elindultam a hűtőszekrény felé. Charlie leült az asztalhoz. Úgy láttam beszédesebb hangulatában van, mint általában.

„Nem gondolnám, hogy sokáig kéne aggódnod Jake miatt. Úgy láttam, hogy gyorsan visszatér az ereje.”

„Jake ébren volt, amikor ott voltál?” – kérdeztem és felé fordultam.

„Oh, igen, már ébren volt. Hallanod kellett volna – valójában jobb, hogy nem hallottad. Nem hiszem, hogy bárki is lett volna La Pushban, aki nem hallotta volna. Nem tudom hol tanulta ezeket a kifejezéseket, de remélem nem használja azokat a szavakat körülöttem, amiket mondott.”

„Talán ma, ez megbocsátható neki. Hogy néz ki?”

„Kicsit zavart. A barátai vitték haza. Jó dolog, hogy olyan megtermett fiúk, mert így könnyen tudták szállítani. Carlisle azt mondta, hogy a jobb lábszára és a jobb karja eltörött. A teljes jobb oldala összezúzódott, amikor az az átkozott bicikli tönkrement.” – Charlie rázta a fejét. „Ha még egyszer meghallom, Bella, hogy te egy motoron utazol – „

„Ne aggódj Papa! Nem tudod, valóban úgy gondolod, hogy Jake jól van?”

„Persze Bella, ne aggódj. Elég jól volt hozzá, hogy ugrasson engem.”

„Kötekedett veled?” – visszhangzottam megdöbbenve.

„Igen – közben valaki anyját szidta és az Úr nevét is a szájára vette, mondta, „Azt mondta, hogy boldog lehetsz, mert a Cullen helyett ma ő engem szeret, huh, Charlie?”

Visszafordítottam a fejem annyira a hűtőszekrény felé... hogy ne láthassa az arcom.

„Én nem tudtam mit mondani. Edward érettem, mint Jacob, amikor a biztonságodról van szó, és mindent meg akar adni neked.”

„Jacob is éretten gondolkodik.” – motyogtam védekezően. „Biztos, hogy nem az ő hibája volt.”

„Hátborzongató nap volt a mai.” – elmélkedett Charlie egy perccel később.

„Tudod, én nem vagyok egy babonás ember, de ez páratlan volt... Billy tudta, hogy ma valami rossz fog történni Jakekel. Egész reggel borzasztóan ideges volt. Nem hiszem, hogy bármit is hallott volna abból, amiket mondtam neki.”

„És akkor, mi volt hátborzongató – emlékszel, amikor február, március környékén sok bajunk volt a farkasokkal?”

Majdnem leejtettem a serpenyőt a konyhaszekrényről, az ijedtség előntött egy-két pillanatra.

„Igen” – motyogtam.

„Reméltem, hogy nem lesz velük többet problémánk. Ma reggel, amikor a csónakban voltunk, és Billy nem igazán figyelt rám, vagy a halakra, akkor hirtelen, azt hiszem, hogy farkasok csaholását hallottam az erdőből. Több, mint egy farkast és nagyon hangosak voltak. Mintha éppen a faluban lettek volna. Hátborzongató volt, amikor Billy hirtelen megfordította a csónakot és a kikötő felé vette az irányt. Nem hallotta meg, amikor rákérdeztem, hogy mit csinál. A zajok abbamaradtak mielőtt kikötöttünk. De hirtelen Billy nagyon sietősre vette az utat, pedig még lett volna egy óránk. Motyogott valamit régi dolgokról...egy veszélyes játékról?

Komolyan mondom Bella, hihetetlen volt. Szóval talált néhány nyomot, de nem vette tudomásul. A telefonon csüngött egész idő alatt, hívta Samet és Emilyt, és a barátját Quil nagypapáját. Nem egészen értettem, hogy mit akar tőlük – miért akar ilyen sürgősen beszélni velük. Aztán hirtelen az a hang jött megint a házuk felől. Soha nem hallottam még ilyesmit – a karjaim libabőrösek lettek. Kérdeztem Billyt – megpróbáltam túlkiabálni a zajt – azt hiszem nem jöhetett a hang távolabbról egy yardnál. Olyan volt mintha egy állat hatalmas kínok között lenne.”

Megborzongtam, de Charlie nem vette észre, mert nagyon belemerült a történetbe.

„Persze én elfelejtettem mindent egy percre, mert amikor odaértünk Jake otthon volt. Egy perccel azelőtt még a farkas csaholást hallottam, és akkor soha többé nem hallottam azt – Jake feküdt ott kínok között. Van tüdeje ennek a fiúnak.”

Charlie megállt egy perce, szeme komoly. „Vicces, hogy először láttam jó dolgokat is. Nem gondoltam volna, hogy valaha is megszabadulok a Cullenek elleni előítéleteimtől. De valaki felhívta Carlisle, és Billy igazán hálás volt neki, amikor jött. Úgy gondoltam, hogy Jakeket kórházba kellett volna vinni, de Billy otthon akarta tartani, és Carlisle egyetértett. Gondolom Carlisle tudja mi a legjobb. És azt ígérte, hogy ő majd kijár a házhoz.”

„És....” Megállt, mintha vonakodott volna. Sóhajtott, és folytatta. „És Edward igazán...rendes. Úgy láttam őszintén aggódott Jacobért – mintha csak a testvére

lenne. Láttam a szemében...” – Charlie rázta a fejét. „Ő egy illedelmes srác, Bella. Megpróbálok emlékezni erre. Habár nem ígérek semmit.” – vigyorgott rám.

„Nem tudom, hogy tudod-e tartani.” – motyogtam.

Charlie kinyújtotta a lábát és nyögött egyet. „Jó, hogy hazajöttem. Nem is hinnéd, hogy Billynél micsoda zsúfoltság van. Jake hét barátja bezúfolta magát az elülső szobába – alig kaptam levegőt. Észrevetted már, hogy ezek a Quileute kölykök milyen hatalmasak?”

„Igen, észrevettem”

Charlie bámult rám, szeme hirtelen nagyon fókuszált volt. „Igazán, Bella, Carlisle azt mondta, hogy Jake nemsokára jól lesz. Azt mondta, hogy sokkal rosszabbul néz ki, mint amilyen. Tudja, hogy nem lesz semmi baj.” – bólintottam.

Jacob ezek szerint...nagyon is törékenynek nézett ki, amikor Charlie látta őt.

„Mindenhol be van kötözve – Carlisle azt mondta nagyon gyorsan gyógyul és nem minden csontja van jó helyen. Az arca hirtelen sápadt lett, habár mélyen aludt.

Törékeny. Hatalmas, de nagyon törékenynek nézett ki. Talán éppen csak képzeltem, de úgy tudtam, hogy egy-két törést kellett csinálni rajta. Bárcsak ott lehettem volna vele. Inkább fájdalmas. Először elhagyni az emberi érzéseket, ez egy igaz áldozta. Lehet, hogy nagyon sokat is elveszítetek, Charlie ebédjét gyorsan letettem az asztalra, a könyöke mellé és az ajtó felé indultam.

„Ő, Bella? Tudnál várni még egy pillanatot?”

„Valamit elfelejtettem?” – kérdeztem a táynérjára nézve.

„Nem, nem. Én éppen...csak kérdezni akarok valamit.” – Charlie rosszallóan a padlót nézte. „Leülnél – nem lesz hosszú.” – Leültem vele szemben, a tekintete zavaros. Próbáltam koncentrálni. „Mit szeretnél Papa?”

„Ő, az a lényege Bella” – nyelt enyett. „Talán éppen csak úgy érzem...ezután a különös babonás nap után Billyvel. De nekem van ez az ...érzésem. Úgy érzem... hamarosan el foglak veszíteni.”

„Ne légy ostoba papa!” – motyogtam bűnösen. „Te akartad, hogy iskolába járjak, nem?”

„Csak ígérj meg nekem valamit.”

Hezitáltam, hátha vissza akarom vonni. „Rendben...”

„Elmondod nekem, ha valami fontos történik? Mielőtt elmész vele a világ másik végébe, vagy valami hasonló?”

„Apa...” – sóhajtottam.

„Nekem fontos lenne. Nem fogok beleszólni. Éppen csak szólj nekem időben. Adj nekem esélyt, hogy elbúcsúzzak tőled.”

Lelki terror, feltartottam a kezem. „Ez butaság.. De ha téged egy boldoggá tesz...én megígérem.”

„Köszönöm Bella!” – mondta. „Szeretlek kölyök.”

„Én is szeretlek papa, nagyon is.” – megfogtam a vállát, és elmentem az asztaltól.

„Szükséged van valamire, Billynél leszek.”

Hátranéztem, hogy mehetek-e. Ez éppen jó, éppen ezt kell tennem. Egész úton, mrogotam magamban La Push felé. Carlisle fekete Mercedesese már nem állt Billy háza előtt. Egy jó és rossz is. Nyilvánvaló, hogy nekem kettesben kellett Jacobbal beszélnem. De valahogy szerettem volna fogni Edward kezét is, ez kell, hogyha Jacob alszik. Lehetetlen. De elhibáztam Edwardot – nagyon hosszú délutánja lesz egyedül Aliceszel. A válaszom egészen nyilvánvaló lesz. Én már tudtam, hogy nem tudok élni Edward nélkül. De a tény az, hogy nem akartam fájdalmat okozni senkinek. Nyugodtan bekopogtam a bejárati ajtón.

„Gyere, Bella!” – mondta Billy. A teherautóm zaját nem nehéz felismerni.

Hagytam magam.

„Helló Billy, felébredt?” – kérdeztem.

„Egy fél órával ezelőtt ébredt fel, közvetlenül mielőtt a doktor elment. Gondolom ő már nagyon vár téged.”

Hátráltam és vettem egy mély lélegzetet. „Köszí”

Tétováztam Jacob ajtaja előtt, nem tudtam, hogy kopogjak-e. Aztán eldöntöttem, hogy előbb bekukucskálok, - gyáva voltam – gondoltam talán visszaaludt. Talán csak kicsi több időt akartam. Kinyitottam az ajtót résnyire és hezitáltam. Jacob várt rám, szeme nyugodt és sima. A tekintete sivár, de gondosan elrejtette. Nem volt élet a sötét szemeiben. Nehéz volt a szemébe néznom, tudta, hogy szeretem őt. Több volt az ellentmondás, mint valaha gondoltam volna. Csoda, hogy még mindig ilyen erős, mint minden alkalommal. Örültem, hogy valaki gondosan betakarta egy paplannal. Jó volt, hogy nem látom a sérüléseit. Szépen nyugodtan becsuktam az ajtót magam mögött.

„Szia, Jake!” – suttogtam.

Nem válaszolt először. Nézte az arcom egy hosszú pillanattig. Utána, néhány erőfeszítéssel átrendezte a kifejezését, egy gúnyos mosolyba.

„Igen, gondoltam, hogy el fogsz jönni.” – sóhajtott. „Ma feltétlenül rosszabbra fordulnak a dolgok. Először rossz helyen vagyok, kihagyom a legjobb küzdelmet, és Seth kapta az összes dicsőséget. Leah egy idióta, állandóan be akarja bizonyítani, hogy olyan szívós, mint mi és én olyan idióta voltam, hogy mentem megmenteni. És most ez.” – a bel kezével felém mutatott, ahol az ajtónál tetováztam.

„Hogy vagy?” – motyogtam. Micsoda hülye kérdés.

„Kicsit kábán. Dr. Cullen nem biztos benn, hogy mennyi fájdalomcsillapító kell nekem, így csak próbálgat. Azt hiszem, kicsit eltúlozta.”

„De nincsenek fájdalmaid.”

„Nem, legalább nem érzem a sérüléseimet.” – mondta mosolyogva, gúnyosan újra. Beleharaptam az ajkamba. Nem akartam elkezdeni. Miért nem akar megölni senki, amikor meg akarok halni? A humor bal szemében elkezdett feloldódni és a szeme megtelt melegséggel. Összeráncolta a homlokát, aggódott.

„Te, hogy vagy?” – kérdezte, valóban aggódott. „Jól vagy?”

„Én?” – bámultam rá. Talán túl sok kábítószerrel kapott. „Miért?”

„Szóval, abban biztos voltam, hogy nem fog téged bántani, de nem voltam biztos benne, hogy jól vagy. Egy kicsit ideges voltam, és miattad aggódtam, amióta csak felébredtem. Nem tudtam, hogy meglátogathatsz vagy nem. A kihagyás rettenetes. Mi történt? Mit mondott neked? Sajnálom, ha szörnyű volt. Nem akartam, hogy egyedül menj keresztül ezen. Arra gondoltam, hogy...”

Hagyott nekem egy percet, hogy megértsem. Egyre inkább nehézkesen beszélt, és amit mondott. Gyorsan megpróbáltam megnyugtatni őt.

„Nem, nem Jake. Remekül vagyok. Nagyon is, tényleg. Persze nem volt semmi. Jól vagyok!”

Szeme kitágult, rémülten nézett. „Mi?”

„Nem volt rám dühös – nem volt dühös rád sem” Önzetlen volt, így még rosszabbul éreztem magam. Azt kívántam, hogy inkább kiabált volna velem, vagy hasonló. Nem érdeklem meg, hogy szeressen...nos, sokkal rosszabb volt, mintha kiabált volna. De nem csinált belőle gondot. Csak boldognak akar látni.”

„Nem volt dühös?” – kérdezte Jacob kétkedve.

„Nem. Ő...nagyon is nyugodt volt.”

Jacob bámult egy percig, és hirtelen rosszalta a dolgot. „Szóval, az átkozott!” – morogta.

„Mi a baj, Jake? Valamid fáj?” - kezeim haszontalanul csapkodtak, amíg én körülnéztem a gyógyszert keresve.

„Nem” – morgott egy undorodó hangszínen. „Nem hiszem el! Nem adott ultimátumot vagy bármit?”

„Nem – mi a bajod?”

Haragosan rázta a fejét. „Elszámoltam a reakcióját. A fene egye meg. Jobb, mint gondoltam!”

Ahogy mondta, noha bosszús volt, emlékeztetett engem Edward tiszteletére, amikor Jacobból hiányzott minden etika ezen a reggelen. Ez azt jelentette, hogy Jake még, próbálkozik még harcol. Megrezzentem, mintha belém szúrtak volna.

„Semmilyen játékot sem játszik Jake” – mondtam nyugodtan.

„Fogadjunk. Ő ízig-vérig keményen játszik, mint én, csak ő tudja, hogy mit csinál, én meg nem. Ez nem szemrehányás, mert ő jobban kezeli, mint én – nem lesz elég időm megtanulni az összes trükkjét.”

„Nem manipulál engem!”

„De igen. Amikor felébredsz, és látod, hogy milyen tökéletes, mire gondolsz?”

„Nem fenyeget azzal a legkevésbé sem, hogy megöli magát, ha nem csókolhat meg.” – mondtam. Amint kimondtam a szavakat bosszús lettem. „Várj. Nem színlel. Káromkodtam magamban, nem akartam erről semmit sem mondani.”

Vett egy mély lélegzetet. Amikor beszélni kezdett, nyugodt volt. „Miért nem?”

„mert nem azért jöttem ide, hogy szemrehányást tegyek!”

„Ez igaz”, mondta egyhangúan. „tudom”

„Semmi baj Jake. Nem vagyok dühös.”

Mosolygott. „Ez nem gond. Tudtam, hogy megbocsátanál nekem, és boldog vagyok, hogy megtettem. Legalább ennyi jutott nekem. Legalább láttam, hogy szeretsz engem. Ez már valami.”

„Tényleg? Ez valóban jobb, mintha még sötétben tapogatóznál?”

„Nem gondolod, hogy tudnod kellett hogyan érzel – nem jó, hogy már nem érhet meglepetés, hogy tévedtél, amikor már egy vámpír felesége leszel? ”

Ráztam a fejem. „Nem – nem jobb így. Azt hiszem neked jobb. Neked lesznek a dolgok jobbak vagy rosszabbak, amikor tudod, hogy szeretlek?” Akkor is, ha nem teszel különbséget, akár így, akár úgy. Jobb lett volna ha, nem lett volna könnyebb neked, ha sohasem tudtad volna meg?

Komolyan vette a kérdésem, mint amilyennek szántam, óvatosan gondolkodott mielőtt válaszolt.

„Igen, ezt jobb tudni.” – döntött végül. „Az a helyzet...mindig történhetnek csodák és máshogy is dönthetnél volna. Most már mindent tudok. Megtettem mindent, amit tudtam.” – bizonytalanul vett egy mély lélegzetet, és lehunyta a szemét.

Ez alkalommal nem tettem meg – nem tudtam – ellenállni a kényszernek, hogy ne bántsam. Keresztülétáltam a szobán, és a fejéhez térdeltem, féltem mellé ülni, mert nem tudtam hol vannak a sérülései, óvatosan megérintettem az arcát a homlokommal. Jacob sóhajtott és megérintette a hajam, ott tartott.

„Sajnálom, Jake.”

„Mindig is tudtam, hogy nekem van kevesebb esélyem. Nem a te hibád, Bella.”

„Nem, te nagyon is.” – sóhajtottam. „Kérlek”

Megrángatott, hogy lássa az arcom. „Mit?”

„Az én hibám. Én vagyok a hibás, hogy nem tudok mondani.”

Vigyorgott. De a szemén nem látszott vidámság. „Te meg akarsz vigasztalni?”

„Tulajdonképpen... azt hiszem.”

Összezárta a száját, és kimérten figyelt rám. Egy mosoly villant keresztül az arcán, és akkor átütött egy heves, haragos tekintetbe.

„Megbocsáthatatlan, hogy visszacsókkoltál.” – köpte a szavakat. „Nem gondoltál rá, hogy mik lesznek a következmények, talán el kellene gondolkodnod rajta, hogy mi a helyes.”

Összereztem és bólintottam. „Sajnálom.”

„A sajnálattól nem lesz jobb, Bella. Mit gondoltál?”

„Nem tudom.” – suttoztam.

„Azt kellett volna mondanod, hogy menjek meghalni. Ezt akartad.”

„Nem Jacob.” – nyöszörögtem, harcoltam a könnyeim ellen. „Nem. Soha!”

„Te sírsz?” – követelte, hangja hirtelen megint normális volt. Türelmetlenül rángatózott az ágyon.

„Igen” – motyogtam, gyengén nevetve magamon, és hirtelen zokogás lett a könnyeimből. Felemelkedett, lerúgta a takarót a lábáról, az ágy legtávolabbi részére, mintha fel akarna állni.

„Mit csinálsz?” – követeltem a könnyeimen keresztül. „Feküdj le, te idióta, meg fogsz sérülni!”

Felugrottam és meglöktem a vállait. Megadta magát és zihálva visszarogyott az ágyra, de megragadott a derekam körül és lerántott az ágyra, az oldalához húzott. Odabújtam hozzá, nehéz volt elfojtanom az ostoba zokogást, a forró bőrében.

„Nem tudtam, hogy sírni fogsz, nem akartam.” – motyogta. „Éppen csak azért mondtam azokat a dolgokat, mert azt akartad. Nem gondoltam komolyan.” – kezeivel a vállamat dörzsölte.

„tudom.” – vettem egy mély lélegzetet, nehéz türtőztetni magam. Hogyan hagyhatnám abba a sírást, mikor igaza van? „Attól még minden igaz. Köszí, hogy kimondtad.”

„Megtennél valamit?”

„Persze, Jake.” – próbáltam mosolyogni. „Amit csak akarsz.”

„Ne aggódj Bella, drágám. Minden kialakul.”

„nem tudom hogyan.” – motyogtam.

Megveregette a fejemet. „Azt akarom, hogy jól legyél, boldogan.”

„Több próbálkozás?” – csodálkoztam, felbillentettem a fejem annyira... hogy lássam a szemét.

„Talán” – nevetett egy kis erőfeszítéssel, és akkor összerezsent. „De megpróbálom.” – rosszaltam.

„Ne légy ilyen borúlátó,” – panaszkodott. „Bízz bennem kicsit jobban.”

„Mit értesz az alatt, hogy jól lesz?”

„Hogy a barátod vagyok, Bella” – mondta nyugodtan. „Nem kérek többre, mint ezt.”

„Azt hiszem ehhez túlságosan késő Jake. Hogyan lehetünk barátok, amikor mi szeretjük így egymást?”

Nézte a plafont, bámulta, mintha valamit onnan olvasott volna. „Talán...ez egy, egy hosszú távú barátság.”

Összekocantottam a fogaimat, örültem, hogy nem látja az arcom, küzdöttem a zokogás ellen, ami újra fenyegetett. Erősnek kellett lennem, de nem tudtam, hogy hogyan...

„Emlékszel a történetre a Bibliában?” – kérdezte Jacob hirtelen, még mindig a plafont bámulva. „Egy királyról és két asszonyról, aki a babáért harcol?”

„Persze, Salamon Király!”

„Igen. Salamon Király” – ismételte. „és azt mondta, hogy a gyereket vágják ketté... de ez csak egy próba volt. Azt akarta látni, hogy ki akarja a babát védeni.”

„Igen, emlékszem.”

Az arcomra nézett. „Nem akarom, hogy két részre szakadj Bella.”

Értettem, hogy mire gondol. Arról beszélt, hogy ő szeret engem a legjobban, és a megadása bizonyítja. Én gondolkodtam, hogy hogyan védjem meg Edwardot, el akartam mondani Jacobnak, hogy Edward is ugyanezt tenné, ha hagynám. Én voltam az, aki nem akart lemondani az igényeiről. De nem kezdtem el bizonygatni, nem akartam több sérelmet okozni neki. Becsuktam a szemem és próbáltam a fájdalmam kontrollálni. Nem tudtam mit tegyek.

Csendben voltunk egy pillanatig. Láttam rajta, hogy arra vár, hogy mondjak valamit. Nehéz volt gondolkodni, hogy mit is mondjak.

„Elmondjam, hogy mi volt a legrosszabb?” -kérdezte hezitálva, amikor nem mondtam semmit.

„Elmondod? Azt akarom, hogy jól legyél.”

„Lehet, hogy az segít?” – suttogtam.

„Lehet. Azzal nem tudsz bántani.”

„Akkor mi volt a legrosszabb rész?”

„A legrosszabb rész, hogy mi lesz.”

„Erőm lesz” – sóhajtottam.

„Nem” Jacob rázta a fejét. „Az rendben lesz, Bella. Az a rész könnyű lesz nekünk – kényelmes, mint a légzés. Ez az életed természetes részére nem igaz...” – bámult egy pillanatra a semmibe, és én vártam. „A világ megváltozik, ahol nem voltak szörnyek és nem volt bűvös...”

Tudtam mire gondol, és hogy igaza van. Ha a világ egy normális hely lenne, akkor Jacob és én együtt lennénk. És boldogok lennénk. Ő volt a lelki társam a világon – és tudtam, hogy ő lett volna a társam is, ha valami erősebb nem akadályozta volna meg, valami erős, ami az ésszerű világban nem létezne. Arra gondolt Jacob? Hogy a lelki társnak kéne felül kerekedni? Az hiszem ezt gondolta. Két jövő, két lelki társ... sok másik személy. Ez így tisztességtelen. És nem én vagyok az egyetlen, aki megfizet ezért. Jacob fájdalma túl magas árnak tűnt. Szörnyű volt az árra gondolni, nem csoda ha megingottam, ha nem vesztettem volna el Edwardot egyszer. Ha én nem tudnám, hogy nem tudok élni nélküle. Nem lettem volna biztos. Az ismerete ennek nagyon mélyen érintett engem, nem tudtam elképzelni az életet nélküle.

„A szeretete meggyógyít téged, Bella” – hangja még szelíd, nem válságos. „Én tudom, hogy nem tudsz nélküle élni. Már késő. De én mindig itt leszek neked.

Olyan mint egy drog, olyan vagy mint a levegő, a nap.”

A szája sarkát felém fordította egy félmosolyban. „Erre gondolok, ha rossz napom van. Az én napom. Te vagy a felhők fölött.” – sóhajtott. „tudom kezelni a felhőket. De nem tudok megbirkózni egy napfogyatkozással.”

A szemébe néztem, és a kezem az arcára tettem. Kifújta a levegőt az érintésemre és behunyta a szemét. Nagyon nyugodt volt. Egy percre hallgattam a szívverését, ami lassú és egyenletes volt.

„Mond el nekem a legrosszabb részt. – suttogta.

„Úgy gondolom, hogy ez egy rossz ötlet.”

„Kérlek”

„Fájni fog neked.”

„Kérlek”

Hogyan tagadhatnék meg bármit is egy ilyen helyzetben?

„A legrosszabb rész...” – tétováztam, és akkor a szavak kitörtek belőlem. „A legrosszabb rész az egészben – Egész életünkben. És akarom a rosszat, Jake, mindet akarom. Akarok itt maradni és soha nem mozdulni. Téged akarok szeretni és boldoggá tenni. És nem tudlak, ez megöl engem. Én szeretem Samet és Emily, Jake – én soha nem választanék mást. Semmin sem tudnék változtatni. Talán ezért harcolok ellened ilyen keményen.”

Láttam, hogy nagyon koncentrált a légzésére.

„Tudtam, hogy nem kéne elmondanom.”

Lassan rázta a fejét. „Nem. Örülök, hogy megtetted. Köszönöm.” – megcsókolta fejem búbját, és sóhajtott. „Most már minden rendben lesz.”

Felnéztem és mosolygott.

„Tényleg férjhez akarsz menni hozzá, huh?”

„Nem kell erről beszélnünk.”

„tudni szeretnék néhány részletet. Nem tudom, mikor beszélgetünk újra.”

Vártam egy percet mielőtt meg tudtam szólalni. Amikor biztos voltam benn, hogy a hangom nem csuklik el, válaszoltam a kérdésére.

„Szinte lehetetlen az ötlet...de igen. Egy csomó érv mellette szól. Miért ne?”

Jake bólintott. „Ez igaz. Ez nem olyan nagy dolog – viszonylag.” – hangja nyugodt. Nagyon gyakorlatias. Kíváncsian bámultam rá, hogyan reagál igazából. Találkozott a szemünk egy pillanatra, aztán elfordult. Vártam a szavaimmal, amíg a légzése lenyugodott.

„Igen. Viszonylag.” – értettem egyet.

„Mennyi idő múlva?”

„Ez attól függ, hogy Alice mennyi ideig húzza az esküvői előkészületeket.” – elnyomtam egy nyögést, képzelem Alice mit fog művelni.

„Előtte vagy utána?” – kérdezte nyugodtan.

Tudtam, hogy mire gondol. „Utána.”

Bólintott. Ez kicsit megnyugtatta. Gondolom mennyi álmatlan éjszaka gondolt az átváltozásomra.

„Nem félsz?” – suttogta.

„De igen.” – suttogtam vissza.

„Mitől félsz?” – alig hallottam mit mond, olyan halk volt. A kezeimet bámulta. Próbáltam nyugodt hangot megütni, de nem igazán sikerült. „Soha nem voltam egy mazochista típus, így nem igazán várom a fájdalmat. És szeretnék magamból is minél többet megtartani – én nem akarom, hogy szenvedjen velem ő is, de nem hiszem, hogy ezt meg tudom akadályozni. Aztán a kapcsolatomban Charlieval és Reneevel... És akkor utána, remélem, hogy tudom magam kontrollálni. Talán olyan nagy fenyegetés leszek, hogy a csapat is veszélyben lesz miattam.”

Kifogásoló arccal nézett rám. „Megállítalak, mielőtt bárkit bánthatnál közülük.”

„Köszönöm.”

Mosolygott egyet, és akkor rosszal. „de ez nem veszélyesebb, mint az? Minden történet, azt beszéljük, hogy túlságosan nehéz...ők elvesztik az ellenőrzésüket...az emberek meghalnak. ...” – nyelt egyet.

„Nem. Nem attól félek. Buta Jacob – te attól félsz, hogy hiszek a vámpírtörténetekben?”

Nyilvánvalóan nem érdekelte, hogy megpróbáltam elviccelni.

„Szóval, egyébként a sorsom felől aggódok. De minden összeáll a végén.”

Vonakodva bólintott, és tudtam, hogy a legkevésbé sem ért egyet velem.

Kinyújtottam a nyakam, hogy a fülébe tudjak suttogni, az arcom a meleg bőrére fektettem. „Tudod, hogy szeretlek!”

„Tudom.” – mondta, karjait megszűkítette a derekam körül. „Azt hiszem, hogy csak ennyit kívánhatok.”

„Igen”

„Mindig ott leszek a háttérben, Bella” – megígérte, ellazította a hangsúlyát, és meglazította a karját. Megrángattam egy rossz érzése volt ez az elvesztésnek, az érzés, hogy elválunk és egy része maga mögött hagy, ott álltam az ágy mellett.

„Mindig van egy tartalék választásod, ha akarod.”

Megpróbáltam mosolyogni. „Még akkor is, ha a szívem már nem ver?”

Visszavigyorgott. „Te tudod, gondolom talán még igen – talán. Azt hiszem, attól függ, hogy mennyire leszel bűdös.”

„Visszajöjjek meglátogatni téged, vagy inkább ne tegyem?”

„Gondolkozom rajta és majd válaszolok – mondta – lehet, hogy társaságra lesz szükségem, mert előbb vagy utóbb meg fogok örülni a magánytól. A vámpír szupersebész szerint addig kell feküdnöm, amíg meg nem engedi, hogy felálljak innen. Az hosszú idő lesz. A csontok jól kell, hogy összeforrjanak.”

„Legyél jó kisfiú, és hallgass Carlislera. Hamar meg fogsz gyógyulni.”

„Persze, persze.”

„Vajon...vajon mikor történik meg? – gondolkoztam hangosan – A találkozás azzal a lánnyal, aki neked van teremtve.”

„Ne nagyon reménykedj, Bella – Jacob hangja hirtelen szomorú lett – bár számodra az nagy megkönnyebbülés lenne.”

„Lehet, hogy igen, de az is lehet, hogy nem. Azt fogom gondolni, hogy az a lány túl jó hozzád. Vajon mennyire fogok szenvedni a féltékenységtől...?”

„Azt szívesen megnézném.” – vallotta be.

„Szólj, ha szeretnéd, hogy visszajöjjek meglátogatni, és máris jövök.” – ígértem.

Jacob nagyot sóhajtott, és felém tartotta az arcát egy csókot kérve. Közelebb hajoltam hozzá, és lágyan megpuszítottam.

„Szeretlek Jacob!”

„Én még jobban szeretlek” – válaszolta könnyedén nevetve.

Nézett engem amíg kiértem a szobájából, egy kifürkészhetetlen kifejezéssel a fekete szemeiben.

27. SZÜKSÉGLETEK

NEM JUTOTTAM TÚL MESSZIRE, MIELŐTT A VEZETÉS LEHETETLENNÉ VÁLT.

Amikor már nem láttam, hagytam a kerekeimet, hogy elérjék a durva útpadkát és lassan, gurulva megálltam. Lerogytam az ülésre, és engedtem a gyengeségnek, amit Jacob szobájában éreztem, hogy szétzúzzon. Rosszabb volt, mint gondoltam – az ereje meglepetésként ért. Igen, jól döntöttem, hogy elrejtettem ezt Jacob elől. Soha senkinek nem szabad ezt látnia.

De nem sokáig voltam egyedül – épp csak annyi ideig, hogy Alice meglásson itt, és az a pár pillanat, amíg Edward megérkezett. Az ajtó nyikorogva kinyílt, és ő a karjai közé húzott.

Először még rosszabb volt. Mert volt egy kisebb részem – kisebb, de egyre hangosabb és mérgesebb minden percben, sikítva a másik részemnek -, amelyik más karokért sóvárgott. Szóval friss büntudat is fűszerezte a fájdalmat.

Nem mondott semmit, hagyta, hogy zokogjak, amíg nem kezdtem el Charlie nevét nyöszörögni.

- Tényleg felkészültél arra, hogy hazamenj? – kérdezte határozatlanul.

Képes voltam elmondani, néhány kísérlet után, hogy mostanában úgyszemint nem lesz jobb. Túl kellett jutnom Charlie-n, mielőtt annyira késő lesz, hogy felhívja Billy-t.

Tehát hazavitt – most az egyszer még csak közelébe se volt a furgonom belső sebességhatárához –, az egyik kezét szorosán körém fonva. Egész úton küzdöttem az irányításért. Ez kudarcra ítélt erőfeszítésnek tűnt, de nem adtam fel. Már csak pár másodperc, mondtam magamnak. Csak pár kifogás vagy pár hazugság, és újra kiborulhatok. Képesnek kell lennem ennyire. Végigkúsztam a fejemben erő tartalékai után kutatva reménytelenül.

Épphogy elég volt nekem arra, hogy elcsitítsam a zokogást – visszatartani, de nem abbahagyni. A könnyek nem lassultak. Nem úgy tűnt, hogy találok bármi ürügyet arra, hogy azokon dolgozzam.

- Várj fenn – motyogtam, amikor a ház elé értünk.

Szorosabban megölelt egy perce, majd eltűnt.

Ahogy beértem, rögtön a lépcsők felé vettem az irányt.

- Bella? – szólt Charlie a szokásos helyéről, a kanapéről, ahogy arra sétáltam.

Felé fordultam, hogy ránézzek, szó nélkül. A szemei kidülledtek, és dülöngélve lábra állt.

- Mi történt? Talán Jacob...? - követelte.

Dühösen ráztam a fejem, és próbáltam megtalálni a hangom.

- Semmi baja, semmi baja – ígértem, a hangom mély és rekedt. És Jacob *jól* volt, fizikailag, és ebben a percben Charlie emiatt aggódott.

- De mi történt? – Megragadta a vállamat, a szemei még mindig aggódóak és dülledtek. – Mi történt veled?

Biztos rosszabbul néztem ki, mint ahogy képzeltem.

- Semmi, apu. Csak... csak beszélnem kellett Jacobbal pár dologról, amik... nehezek. Jól vagyok.

Az aggodalom csillapodott, a helyét helytelenítés vette át.

- Tényleg ez volt a megfelelő időpont? – kérdezte.

- Valószínűleg nem, apu, de nem volt más választásom – eljött az idő, amikor választanom kellett. Néha nincs mód a kiegyezésre.

Lassan rázta a fejét.

- Hogy kezelte?

Nem válaszoltam.

Egy percre az arcomat nézte, aztán bólintott. Ez kielégítő válasznak bizonyult.

- Remélem, nem kuszáltad össze a gyógyulását.

- Ő gyorsan gyógyul – motyogtam.

Charlie sóhajtott.

Éreztem, ahogy az irányítás kezd kicsúszni a kezeim közül.

- A szobámban leszek – mondtam neki, miközben leráztam magamról a kezeit.

- Oké – egyezett bele Charlie. Valószínűleg látta a szememben a vízműveket erősödni. Semmi sem ijesztette meg jobban Charlie-t a könnyeknél.

Vakon és botladozva mentem fel a szobámba.

Amint beértem, a karkötőm kapcsával küzdöttem, próbáltam kikapcsolni remegő ujjakkal.

- Nem, Bella – suttogta Edward, elkapva a kezem. – Ez a része annak, aki vagy.

A karjai bölcsőjébe húzott, amint a zokogás újra előtört.

Ez a szörnyen hosszú nap egyre csak nyúlt, nyúlt és nyúlt. Azon töprengtem, hogy véget ér-e valaha.

Ám, még ha az éjszaka könyörtelenül vánszorgott is, nem volt életem legrosszabb éjszakája. Vigaszt merítettem belőle. És nem voltam egyedül. Ebből is sok vigaszt tudtam meríteni.

Charlie-t a félelme az érzelmi kitörésektől távol tartotta az ellenőrizgetésektől, bár nem voltam csendes – valószínűleg nem aludt többet, mint én.

Az utólagos éleslátásom ma este tűrhetetlenül tisztának tűnt. Láttam minden hibát, amit elkövettem, minden apró kárt, amit tettem, a kis dolgokat és a nagy dolgokat. Minden fájdalom, amit Jacobnak okoztam, minden seb, amit Edwardon ejtettem, felhalmozódott rendezett kötegekbe, amiket nem tudtam figyelmen kívül hagyni vagy tagadni.

És rájöttem, hogy mindvégig tévedtem a mágnesekkel kapcsolatban. Nem Edward és Jacob volt, amit össze akartam erőltetni, hanem az én két felem, Edward Bellája és Jacob Bellája. De nem tudtak létezni együtt, és sose kellett volna megpróbálnom. Annyi kárt okoztam.

Az éjszaka néhány pontján eszembe jutott az ígéretem, amit magamnak tettem ma kora reggel – hogy soha többé nem engednem, hogy Edward lássa, hogy még egy könnyet ejtek Jacob Black miatt. A gondolat egy kör hisztériát váltott ki, ami jobban megrémisztette Edwardot, mint a sírás. De elmúlt ez is, amikor lefutotta a körét.

Edward keveset beszélt; csak tartott az ágyon és hagyta, hogy tönkretegyem a pólóját, sós vízzel itatva át.

Több ideig tartott, mint gondoltam, hogy az a kicsi, összetört részem kisírja magát. De megtörtént, és elég kimerült voltam ahhoz, hogy aludjak. Az eszméletlenség nem hozott teljes megszabadulást a fájdalomtól, csak elzsibbasztó, tompa könnyedséget, mint a gyógyszer. Elviselhetőbbé tette. De még mindig ott volt; tudatában voltam, még alvás közben is, és ez segített abban, hogy megtegyem a megfelelő szabályozásokat, amiket meg kellett tennem.

Amit a reggel hozott, ha nem is fényesebb kilátást, legalább egy kevés irányítást, egy kevés elfogadást. Ösztönösen tudtam, hogy a szívemben levő új hasadás mindig fájni fog. A részemmé fog válni. Az idő könnyebbé teszi – ezt mondja

mindig mindenki. De nem érdekelt, hogy az idő meggyógyít-e vagy sem, amíg Jacob jobban tudott lenni. Megint boldog tudott lenni.

Amikor felébredtem, nem volt semmi zavartság. Kinyitottam a szemem – végre szárazon – és szemeim találkoztak aggódó tekintetével.

- Hali – mondtam. A hangom rekedt volt. Megköszörültem a torkomat.

Nem válaszolt. Nézett, várva, hogy megint kezdődjön.

- Nem, jól vagyok – ígértem. – Többé nem fog előfordulni.

A szemei összeszűkültek a szavaimra.

- Sajnálom, hogy látnod kellett ezt – mondtam. - Nem volt igazságos veled szemben.

Mindkét kezét rátette az arcomra.

- Bella... *biztos* vagy benne? Helyesen döntöttél? Még sose láttalak ilyen fájdalomban... - az utolsó szónál megtört a hangja.

De tudtam nagyobb fájdalomról.

Megérintettem az ajkát.

- Igen.

- Nem tudom... - összevonta a szemöldökét. Ha ennyire fáj, hogy lehet ez a helyes dolog számodra?

- Edward, tudom, hogy ki nélkül nem tudnék élni.

- De...

Megráztam a fejem.

- Nem érted. Te lehetsz elég bátor vagy elég erős ahhoz, hogy nélkülem élj, ha az a legjobb. De én sose tudnék ennyire önfeláldozó lenni. Veled kell lennem. Csak így tudok élni.

Még mindig kételkedve nézett. Nem szabadott volna engednem, hogy velem maradjon múlt éjszaka. De annyira szükségem volt rá...

- Ideadnád azt a könyvet, kérlek? – kértem, a válla fölé mutatva.

Összevonta a szemöldökét a zavaradottságtól, de gyorsan odaadta.

- Már megint ez? – kérdezte.

- Csak meg akarom találni azt a részt, amire emlékszem... hogy hogy mondta... - átfutottam a könyvet, és könnyedén megtaláltam az oldalt, amit akartam. A sarka már szárfüles volt a sok alkalomtól, amikor megálltam itt. – Cathy egy szörnyeteg, de van pár dolog, amiben igaza volt – motyogtam. Halkan olvastam a sorokat, leginkább magamnak. – „Ha mindenki más elpusztulna, és csak ő maradna életben: általa továbbélnék én is! De ha mindenki megmaradna, csak ő pusztulna el, az egész világ idegen lenne számomra, nem érezném magam többé részesének.” – bólintottam, újfent magamnak. – Pontosan tudom, mit ért ez alatt. És tudom, hogy ki nélkül nem tudnék élni.

Edward kivette a könyvet a kezemből, és átdobta a szobán – egy halk puffanással érkezett az asztalomra. Körbefonta a karjait a derekam körül.

A kis mosoly gyúlt a tökéletes arcán, bár az aggodalom még mindig összevonta a homlokát.

– Heathcliffnek is megvoltak a maga pillanatai – mondta. Neki nem volt szüksége a könyvre, hogy szó szerint tökéletesen idézzon. Közelebb húzott magához és a fülembe súgta. – „*Nem* élhetek az életem nélkül! *Nem* élhetek lelkemtől megfosztva!”

- Igen – mondtam halkan. – Erre gondoltam.

- Bella, nem tudlak képviselni, hogy szánalmas legyek. Talán...

- Nem, Edward. Nagyon összekuszáltam a dolgokat, és ezzel együtt fogok élni. De tudom, hogy mit akarok, és mire van szükségem... és hogy mit fogok most tenni.

- Mit *fogunk* most tenni?

Mosolyogtam egy kicsit a javításán, aztán sóhajtottam.

- Meglátogatjuk Alice-t.

Alice a tornác legalsó lépcsőjén ült, túlzottan hiperaktív ahhoz, hogy bent várjon ránk. Úgy nézett ki, mint aki mindjárt örömtáncban tör ki, annyira izgatott a hírek miatt, amit most akartam mondani.

- Köszönöm, Bella! – énekelte, ahogy kiszálltunk a furgonból.

- Nyugi, Alice – figyelmeztettem, felemelve a kezem, hogy leállítsam az örömét. – Van pár korlátozásom számodra.

- Tudom, tudom, tudom. Legkésőbb augusztus tizenharmadikáig van időm, teljes hatalmad van a vendéglista felett, és ha túlzásokba esem bármiben, nem állsz többet szóba velem.

- Ó, oké. Nos, ja. Akkor tudod a szabályokat.

- Ne aggódj, Bella, tökéletes lesz. Akarod látni a ruhádat?

Vennem kellett néhány mély levegőt. *Bármilyen boldoggá teszi* – mondtam magamnak.

- Persze.

Alice mosolya önelégült volt.

- Ö, Alice – mondtam, megtartva a hangom lezser és higgadt tónusát. – Mikor vettél nekem ruhát?

Valószínűleg ez nem volt nagy siker. Edward megszorította a kezem.

Alice vezette az utat befelé, a lépcső felé vette az irányt.

- Ezeknek a dolgoknak idő kell, Bella – magyarázta Alice. A hanglejtése... kitérőnek tűnt. – Úgy értem, nem voltam *biztos* benne, hogy így alakulnak a dolgok, de határozott kilátás volt rá...

- Mikor? – kérdeztem megint.

- Tudod, Perrine Bruyere-nek várólistája van – mondta, most védekezően. - A textil mesterművek nem egy éjszaka alatt készülnek. Ha nem gondolkodtam volna előre, az állványról kéne hordanod valamit!

Nem úgy tűnt, hogy egyenes választ fogok kapni.

- Per... kicsoda?

- Nem egy jelentős tervező, Bella, nem kell hisztit csapnod. Ám ígéretes, és arra specializálódott, amire szükségem van.

- Nem csapok hisztit.

- Nem, nem csapsz – gyanúsan kémlelte a nyugodt arcomat. Aztán, ahogy besétáltunk a szobába, Edward felé fordult. – Te... kifelé.

- Miért? – követeltem.

- Bella – sóhajtott. – Tudod a szabályokat. Nem szabad látnia a ruhát a nagy napig. Megint vettem egy mély levegőt.

- Nekem ez nem számít. És tudod, hogy úgyis látta már a ruhát a fejedben. De ha így akarsz...

Lökdösve kihátráltatta Edwardot az ajtón. Edward még csak nem is nézett rá – a szemei rajtam voltak, óvatosak, félve, hogy egyedül hagyjon.

Bólintottam, reméltem, hogy az arckifejezésem elég nyugodt volt ahhoz, hogy meggyőzze.

Alice az arcába csukta az ajtót.

- Rendben! – motyogta. – Gyerünk!

Megragadta a csuklómat és a gardróbja felé húzott – ami nagyobb volt a szobámnál -, aztán a hátsó sarokhoz rángatott, ahol egy hosszú fehér ruhazsák egy teljes fogasrudat elfoglalt.

Egy elsőprő mozdulattal kicipzárta a zsákot, aztán óvatosan lecsúsztotta a fogasról. Hátralépett, a ruha felé tartva a kezét, mint egy játékvezető.

- Nos? – kérdezte izgatottan.

Felbecsültem a ruhát egy hosszú pillanatig, játszottam egy kicsit vele. Az arckifejezése aggódóvá vált.

- Ó – mondtam, és mosolyogtam, hagyva, hogy lenyugodjon. – Értem.

- Mit gondolsz? – követelte.

Újra és újra az *Anne otthonra talál*-látvány volt. [ford.: Az *Anne otthonra talál* egy regény L. M. Montgomery-től, eredeti címe *Anne of Green Gables*.]

- Ez tökéletes, természetesen. Pont jó. Zseni vagy.

Vigyorgott.

- Tudom.

- 1918? – találgattam.

- Többé-kevésbé – mondta, miközben bólintott. – Egy-két része a saját tervezésem, az uszály, a fátyol... - megérintette a fehér szatént, miközben beszélt. – A fűző '18-as. Tetszik?

- Gyönyörű. Pont megfelel Edwardnak.

- És neked pont megfelel? – ragaszkodott.

- Igen, azt hiszem meg, Alice. Azt hiszem, ez pont az, amire szükségem van. Tudom, hogy jó munkát fogsz végezni ebben... ha kordában tudod tartani magad.

Ragyogott.

- Láthatom a te ruhádat?

Pislogott, az arca üres volt.

- Nem rendeltél magadnak koszorúslányruhát ezzel egy időben? Nem akarom, hogy a tanúm valamit az *állványról* hordjon! – Úgy tettem, mint akinek az arca összerezzen a horrortól.

Karjait a derekam köré fonta.

- Köszönöm, Bella!

- Hogy nem láttad ezt előre? – kötekedtem, miközben megpuszítottam a tüskés haját.

– Amilyen médium vagy!

Alice hátratáncolt, az arca ragyogott a friss lelkesedéstől.

- Annyi mindent el kell intéznem! Menj, játssz Edwarddal. Dolgoznom kell.

Kirobogott a szobából, kiabálva, hogy „Esme!”, miközben eltűnt.

Követtem a saját sebességemmel. Edward az előszobában várt, a faburkolatú falnak dőlve.

- Ez nagyon, nagyon kedves volt tőled - mondta nekem.

- Boldognak tűnik – értettem egyet.

Megérintette az arcomat; a szemei – túl sötétek, olyan rég volt, hogy utoljára otthagytott – aprólékosan kutatták az arckifejezésemet.

- Menjünk innen – javasolta hirtelen. – Menjünk a rétünkre.

Nagyon megnyerően hangzott.

- Gondolom, nincs mi elől bujkálnom, ugye?

- Nincs. A veszély mögöttünk van.

Csendes volt, gondolatokkal teli, miközben futott. A szél az arcomat fújta, melegebben most, hogy a vihar tényleg elment. Az eget eltakarták a felhők, ahogy mindig.

A rét békés, boldog hely volt ma. Nyári százszorszépek szakították meg a fűvet fehér és sárga foltokkal. Ledőltem, miközben figyelmen kívül hagytam a föld csekély nyirkosságát, és a felhőkön lévő képeket kerestem. Túl egyenletesek, túl simák voltak. Nem voltak képek, csak egy puha, szürke takaró.

Edward mellettem feküdt, és fogta a kezemet.

- Augusztus tizenhárom? – kérdezte lezseren pár perc kényelmes csend után.

- Attól még egy hónap a születnapomig. Nem akarok túl közel kerülni hozzá.

Sóhajtott.

- Esmé három évvel idősebb, mint Carlise – alakilag. Tudtad ezt?

Megráztam a fejem.

- Náluk ez semmi különbséget nem okoz.

A hangom derűs volt, ellentétben az ő aggódó hangjával.

- A korom nem is annyira fontos. Edward, készen állok. Megválasztottam az életemet – most már el akarom kezdeni élni.

A hajamat cirógatta.

- Vendéglista feletti teljes hatalom?

- Igazából nem érdekel, de én... - hezitáltam, nem akartam ezt megmagyarázni. Legjobb lesz, ha túl leszek rajta. – Nem vagyok benne biztos, hogy Alice szükségét érezné, hogy meghívjon... néhány vérfarkast. Nem tudom, hogy... Jacob úgy érezné-e, hogy... hogy el *kéne* jönnie. Hogy ez a helyes dolog, amit tennie kell, vagy, hogy megbántaná az érzéseimet, ha nem. Nem kéne ezen keresztülmennie.

Edward csendben volt egy percig. A fák csúcsát bámultam, majdnem feketék voltak az ég szürke fényében.

Hirtelen Edward megragadott a derekam körül és a mellkasára rántott.

- Mondd, miért csinálod ezt, Bella. Miért döntöttél most úgy, hogy teljes uralmat adsz Alice-nek?

Elismételtem neki a beszélgetést, amit Charlie-val folytattam múlt éjjel, mielőtt elmentem Jacobhoz.

- Nem lenne igazságos Charlie-t kihagyni ebből – foglaltam össze. – És ez értődik Renée-re és Philre. Megengedhetem Alice-nek is, hogy szórakozzon. Talán megkönnyíti az egészet Charlie számára, ha meglesz a komplett elbúcsúzás. Még ha úgy gondolja is, hogy túl korai, nem akarnám kicsalni tőle az lehetőséget, hogy ő kíséren az oltárhoz – grimaszoltam ezekre a szavakra, aztán vettem még egy mély levegőt. – Legalább anyu és apu és a barátaim tudni fogják a választásom legjobb részét, a legtöbb, ami megengedett, hogy eláruljam nekik. Tudni fogják, hogy téged választottalak, és tudni fogják, hogy együtt vagyunk. Tudni fogják, hogy boldog vagyok, bárhol is legyek. Azt hiszem, ez a legjobb, amit tehetek értük. Edward az arcomat tartotta, egy röpke pillanatig kutatva.

- Vége az alkunak – mondta hirtelen.

- *Micsoda?* – Elakadt a lélegzetem. – Kihátrálsz? Nem!

- Nem hátrálok ki, Bella. Betartom az alku rám eső részét. De te szabad vagy. Bármilyen, amit akarsz, nincs semmi kötelezettség.

- Miért?

- Bella, látom, mit csinálsz. Megpróbálsz mindenkit boldoggá tenni. És engem nem érdekelnek a mások érzései. Én csak azt akarom, hogy *te* boldog légy. Ne aggódj amiatt, hogy tapintatosan közöld a hírt Alice-szel. Majd én gondoskodom róla. Ígérem, hogy nem fog büntudatot kelteni benned.

- De én...

- Nem. Ilyen módszerrel fogjuk csinálni. Mert az én módszerem nem működik. Makacsnak hívlak, de nézd meg, *én* mi tettem. Olyan hülye makacssággal csüngtem az ötletemen, hogy mi legjobb neked, bár ez csak megbántott téged. Megbántott mélyen újra és újra. Nem bízom többé magamban. Te a saját módszereddal leszel boldog. Az én módszerem mindig rossz. Szóval – alám gurult, összhangba hozta a vállait – a *te* módszereddal csináljuk, Bella. Este. Ma. Minél előbb, annál jobb. Beszélni fogok Carlise-jal. Gondolkodtam azon, hogy ha elég morfiúmot adunk neked, akkor nem lesz annyira rossz. Megér egy próbát – csikorgatta a fogait.

- Edward, ne...

Az ajkamra tette az ujját.

- Ne aggódj, Bella, szerelmem. Nem felejtettem el a többi követeléseidet.

A kezei a hajamban voltak, az ajkai lágyan – de nagyon komolyan – mozogtak az enyémeim ellen, mielőtt megértettem volna, mit mond. Hogy mit csinál.

Nem volt sok idő a cselekvésre. Ha túl sokáig várok, nem leszek képes, hogy emlékezzek arra, hogy miért kell leállítanom. Már nem tudtam rendesen lélegezni.

A kezeim a karjait markolták, szorosabban ráhúzva magamat, az szám az övére tapadt, választ adva minden kimondatlan kérdésére.

Megpróbáltam kitisztítani a fejemet, hogy megtaláljam a módját, hogy beszéljek.

Gyengéden gurult, belenyomva engem a hűvös fűbe.

Ó, ne törődj velem! – örvendezett a kevésbé nemes felem. A fejem tele volt a lehelete édes illatával.

Nem, nem, nem – vitatkoztam magammal. Megráztam a fejem, és a szája a nyakamra vándorolt, lehetőséget adva a beszédre.

- Állj, Edward. Várj – a hangom gyenge volt, akár az akaratom.

- Miért? – suttogott a torkom üregébe.

Dolgoztam azon, hogy valamennyi eltökéltséget vigyek a hangomba.

- Most nem akarom ezt.

- Nem? – kérdezte, mosollyal a hangjában. Megint az ajkamra tette az övét és lehetetlenné tette a beszédet. Hő futott végig a vénáimban, égően, ahol a bőröm hozzáért az övéhez.

Elértem, hogy tudjak összpontosítani. Elég sok erőfeszítés kellett csak a kezeimbe, hogy megszabadítsák magukat a hajától, hogy a mellkasára tegyem őket. De megtettem. Aztán elkezdtem taszítani, megpróbáltam eltolni magamtól. Magamtól nem sikerült volna, de reagált, mint ahogy tudtam is, hogy fog.

Visszahúzódott pár hüvelyknyire, hogy rám nézzen, a szeme egyáltalán nem olyan, hogy segítsen az eltökéltségemben. Fekete tűz. Izzott.

- Miért? – kérdezte megint mély és durva hangon. – Szeretlek. Akarlak. Most rögtön.

A pillangók a gyomromban elárasztották a torkomat. Kihasznlta a szótlanságomat.

- Várj, várj – próbáltam mondani az ajkai körül.

- Nem miattam – mormolta ellenkezően.

- *Kérlek!* – kapkodtam levegő után.

Sóhajtott és eltolta magát tőlem, visszagurulva a hátára.

Mindketten feküdtünk egy percig, próbáltuk lelassítani a lélegzetünket.

- Mondd meg, miért nem, Bella – követelte. – Ennek nem rólam kellene szólnia.

A világomban minden róla szólt. Milyen ostoba elvárás.

- Edward, ez nagyon fontos számomra. Helyesen fogom ezt csinálni.

- Kinek a definíciója a helyes?

- Az enyém.

A könyökére támaszkodott és mereven nézett rám, az arckifejezése helytelenítő.

- *Hogy* fogod ezt helyesen csinálni?

Vettem egy mély levegőt.

- Felelősségteljesen. Mindent a maga idejében. Nem fogom otthagyni Charlie-t és Renée-t a legjobb elhatározás nélkül, amit tudok nekik adni. Nem fogom elvenni Alice örömét, ha így is, úgy is esküvőm lesz. És össze *fogom* kötni magam veled minden emberi módon, mielőtt arra kérnélek, hogy változtass halhatatlanná. Betartom az összes szabályt, Edward. Nekem a lelked sokkal, sokkal fontosabb annál, hogy kockáztassam. Nem tudsz lebeszélni erről.

- Fogadok, hogy le *tudnálak* – mormolta, a szemei megint égtek.

- De nem fogsz – mondtam, a hangomat próbálva kiegyensúlyozottan tartani. – Nem tudva, hogy mire van szükségem igazán.

- Nem igazságosan küzdesz – vádolt.

Vigyorogtam rá.

- Sose mondtam, hogy igen.

Visszamosolygott sóvárogva.

- Ha meggondolnád magad...

- Te leszel az első, aki megtudja – ígértem.

Ekkor elkezdett csöpögni az eső a felhőkön keresztül, néhány elszóródott csepp, ami gyenge puffanással nekiütődött a fűnek.

Haragosan néztem az égre.

- Hazaviszlek – letörölte az arcomról az apró esőcseppeket.

- Az eső nem baj – morogtam. – Csak azt jelenti, hogy ideje megtenni valamit, ami kellemetlen és valószínűleg még veszélyes is.

Kitágultak a szemei a rémülettől.

- Jó, hogy golyóálló vagy – sóhajtottam. – Szükségem lesz arra a gyűrűre. Ideje elmondani Charlie-nak.

Nevetett az arckifejezésemem.

- Nagyon veszélyes – értett egyet. Megint nevetett, és a farmerzsebébe nyúlt. – De legalább nem lesz szükség kerülésre.

Még egyszer felhúzta a gyűrűt a helyére, a bal kezem harmadik ujjára.

Ahol marad– elképzelhetőleg az örökkévalóságig.

Epilógus- Választás

JACOB BLACK

„Jacob, azt gondolod, hogy ez sokkal tovább fog tartani?” Kérdezte Leah.

Türelmetlen. Siránkozik.

A fogaim együtt szorultak össze.

Mint bárki a falkában Leah tudott mindent. Tudta miért jöttem ide-a föld az ég és a tenger pereméhez. Egyedül lenni. Tudta, hogy ez volt minden, amit akartam. Csak egyedül lenni.

De Leah amúgy is a vállalatát készült rám erőszakolni, bárhogyan.

Emellett örült bosszús voltam, egy rövid másodpercen keresztül önelégültnek éreztem magam. Mert nekem nem kellett gondolkodnom, hogyan tudom kontrollálni a vérmelegemet. Ez most könnyű volt, valami, amit tettem, természetes. A piros homály nem fedte el a szemeimet. A meleg nem remegett a gerincemben. A hangom nyugodt volt, amikor válaszoltam.

„Támadd meg a sziklát, Leah.” Rámutattam arra ott a lábaimnál.

„Nagyon vicces.” Figyelmen kívül hagyott engem miközben beledobta magát a földre mellém.” Fogalmad nincs arról, hogy milyen nehéz ez nekem.”

„Neked?” Egy percet adott elhinni, hogy ő komoly volt. „Te az önmagával legjobban elfoglalt élő személy vagy, Leah. Utálnám összetörni az álmvilágod amiben, élsz-, az ahol a nap körülötted forog-, nem fogom elmondani, hogy szinte alig érdekelnek a problémáid. Menj. Messzire!”

„Csak nézd az én szemszögemből egy percen keresztül, oké? Folytatta mintha nem mondtam volna semmit sem.”

Ha megpróbálta elrontani a kedvemet, ez összejött. Elkezdtem nevetni. Furcsa mód fájt ez a hang.

„Hagyd abba a nevetést és figyelj rám.” Haragudott.

Ha úgy teszek, mintha hallgatnék, elmész? Kérdeztem miközben pillantást vetettem az ő mogorva arcára. Nem voltam biztos benne, hogy valaha volt ilyen arckifejezése.

Visszaemlékszem, amikor úgy gondoltam Leah egyszerű, talán még csinos is volt. Nagyon régen volt már. Senki nem gondolt rá mostanság. Kivéve Samet. Ő, aki soha nem fog tudni megbocsátani önmagának. Ez volt a hibája, ami őt ezzé a keserű hárpriává változtatta.

A haragos tekintete tüzes lett, mintha tudná, hogy mit gondolok. Valószínűleg tudta.

„Ez arra késztet, hogy neki essek, Jacob. El tudod képzelni mit, érez irántam? Én nem ugyanaz a Bella Swan vagyok. És megszereztedél miközben szomorkodtam emiatt a vérszívó-szerető miatt, akibe szintén szerelmes voltam. Észrevetted, hogy ez egy kicsit zavarba ejtő? A múlt éjszakai csókjáról álmodoztam. Mi a fenét tehetnék én ezzel?”

„Érdekel?”

„Nem tudok többé bele látni a fejedbe! Legyél már túl rajta! Össze fog házasodni vele a dolog miatt. Megpróbálja majd átváltoztatni olyanná, mint ők! Az idő pörög, fiú.”

„Fogd be!”-morogtam.

Hiba lett volna visszaütni. Tudtam ezt. Ráharaptam a nyelvemre. De ő sajnálná, ha nem menne el. Most.

„Valószínűleg, amúgy is meg fogja ölni őt”, mondta Leah. Megvetően gúnyosan.

„A történetek közül mindegyik azt mondja, hogy ez gyakrabban történik, mint hogy nem. Talán egy temetés egy esküvőnél jobb bezárás lesz. Ha.”

Ekkor nekem dolgoznom kellett. Lehunytam a szemeimet és harcoltam a heves érzéssel a számban. Harcoltam és küzdöttem, hogy a meleg végig fusson a hátamon, miközben birkóztam, hogy egyben tartsam az alakom, mialatt a testem megpróbált széthasadni. Amikor megint ura voltam a helyzetnek, mérgesen rá néztem. Figyelte, ahogy a kezem remegése lassult.

Mosolyog.

Valami vicc.

„Ha a nemi zűrzavar miatt vagy feldúlt, Leah...”, Mondtam. Lassan, hangsúlyozva minden szót. „Azt gondolod, hogy mi akarjuk Samet a szemeiden keresztül látni? Ez elég rossz, hogy Emily-nek is egyet kell veled értenie. Neki nincs szüksége ránk, hisz szintén fickók lihegnek az ő nyomában is.”

Mérges voltam, még mindig bűnösnek éreztem magam, amikor néztem, ahogy a fájdalom görcse végig futott az arcán.

Kúszott a lábain- csak megállítani a gyűlöletet irántam- és futott a fákért, miközben a hangvilla vibrált.

Gonoszan nevettem. „Hiányzol.”

Sam a poklot készült nekem adni, de ez megérte. Leah nem piszkálna már többet.

És újra megtenném, ha volna rá esélyem.

Mert a szavai még mindig ott voltak, belevésték magukat az agyamba, annyira erős volt ez a fájdalom, alig tudtam levegőt venni.

Ez nem számított annyira, minthogy Bella valaki mást választhat rajtam kívül. Ez a gyötrő fájdalom még nem volt minden. A fájdalom, hogy együtt tudtam élni a hülyeséggel, a régóta elcseszett életemmel.

De ez számított hisz mindent feladott értem, - hogy a szíve megálljon, és a jeges legyen a bőre és az elméje valami kristályosított ragadozó fejévé váljon. Egy szörnyé. Egy idegenné.

Azt gondoltam, hogy nem volt semmi rosszabb annál, nincs fájdalmasabb ezen az egész világon.

De ha megölte őt...

Megint harcolnom kellett a haragommal. Talán ha Leah nem volna, jó volna megengedni a tűznek, hogy megváltoztasson ezé a teremtménnyé, aki jobban tud ezzel foglalkozni. Egy lény kinek az ösztönei sokkal erősebbek, mint az emberek érzelmei. Egy állat, aki ugyanúgy nem volt képes fájdalmat érezni. Egy különböző fájdalom. Valami változatosság legalább. De Leah rohant most, és nem akartam megosztani a gondolatait. Átkoztam őt, az elvesztett lélegzetem alatt, hogy meneküljön ő is szintúgy.

A kezeim valaminek a dacára remegtek. Mi rázta őket? Harag? Gyűlölet? Persze nem voltam az, de valami most harcolt bennem.

Azt kellett hinnem, hogy Bella túl fogja élni. De ezt a bizalmat-, egy olyan bizalmat, amit nem akartam érezni, bizalom annak a vérengző-balféknek, hogy tartsa őt életben.

Ő különbözött tőle, és azon töprengtem hogyan fog ez hatni rám. Ugyanolyan lesz ő is, ha meghal, látni, ahogy áll ott, mint egy kő? Mint a jég? Mikor az illata beleégette magát az orromba és kiváltotta az ösztönt, hogy kettéhasadjak és

száguldjak... hogy történne? Meg akarnám ölni őt? Nem akarok megölni egyet sem közülük?

Néztem, ahogy a hullámok a strand felé haladtak. Eltűntek a szemem elől a szirtek éle alatt, de hallottam, ahogy ütköznek a homokkal. Figyeltem őket jóval sötétedés utánig.

Hazamenni valószínűleg rossz ötlet volt. De éhes voltam, és nem tudtam másra gondolni.

Vágtam egy arcot, ahogy átsegítettem a karomat a visszamaradt karfelkötő kendőn és megragadtam a mankóimat. Ha egyetlen Charlie nem látott aznap, és terjesztette el a motorbalesetem. Hülye kellékek. Utáltam őket.

Éhes voltam és kezdtem jobbnak tűnni mikor besétáltam a házba és rápillantottam apu arcára. Valamin gondolkozott. Könnyű volt megmondani- mindig túlzásba vitte azt. Minden alkalommal ezt játszotta.

Ő szintén túl sokat beszélt. Az előző napjáról fecsegett, mialatt odaérhettem volna az asztalhoz. Ő sosem fecsegett így, ha csak nem volt valami, amit nem akart elmondani. Figyelmen kívül hagytam őt, ahogy csak képes voltam, koncentráltam az ételre. Gyorsan eltüntettem azt...

„... és Sue ma beugrott.” Az apum hangja hangos volt. Kemény volt figyelmen kívül hagyni. Mint mindig.”Bámulatos nő. Keményebb volt a grizzly medvéénél is. Nem tudom, hogyan foglalkozik azzal a lányával, bár. Most Sue, a farkasok poklát csinálta volna. Leah több mint egy rozsomák. Kuncogott a saját viccén.

Röviden várt a válaszomra, de nem tűnt úgy hogy látja az ürességet, az unalmas arckifejezésem. A legtöbb napon ez piszkálta mindig őt. Azt kívántam, hogy hallgasson Leah-ról. Megpróbáltam nem gondolni rá.

„Seth sokkal lazább. Természetesen te lazább voltál, mint a nővéreid, amíg... nos, neked több kötelességed van, mint nekik.

Hosszan és mélyen sóhajtottam, és csak bámultam kifelé az ablakon.

Billy is csendben volt szintén egy hosszú másodperce. Ma kaptunk egy levelet. Azt mondhatnám, hogy ez volt az a téma, amit ő került.

„Egy levél?”

„Egy... esküvői meghívó.”

Minden izmom megfeszült a testemben. A forróság tajtékja végigsöpört hátamon. Az asztalra tett kezeim megmerevedtek.

Billy folytatta, mintha észre sem vett volna. „Van egy jegyzet nálam, amit neked címeztek. Nem olvastam el.

Előhúzott egy vastag borítékot ami a lába és a tolószék közé volt rejtve. Az asztalra fektette közénk.

„Valószínűleg nem kell elolvasnod. Tényleg nem számít mi van benne.

Hülye fordított pszichológia. Felkaptam a levelet az asztról.

Nehéz, merev papír volt. Költséges. Túlságosan díszes Forks-nak. Belül hasonló volt, kimért és formális. Bellának semmi ötlete sem volt mit tegyen vele. A személyes ízlésnek nyoma sem volt az átlátszó rétegű, szíromnyomtatott oldalon. Fogadnék, hogy egyáltalán nem kedvelte. Nem olvastam, és nem néztem meg a dátumot. Engem nem érdekelt.

A papírban volt egy rész amit félbehajtva a nevemmel díszítettek, kézzel írott a fekete tintával a hátulján. Nem ismertem fel a kézírást, de olyan különleges volt, mint a többi. Egy pillanatig csodáltam a vérszívó csodálkozó tekintetét.

Bepöccintett, hogy nyitva.

Jacob,

Én megszegem a szabályokat azzal, hogy elküldöm ezt neked. Ő félt attól, hogy megsértett téged és nem akart az elkötelezett érzéseiddel játszani sem. De tudom azt, hogy ha a dolgok másként alakulnak, akkor én választanék.

Megígérem, hogy gondoskodni fogok róla, Jacob. Köszönet neked, neki, mindenért.

Edward.

„Jake, nálunk csak egy asztal van,” mondta Billy. Bámulta a bal kezemet.

Az ujjaimat keményen összekulcsoltam lent a fán elég, hogy valóban veszélyes volt. Meglazítottam őket egy ideig, egyedül a tetre koncentráltam és összeszorítottam a kezeimet tehát nem tudtam eltörni bármit is.

„Igen, nem számít amúgy sem,” Billy motyogta.

Felkeltem az asztaltól, miközben vállat vontam a pólómban. Remélhetőleg Leah mostanra hazament már.

„Nincs túl késő,” Billy motyogott, ahogy kivágtam a bejárati ajtót magam előtt. Futottam mielőtt ütöttem volna a fákat, a ruháim magam mögött szórtam el, mint a morzsák egy nyomát, hogy megtaláljam a visszautam, ha akarom. Ez most túl könnyű volt megtennem. Nem kellett gondolkodnom. A testem már tudta, hogy merre megyek és mielőtt megkérdeztem volna, megadta nekem azt, amit akartam. Most négy lábam volt és repültem.

A fák elhomályosodtak a sötéten hömpölygő tengerben körülöttem. Izmain összehúzódtak és elernyedtek, egy könnyű ritmusban. Képes voltam futni napokon át, nem voltam fáradt. Talán ez alkalommal nem akarok megállni.

De nem voltam egyedül.

Annyira sajnálom, suttogott Embry a fejemben.

Az ő szemeivel láttam. Nagyon messze volt, északon, de körbe utazott, és azért rohant, hogy csatlakozhasson hozzám. Morogtam egyet, és még gyorsabban kezdtem iramodni.

Várj meg minket, könyörgött Quil. Közel volt, épp most indult el a faluból.

Hagyj békén, vicsorogtam.

Éreztem az aggodásukat fejemben, keményen, mint ahogyan én a szél és az erdő hangját ontottam. Ez volt amit a legjobban gyűlöltem – magamat láttam az ő szemükön keresztül, de ami a még rosszabb, hogy tele voltak szájalommal. Látták a gyűlöletet, viszont még mindig folyatták a hajsztát utánam.

Egy új hang csendült fel a fejemben.

Hagyjátok elmenni. Sam gondolata lágy volt, de mindig parancsként hangzott.

Embry és Quil lelassítottak sétára.

Bárcsak ne hallottam volna, és ne láttam volna amit ők. A fejem annyira zsúfolt volt, de az egyetlen út, hogy egyedül lehessenek, emberré kellett válnom, és nem bírtam a fájdalmat.

Vissza, irányította őket Sam. *Később beszélünk* Embry.

Az egyik, majd a másik tudatosság is homályba borult a csendben. Csak Sam maradt.

Köszönöm, sikerült gondoltam.

A haza, mikor tudsz. A szavak alig érthetőek voltak, a hajtóvadászat eltűnt egy üres térben, ahogyan ő is. Egyedül voltam.

Sokkal jobb. Mostmár hallottam az összekuszált levelek lágy susogását a lábujjamon, a bagoly szárnyának csapkodását felettem, az óceánt – távol,távol a nyugaton - ahogy morajlott a parton.

Csak ezt hallottam, semmi mást. Nem éreztem semmit, de a sebesség, az izmok ereje, az inak, a csontok, tökéletes harmóniában dolgoztak együtt, ahogyan a mérföldek eltűntek mögöttem.

Ha a némaság a fejemben elmúlna, soha nem mennék vissza. Nem én vagyok az egyetlen, aki ezt a életformát választja. Talán, ha elég messze futok, soha nem kell hallanom újra...

Még gyorsabban szedtem lábaim, hagyván, hogy Jacob Black eltűnjön mögöttem.

